

Giới thiệu Hậu Cung Tranh Sủng Truyện

Thể loại: cổ trang, cung đấu

Beta: Luru Nguyệt

Diệp Phuong Nhã không phải là con nhà quyền quý, nàng chỉ là con gái của phủ Hình Bộ.

Nàng vào cung với mục đích làm tròn nghĩa vụ của một người con và mang vinh quang về cho gia tộc. Thiếu nữ mười tám, bước vào chốn thâm cung với hy vọng tìm được "thánh sủng"

Giữa ba nghìn giai nhân, mỗi người một vẻ. Diệp Phuong Nhã biết rằng bản thân chỉ có thể tranh sủng bằng trí tuệ. Bởi lẽ, đế vương vô tình, hồng nhan chóng lụi, tranh sủng nhờ sắc cũng sớm dẫn đến thất bại mà thôi.

Đế vương chưa bao giờ có tình cảm chân chính, nhưng cũng sẽ sủng ái một người con gái.

Nàng trước khi vào cung, tự thầm trong lòng, "Vạn nhất không được yêu bậc Cửu ngũ chí tôn." Bởi lẽ, trong trò chơi ái tình, ai yêu trước tất là kẻ bại!

Hắn nói: "Sủng ái nàng nhưng không thể cho nàng vị trí chính cung, chỉ có thể bảo vệ nàng khỏi những âm mưu đen tối. Nàng có nguyện ở bên cạnh trẫm?"

Nàng cúi đầu khẽ đáp: "Đời này nhận được ân sủng của hoàng thượng chính là phúc phần của thần thiếp"

Hậu cung, không thể có chân tình. Kẻ một lòng với đế vương, kẻ đó là người ngu ngốc. Bởi lẽ, để trở thành được một bậc Cửu ngũ chí tôn, hắn lại còn có thể biết ái tình?

Lần đầu hắn hỏi nàng: "Nàng có yêu ta hay không?". Nàng khẽ đáp: "Thiếp yêu người, có trời chứng giám" mà đôi tay giấu trong vạt áo ướt đầm mồ hôi..

Lần thứ hai, vẫn câu hỏi như vậy, nàng chỉ khẽ trả lời: "Thiếp yêu người, là thật lòng", đáy mắt phẳng lặng không hề dao động...

Lần thứ ba hắn hỏi nàng, nàng trả lời: "Nếu không yêu người, vì sao phải tranh đấu chỉ vì chút sủng ái của người, vì sao phải thấy cô đơn khi người đến chỗ nữ nhân khác? Tại sao, người trả lời thiếp đi..."

Một nô tì khẽ nói: "Hoàng hậu nương nương, người là bậc Mẫu nghi thiên hạ, chỉ có Thực phi mới là rào cản của người, nay chẳng phải cũng đổ rồi sao?"

Hoàng hậu khẽ lắc đầu: "Người sai rồi. Hậu cung thâm trầm nguy hiểm, người chiến thắng không phải Thực phi, cũng chẳng phải bôn cung, mà là nàng. Bao năm rồi, bao lần tuyên tú, chỉ có mình nàng vẫn giữ được thánh sủng không suy, đó mới là kẻ mạnh nhất."

Phả hậu cung

Danh sách thứ tự từ trên xuống dưới trong hậu cung tính từ trước khi Diệp Phuong Nhã tiến cung..

Hoàng hậu: Triệu thị

Chính Nhất phẩm: Quý phi

Tòng nhất phẩm: Phi

Chính nhị phẩm: Hiền Dung

Tòng nhị phẩm: Chiêu nghi

Chính tam phẩm: Tu nghi

Tòng tam phẩm: Hiền tần

Chính tứ phẩm: Quý tần

Tòng tứ phẩm: Tán

Chính ngũ phẩm: Chiêu dung

Tòng ngũ phẩm: Chiêu hoa

Chính lục phẩm: Dung hoa

Tòng lục phẩm: Lương nghi

Thất phẩm: Tiệp dư

Bát phẩm: Uyển nghi

Cửu phẩm: Quý nhân

Thập phẩm: Tài nhân

Mặt đấng canh y: phi tần bị tội, giáng chức nặng nhất, không bằng đại cung nữ của Quý phi trở lên, không bao giờ được hầu hạ Hoàng thượng nữa.

Phả Hậu cung này có vẻ rất ít, nhưng thực sự chỉ nghĩ được từng này để viết cho dễ thôi. Vội lại Hoàng thượng lên ngôi chưa lâu, mới có thêm ba đợt tuyển tú nên số lượng phi tần không nhiều. Viết ra cũng để các bạn đọc hiểu cách thăng chức trong cung, nhằm tránh gây khó hiểu. Mong các bạn đón đọc.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tiến cung

- Hình bộ quan, tam tiểu thư Diệp Phuong Nhã tiếp chỉ.- giọng thái giám vang lên.

- Thần nghe chỉ.- Cả Diệp Gia đều quỳ xuống nghe thánh chỉ.

- Diệp Gia có nhi nữ, đã đến tuổi cập kê, tài sắc vẹn toàn, theo thánh chỉ của hoàng thượng, tuyển vào cung làm tú nữ. Tiếp chỉ!

- Thần nữ tiếp chỉ. Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!- Diệp Phuong Nhã cúi đầu, đưa đôi tay trắng nõn nhận thánh chỉ.- Tạ ơn Hoàng thượng.

Sau khi thái giám rời khỏi, nàng vẫn còn ngỡ ngàng về việc vừa xảy ra. Diệp thái thái thấy thế không khỏi thở dài, khuyên bảo nàng:

- Nhã Nhã, mau, theo mẫu thân vào chuẩn bị, tiến cung làm tú nữ.

- Mẫu thân...- nghe gọi, Phuong Nhã quay ra.

- Đi, lại đây với mẫu thân.

Vào sương phòng của nàng tại hậu viện, Diệp thái thái kéo nàng trước gương đồng ngồi xuống, nói:

- Nhã Nhã...

- Mẫu thân, nhi nữ nhất định phải vào cung sao?- nàng buồn rầu nói.- Nghe nói thâm cung rất đáng sợ, người người tính kế hại nhau...

- Nhã Nhã, thánh chỉ không thể cãi. Con tiến cung, nếu làm tốt, vừa ý Hoàng thượng, thì chính là mang vinh quang về cho Diệp Gia chúng ta. Con biết đó, phụ thân con làm ăn thanh liêm, nên Diệp Gia mãi vẫn chỉ là Hình Bộ mà chưa lên Thượng thư, nếu con làm tốt... cuộc sống của chúng ta sẽ dễ chịu hơn, các ca ca con cũng không cần khổ sở học tập mà vẫn không thể vượt bọn mua quan bán chức này.- Diệp thái thái nhẹ vuốt tóc nàng, nói.

- Nhi nữ biết.- nàng nhẹ nói.- Mẫu thân, người vẫn sẽ luôn ủng hộ nhi nữ phải không?

- Đúng, mẫu thân mãi ủng hộ con.- Diệp thái thái nói.- Giờ thì dùng thiện rồi đi nghỉ sớm, sáng mai phải đi rồi. Đêm nay mẫu thân ngủ với người.

... Đêm...

Diệp Phuong Nhã trần trọc không ngủ được. Mai là ngày nàng phải tiến cung rồi. Nữ tử tiến cung, quan trọng nhất là phải giành được Thánh sủng, hơn nữa phải giữ được Thánh sủng không suy. Mà muốn làm được vậy... quả thực rất khó.

Nàng biết, mẫu thân cũng là không ngủ được, bắt quá cũng không muốn nàng lo lắng mà thôi. Dù gì thì mai cũng như ngày nhi nữ về gia phụ, người làm

mẫu thân làm sao có thể không lo lắng cho được? Hơn nữa... Thánh quân không thể coi là phụ quân được. Tú nữ tiến cung, là đã định cả đời chỉ có mình người, nhưng Người, đâu chỉ muốn mình thôi đâu? Để vương vô tình, hồng nhan chóng lụi. Mấy ai có thể giữ được Thánh sủng lâu dài? Cách tốt nhất để sống sót, chính là leo lên được những vị trí cao nhất mà nhìn xuống- Phụng vị- nếu không, chỉ còn cách nắm giữ Thánh sủng mỏng manh này mà thôi!

... Sáng hôm sau...

- Nhã Nhã, tỉnh.- Diệp thái thái khẽ gọi nhi nữ.

- Mẫu thân, người tỉnh?- Diệp Phương Nhã khẽ mở mắt, nói.

- Mau, lại đây, mẫu thân vấn tóc cho, rồi còn chuẩn bị đi nữa.

Nàng trước gương đồng ngồi xuống, ngắm nhìn mình trong gương, lòng lại tự nhủ về trọng trách to lớn của mình. Vào cung, chỉ có hai trường hợp: một là giành được Thánh sủng, đó là phúc vọng ngàn đời. Hai là, thất sủng, thì sẽ mãi chết già trong thâm cung mà không ai nhớ đến tên thôi.

Vấn tóc cho nàng xong, Diệp thái thái đưa cho nàng một bộ y phục. Thay xong, nàng bước ra, ôm tạm biệt Phương thái thái, rồi bước ra tiền viện. Phụ thân nàng- Diệp Hình bộ- đã ngồi đó. Thấy nàng bước tới, ông đứng lên, vuốt ve khuôn mặt của nhi nữ lần cuối:

- Nhã Nhã, vào cung, trước hết phải sống cho tốt, sau đó mới được nhớ đến gia. Phải sống tốt, nghe chưa?

- Dạ.- mắt nàng đã sớm đầm lệ- Nhi nữ cảm tạ công sinh thành, nuôi dạy của phụ mẫu.

Một chiếc kiệu nhỏ được đưa đến trước phủ. Một vị công công khẽ nói:

- Diệp Hình bộ tiểu thư xuất giá, hoàng cung tiến!

Nàng quay đầu lại nhìn mọi người lần cuối, thấy mẫu thân đứng đằng xa trong hậu viện, ánh mắt cũng là nhìn nàng chăm chú, buồn bã, rồi quay người tiến lên kiệu. Kiệu nhỏ đi dần, rồi mất hút.

... Hoàng cung Mặc quốc...

Chính cung hoàng hậu đã ngồi trên Phụng vị bên tả hoàng thượng. Bên hữu Long vị chính là Thục phi- phi tần đang được sủng ái nhất hậu cung. Hoàng thượng vẫn chưa tới. Hoàng hậu quay sang Thục phi, hỏi nàng:

- Thục phi muội, muội nghĩ, lần tuyển tú nữ này thế nào?

- Hoàng hậu nương nương, thần thiếp nghĩ, dù có tuyển thêm ai cũng không thể làm lung lay Phụng vị của người, người không cần quá lo lắng cho chuyện đó.- Thục phi nhẹ đáp. Đúng là mỹ nhân, dù có làm gì thì vẫn thật đẹp mắt.

- Hừm... muội nói thế là sai rồi. Tuyển tú nữ vốn là để hầu hạ hoàng thượng kia mà. Hơn nữa, hoàng thượng đã lên ngôi được ba năm, vẫn chưa ưng ý lắm với hậu cung, bốn phận của bốn cung là giúp người mà.- Hoàng hậu khẽ nói, trong thanh âm còn mang chút khinh bỉ Thục phi. Gì mà ái phi của Hoàng thượng chứ? Ở hậu cung ba năm rồi mà đến coi nói dối cũng không có, tưởng mình là Phụng hoàng sao? Vọng tưởng!

- Muội suy nghĩ nông cạn, mong nương nương trách phạt.- Thục phi tuy trong không vừa lòng nhưng ngoài mặt vẫn phải tỏ ra nghe lời. Ai bảo nàng vào cung ba năm rồi vẫn chưa có con, trách ai được? Hoàng hậu thì tốt rồi, có là con phi tần nào trong hậu cung thì cũng là con nàng ta, không phải sao? Hơn nữa, Triệu Gia hiện giờ cũng là một cái cột quá tốt để chống đỡ cho nàng rồi.

Hai người nói, nhưng cũng khiến Lan Phi bên cạnh khẽ giật mình, liếc nhìn Phụng vị. Nàng là người duy nhất được nuôi đại hoàng tử, do mẫu thân của đứa bé này là phi tần phẩm thấp, lại chết vì mất máu khi sinh, giờ Hoàng hậu lại nói Hoàng thượng chưa ưng ý với hậu cung, là có ý gì? Lễ nào cái vị trí trưởng hoàng tử này còn chưa chắc chắn?

- Hoàng thượng giá đáo!- tiếng công công bên Thánh thượng vang lên. Hoàng hậu và tất cả các phi tần đều đồng loạt cúi mình, đồng thanh:

- Chúng thần thiếp bái kiến hoàng thượng.

- Miễn lễ cả đi.- Mặc Kỳ Thiên nói, rồi tiến tới Long vị, nói với Hoàng hậu:

- Bắt đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

- Bắt đầu đi.

Nhận được thánh ý, Hoàng hậu liền quay xuống, phẩy tay. Thập nhị vị tiểu thư đã được chọn lọc kĩ làm tú nữ bước ra. Diệp Phuong Nhã là người thứ bảy. Các nàng cúi đầu, đồng thanh:

- Tiểu nữ tham kiến Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế, Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an.

- Miễn lễ. - Hấn phất tay.

- Tạ Hoàng thượng. - Các nàng đồng loạt nhún người hành lễ, rồi đứng lên, nhưng vẫn cúi đầu không dám nhìn những vị cao cao tại thượng phía trên, e sợ thất lễ.

- Các người còn không mau giới thiệu? - Hoàng hậu lên tiếng.

Từng người các nàng theo thứ tự bước ra. Đã nhiều cái tên được xướng lên, vậy mà Hoàng thượng một chút cũng không hứng thú, chỉ quay sang Thục phi nói chuyện, thỉnh thoảng lại nói gì đó khiến nàng cười khúc khích. Các nữ nhân khác nhìn thấy cảnh này không khỏi ganh tị, kể cả Hoàng hậu chính cung còn đang ngồi đó.

Đến lượt mình, nàng hít một hơi thật sâu, rồi bước ra, nhún người:

- Tiểu nữ là nhi nữ Hình bộ thị lang, Diệp thị Phuong Nhã, diện kiến Thánh thượng.

Lúc này, hấn mới quay ra nhìn hàng mỹ nhân trước mắt. Nữ nhân này không có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành như ái phi của hấn, bắt quá... lại có điều gì đó kích thích hấn. Nhìn lại cũng chỉ còn năm người, hấn bèn nói:

- Cho qua đi.

Nàng ngoài mặt tỏ vẻ vui mừng tạ ơn, trong lòng lại không có chút vui vẻ nào. Thâm cung một bước sa chân vạn kiếp bất phục, nàng là nữ nhân, thân bất do kỷ, không biết sau này sẽ như thế nào?

Tiếng hấn nói cũng thu hút sự chú ý của Thục phi. Liếc nhìn nàng, khẽ bĩu môi, Thục phi lại quay lên. Tưởng thế nào, Hoàng thượng có cho vào cũng chỉ để làm cảnh thôi. Nàng vẫn là nên tận dụng cơ hội mà sớm sinh long tử, đó mới là việc của nàng, mấy nữ nhân này... nhằm nhò gì?

Tiếp tục như vậy, cuối cùng, thập nhị vị cô nương chỉ chọn ra ba người được chính thức nhập cung, trong đó có nàng. Hấn nhìn lướt qua ba người, nói:

- Hai người này phong làm tài nhân đi. Còn nhi nữ Hình bộ thị lang... phong quý nhân. - Nói rồi, cũng chỉ khẽ lướt mắt qua chỗ nàng, rồi bải giá về Cảnh Long cung.

- Thần thiếp cung tiến hoàng thượng. - Tất cả các phi tần và hoàng hậu đều nhún người tiễn hấn. Cho đến khi Long kiệu xa rồi, Hoàng hậu mới ngẩng đầu lên, nhìn nàng và hai cô nương còn lại được vào:

- Giờ các muội vào hậu cung, nên biết rõ cung quy, chớ làm những việc đáng hổ thẹn, phải đặt việc hầu hạ Hoàng thượng lên đầu, rõ chưa? - Ngừng một lát, Hoàng hậu nói tiếp - Tài nhân hai muội ở Phuong Nghi Các, còn Diệp quý nhân ở Hương Minh điện với Từ tiếp dư đi.

- Đa tạ Hoàng hậu nương nương ân điểm. - Ba nàng đồng thanh đáp.

Hoàng hậu cùng các phi tần khác lần lượt về cung của mình. Lúc này, Diệp Phuong Nhã mới khẽ ngước mặt lên, nhìn xung quanh. Giờ việc của nàng là ngoan ngoãn ngồi đợi, rồi chớp lấy cơ hội dành Thánh sủng thôi.

Được Điện Kiến Trung - nơi quản lý nhân sự, tài sản của hậu cung - đưa tới Hương Minh điện, nàng khẽ nhìn xung quanh, rồi bước vào chính điện, nhìn nữ nhân đang ngồi đọc sách, đáng vẻ tao nhã trước mặt, khẽ nhún người hành lễ:

- Muội Diệp Phuong Nhã ra mắt Từ tiếp dư.

- Miễn đi. Muội là Quý nhân mới tiến cung? - Nàng ấy hỏi, thanh âm thực khiến người khác thấy dễ chịu.

- Vâng, muội mới tiến cung, còn nhiều điều chưa rõ, mong được Tiếp dư tỉ mỉ chỉ dạy. - Nàng khiêm nhường nói.

- Hào, đều là tỉ muội trong cung mà thôi, ta cũng chỉ vào trước muội một năm, không phải khách sáo vậy. - Đóng quyển sách lại, Từ tiếp dư nói với cung nữ hầu cận - Ngọc Sương, đưa Diệp quý nhân đến trác điện đi.

- Dạ. - Cung nữ tên Ngọc Sương nói, rồi khẽ cúi mình với nàng, dẫn nàng tới trác điện, nơi nàng sẽ ở.

Ngăn cách giữa chính điện và trác điện là một vườn bạch mai đang hé mở. Hương hoa hòa cùng hương lá ngan ngát thật khiến người khác dễ chịu. Theo sau Ngọc Sương, cuối cùng nàng cũng đến nơi. Vừa bước vào trong, xem xét xung quanh, nàng bỗng thấy người của điện Kiến Trung đến, theo sau là một cung nữ. Tên thái giám khẽ nhún người với nàng, rồi nói:

- Diệp chủ tử, đây là cung nữ chính của người, còn các cung nữ khác đã được phân định đúng hạn ngạch, người xem?

- Được rồi, cảm ơn công công. - Nàng khẽ cười, môi nhỏ giãn ra.

Sau khi công công đó rời khỏi, nàng lướt mắt nhìn cô nương trước mặt, khẽ nói:

- Ta là người vừa tiến cung, còn nhiều điều chưa hiểu, người nên trung thành mà giúp đỡ. Vậy đi, tên người là Trúc Mai, được không?

- Nô tì tạ chủ tử ban tên. - Trúc Mai khẽ nhún người hành lễ - Trúc Mai tuyệt đối trung thành với chủ tử.

- Hào. Người yên tâm, phạm là người trung thành với ta, ta đều đối xử rất tốt. Phạm không phải... - Nàng bỏ lửng câu nói, đi vào trong điện. Trúc Mai không rét mà run. Vị chủ tử này, đúng là có khí chất hơn người mà. Diệp Phương Nhã cũng không giục nàng, vào trong điện, nhìn xung quanh, môi nhỏ khẽ nhếch lên thành hình cánh cung tuyệt mỹ.

Ngày đầu tiên làm phi tần chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Thái giám điện Kiến Trung liếc nhìn khay thẻ bài trước mặt, xếp thêm ba thẻ bài bằng gỗ lên. Từ tài nhân cho đến tiếp dư vẫn phải dùng thẻ bài bằng gỗ, đâu như những vị trên kia, thẻ bài bạch ngọc(*) phi thúy(*) sờ mà mát lạnh cả người.

(*): hai loại đá quý

Mạc Kỳ Thiên vừa từ đại điện trở về cung Cảnh Long, thay hoàng bào, rồi đến thư phòng xử lý nốt công vụ. Trời đã bắt đầu vào hạ, nóng nực, hán càng lười đến hậu cung. Trời vốn dĩ đã nóng, nay thêm mùi xông hương, thật khiến hán nhiều lần thấy mất hứng. Đó cũng là lí do hán rất ít đến hậu cung vào mùa hạ.

Xử lý chính sự xong xuôi, hán ngả người lên ký, nhắm mắt dưỡng thần, chợt nhớ tới vị quý nhân hán mới phong sáng nay. Nàng có nét gì đó khiến hán cảm thấy khác biệt so với các nữ nhân kia. Một hương vị mới mẻ cho hậu cung ngọt ngào của hán. Truyền thái giám vào, hán lật thẻ bài.

“Trắc điện Hương Minh thấp đèn!”

Nhận được tin báo từ thái giám cung Cảnh Long, nàng cũng không có vẻ gì là quá vui mừng, chỉ khẽ dặn cung nữ chuẩn bị, rồi ngồi trước gương đồng, bảo Trúc Mai gỡ bớt trâm cài ra, chỉ vẫn một kiểu đơn giản, cài cây trâm giữ tóc, rồi thay y phục. Xiêm y tím nhạt, họa tiết chìm, chiết eo, trông vô cùng đơn giản mà lại gợi vẻ gì đó khó cưỡng. Thấy Trúc Mai đang định xông hương trong phòng, nàng khẽ ngăn lại:

- Không cần đâu.

- Nhưng chủ tử, như vậy...

- Không sao, chỉ cần để chậu băng ở đó giảm nhiệt thôi, không cần xông hương. - nàng vẫn kiên quyết. Thấy vậy, Trúc Mai cũng biết điều sai người đặt băng, rồi lui ra để lại không gian riêng cho nàng. Nàng nhìn lại mình trong gương đồng, khẽ mỉm cười hài lòng. Vậy là được rồi!

... Tối...

Mạc Kỳ Thiên ngồi trên ngự liễn, tiến đến Hương Minh điện. Đến nơi, hán bước xuống kiệu, tiến vào phía trắc điện. Từ vườn bạch mai, hán đã thấy vài bóng đèn lồng trước trắc điện. Tò mò tiến lại gần, nhìn kĩ, hán mới rõ đó chính là Diệp quý nhân. Nàng ấy ở ngoài này làm gì? Lòng ngổn ngang đôi chút, nhưng hán vẫn tiếp tục bước tới, mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào.

- Hoàng thượng giá đáo. - Tiếng Trương Cảnh Đức, thái giám tổng quản của hán vang lên.

Nghe thấy tiếng công công, nàng khẽ quay người lại. Tà váy tím khẽ bay. Nhẹ quỳ xuống, nàng hành lễ:

- Nô tì tham kiến hoàng thượng(*)

(*) Vì những chức nhỏ này không được tự ý xưng là bổn cung và thần thiếp nên xưng là nô tì và ta. Nô tì của người này sẽ gọi người đó là chủ tử.

- Miễn lễ đi. Sao nàng lại đứng đây. - hán đưa tay đã lấy nàng, nói.

- Bẩm Hoàng thượng, là nô tì đứng đây đợi người. - nàng nhẹ đáp, đầu vẫn cúi xuống.

Lòng hần khẽ xao động, dù chỉ là trong giây lát. Lần đầu tiên có một nữ tử đứng đợi hần từ ngoài điện như nàng. Dù là ái phi của hần đi chăng nữa, vẫn là ngồi ngoan ngoãn trong phòng đợi hần thôi.

- Thời tiết oi bức khó chịu, nàng không phải khổ công như vậy.- hần nói- Lần sau ngồi ngoan ở trong đợi ta là được.

“Lần sau?”- nàng nghĩ- “Còn có lần sau? Nếu lần này nàng làm không tốt, e rằng có muốn cũng chẳng có lần sau đâu.” Tuy vậy, ngoài mặt vẫn đáp:

- Tạ Hoàng thượng.

Hần hải lòng, dịu dàng vào tắm điện. Một mùi hương thơm ngát khi bước vào khiến hần cảm thấy thoải mái. Là hương bạc hà- cái hương vị thanh mát cho một ngày hạ oi ả. Thật khiến người khác dễ chịu và... ngạc nhiên! Phòng nữ tử lại không xông hương, mùi vị bạc hà thơm ngát khiến hần cũng không khỏi bất ngờ. Xem ra, linh cảm của hần là đúng, nữ tử này... đúng là có chút đặc biệt.

Được hần ôm trong lòng dịu vào phòng, nàng chỉ cúi đầu thật thấp, tỏ ra mình đang xấu hổ, nhưng thực ra trong mắt không có một tia cảm xúc. Khẽ cúi đầu hạ hần ngồi xuống, lệnh cho cung nữ đem vài món điểm tâm nhỏ lên, nàng nhìn hần, trong mắt là một mảng chân tình khó nói, mà chỉ nàng mới hiểu nó từ đâu.

Ngồi xuống xong, thấy nàng vẫn còn đang đứng, hần định quay lại bảo nàng ngồi, bỗng chạm phải ánh mắt của nàng. Đôi mắt một mảng chân tình dịu dàng, đối nghịch với ánh mắt nghiêm nghị vô cảm của hần. Nàng thấy hần đã nhìn mình, vội cúi đầu thật thấp xuống như che dấu sự xấu hổ. Còn hần, chỉ thấy trong mình một loạt cảm xúc không lời. Nữ tử này, là thật lòng yêu hần sao? Một mảng chân tình trong mắt nàng, hần lần đầu thấy được, dù là ái phi đi chăng nữa... hần vốn chưa từng tin vào tình yêu của nữ nhân!

Ăn vài món điểm tâm ở cung nàng làm xong, hần được nàng hầu hạ thay y phục. Rồi, cũng như một lễ tất yếu, hần sủng hạnh nàng. Nhìn nàng vừa luống cuống cời y phục, khuôn mặt đã đỏ bừng lên vì xấu hổ, hần chợt bật cười. Tiếng cười của hần hình như lại gây sự chú ý với nàng. Nàng ngẩng đầu lên nhìn hần. Một lần nữa, hần lại thấy ánh mắt tràn đầy chân tình này. Cố gắng né tránh ánh mắt của nàng, khẽ dùng một tay vuốt mái tóc đen mượt, hần nói với nàng:

- Người, thực sự rất đáng yêu.

- Hoàng thượng...- Diệp Phương Nhã kéo dài giọng, lộ vẻ ủy khuất- Người đây là muốn chê bai nô tì?

- Không có. Yên tâm, rồi ta sẽ dạy nàng đầy đủ cả thôi.- hần nói, rồi bế xốc nàng lên tháp (*).

Nàng có chút luống cuống, vội cúi thấp đầu vụng về tháo dây đai áo. Nhìn hần ánh mắt đang tràn lửa dục, nàng hạ quyết tâm, rồi thả lỏng người, tùy ý cho hần môn trớn từng tác trên da thịt. Một màn “xuân cung đồ sống” của nàng và hần như làm nóng thêm không khí của căn phòng.

Một đêm dài lại trôi qua... Tại trắc điện Hương Minh nhiệt tình bao nhiêu, thì ở nơi khác, lại có mấy người chịu yên giấc ngủ?

(*) tháp (hay sàng): giường ngủ

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

... Sáng hôm sau...

Diệp Phương Nhã mở mắt. Đập vào trước đồng tử đen láy của nàng là khuôn ngực rắn chắc của Mạc Kỳ Thiên. Cầm hần đang khẽ tựa trên đỉnh đầu nàng, đôi tay cũng vòng qua ôm thân hình mảnh mai của nàng vào lòng. Cựa người một chút để nhìn rõ hơn khuôn mặt hần, bỗng đôi mắt đang nhắm chặt bật mở. Nhìn nàng đã thức mà cố tỏ ra mình còn đang ngủ, đôi hàng mi còn rung rung, hần mỉm cười, nhẹ vuốt mái tóc đen mượt của nàng, rồi ngồi dậy, để cho người vào phục vụ thay hoàng bào.

Thay xong, quay lại, đã thấy nàng ngồi dậy, đang khẽ lấy tay vuốt lại mái tóc, hần tiến đến bên giường, đôi mắt xoáy sâu vào đồng tử đen láy của nàng đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, tâm trạng bỗng tốt hơn hần, nói với nàng:

- Hôm qua nàng mệt rồi, nghỉ ngơi thêm đi.

- Tạ ơn Hoàng thượng. - Nàng khẽ đáp, tự kiềm chế cho khuôn mặt hơi đỏ lên.

Tâm trạng vui vẻ, hần xoay người tiến ra khỏi trắc điện, phía xa là tiếng của nàng:

- Nô tì cung tiễn Hoàng thượng.

Thấy đoàn người đã đi xa, nàng chống eo đứng thẳng người. Hôm qua, thực sự... Sao tên Hoàng đế này lại có thể nhiệt tình như vậy chứ? Cả đêm qua, hắn đã vằn vằng xương cốt rã rời ra rồi. Gọi Trúc Mai vào hầu hạ mình đi tắm, ngồi ngâm mình trong nước nóng, nàng suy nghĩ xem các vị trên cao kia suy nghĩ gì. Chắc hẳn cũng không mấy thoải mái, cơ mà... Nàng vẫn chưa phải là một mầm mống đủ để làm lung lay vị trí của mấy vị trên kia đâu!

Tắm xong, nàng thân thể tốt hơn bước ra ngoài, đã thấy một tiểu thái giám đứng đó. Thái giám thấy nàng ra, bèn dâng lên một bát nước:

- Bẩm Diệp chủ tử, Hoàng thượng nói đêm qua người vất vả rồi, ban thuốc cho người bồi bổ thân thể, mong người nhận ý tốt của Hoàng thượng.

- Nô tì tạ ơn Hoàng thượng. - Nàng đưa tay đỡ bát thuốc, nói.

Nhìn tên thái giám có vẻ muốn xem mình uống hết rồi mới về, nàng cũng không ngần ngại đổ bát thuốc vào miệng. Một mùi đắng ngắt xộc vào trong khoang miệng. Đưa lại cho tiểu thái giám đó bát thuốc, nhìn hắn lạy tạ rồi đi ra, nàng khẽ khinh bỉ trong lòng. Gì mà thuốc bổ chứ? Chẳng qua là chưa muốn cho nàng có giọt máu của hắn mà thôi, lại còn phải dùng từ ngữ hoa lệ như vậy?

Xoay người bước vào bên trong, hướng trước gương đồng ngồi xuống, để mặc cho Trúc Mai vắn cho mình một kiểu đơn giản, hộp cung quy, nàng mân mê chiếc trâm cài bạch ngọc từ gia, trong đầu thầm nghĩ xem biểu hiện của mình hôm qua có làm Hoàng đế hài lòng.

Xong xuôi, nàng uống tạm bát canh Trúc Mai dâng. Phân vị của nàng, còn chưa đủ để thỉnh an Hoàng hậu, cũng chỉ đành ngoan ngoãn đi thỉnh an vị Tiệp dư tì tì của nơi này thôi.

- Diệp Phương Nhã thỉnh an Từ tiệp dư. - Nàng bước đến, cách Từ tiệp dư chừng mười bước chân, nhún người hành lễ.

- Muội muội, hôm qua hầu hạ Hoàng thượng mệt mỏi, sao không giữ gìn thân thể mà lại ra đây? Ta nói rồi, đều là tì muội với nhau, không cần đa lễ. - Từ tiệp dư, vẫn với cái phong thái tao nhã xuất trần như vậy, nói với nàng - Ban ghế ngồi đi.

- Hầu hạ Hoàng thượng là bổn phận của chúng phi tần, muội sao có thể vì chuyện này mà quên đi cung quy lễ giáo được? - Nàng ngồi xuống ghế, cảm tách trà Ngọc Sương đưa đến, khẽ thổi cho lá trà lay động, nói.

- Hào, muội đúng là có lễ giáo, sau này, nếu có gặp mấy vị trên cao kia, cũng nhớ phải thực hiện đủ, kéo... - giọng Từ tiệp dư bỗng trầm xuống - Kéo, lại giống như tì tì ta, chết không cam tâm!

- Muội... ghi nhớ lời dạy của tì tì. - Nàng tỏ vẻ có chút lo sợ và thương cảm, nói, trong lòng thầm nhớ: "Hình như tì tì của vị này chính là Từ tu nghi, được ban ba thước lụa trắng do mạo phạm Thục phi nửa năm trước? Nếu nàng không nhầm thì cũng từ lúc đó, Hoàng thượng không đến Hương Minh điện nữa."

Thỉnh an Từ tiệp dư xong, nàng quay lại vườn bạch mai ngăn cách giữa chính điện và trắc điện, ngắm những cánh bạch mai, chớm nở e ấp, nở bung ra lại kiêu diễm, nhưng cũng héo đi rất nhanh...

... Nghi Mai cung...

Mai phi lười biếng ngã người trên tháp quý phi, nghe Y Tâm bẩm báo về vị Diệp quý nhân vừa được sủng hạnh hôm qua.

- Nương nương, nô tì nghe nói, lúc Hoàng thượng đi ra khỏi trắc điện Hương Minh, tinh thần có vẻ rất tốt, còn ban thưởng vài thứ đồ cho Diệp quý nhân.

- Vậy... có ban thuốc bổ không? - Mai phi nhắm nhẹ hàng mi cong dài, hỏi.

- Dạ, có ạ. - Đại cung nữ của nàng, Y Tâm nói - Nương nương, dù sao cũng chỉ là một quý nhân, người đã là tông nhất phẩm, sao phải lo một cử phẩm nhỏ bé như vậy?

- Tông nhất phẩm, chứ có phải chính nhất phẩm đâu chứ? - Mai phi tự giễu. - Chi e là, nếu ta không sớm sinh hạ long tử, thì cái tông nhất phẩm này cũng chẳng giữ nổi đâu.

- Nương nương, Hoàng thượng sủng ái người như vậy...

- Sủng ái? Ha, sủng ái? Sủng ái thì sao chứ, có phải độc sủng đâu? Kể cả được sủng ái, người nhất hậu cung là cái người trong cung An Phương kia! Hơn nữa, Y Tâm, người trong cung, không biết ngoài kia Mai Gia đang bị Hoàng thượng hạn chế thế nào đâu! - Mai phi nói, thanh âm trong trẻo mang theo chút giận dữ.

- Nương nương! - Y Tâm lo sợ quỳ xuống.

- Người lo cái gì? Sợ người ngoài nghe được? Ta chỉ nói đúng sự thật thôi, có thể trách ta sao? Người thử xem, Lan Phi tính tình thẳng thắn, nói lời khó nghe kia được làm hồng nhan tri kỷ của Hoàng thượng vì sao nào? - Mai phi phẩy tay - Thôi, người lui ra, trời nóng bức, thật khiến bổn cung khó chịu.

Thật không rõ, là do thời tiết khó chịu, hay trong tâm không chịu yên nổi?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Cung Cảnh Phụng

Hoàng hậu ngồi phê sổ sách hậu cung, nghe Y Hòa bẩm báo về vị Diệp quý nhân vừa được sủng hạnh đêm qua, hỏi lại:

- Hoàng thượng... tâm tình rất tốt? Vậy phải hảo hảo ban thưởng cho Diệp quý nhân rồi. - Hoàng thượng trời hạ thường ít đến hậu cung, vì quý nhân kia hẳn cũng có gì đó đặc biệt khiến người thoải mái như vậy. - Y Hoà, người đem bộ ba trăm bạc lần trước đến trắc điện Hương Minh đi.

Mạc Kỳ Thiên hôm nay tinh thần cao độ lên triều, nghe triều thần bẩm báo mà không có đến một câu trách móc. Các quan văn võ đều thấy lạ. Đạo này trời vào hè, hạn hán triền miên, Hoàng thượng hôm nào lên triều cũng đều quở trách quan lại không biết lo cho dân, hôm nay chỉ nhủu mầy không nói... Thôi, dù Hoàng thượng tinh thần có tốt, thì Long vẫn hoàn Long, lỡ mà chọc giận phải thì tôm tép như chúng quan đây khó lòng toàn mạng.

Tan triều, quay về Cảnh Long cung dùng ngọc thiện, hần chợt nhớ ra, hỏi Trương Cảnh Đức - thái giám tổng quản của mình:

- Diệp quý nhân đôi đồ ta ban thế nào?

- Bẩm Hoàng thượng, Diệp quý nhân đã nhận phẩm, thái giám đưa đồ đến còn nói nàng cực vui vẻ, hơn nữa thuốc cũng đã uống hết rồi.

- Hảo. Người lui ra đi. - Tâm trạng có thoải mái khi nghe nàng thích thú với đồ hần ban, lại khê thờ dài. Nữ nhân chung tình ngây thơ như vậy, liệu có tồn tại được trong hậu cung này? Đột nhiên, hần nổi lên ý nghĩ muốn bảo vệ nàng, nhưng ngay lập tức xua tan nó đi. Nữ nhân, hần không thiếu, vì sao phải đặt lực chú ý lên một người con gái không quá nổi bật như vậy?

Diệp Phương Nhã đang nhàn hạ nhâm nhi tách trà hoa nhài Trúc Mai dâng lên. Hơi mát của chậu băng duy nhất trong phòng cùng với hương bạc hà thanh mát cũng phần nào xua đi được cái nóng oi bức của mùa hạ tại Mạc Quốc. Thường thức ngọc thiện được làm theo đúng hạn ngạch Quý nhân, chỉ có vài ba món giản đơn, nàng không lấy đó làm ngại. Khi còn ở Diệp Gia, nàng dù là ái nữ của phụ thân cũng chỉ có mấy món như vậy, lâu lâu đại ca đi săn trúng lớn về mới có thêm vài món dùng kèm mà thôi! Có lẽ, trong hậu cung này, nàng gia tộc cũng không đến nỗi quá nhỏ để bị gọi là xuất thân thấp kém, nhưng cũng khó mà bì được với Ân Gia hay Triệu Gia.

Dùng xong ngọc thiện, nàng đi vào phòng trong, để một tì nữ quạt phe phẩy, dần chìm vào giấc ngủ.

Giờ Mùi được một nén hương...

Diệp Phương Nhã thức giấc, khê kéo màn che ra, hơi nhủu mầy vì ánh nắng chói chang lọt qua khe cửa. Vuốt lại mái tóc cho bớt rối, nàng tiến trước gương đồng ngồi xuống, để cho Trúc Mai trải lại cho mượt mái tóc đen óng ả, vẫn một kiểu đơn giản, cài lên đầu chiếc trâm ngọc Hoàng hậu ban thưởng sáng nay, nàng khê mỉm cười hài lòng. Thay y phục thành lam nhạt, nàng ăn nhẹ một cái bánh bao điểm tâm, rồi bước ra khỏi trắc điện, tiến đến vườn bạch mai. Trời nóng nực như vậy, ở trong phòng mãi cũng rất khó chịu, chỉ băng ra ngoài thưởng hoa tránh nắng?

Vừa ra đến nơi, nàng đã nghe thấy tiếng cổ cầm vang vọng một khúc Ngọa Long ngâm u buồn tĩnh lặng, giữa một chiều gió nhẹ, nữ tử váy trắng ngồi gầy đàn, tiếng đàn cùng khuôn mặt có chút u sầu, nghe da diết động lòng người.

Tiến đến gần, nhún người hành lễ trong im lặng, nàng cũng như chìm vào tiếng đàn bi ai này. Một khúc nhạc say lòng, như số phận bi đát tĩnh lặng của nữ tử chốn thâm cung. Đàn xong khúc, Từ tiếp dư mới ngẩng đầu lên nhìn nàng, nói:

- Diệp quý nhân hẳn là biết thưởng cầm khúc?

- Muội chẳng qua là nghe mẫu thân đàn nhiều, cũng chẳng dám nói mình giỏi cổ cầm, càng không dám so sánh tài hèn mọn của mình với Tiếp dư tì tử.

- Tài? Nếu tài này có thể giành được Thánh sủng thì đành, bất quá cũng chỉ là tự đàn tự thưởng thôi. - Giọng Từ tiếp dư chua chát như tự giễu mình.

Nói qua loa vài câu, Từ tiếp dư quay người đi vào trong điện. Nàng cũng không còn hứng thú nữa, về trắc điện của mình nghỉ ngơi. Nàng thật muốn biết, đêm nay Hoàng thượng sẽ đến nơi nào!

Xử lý xong sự vụ trên triều, Mạc Kỳ Thiên lên kiệu về cung Cảnh Long ăn tối, rồi nghỉ ngơi, chợt nhớ đến Diệp quý nhân có chút đặc biệt kia làm hần thích thú, bèn gọi thái giám vào, lật thẻ bài.

... Trắc điện Hương Minh...

Nàng hôm nay nghe nói Hoàng thượng lật thế bài nơi này, bèn như hôm qua chuẩn bị, đơn giản mà không nhảm chán, rồi trước gương đồng ngồi xuống chải lại mái tóc. Gài một chiếc trâm cài nhỏ giữ tóc, nàng cầm đèn lồng đứng ra trước cửa điện, chờ kiệu của Thánh thượng giả đáo nơi đây.

Đến nơi, đã thấy nàng, tóc vấn một kiểu đơn giản mà trang nhã, đang đứng cầm đèn lồng đợi mình, hần thấy trong lòng gọn sóng, nhưng vẫn bình thản mà tiến đến bên nàng, đỡ nàng vào trong, lau đi những giọt mồ hôi trên khuôn mặt ấy:

- Trẫm đã nói thế nào? Trời nóng bức như vậy, nàng không cần ra ngoài này đợi trẫm.

Nàng không đáp, chỉ khẽ cúi đầu thật thấp như che dấu sự xấu hổ. Hần thấy vậy càng thêm phần cao hứng. Khẽ lấy tay rút nhẹ trâm cài đầu, búi tóc đen óng mượt xả xuống, cùng với khuôn mặt đang đỏ bừng vì nóng và ngượng, lại như có sức hút gì đó câu dẫn hần.

Bé bỏng nàng lên nhuyển thấp, hần khẽ cười. Quý nhân của hần hảo đáng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Thêm một “đêm xuân” tràn ngập nữa, nàng lại tỉnh dậy trong vòng tay của hần. Khẽ cựa mình, mắt phượng sắc bén bật mở, thậm chí khiến nàng không kịp nhắm lại mắt, bên bốn mắt đối nhau, sắc bén bỗng chuyển chút ôn nhu, hần hôn nhẹ lên trán nàng:

- Nàng hôm qua mệt rồi, nghỉ ngơi thêm đi.

Nàng lại bướng bỉnh không chịu, bước xuống giường định giúp hần thay y phục, người lại không vững đồ về phía trước, được vòng tay hần giữ lại, ánh mắt trách móc nhìn nàng:

- Trẫm nói rồi, nàng còn cố bướng!

- Nô tì chỉ muốn giúp người. - Nàng úy khuất cụp mắt, đôi tay nhẹ vịn về mép áo.

- Trẫm biết nàng có ý. - Hần thấy vậy, lòng cũng dịu lại. - Nghỉ ngơi thêm đi, tối trẫm đến thăm ngươi.

- Tạ Hoàng thượng. - Nàng phần khích quên cả lễ nghĩa, khuôn mặt thanh tú ngược lên, chạm với ánh mắt của hần, rồi lại như chợt nhớ ra, cúi xuống hành lễ.

Hần cười hài lòng bước ra khỏi trắc điện. Đã hai ngày đến đây liên tiếp, hần lại vẫn muốn hứa với nàng tối nay đến đây, vẫn thấy vui vẻ sáng khoái mỗi tối đến nơi này.

Nàng sau khi hần đi một hồi vườn người, không còn đáng vẽ yếu ớt như trước nữa, gọi Trúc Mai vào hầu hạ tắm rửa. Tên Hoàng đế này... Đúng là đại ca nói đúng, nam nhân dù có thư sinh hay nghiêm nghị thế nào thì lúc cần vẫn là cảm thú!

Ngâm mình trong nước nóng thư giãn xong, nàng bước ra, thay bộ y phục, bước ra khỏi trắc điện, nàng tiến đến vườn mai, như cũ thường mai uống trà, lại trôi qua một ngày yên bình.

Cứ như vậy, vài ngày trôi qua, trong cung người người ri rai nhau: Diệp quý nhân đắc sủng mười ngày liên tiếp, thật là kì tích lâu nay mới gặp. Thậm chí, hai tài nhân tiến cung cùng lúc với nàng ta còn chưa có được Hoàng thượng sủng hạnh qua!

Nghe những tin này, Diệp Phương Nhã chỉ cười nhạt, tay cầm chén sứ nhấp ngụm trà. Những lời nói đó cũng chỉ của đám nô tì với phi tần phẩm thấp nói là chính thôi, chứ những vị trên cao kia, ngoài mặt còn chưa tỏ thái độ gì đâu. Chỉ là... trong tâm ai biết đang nghĩ gì?

Thay bộ y phục, nàng để Trúc Mai đỡ ra khỏi trắc điện. Đây bắt quá có thể coi là lần đầu tiên nàng ra khỏi đây từ khi tiến cung. Hương vườn thượng uyển đi tới, nàng đã thấy vài vị chủ tử đang tán gẫu. Tiến lại gần hơn, nàng nhìn người hành lễ:

- Diệp Phương Nhã ra mắt Trang tiếp dư, Quách uyển nghi.

- Ngươi chính là người đã đắc sủng mười ngày liên tiếp đây sao? - Trang tiếp dư ngạo mạn nhìn nàng, thanh âm thấp phần chán ghét và khinh bỉ.

- Dạ. - Nàng nhìn người lần nữa. Vị Trang tiếp dư này, bắt quá cũng chỉ là một thất phẩm, trong cung không hơn mấy người, lại thấy nàng đắc sủng nhiều ngày, đương nhiên là phải đánh đòn phủ đầu với nàng ngay rồi.

- Ngươi... Diệp quý nhân, ta hỏi ngươi, vậy mà ngươi chỉ trả lời một từ “Dạ” vậy sao? Kính ngữ của ngươi đâu? - Trang tiếp dư lập tức bắt lỗi nàng. - Diệp quý nhân mạo phạm ta, phạt quỳ ở đây ba canh giờ.

Nàng cúi nhẹ đầu, rồi quỳ dần xuống, mặc cho Trúc Mai lên tiếng can ngăn. Đầu gối va chạm với những viên gạch lát ở dưới, đau xót. Quỳ suốt nửa canh giờ, Trang tiếp dư thấy nàng nghe lời như vậy, lên mặt:

- Ta nói cho ngươi biết, ngươi được sủng ái thì sao chứ? Bất quá cũng chỉ là một quý nhân nho nhỏ, ta đã là một tiếp dư, chính nhất phẩm, ngươi bát phẩm sao có thể bằng ta được chứ!

- Trang tiếp dư đang so sánh gì sao? - Mặc Kỳ Thiên từ đầu bước tới, hoàng bào vẫn còn mặc, hiển nhiên là vừa tan triều về.

- Hoàng... hoàng thượng - Trang tiếp dư vội vàng hành lễ. Quách uyển nghi phía sau thấy vậy cũng cúi người hành lễ theo, vậy mà hần lại không có vẻ gì là chú ý lắm.

Nhìn nàng đang quỳ phía dưới, trên trán mồ hôi đã ướt đầm, khuôn mặt cũng trắng bệch lại vì quỳ quá lâu, lại thấy Trang tiếp dư cùng Quách uyển nghi đang ngồi phía trên đó, hần khẽ nhủ mảy:

- Diệp quý nhân vì sao lại quỳ ở đây?

- Bẩm Hoàng thượng, Diệp quý nhân lúc nãy mạo phạm Trang tiếp dư, nên bị tiếp dư bắt quỳ tại đây ạ.- Quách uyển nghi lên tiếng nói, mắt còn liếc hần một cái, muốn xem thử phản ứng của hần ra sao.

- Bẩm Hoàng thượng, đúng vậy ạ. Diệp muội muội không tuân đúng cung quy, liền tùy ý xưng hô, nô tì chỉ muốn giáo huấn muội ấy một chút, để sau này muội không dám tái phạm nữa ạ. - Trang tiếp dư nói.

- Diệp quý nhân quỳ ở đây lâu chưa?- Hần hỏi, khẽ liếc Quách Uyển nghi, khiến nàng ta run người một cái.

- Dạ, nửa canh giờ rồi ạ. - Trúc Mai đáp, đôi mắt không cam lòng cũng không dám nhìn Trang tiếp dư.

- Hào, Diệp quý nhân mạo phạm Trang tiếp dư, liền tại đây phạt quỳ, quỳ đủ rồi mới được về điện. - Hần đấy mắt không động, nói - Bãi giá cung Cảnh Long.

Kiều Thánh thượng đi rồi, Trang tiếp dư liền tiến tới chỗ nàng, về mặt đặc ý nhắc cầm nàng lên, đối mặt với nàng ta:

- Ngươi thấy chưa? Sủng ái thì sao chứ? Cuối cùng điều đó có thể cứu được ngươi sao? - Nói rồi, nàng ta đắc thắng xoay người rời đi.

Nhưng, có chết nàng ta cũng không ngờ được, Hoàng thượng thế nhưng đêm đó vẫn tiếp tục lật thẻ bài của Diệp quý nhân, và ngày hôm sau, phong Diệp Phương Nhã lên làm Tiếp dư, lấy hào “Thiên”!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

... Quay lại đêm hôm trước...

Nàng tựa người trên ki, đôi tay ngọc ngà lấy đầu bôi lên đầu gối đã trầy xước rớm máu, môi dưới cắn chặt cổ không phát ra tiếng kêu. Nhìn Trúc Mai đang xông hương, nàng nhẹ nói:

- Không cần đâu.

- Chủ tử... - Trúc Mai ngập ngừng, thanh âm lại như tức giận - Trang tiếp dư cũng thật quá đáng, bắt người quỳ ba canh giờ liền, ai mà chịu nổi chứ?

- Vậy thì sao? - Nàng cười nhạt - Trong cung, ta là bát phẩm phẩm, nàng ta là thất phẩm, ta làm sao dám mạo phạm? Trúc Mai, lại đây xoa dầu cho ta, không cần thấp nể nữa, Hoàng thượng sẽ không đến đâu.

- Ai nói trăm không đến? - Thanh âm nam tử rần rờ từ ngoài cửa điện truyền đến.

Nàng vội vàng kéo vạt váy xuống che đi đầu gối trầy xước, định đứng dậy hành lễ, không ngờ hần đã tiến tới tay đỡ nàng:

- Còn đau lắm không?

- Đau thì sao chứ? Dù sao thì cũng chỉ là một quý nhân, Hoàng thượng người cũng đâu cần để ý. - Nàng thanh âm tràn đầy ủy khuất, khuôn mặt nhỏ nhắn vui thật thấp.

- Nàng... giận trăm sao? - Hần nhìn nàng ôn nhu, khác hẳn với ánh mắt vô cảm buổi chiều - Nếu trăm không phạt nàng, những người khác sẽ cho rằng

nàng chiêm độc sủng, đương nhiên càng gây khó dễ cho nàng. - Đưa tay lau nhẹ giọt nước mắt còn đang lăn dài trên má, hấn thở dài, lòng lại dâng lên cảm xúc khó tả - Đưa trằm xem đầu gối.

Nàng nhẹ vén tà váy lên. Hấn nhìn vào cũng không khỏi có chút đau xót. Đầu gối nàng vẫn còn rớm máu, da bong tróc, bầm tím lại, trông vô cùng đáng thương. Gọi người hầu đem vải và dầu đến, hấn băng bó cho nàng. Nhẹ nhàng, có chút vụng về, nhưng lại cẩn thận quần từng lớp một, cứ vậy rồi thắt nút, hấn rửa tay, vuốt ve mảy liễu còn nhăn lại vì đau của nàng:

- Xong rồi, nàng thả lỏng đi.

Nàng nhìn xuống chân mình. Dải băng cuốn gọn đầu gối lại, đủ để bớt đi phần nào đau nhức, lại vẫn có thể linh hoạt đôi chân, cảm kích ngược nhìn hấn định tạ ơn, đã được hấn ngăn lại:

- Giờ đã hết giận trằm chưa?

- Nô tì... nào dám giận người. - Nàng tựa như phát hiện mình đã thất lễ, cúi đầu thật thấp, thanh âm cũng nhỏ như tiếng muỗi kêu, đáy mắt lại phẳng lặng như nước hồ thu.

Đêm đó, lo sợ kinh động vết thương của nàng, hấn lần đầu nhẹ nhàng qua màn dạo đầu, mới từ từ tiến vào trong thân thể hoàn hảo phối hợp cùng hấn này...

“Choang!” - tiếng chén sứ đập mạnh xuống sàn vỡ làm nhiều mảnh. Các nô tì trong Ngự Tô uyển cúi gằm mặt thật thấp để tránh bị vị chủ tử này giận dữ trách phạt. Trong phòng, một lục y nữ tử đứng chết trân ở giữa, bàn tay vừa cầm chén ném đi dừng lại giữa không trung, khuôn mặt sắc sảo giờ vì tức giận mà đỏ bừng:

- Diệp Phuong Nhã, người khá lắm! Người có gì đặc biệt mà Hoàng thượng lại si mê người như vậy? Ta hận thấu xương người! - Trang tiếp dư nghiêng răng, nói. Nàng còn tưởng sau hôm qua Hoàng thượng sẽ không tới trắc điện Hương Minh nữa, ai ngờ... Hoàng thượng vẫn lật thẻ bài nơi đó, đến sáng nay lại phong Diệp Phuong Nhã làm Thiên tiếp dư, ban thưởng điện Lạc Tiên! Vốn dĩ một người thất phẩm một kẻ cửu phẩm, nay nàng ta không những trèo lên thất phẩm lại còn được phong hào “Thiên”, đương nhiên là đứng đầu ba vị tiếp dư rồi! Diệp Phuong Nhã này, rốt cuộc là đã làm gì?

... An Phuong cung...

Thục phi ngã người trên ghế Quý phi, nhắm mắt dưỡng thần, nghe Y Thư bẩm báo về việc hôm qua, đôi tay ngọc ngà cầm chiếc trâm cài bằng vàng do chính tay Hoàng thượng cài lên mái tóc nàng nhân ngày tấn phong “Phi”, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt:

- Trang tiếp dư này, vẫn là cái loại không có đầu óc như vậy. Mà Diệp Phuong Nhã đó cũng thật lợi hại đi, lại có thể đem Hoàng thượng thương xót ở lại, hấn cũng phải có chút đặc biệt.

- Nương nương, người chưa cần lo lắng, tuy Thiên tiếp dư được Hoàng thượng sủng ái nhiều ngày, bắt quá vẫn chưa vượt được ba mươi ngày liên tiếp sủng hạnh của người, hơn nữa... ngày nào cũng được ban thuốc bổ, vốn chẳng thể vượt người được.- Y Thư vừa bóp vai cho Thục phi vừa nói.

- Phải, dù sao cũng chỉ là một thất phẩm. Bồn cung giờ phải tranh thủ nốt chút sủng ái này mà nhanh chóng sinh long tử mà thôi. - Thục phi thanh âm ngọt ngào nói, đặt nhẹ cây trâm xuống bàn, ngồi thẳng dậy chỉnh lại y phục, mới từ từ tiến ra khỏi cung, đến cung Cảnh Phượng thỉnh an Hoàng hậu.

... Quay lại Lạc Tiên điện...

Nàng bước chân vào điện, nhìn nô tài bê đồ vào trong, ngược mắt ngắm xung quanh. Điện Lạc Tiên này, tuy không quá rộng rãi nhưng vô cùng sạch sẽ, lại không xa cung Cảnh Long của hấn lắm. Nô tài cũng đã được phân bổ đến đứng hạn ngạch. Hải lòng liếc nhìn lần cuối, nàng quay người bước vào phòng trong, bảo Trúc Mai cho người sắp xếp ổn thỏa, mình thì vào phòng trong nghỉ ngơi.

Bước vào giường trong, vén tà váy lên, nhìn đầu gối được hấn băng bó cho, lòng nàng dâng lên một cảm xúc khó nói. Đột nhiên trái tim lại muốn mở lòng, lại bị lý trí cứng rắn ngăn cản: Hấn có thể làm thế với nàng, sau này cũng có thể làm với nữ nhân khác. Nàng không tin, một vị cửu ngũ chí tôn như hấn có thể đòi đòi kiếp kiếp chỉ cung sủng mình nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Mạc Kỳ Thiên vừa tan triều liền cho kiệu hướng về ngự thư phòng. Ngã người trên kiệu, lại vẫn nhớ đến dáng vẻ của nữ nhân ngọc ngà ngọc khiết kia, cũng tự hỏi lại chính hành động của mình. Ôn nhu với nữ tử, đối với hấn không phải lần đầu, nhưng nhìn nàng cảm kích như vậy lại khiến hấn cảm thấy... tội lỗi? Để một nữ tử thật tâm với mình phải chôn vùi tuổi thanh xuân trong chốn hậu cung thâm trầm nguy hiểm này, liệu có đáng không?

Vào ngự thư phòng, dùng tấu chường để gạt bỏ những suy nghĩ đó, đầu hân giờ chỉ còn một điều duy nhất: “Hân là cừu ngừ chí tôn, sẽ không để bất cứ nữ tử nào trở thành vật cản của mình! Nếu thực sự có một người, hân sẽ tự tay giết chết kẻ đó!”

... Lạc Tiên điện...

Nàng nhón tay lấy một quả nho bỏ vào miệng. Vị ngọt chan hòa đầu lưỡi, quyen cùng chút chát nhẹ của vỏ, thật khiến người ta cảm thấy dễ chịu. Ngà người trên ki, trong đầu suy nghĩ vẫn vơ vài điều, nàng chợt nghĩ tới mấy vị cao cao tại thượng kia. Nàng từ khi vào cung đến giờ đã nửa tháng, vậy mà một vị cũng không gặp. Mấy vị này thấy nàng độc sùng hơn mười ngày cũng không có ý kiến, hân cũng đều đã tu thành tinh rồi, coi nàng vẫn còn nhỏ bé lắm!

- Phải rồi, Trúc Mai, sắp tới là Thất tịch?(1) - Nàng như chợt nhớ ra, hỏi Trúc Mai.

- Bẩm chủ tử, đúng vậy ạ. - Trúc Mai nói - Nô tì nghe được rằng, hôm đó tất cả các phi tần trong cung đều được dự cung yến, sau đó Hoàng thượng cùng Hoàng hậu sẽ đại diện thả hoa đăng để cầu chúc điều tốt đẹp cho muôn dân.

Phải rồi, Thất tịch. Đến lúc đó, không muốn thì tất cả các phi tần đều phải đến dự cung yến, nàng chắc chắn phải tìm cơ hội chiêm ngưỡng những vị phẩm hạnh cao trên kia, đó mới là những người đáng để học hỏi. Nhất là vị Thục phi nương nương đó, nghe nói đã từng đắc sủng một tháng liền, hơn nửa tháng nào Hoàng thượng cũng qua đó vài lần, sủng ái chưa bao giờ ngớt. Sắc đẹp nghiêng thành, vũ đạo tuyệt đỉnh, thật đúng là khiến cho nam nhân say đắm. Chỉ tiếc là, Hoàng thượng... vốn không coi trọng nữ nhân! Có lẽ với hân, nữ nhân chỉ như một món đồ chơi, dùng được thì cũng vứt đi được. Sắc đẹp, đầu phải là mãi mãi. Bông hoa nào rồi cũng sẽ đến lúc tàn phai mà thôi!

... Thất tịch...

Nàng chọn một bộ lam y nhạt, có thêu hai đoá hoa sen xanh biếc nổi bật phía dưới, cài chiếc trâm ngọc lên mái tóc đã được vấn lên gọn gàng, tiến ra cửa điện. Giờ nàng đang là phi tử được sủng ái, tất nhiên cũng không nên quá phai mờ rồi!

Đến nơi, nàng đã thấy vài vị khác tới. Nhún người hành lễ, nàng tiến về vị trí của mình, cách xa Long vị và Phượng vị. Phải rồi, nàng chỉ là một tiệp dư mà thôi..

- Hoàng thượng giá đáo! Hoàng hậu nương nương giá đáo! Thục phi nương nương giá đáo! - tiếng công công vang lên.

Tất cả phi tần đều quỳ xuống hành đại lễ. Hoàng thượng long bào uy nghiêm, cầm tay Hoàng hậu y phục đồ thêu hình phượng, theo sau là vị Thục phi được sủng ái nhất hậu cung. Đội ba vị an tọa rồi, nàng khẽ ngước lên nhìn. Hoàng hậu không có vẻ đẹp sắc sảo, bất quá lại rất có tư thế của một bậc Mẫu nghi thiên hạ, bao dung độ lượng. Thục phi nương nương thì... nàng phải công nhận, nếu hậu cung là vườn hoa tươi thắm, thì Thục phi chắc chắn là bông mẫu đơn nở rực rỡ nhất. Nghiêng nước nghiêng thành, cao cao tại thượng, thật không từ ngữ nào sánh nổi! Thực là tuyệt sắc giai nhân!

- Khai yến đi. - Hân lúc này mở lời. Hoàng hậu cũng giờ cao ly rượu lên

- Bồn cung thay mặt tì muội trong cung cạm trước. - Nói đoạn, nàng ta quay sang kính Hoàng thượng. Hân cũng gạt đầu rồi cạm sạch, nàng ta liền quay người lại - Nào, cạm ly, chúng ta cùng chúc muôn dân vụ mùa bội thu!

Các vị phi tần khác cũng đồng loạt nâng cốc. Uống xong chén rượu, mỹ thực lần lượt được dâng lên. Nào... Đội Hoàng thượng và Hoàng hậu ăn trước, mọi người cũng lần lượt động đũa. Nàng gấp thử món. Đúng là mỹ thực, dù là mỹ hay vị đều tuyệt hảo. Gắp thêm vài đũa nữa, nàng chuyển sang thử món khác. Ăn từng chút một, cố gắng giữ tư thế của một người sủng phi, nhẹ nhàng duyên dáng, nàng lại như thấy có một đạo ánh mắt đang dõi theo mình. Ngước lên, nàng bắt gặp ánh mắt của Thục phi đang nhìn nàng. Thấy nàng ngước lên, nàng ấy chỉ nhẹ cười, nụ cười như trăm hoa đua nở, rung động lòng người. Nàng cũng nhẹ đáp lại bằng một nụ cười e thẹn, rồi cúi đầu tiếp tục thưởng thức mỹ vị.

Cung yến kết thúc, Hoàng thượng cầm tay Hoàng hậu tiến ra hồ nước tại hậu cung, cùng nhau viết lời cầu chúc cho muôn dân, rồi thả hoa đăng trôi theo dòng nước. Hoa đăng sáng nhẹ trôi trên mặt hồ gợn sóng lăn tăn, như nổi bật giữa bầu trời đã về khuya. Các vị phi tử khác cũng được phát mỗi người một hoa đăng để ghi điều ước. Nàng cầm lấy bút, ghi vài con chữ vào trong, rồi nhẹ thả xuống hồ. Nhìn đám hoa đăng trôi dần, nàng mắt khẽ ngước nhìn hân, lại bắt gặp ánh mắt đang ôn nhu nhìn Thục phi, liền cười nhạt. Thế đó, sủng hạnh một người, cầm tay một người, lại sủng ái người khác, đó mới là Hoàng đế vô tình lãnh khốc mà muôn dân Mạc Quốc biết đến!

(1): ngày 7/7 âm lịch, Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau, luôn có mưa. Tương truyền nếu đi thả hoa đăng điều ước thì sẽ thành sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Yến tiệc xong xuôi, nàng được Trúc Mai đỡ về Lạc Tiên điện. Ngồi xuống ki, tháo trâm cài, để mái tóc đen dài phủ xuống quá lưng, nàng lại nhớ tới vị Thục phi đó. Sắc đẹp kiều diễm, từng động tác cũng thanh thoát nhu hòa, thật khiến cho vạn người gặp vạn người say đắm.

- Trúc Mai, hôm nay Hoàng thượng lật thẻ bài nơi nào? - Diệp Phuong Nhã lên tiếng.

- Dạ... Hoàng thượng sau khi kết thúc liền đưa Thục phi về An Phuong Cung, chắc là sẽ qua đêm ở đó rồi ạ. - Trúc Mai hơi dè chừng nói.

- Thục phi đúng là được sủng ái nhất hậu cung này. - Nàng nói nhẹ một câu, tựa như cánh hồng không chút phiền muộn, lại khiến cho Trúc Mai bần khoản mà chẳng dám hỏi.

Tiến về giường nằm, lại thấy có chút trống vắng, nàng lại nở nụ cười tự giễu. Đâu chỉ mình nàng hiu quạnh đâu, đến cả Chính cung cũng còn cô đơn một mình kia kìa! Thế mới nói, được sủng ái của Hoàng thượng, trong hậu cung này giá trị biết bao, mà cũng mong manh thế nào!

Sáng hôm sau, nàng mở mắt dậy, thay một bộ y phục, ngồi xuống ki nhẹ nhắm điểm tâm. Uống ngụm trà, nàng bước ra khỏi cửa điện. Hường ngự hoa viên đi đến, nàng đã thấy vài vị đang nói chuyện. Khẽ tiến đến gần, nàng cúi nhẹ người hành lễ. Một thanh âm trong trẻo truyền đến bên tai nàng:

- Miễn lễ đi.

Ngước đầu lên, nàng bắt gặp ánh mắt của Lan Phi đang nhìn mình. Không có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng ở Lan Phi nàng lại thấy chút dễ chịu. Tạ ơn xong, nàng vẫn đứng phía dưới, tỏ ý như không dám đi lên đình ngồi cùng. Lan Phi cười nhẹ, nhìn dáng vẻ chần chừ của nàng, lại nhớ đến mình khi còn ở trong cung của Thái tử, cũng một dáng vẻ như vậy, đi đâu cũng phải lễ phép thận trọng, bỗng dừng lại có thiện cảm với nàng. Các phi tử được sủng thượng rất dễ tự kiêu, Thiên Tiệp dư này một chút cũng không có, thật là khiến nàng có chút thích thú.

- Ngồi đi. - Lan Phi vẫy tay. Nàng như rất nghe lời tạ ơn một tiếng, mới lên đình, ngồi ra phía sau, cách vị này một đoạn.

Thưởng trà ngắm hoa được một lúc, từ đằng xa, bóng dáng một vị đang đi tới gần. Tới trước mặt Lan Phi, nàng ta nhẹ hành lễ, rồi chưa để Lan Phi đồng ý đã ngược đầu dậy. Nàng nhìn qua, nhận ra đây chính là Triệu Quý tần, biểu muội của Chính cung Hoàng hậu. Lan Phi liền lập tức nét mặt trùng xuống:

- Triệu quý tần, hình như ngươi cung quy không thuộc?

- Tần thiếp... - Triệu quý tần vẫn giữ thái độ kiêu ngạo như cũ.

- Bồn cung là Chính nhất phẩm, ngươi chỉ là tòng tam phẩm “Quý tần”, lại dám ngạo mạn như vậy trước mặt bồn cung và vài phi tần khác ở đây, nhất định là không coi bồn cung ra gì nữa phải không? - Lan Phi gằn giọng. Nàng trước giờ tính tình thẳng thắn, gây thù không ít người, những người như Triệu Quý tần ý vào là biểu muội Hoàng hậu liền kiêu ngạo như vậy đối với nàng thật chướng mắt.

Triệu quý tần sắc mặt càng lúc càng khó coi. Lan Phi thấy thế, tiến lại gần:

- Đừng tưởng ngươi là biểu muội của Chính cung Hoàng hậu thì bồn cung không dám làm gì ngươi. Nếu có thể dựa vào cái gia thế ấy mà trèo lên, hẳn giờ ngươi chẳng chỉ là một cái Quý tần đâu.

Triệu Quý tần cúi gầm mặt, móng tay dài cắm chặt vào lòng bàn tay. Phải, Hoàng hậu biểu tỷ thấy ta thất sủng liền trở mặt, không muốn có thứ làm vướng tay nàng ta, giờ chắc trong tâm cũng chỉ nghĩ cách để giữ vững cái ngôi Hậu kia thôi!

- Vậy đi, ngươi mạo phạm bồn cung, bồn cung cũng không muốn ngươi thời tiết này phải ở đây quỳ, lập tức quay về cung chép phạt cung quy 50 lần cho bồn cung. - Lan Phi nhẹ giọng nói, ánh mắt có chút khinh bỉ liếc Triệu Quý tần khuôn mặt đã trắng bệch.

- Thần thiếp cáo lui. - Triệu Quý tần cũng không dám làm quá, bèn lập tức cáo lui.

Nàng ở đằng sau xem kịch hay, lòng lại rất phục Lan Phi. Ở hậu cung này lại gây thù chuốc oán nhiều vậy, lại vẫn có thể vững vàng trên ngôi vị Phi, còn được tin tưởng chăm sóc đại hoàng tử, hẳn cũng có vị trí đặc biệt trong lòng Hoàng đế.

Triệu Quý tần đi rồi, các phi tần khác cũng thấy chán vì không còn kịch hay nữa, bèn đồng loạt thoái lui, không quên để cho nàng cái ánh mắt như khinh thường: “Đắc sủng mười ngày thì sao chứ? Không phải đêm qua Hoàng đế ngự tại An Phuong cung kia sao?”

Nàng chỉ nhẹ cười, nhấp ngụm trà hoa mai đã lạnh, rồi cũng cáo từ về Lạc Tiên điện. Trên đường về, thấy vài cây thu hải đường nở một bên, nàng khẽ lệnh cho Trúc Mai dừng lại, rồi rẽ sang hướng đó. Thu hải đường, loài hoa nàng thích nhất. Không kiêu sa như mẫu đơn, chẳng thanh thoát như bạch mai, bé nhỏ mềm mại lại nhu mì khẽ nở nơi góc Ngự hoa viên này, lại đặc biệt thu hút ánh nhìn của nàng đến thế. Khẽ đưa tay vuốt cánh hoa, mềm mại truyền tới bàn tay, lại thu tay. Lưu luyến nhìn lần cuối, nàng quay người rồi đi. Chỉ không biết, từng ánh mắt, hành động đó đều đã bị Long bào kia nhìn thấy hết... Ánh mắt thâm trầm không thấy đáy, lại xoẹt qua một tia khác thường, nhưng nhanh chóng biến mất. Hạ rèm, ra lệnh cho kiệu hướng về Cảnh Long cung, hẳn ánh mắt lại đắm chiều nhìn về nơi vô định...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Chiều, tại ngự thư phòng...

- Hoàng thượng, hôm nay... có lật thẻ bài hay không ạ? - Trương Cảnh Đức khẽ hỏi, hai tay cẩn thận dâng khay đựng thẻ bài lên.

Hắn hạ bút xuống, nhìn thẻ bài. Vươn tay đến phía thẻ bài Thực phi, ngón tay chạm vào bạch ngọc mát lạnh lại thu về, chuyển hướng đến thẻ bài bằng gỗ, lật lên.

- Lạc Tiên điện, Thiên tiếp dư thấp đèn!

Nàng nhận được tin từ thái giám báo đến, cười nhẹ. Để Trúc Mai vấn cho một kiểu đơn giản, nàng cài chiếc trâm phi thủy chính tay Phong Cảnh đế (*) cài tặng ngày tấn phong tiếp dư, hài lòng nhìn mình trong gương, rồi đổi y phục. Chọn một bộ váy xuôi, đơn giản, lại khiến người ta cảm thấy nữ tử này mềm mại như nước, nam nhân lại càng muốn bao bọc chở che.

Hôm nay, hắn lại đặc biệt đến sớm hơn mọi khi, vẫn thấy nàng đã đứng ngoài, tay cầm đèn lồng nhỏ đợi hắn. Tiến đến bên nàng, lấy tay gạt đi vài giọt mồ hôi còn vương trên trán nàng, đỡ nàng vào điện. Bước vào, vẫn là hương thơm ngát không chút mùi son phấn, hắn thoải mái hít một hơi, ngồi xuống ki.

Nàng thấy hắn thoải mái như vậy, trong lòng thầm thỏa mãn, ngoài mặt lại nũng nịu ngồi lên đùi hắn, đầu tựa vào ngực, như rằng người ngồi đây không phải Hoàng đế cao cao tại thượng của Mạc quốc, hậu cung mỹ nữ thành đàn, mà là phu quân của một mình nàng. Khẽ tựa đầu vào lồng ngực rắn chắc ấy, lắng nghe nhịp tim đang đập mạnh này, lại thấy bàn tay chai sạn của hắn từng chút một vuốt ve mái tóc đen mượt của mình, nàng hơi ngược đầu lên, chạm phải ánh mắt cũng đang ôn nhu nhìn mình. Phải rồi, khi còn hứng thú, ái phi là nhất thiên hạ, để rồi lúc mất hứng vứt bỏ, thì có đến thềm đá trước cung Cảnh Long cũng không bằng! Khuôn mặt cúi xuống che đi ánh mắt giễu cợt, lại ngẩng lên nhìn hắn, đôi mắt to trong veo lại chứa thâm tình khó nói.

Hắn hơi ngạc nhiên khi nàng chủ động ngồi tựa vào hắn, cho rằng nàng vốn dĩ coi mình như một người phu quân bình thường, lại bỏ qua cho cái hành động có chút vô lễ này. Hắn thật không biết nói nàng thông minh hay ngu ngốc nữa. Thông minh đến độ làm hắn mới đến một lần liền đặc biệt vấn vương, đến độ làm hắn lần nào cũng thật thoải mái, lại ngu ngốc khi quá ngây thơ đặt trái tim vào một nam nhân như hắn. Biết rõ hắn là cửu ngũ chí tôn, đối với nàng không thể trọn đời trọn kiếp, vì sao lại vẫn dấn thân vào? Nữ nhân, đúng là ngốc nghếch!

Như vậy một lúc, nàng như chợt nhớ ra mình vô lễ, vội rời khỏi vòm ngực rắn chắc ấy, định quỳ xuống, đã được một bàn tay đỡ lên, bế bổng lên giường. Nhìn nàng khuôn mặt đã đỏ bừng như gấc, hắn không kìm được mà tiến đến hôn lên đôi môi đỏ mọng kia, lại như có ma lực hút vào không dứt ra nổi.

Long phục cùng y phục nữ nhân đồng loạt rơi xuống đất, chỉ còn lại tiếng rên nhẹ đầy kích thích của nàng, không khí cũng nóng lên nhiều phần.

Đứng bên ngoài, Trương Cảnh Đức thầm cảm thán. Đêm qua tại An Phụng cung cũng chỉ sợ là chưa được như hôm nay đi, vị Thiên tiếp dư này quả thật lợi hại, có thể kéo Hoàng thượng từ chỗ Thực phi về lại Lạc Tiên điện, cũng không đơn giản đâu. Quay lại nhìn Trúc Mai đầu cúi thật thấp nhìn gạch lát trên bậc thềm điện, ông lắc đầu. Hậu cung của Hoàng đế, đâu đến lượt người ngoài xen vào!

... Sáng hôm sau...

Hắn tỉnh dậy từ sớm, lại thấy nữ nhân trong vòng tay còn say sưa ngủ, đôi hàng mi khép chặt, khuôn mặt còn vương tơ hồng sau màn đêm qua. Đứng dậy, để thái giám hầu hạ thay y phục xong xuôi, hắn quay người lại, thấy nàng vừa ngủ dậy, tay phải còn đưa lên vuốt lại tóc trong vô thức, khẽ mỉm cười. Ngồi xuống cạnh giường, hắn nói với Trương Cảnh Đức:

- Chuẩn bị chiếu, Diệp thị Phụng Nhã Thiên tiếp dư thiện lương thực đức, trẫm yêu thích vô cùng bèn phong lên Thiên chiêu hoa, khâm thử.

Nhìn nàng còn ngơ ngác chưa tỉnh ngủ hẳn, hắn khẽ nhếch khóe môi, thỏa mãn bước ra khỏi điện, để Trương Cảnh Đức vội vã theo sau cũng không khỏi kinh hãi. Vào cung chưa được một tháng đã có thể lên được Tông tứ phẩm, nữ nhân này rốt cuộc đã làm gì?

Trên đường lên triều, Mạc Kỳ Thiên vẫn như thường dặn người mang thuốc, lại như vô tình nói ra:

- Ba ngày tới là ngày lành, liền chọn làm ngày tấn phong đi.

... Quay lại Lạc Tiên điện...

Nàng khi hắn vừa đi khỏi liền ra khỏi giường, ánh mắt không còn vẻ ngái ngủ, trái lại còn linh hoạt kèm theo phần đắc ý. Ngâm mình trong nước nóng thư giãn, nàng khẽ lấy tay tính thầm. Chưa đầy một tháng, liền từ Quý nhân lên Chiêu hoa, xem ra kế hoạch của nàng thành công ngoài dự đoán rồi.

Bước ra, thay y phục, nàng bước ra khỏi điện. Từ lục phẩm đã phải đi thỉnh an Hoàng hậu, nàng đã là tông tứ phẩm, không đi chăng phải để người chê cười rồi sao?

Cùng lúc đó, tại Cảnh Phụng cung...

Hoàng hậu bàn tay siết chặt trang giấy trước mặt. Một Thực phi đã đủ rồi, nay Thiên tiếp dư này lại cũng như xưa lúc Thực phi tiến cung, chưa đầy một tháng đã leo đến tông tứ phẩm. Phi tần của Hoàng thượng cũng không tính là nhiều, hơn nữa số lượng phi tần phẩm vị cao cũng khá ít, nay Diệp Phụng Nhã nàng ta...

- Hoàng thượng còn ban thưởng gì nữa không?

- Dạ... còn có ban thưởng thêm vài thứ đồ chơi lạ mắt, nói là sẽ khiến Thiên tiếp... Thiên chiêu hoa vui vẻ ả. - Lưu Ly bấm báo lại.

Thả lỏng bàn tay đang siết chặt ra, Hoàng hậu thở hắt một hơi. Tưởng thế nào, hóa ra Hoàng thượng coi nàng ta cũng như thứ đồ chơi, đang có hứng thú thì giữ lại, sau này chán rồi sẽ vứt đi cả thôi! Nàng giờ chính là lo cái người bên An Phụng cung kia kìa!

(*) Phong Cảnh đề: hiệu của Mạc Kỳ Thiên

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Diệp Phụng Nhã ra khỏi điện, tiến đến cung Cảnh Phụng của Hoàng hậu. Giờ nàng đã là phi tần có phẩm vị, cuộc sống hàng ngày buồn chán lại có thêm một việc làm nữa: thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Đầu đặn mỗi sáng phi tần đều phải đến thỉnh an, mỗi ngày tầm một đến hai canh giờ. Thỉnh an thực chất cũng chỉ là một cái vỏ bọc để Hoàng hậu tỏ rõ uy nghiêm của mình với những kẻ không biết trời cao đất dày, lại phi tần đấu đá với nhau, lời lẽ ngoài mặt đẹp đẽ mà bên trong giấu bao nhiêu lưỡi dao, sẵn sàng hạ bệ kẻ khác.

Đi đến nơi, nàng vô tình chạm mặt Ân Tần. Khụy gối xuống hành lễ, nàng đã nghe thấy giọng nói đầy vẻ khinh bỉ của nàng ta vang lên:

- Ô, đây chẳng phải Thiên chiêu hoa hay sao? Đến thật sớm đi.

- Ân Tần nương nương nói quá rồi. Thần thiếp tự nhận mình mới tấn phong, nên không quên lễ nghĩa mà đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương mới phải.
- Nàng không nóng không lạnh đáp.

- Ân Nghi, đừng làm loạn nữa. Mới sáng ra đã náo loạn như vậy. - Từ đằng xa, thanh âm một nữ tử vang lên. Nàng cúi người hành lễ. Thật trùng hợp, trong một ngày lại có thể gặp ngay hai tì muội Ân Gia, không biết là nàng phước lớn hay người ta có tình đây.

- Thỉnh an Thục phi nương nương. - Nàng hành lễ.

- Đứng lên đi. - Thục phi thanh âm dịu dàng nói - Đầu là tì muội trong cung cả, đâu cần phải khách khí như vậy.

Nàng tạ ơn rồi đứng thẳng lên. Nhìn bóng lưng Thục phi kiêu sa đi vào, theo sau là Ân Tần, nàng khẽ lắc đầu. So với Thục phi, Ân Tần biểu muội này còn kém xa lắm!

Tiến vào, ngồi ở vị trí gần cuối, nàng khẽ nhìn xung quanh. Cung Cảnh Phụng là cung của Hoàng hậu Mạc quốc đã mấy đời nay, quả thực rất có thâm mỹ. Cột trụ màu son, quanh thân khắc hình phượng uốn lượn. Bình sứ cổ xếp đều hai bên, là loại thượng hạng của Trung Hoa. Đến ghế ngồi cho các phi tần cũng được chạm trổ sắc sảo tùy theo phẩm vị, chưa nói đến cái Phụng vị trên kia, quả là quý phái khí Mầu nghi thiên hạ.

Đội phi tần hậu cung đến đông đủ, Hoàng hậu mới vịn tay Liên Y từ từ bước ra. Để cho mọi người hành lễ xong xuôi, nàng ta lại như rộng lượng lắm, phẩy tay cho ngồi:

- Thời tiết nóng nực như vậy, các muội lại vẫn chịu khó đến đây thỉnh an bản cung, bản cung thực cảm động.

- Hoàng hậu nương nương, người là mẫu nghi thiên hạ, chủ quản hậu cung, bận rộn bao việc, chúng thần thiếp ngu muội không giúp đỡ được gì, chẳng lẽ đến chút việc thỉnh an sức khỏe của người cũng lại dễ dàng dờ? - Mai Phi lên tiếng. Trong hậu cung ai cũng biết Mai Phi hiện đang cùng chiến tuyến với Hoàng hậu, đối lập với Thục Phi, việc nàng ta lên tiếng trước cũng chẳng có gì lạ.

- Mai Phi tì nói đúng đó. Nương nương phải quản lý hậu cung như vậy, việc nhiều không kể xiết, chúng thần thiếp có được an nhàn như vậy còn không phải là nhờ nương nương sao? - Nhu Hiền dung cũng bình thân nói ra tràng từ ngữ hoa lệ kia. Nàng ta phẩm hạnh chỉ dưới tam vị phi kia, sủng ái của Hoàng thượng giờ cũng không còn, tất nhiên là cũng muốn tìm một chỗ dựa vững trãi như Hoàng hậu rồi.

Nói qua nói lại, nàng chú ý thấy Lan Phi chỉ thỉnh thoảng góp một hai câu, còn Thục Phi kia còn lặng thinh nhâm nhi tách trà trên tay. Rõ ràng quá rồi, Hoàng hậu và Thục Phi đối lập nhau, Lan Phi trung lập tiếp chuyện cho có phép, cũng không mặn mà gì cho cam. Hết một canh giờ, Hoàng hậu đứng lên, nói với các phi tần:

- Hôm nay các muội đến đây, vừa hay lại là việc tốt. Thái hậu nương nương vừa tan cửa Phật, đã về đến Từ Linh cung, bản cung thiết nghĩ người lâu ngày không quan tâm đến hậu cung, tất muốn gặp gỡ các muội, nhất là lục vị muội muội vừa nhập cung hai lần gần đây nhất.

Nói đến Thái hậu, nữ nhân này là con gái nhà Lã thị, nghe nói từng nhúng tay vào triều đình những năm cuối trị vì của Tiên đế, đến đời Hoàng đế đương triều lại lấy cớ vào cửa Phật, hậu cung chính sự đều không quản nữa. Trong hậu cung cũng còn Lã quý tần là cháu gái ruột của Thái hậu, nhưng nghe nói Hoàng thượng sủng hạnh cũng chỉ vì nghe lời Thái hậu, sau đó Thái hậu lên cửa Phật cũng liền không đến nữa. Lần này Thái hậu trở về, hậu cung không biết lại một phen náo nhiệt đến thế nào đây!

Suy nghĩ vẫn vơ, dòng người đã dừng trước cung Từ Linh lúc nào không hay. Bước vào trong, Hoàng hậu cùng chúng phi tần đồng loạt hành lễ. Thái hậu đã ngoài ngũ tuần, khuôn mặt có vài nếp nhăn, nhưng vẫn không giảm đi cái uy nghiêm áp đảo của người. Mang trên mình bộ y phục nâu nhạt, tay mân mê hạt tràng, Thái hậu tỏ vẻ yêu thương Hoàng hậu, một màn nẫu thân nhi tức vui vẻ đầm ấm diễn ra trước mắt nàng. Hoàng hậu cũng ôn nhu đáp lời Thái hậu, bàn tay còn cầm lấy tay Thái hậu như tỏ lòng thương yêu, lại hai người coi chúng phi tần như không khí.

- À phải rồi, nghe nói vừa rồi có vị nào vừa vào cung liền được sủng ái không ngớt, ai gia muốn xem ai lại có thể khiến Hoàng thượng thoải mái như vậy?
- Nói chuyện một hồi, Thái hậu như chợt nhớ ra, quay người nhìn chúng phi tần, hỏi.

- Mẫu hậu, Thiên chiêu hoa muội ấy thiện lương nhu hòa, lại đem Hoàng thượng lên trên nhất, Hoàng thượng tại Lạc Tiên điện nghe nói cũng rất thích, liền kia phong lên tòng tứ phẩm chiêu hoa. - Hoàng hậu đáp lời, rồi liếc về phía nàng, ngón tay hơi đưa lên.

Nàng hiểu ý, vội đứng ra giữa điện, khụy gối xuống hành lễ:

- Thần thiếp tham kiến Thái hậu nương nương. Thái hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.

Thái hậu khẽ liếc nhìn nàng. Thầm đánh giá, nữ nhân này sắc đẹp không thuộc hàng “khuyên đảo hậu cung” như Thục phi, thanh âm chỉ dễ nghe không ngọt ngào như Mai Phi, đến cả động tác cũng không có chút quý phái nào, vì có gì lại được Hoàng thượng sủng ái như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Trong lòng nghi vậy, ngoài mặt Thái hậu vẫn tỏ rõ quyền uy của mình:

- Ngươi là Diệp Phương Nhã? Thiên chiêu hoa?

- Thưa Thái hậu nương nương, phải ạ. - Nàng nhu hòa đáp, trong đầu thầm tính xem lão hồ ly lại muốn làm gì.

- Ai gia nghe nói ngươi có thể khiến cho Hoàng thượng lưu luyến ngự lại nhiều ngày liền, có đúng hay không? - Thanh âm đã lộ rõ sự không mấy thiện cảm với nữ tử trước mặt.

- Thần thiếp tuyệt đối không dám. - Nàng vẫn như trước nhũn nhặn đáp lại, cốt không để Thái hậu bắt được sơ hở.

- Hào, ai gia cũng không truy cứu nhiều, phàm là có thể khiến cho Hoàng thượng vui vẻ, ai gia cũng rất vui. - Thái hậu phải xuống nước. - Các ngươi lui được rồi. Lã quý tần ở lại đây.

- Chúng thần thiếp xin cáo từ. - Hoàng hậu cùng các phi tần đồng loạt đứng dậy hành lễ, rồi nhanh chóng cáo lui. Ai cũng biết Thái hậu có ý để Lã quý tần ở lại cũng là muốn tìm kế giữ chân Hoàng thượng tại Lã Từ cung, nhằm giữ chút vốn cho Lã thị đấy thôi.

Nói đến Lã quý tần này, nàng cười trào phúng. Dựa vào là cháu gái Thái hậu, Hoàng thượng độc tài muốn nắm toàn quyền tất nhiên sẽ không quá coi trọng người nhà Lã thị, hơn nữa lại tính tình bốc đồng hay làm loạn, lúc trước có Thái hậu che chở Hoàng thượng còn nhắm mắt cho qua, ngay lúc Thái hậu lên cửa Phật thì lập tức tuyệt tình vứt bỏ.

Nữ nhân mà không có đầu óc, trong cung chẳng chết sớm cũng là chết không nhắm mắt, hồ ly trong cung ai cũng là tu luyện bao lâu rồi, một kẻ như vậy há có thể tồn tại lâu?

- Bẩm Hoàng thượng, hôm nay Hoàng hậu cùng các phi tần đi thỉnh an Thái hậu vừa tan cửa Phật về. - Trương Cảnh Đức đi đằng sau Mặc Kỳ Thiên, cung kính lên tiếng.

- Xem ra, tối nay trẫm phải đến Lã Từ cung một chuyến rồi. - Hắn nhếch môi, một nụ cười, lại rõ ràng là không vừa ý, khiến cho nô tài hai bên run người. Hoàng thượng cùng Thái hậu vốn tình cảm không tốt, lại nói Lã thị kia không có đầu óc, lần đó đã đem hậu cung một trận náo loạn, Hoàng thượng muốn yêu mến cũng chẳng được, sợ là lúc này Hoàng thượng đang giận lắm rồi, cẩn thận kéo mắt đầu như chơi!

... Giờ Tuất...

Mặc Kỳ Thiên thay một bộ Hoàng bào, lầm lũi bước đến trước Lã Từ cung. Trương Cảnh Đức đi theo sau cũng chẳng tốt hơn là bao. Theo hầu Hoàng thượng từ khi còn là tiểu hài tử, ông biết rõ Hoàng thượng ghét nhất là bị ép buộc, lần này Thái hậu có vẻ dùng sai cách rồi.

- Hoàng thượng, - Lã quý tần thấy Hoàng thượng đến, lập tức kích động nói lớn, thấy hân cau mày mới chợt nhớ ra lời Thái hậu dặn, bèn nhẹ khụy gối hành lễ. Hân phẩy tay, lập tức bên giường ngồi xuống. Lã quý tần cố gắng nhu mì nhất có thể, hầu hạ hân thay y phục, rồi dùng chính những bí kíp Thái hậu truyền lại mà cố gắng khiến hân thấy hứng thú.

Nhìn nữ nhân trước mặt, khuôn mặt đã đỏ lên, hân nhếch khóe môi nụ cười chế giễu, liền xoay người đặt nữ tử dưới thân, không thương hoa tiếc ngọc mà lập tức thi hành. Lã quý tần nằng ta muốn có hài tử? Hân chính là muốn xem nằng ta cùng Thái hậu sẽ làm gì hậu cung của hân!

... Lạc Tiên điện...

Nàng mân mê chiếc trâm ngọc, cười trào phúng. Xem ra lúc này Hoàng thượng cùng Lã quý tần đang “chơi” vui vẻ bên Lã Từ cung rồi, Thái hậu quả thật rất biết cách ra uy. Đặt cây trâm xuống, tiến về giường nhẹ đặt người xuống, nàng nhắm mắt. Thật không biết hậu cung sẽ còn náo loạn thế nào nữa đây!

...Sáng hôm sau...

Mạc Kỳ Thiên tỉnh dậy. Đập vào mắt lại không phải cái kia nữ tử thích tựa vào ngực hân tìm hơi ấm, mà là Lã quý tần khuôn mặt diễm lệ mà xa cách. Chán ghét đứng dậy, Lã quý tần cũng choàng tỉnh, vội hầu hạ hân thay y phục, lại làm hân nhớ đến kia nữ tử lười biếng chưa bao giờ thay y phục cho hân, chỉ mơ mơ màng màng ngồi đó nhìn hân tiến dần ra khỏi điện, khóe môi bất giác cong lên, lại lạnh lùng gạt tay nữ tử trước mặt ra khỏi Lã Từ cung.

Hoàng thượng vừa đi khỏi, Lã quý tần khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, cảm chén sứ hắt đồ xuống đất “choang!” một cái. Nô tài trong cung run sợ cúi đầu thật thấp. Lã quý tần đã được Hoàng thượng sủng hạnh, vì cái gì lại tức giận đến vậy.

Chỉ có mình nằng ta biết, Hoàng thượng đêm qua là phụng chỉ Thái hậu đến, tinh thần có lẽ đã lạc sang Lạc Tiên điện rồi!

... Cung Cảnh Phượng...

Nàng từ xa bước đến, nhìn tám biển son son nạm vàng hai chữ “Cảnh Phượng”, lại cười nhạt. Hôm nay không biết Hoàng hậu sẽ chào đón chúng phi tần thế nào đây.

Vẫn như hôm qua, đợi phi tần tới đông đủ, Hoàng hậu mới bước ra. Nhìn Lã quý tần kiêu ngạo ngồi một bên, Hoàng hậu như quan tâm hỏi:

- Đêm qua Hoàng thượng ngự tại cung muội, thế nào?

Vài tiếng cười nhẹ vang lên, chủ yếu là từ mấy vị cao hơn. Lã quý tần khuôn mặt tối sầm, móng tay dài cắm chặt vào lòng bàn tay. Trong cung ai cũng biết Hoàng thượng vì Thái hậu mà qua Lã Từ cung, lại nghe nói sáng ra khỏi cung tinh thần không tốt, Lã thị xem ra lần này mất mặt rồi.

Hoàng hậu cũng như không màng chiến sự mình vừa gây ra, lại mỹ lệ một tràng từ ngữ, lấy lý do sổ sách trong cung còn nhiều, cũng nhanh chóng cho phi tần cáo lui. Nhìn Lã quý tần nhanh chóng ra khỏi cung, lên kiệu tiến đến cung của Thái hậu, nàng không nhịn được cười nhẹ một tiếng, khiến Trúc Mai đằng sau lo sợ nhắc nhở:

- Chủ tử, Lã quý tần dù sao cũng hơn người phẩm vị, lại có Thái hậu chống lưng, người làm như vậy...?

- Em lo Lã quý tần nằng ta tìm Thái hậu trị tội ta? Còn phải xem cái bụng của Lã quý tần có phúc đó không đã. - Nói rồi, nàng cũng quay trở về điện, nét trào phúng vẫn không giảm.

Lã thị hai người đó, tưởng rằng cậy quyền thế liền áp bức nằng sao? Đừng hòng!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Quay về Lạc Tiên điện, nàng thả người xuống ki. Vẫn là không thể xem thường hai kẻ họ Lã kia, dù không được sủng ái nhưng một người là Thái hậu, một người cũng là quý tần, nay khả năng cao còn mang trong mình Long tử. Nếu nằng ta có phúc khí sinh được nhi tử cho Hoàng thượng, vậy tương lai chắc chắn cũng phải Trắc Nhị phẩm trở lên, tương lai vô cùng xán lạn, vậy cho dù Hoàng thượng có không muốn thì Lã thị vẫn là danh gia vọng tộc hàng đầu! Chỉ là... có sinh ra được hay không thôi!

Lã quý tần, nếu Hoàng thượng thực sự muốn có với người hài tử, tất sẽ không để xảy ra điều gì bất trắc. Ngộ lỡ không muốn... vậy ta thực muốn xem người làm thế nào chống lại cái hậu cung hồ ly này!

... Một tháng sau...

Trong cung chưa ngớt việc Thiên chiêu hoa nắm Thánh sủng, lại thêm một trận náo động lớn. Lã Quý tần được Thái y báo đã mang trong mình Long tử, Thái hậu tất nhiên hết sức vui mừng, cho gọi Hoàng thượng. Hoàng thượng thái độ vẫn như trước chẳng quan tâm quá nhiều, bất quá cũng ban thưởng cho Lã Từ cung không ít đồ, còn đặc biệt cử hai mama đến chăm sóc, thật khiến người ta đoán không ra Hoàng thượng với đứa bé trong bụng Lã quý tần là thế nào. Kì vọng? Lại chỉ trước sau không rõ cảm xúc, vẫn lạnh nhạt như vậy đối Lã quý tần? Chán ghét? Lại càng khó nói, với đứa bé sinh chán ghét việc gì phải phái hai mama chuyên phụ sản đến chăm sóc?

Nàng trong Lạc Tiên điện nghe được việc này, ngón tay vẫn nhẹ vờ về mái tóc chưa vấn lên:

- Lã Quý tần quả là có phúc khí. - Thanh âm mang theo sự trào phúng cùng khinh bỉ - Lại nói mấy người trong cung há lại chịu để yên?
- Lã Quý tần dù gì cũng là cháu gái Thái hậu, nô tì nghĩ mấy người trên cao cũng chẳng động đến đâu. - Trúc Mai vừa vấn lại tóc cho nàng vừa nói.
- Đúng vậy, đều là kẻ có đầu óc, tất sẽ không làm vậy - Nàng gật nhẹ đầu - Trúc Mai, hình như chưa ai nói em cũng không tâm thương đâu. Có thể suy nghĩ chín chắn như vậy, thật khiến ta hài lòng.
- Nô tì không dám. - Trúc Mai vội quỳ xuống, lại được nàng đỡ lên.
- Đứng lên đi. Em hình như ngoài cung còn có phụ mẫu cùng một đệ đệ? - Nàng quan tâm hỏi.
- Dạ, đúng vậy ạ. - Trúc Mai đáp, lại khó hiểu nhìn nàng.

Nàng đưa cho Trúc Mai một túi ngân lượng, nhẹ nhàng, như tí ti dạn dò muối muối:

- Em trong cung còn phải theo ta dài dài, ta được sủng ái thì hảo tốt rồi, chỉ lo không được... cũng liên lụy đến em. Nay cho em túi ngân lượng này làm chút vốn gửi về cho gia, được không?
 - Chủ tử... - Trúc Mai cảm động không nói thành lời. Nàng trước đây từng theo hầu vài vị, nhưng chưa ai đối tốt với nàng như vậy. Thiên chiêu hoa hiện tại được Hoàng thượng sủng ái như vậy, lại vẫn đối với nàng tốt như khi mới vào cung, nàng tuyệt đối không phụ sự tin yêu này của người!
- Cười nhẹ, nàng tiến tới bàn điểm tâm trước mặt, nhón tay lấy một trái quýt, mân mê trên tay. Móng tay dài vô thức hay cố ý quẹt vài nét xấu xí trên vỏ quýt bóng loáng, đôi mắt đen lại băng quơ không rõ cảm xúc. Cái kia Lã quý tần, nay mang Long thai, tất nhiên sẽ tới tìm những kẻ thấp bé hơn mình tính sổ, mà nàng chắc chắn sẽ nằm trong danh sách những kẻ đầu tiên nàng ta muốn lột da róc xương!

Mạc Quốc tháng 9 năm Cảnh đế thứ ba, Lã Quý tần được Hoàng thượng sắc phong Lã Hiền tần, lại khiến trong cung nổi lên nhiều suy nghĩ. Hoàng thượng là thật lòng muốn đứa bé của Lã Hiền tần? Lại nói đối với Thiên chiêu hoa vẫn là sủng hạnh không ngớt, lại trước sau vẫn đều đặn ban thuốc bổ, giờ còn sắc phong cho Lã thị, thật không biết được Hoàng đế tâm tư.

Nàng nghe tin lại như trước một chút phản ứng cũng không có, nhưng trong lòng lại dần nổi sóng. Nữ tử dùng thuốc tránh thai quá nhiều có thể dẫn đến vô sinh, tuy thuốc của Hoàng cung đáng khả năng này rất thấp, nhưng nàng càng rút ngắn được thời gian này thì càng tốt. Lã Hiền tần kia phạm sinh ra được hài tử, vậy nàng chẳng phải càng khó leo lên rồi sao?

Tháng tám, sinh thần Thái hậu, Hoàng cung náo nhiệt hẳn lên. Đến Hoàng hậu ít giao thiệp với bên ngoài lần này cũng đích thân chỉ đạo, nói là Thái hậu hai năm vừa rồi không có tại cung liền không thể tổ chức chu đáo, lần này phải bù lại, hoành tráng một phen. Thái hậu xem chừng cũng rất cao hứng, nghe nói các phi tần phẩm Phi mỗi người đều chuẩn bị một màn chúc sinh thần cho người, nếu nàng đoán không nhầm thì: Thục Phi vũ đạo, Mai Phi ngọt ngào thanh âm, Lan Phi thư pháp. Nàng chưa một lần được chiêm ngưỡng qua, thực muốn thấy cái mà người ta gọi là Tam cực phẩm của Hoàng cung thế nào!

Cuối cùng, sinh thần Thái hậu cũng đến. Nàng trong điện vận một bộ lam y nhạt, vấn một kiểu đơn giản, lại hợp với y phục vô cùng, nhẹ bước ra khỏi điện. Tiến đến hòa nhập cùng chúng phi tần, nàng nói chuyện phiếm vài câu, rồi trở về vị trí của mình. Nhìn Lã Hiền tần kiêu sa y phục mực sắc ngồi một bên, hai mama cẩn thận hầu hạ từng tí một, nàng trào phúng cười nhẹ. Xem ra, lần này Lã thị đã dành hết vốn vào cái Lã Hiền tần này rồi!

Yên vị, để Hoàng hậu khai tiệc, chúc mừng Thái hậu, nàng ánh mắt thích thú theo dõi cuộc vui, lại không biết có kẻ đang thâm tính kế, muốn đem nàng từ cái tông ngũ phẩm kia giết chết!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

- Hoàng thượng giá đáo! - Tiếng công công vang lên. Tất cả phi tần đều đứng dậy hành lễ.

Thoáng thấy bóng hoàng bào lướt qua, nàng đầu cúi thấp, lại khẽ nhìn liếc lên phía trên. Hoàng thượng đưa tay đỡ lấy Thái hậu, ngồi xuống vị trí cao nhất, tả có Hoàng hậu hữu có Thái hậu, tạo thế tam Long - Phụng - Phụng đầy uy nghiêm của cái được gọi là gia đình đế vương.

- Thái hậu nương nương, hôm nay là sinh thần của người, thần thiếp tài hèn một không biết góp gì làm vui, bèn tự tiến cử bản thân dâng cho người một khúc Tiên đài, liệu người có đồng ý chăng? - Thục Phi lúc này đứng ra giữa điện, nhún người.

- Ân. - Thái hậu phẩy tay.

Tiếng cổ cầm vang lên. Nữ tử lam y uyển chuyển xoay vòng. Bàn tay như búp sen chum lại, đôi mắt sắc sảo cũng như vậy mà hướng lên. Tiếng nhạc réo rắt. Nữ tử cũng cùng lúc thực hiện màn vũ đạo của mình. Nhịp nhàng uyển chuyển, hai vạt tay áo đai vung lên, lại xoay người, cùng với tiếng nhạc thật khiến người người say đắm.

Mọi người trong điện đều bị cuốn vào điệu múa tuyệt diệu ấy. Nhạc khúc cổ của Mạc Quốc, vốn cũng chỉ gọi là hay mà đơn điệu, nay lại nữ tử dùng chính nhạc khúc chuyển thành vũ khúc rung động lòng người. Quả không ngoa, thiên hạ đệ nhất tài nữ, nhất vị trong Tam cực phẩm của Hoàng cung Phong Cảnh đế!

Thanh nhạc nhỏ dần, rồi kết thúc. Xung quanh im lặng, như vẫn còn vang âm hưởng ấy. Nhắm hờ hai mắt, nàng nhớ lại dáng vẻ kiều diễm vừa rồi, lại thực ngưỡng mộ. Thục Phi là ái nữ của Ân gia, từ trước khi vào cung đã có nhiều kẻ mai mối, vậy mà cuối cùng Ân Gia đi một bước thông minh gả ái nữ vào cung, từ đó mà gia tộc cũng ngày càng thịnh vượng. Dù có bận đến mấy, Hoàng thượng cũng đều đặn ghé qua chỗ nàng ta, hẳn cũng không chỉ có vũ đạo tuyệt đỉnh thôi đâu.

- Hào, vẫn như trước khiến ai gia thật say mê. Ban thưởng cho Thục Phi. - Thái hậu lúc này mới lên tiếng.

Nhìn Thục Phi cúi người tạ ơn rồi tại vị, Mai Phi cũng bước ra, tà váy mực sắc tôn lên dáng người mảnh khảnh cùng khuôn mặt yêu kiều:

- Bẩm Thái hậu nương nương, Thục Phi từ khi đã tiên phong mở màn, thần thiếp tuy tài hèn không thể sánh ngang với ti ấy, nhưng cũng mạn phép dâng cho người một khúc nhạc thần thiếp tự tay sáng tác, liệu người có hứng thú hay chăng?

- Ân, ai gia lâu rồi chưa nghe thanh âm của người, thực hảo ngọt ngào. Mau, lập tức triển đi.

Nhận được lệnh của Thái hậu, Mai Phi cười e thẹn, rồi phẩy tay. Lập tức, hai nô tài cẩn trọng bê chiếc cổ cầm, đặt tại chính giữa điện. Mai Phi nhẹ tiến đến bên cầm, dáng đi uyển chuyển cùng hương oải hương dịu nhẹ trong không khí, ngồi xuống, bàn tay thon đặt nhẹ lên dây đàn.

“Tưng” - Chỉnh dây, Mai Phi bắt đầu khúc nhạc, cùng lúc tiếng hát trong trẻo ngọt ngào vang lên. Mọi người trong điện đều nhắm hờ mắt, lắng nghe giọng hát tuyệt mỹ cùng thanh âm cổ cầm hòa quyện. Nàng không khỏi thán phục. Cả Thục Phi lẫn Mai Phi, đều có cho mình một thứ biệt tài hiếm ai bì kịp, Hoàng đế sung ái ầu cũng là vì thứ này mà thôi.

Kết thúc, Mai Phi cũng đứng dậy hành lễ, rồi về chỗ của mình. Thái hậu có vẻ rất hứng thú, thậm chí còn hơn Thục Phi vũ đạo, ban thưởng vài món đồ. Nàng cũng dỗi mắt xem thử, cái thứ ba của Hậu cung Cảnh đế tam cực phẩm - Lan Phi thư pháp!

Một tấm lụa trắng dài được dãi ra giữa điện. Lan Phi nhẹ cời giấy, bước lên, trên tay cầm một tấm vải. Nhúng nhẹ tấm vải vào, Lan Phi viết một đường vào giữa tấm lụa. Tiếng trống vang lên, dồn dập, cũng là lúc nàng thấy được cực phẩm thứ ba của Hậu cung Cảnh đế. Lan Phi theo tiếng nhạc uyển chuyển, dùng chân còn tất trắng nhúng vào mực, quét một đường. Lần lượt, nhiều đường nét nữa được vẩy lên, nhưng một chút cũng không nhìn ra được gì. Nàng ấy bước nhẹ sang một bên, lập tức, tấm lụa được bốn nô tì tung lên. Lan Phi lập tức đứng vào phía dưới, hai tấm vải phẩy mạnh. Cuối cùng, nàng ta dùng bút lông viết vài dòng, nét chữ như rồng bay phượng múa.

Cái hay của Lan Phi thư pháp là vậy, tuyệt không thể nhìn nàng ấy làm mà đoán được điều gì, bao giờ xong cũng là một kiệt tác mà không ai đoán trước được.

Bức thư pháp được dâng lên chỗ Thái hậu. Người lập tức vui vẻ, ban thưởng cho Lan Phi. Nàng cố gắng nhìn lên bức thư pháp, lại thế phía trên họa cảnh giang sơn, phía dưới còn đề vài dòng chữ chúc thọ, ví Thái hậu là Phụng như tiên, lại hoàn toàn không đề động đến vấn đề “giang sơn” đang là sự tranh chấp giữa Hoàng thượng và ngoại thích, mà đứng đầu chính là vị này, thực thông minh đi. Cũng không khó hiểu khi hậu cung ngàn giai lệ, Hoàng thượng lại chọn nàng ta làm hồng nhan tri kỷ! Chính là nhờ cái đầu óc ít nữ nhân bì kịp này!

Khẽ nhấp một ngụm trà, nàng nhìn theo bóng nữ nhân bạch y tinh khiết về lại chỗ của mình, lại vô tình ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt của hán cũng đang nhìn mình, lại không rõ cảm xúc trong đáy mắt ấy. Khẽ cúi nhẹ đầu xuống như xấu hổ, nàng cười nhẹ, trong lòng lại mừng thầm. Xem ra nàng vẫn là còn nhiều cơ hội, giờ chính là đứng qua một bên nhìn hài tử trong bụng Lã Hiền tần sẽ làm sao qua khỏi hậu cung người người thâm hiểm? Cao cao tại thượng Hoàng hậu cũng chưa chắc đã thích cái hài tử này đâu. E rằng Lã thị kia chỉ có Thái hậu làm chỗ dựa mà thôi! Nhất là nữ nhân đầu óc ngu muội, nàng chính là muốn thấy cái cảnh nàng ta roi dài!

Lại không biết, đằng xa, cũng có một nữ tử ánh mắt thâm hiểm nhìn nàng, bàn tay xoa nhẹ trên bụng. Lã Hiền tần nàng ta đã nhìn thấy khoảnh khắc đó, Hoàng thượng nhìn Thiên kiều hoa, đáng nói là Thục Phi vẫn còn đang cách người không xa, vì sao ánh mắt chỉ dời đến một mình Thiên kiều hoa? Là Diệp thị đó thực sự khiến Hoàng thượng động tâm? Nàng tuyệt đối không để điều đó xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Tiệt tàn, nàng theo các phi tần khác đồng loạt thoái lui. Bước ra khỏi Từ Linh cung, nàng theo con đường qua Ngự hoa viên, lại thấy Lã Hiền tần gọi với theo:

- Thiên chiêu hoa, sao vội vàng vậy?
- Thần thiếp thỉnh an Lã Hiền tần. - Nàng quay lại, khụy gối xuống thỉnh an, trong lòng lại dâng lên một hồi bất an.
- Đứng lên đi. - Lã Hiền tần trong lòng chỉ muốn giết chết nữ nhân trước mắt, ngoài mặt lại ôn nhu đỡ nàng lên.
- Tạ hiền tần nương nương. - Nàng theo lễ tạ ơn, rồi ngẩng đầu lên, vô tình lại lướt qua cái bụng đã hơi nhô lên của Lã Hiền tần.

Đi theo Lã thị vào trong đình nhỏ, bỗng, nàng ta quay lại, phẩy tay lệnh cho cung nữ lui hết ra ngoài. Bàn tay búp măng cảm lấy tay của nàng, đôi mắt ôn nhu bỗng chuyển sắc bén, kéo nàng về phía mình. Không kịp đà, nàng lao về phía Lã Hiền tần, đẩy nàng ta xuống nền gạch.

- Á! - tiếng Lã Hiền tần thất thanh. Cung nữ chạy vào, đã thấy nàng đang đứng chết trân ở đó, Lã thị nằm phía dưới ôm bụng, hạ thân chất lỏng kia đã chảy ra, vội vàng hô hoán:

- Mau, cứu Lã Hiền tần. Thiên chiêu hoa định hại Long tử!

“Rầm!” - Thái hậu đập bàn, nhìn xuống phía nàng đang quỳ dưới đất.

- Thiên chiêu hoa, khá khen cho nguoi, đến hải tử của Hoàng thượng cũng dám hại chết!
- Thần thiếp thực sự bị oan, Thái hậu nương nương... - Nàng trong lòng hỗn loạn lại chút tức giận, ngoài mặt vẫn một mực kêu oan.
- Thiên chiêu hoa, Lã Hiền tần bị chính tay người đẩy ngã, nay còn sảy thai, nguoi còn biện minh được gì? - Hoàng hậu không tức giận như Lão Phật gia, chỉ nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà nhìn nàng.

Nàng chưa kịp lên tiếng, phía sau đã truyền đến một giọng nói:

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

Hoàng thượng long bào chói lọi tiến đến, ánh mắt vô cảm liếc về phía nàng còn đang quỳ dưới đất, lướt qua, tiến đến chính vị.

- Bẩm Hoàng thượng, Thiên chiêu hoa đẩy ngã Lã Hiền tần tại Ngự hoa viên, nay... - Hoàng hậu có chút ngập ngừng
- Nói! - Hắn cảm thấy rất phiền phức. Chuyện hậu cung lần này lại phải để hắn ra tay?
- Thái y nói... hải tử trong bụng không giữ được nữa. - Hoàng hậu rón rén nhìn sắc mặt hắn, lên tiếng
- Hoàng thượng, lần này người phải làm rõ ràng cho ai gia, Diệp thị kia dám đem hải tử của người hại chết, thật không coi chúng ta ra gì nữa! - Thái hậu kích động nói, lại nhận được giọng nói băng lãnh đầy xa cách.
- Hải tử của ta... hay là của người? Của Lã thị?

Thái hậu cứng miệng, chết trân nhìn Hoàng thượng. Nhi tử của ai gia nay lại vì một nữ nhân khác mà quên đi cái mẫu thân này hay sao? Chuyện lớn như vậy, nếu bỏ qua, chẳng phải từ nay Lã thị không còn đường lên nữa rồi hay sao?

Hắn liếc nhìn đến chỗ nàng vẫn còn đang quỳ dưới đất, lại thấy được ánh mắt đau lòng cùng tin tưởng kia, trong thâm tâm lần đầu tin tưởng nàng chắc chắn không phải thủ phạm, lại khó mà ngay lập tức minh oan được. Ngốc nữ nhân, hậu cung nguy hiểm như vậy, lại không chút cảnh giác, trăm còn có thể giúp nguoi được không?

Nhận thấy ánh mắt khác lạ của hắn nhìn về phía nàng, Hoàng hậu bàn tay nắm chặt y phục đến nhàu nát, lại bình thân lên tiếng:

- Hoàng thượng, việc này cần truy cứu thêm, hay là... tạm thời rút thẻ bài của Thiên chiêu hoa, để rõ ràng mọi chuyện sẽ tính tiếp?
- Tùy ý Hoàng hậu. - Hắn nói, rồi nhanh chóng bước ra khỏi điện, một trận bụi bặm không tên len lỏi trong người.

Hoàng hậu nhìn Thái hậu còn đang tức giận đến mức quăng chén sứ trên bàn xuống, lại nhìn về phía nàng vẫn đang quỳ rạp dưới đất, khóe môi nhếch lên một đường:

- Các người nghe rồi đó. Tạm thời rút thẻ bài của Thiên chiêu hoa, chờ rõ ràng mọi chuyện sẽ tiếp tục. Thái hậu nương nương, người đi nghỉ đi, việc này thần thiếp có thể lo được.

Thái hậu giận đến mức chỉ muốn lao đến cấu xé nữ nhân trước mắt, lại phải kiềm chế, quay vào trong tấm điện. Các phi tần khác cũng đồng loạt lui về cung, để lại nàng vẫn đang quỳ dưới đất. Hoàng hậu tiến đến, ôn nhu nhìn, đỡ nàng lên:

- Muội đừng quá lo lắng, bốn cung sẽ truy cứu rõ chuyện này! - Nàng cảm kích, mắt nai sáng lên, rồi quay người về cung của mình.

Hoàng hậu đứng giữa đại điện, cầm lấy thẻ bài của Thiên chiêu hoa, vuốt ve, lại đập mạnh xuống đất. Hoàng thượng trước giờ những việc như vậy ngoài tức giận cùng khó chịu không còn cảm xúc khác, vậy mà hôm nay lại để nàng tra cứu chuyện rõ ràng, ai không hiểu mặc ai, chỉ mình nàng rõ, Hoàng thượng đối với Thiên chiêu hoa này không đơn thuần chỉ là sủng ái!

Nàng bước ra khỏi Từ Linh cung, suốt cả quãng đường về không nói lời nào. Trúc Mai đi bên cạnh cũng nom nớp lo sợ. Là nàng làm không tròn trách nhiệm, đáng lẽ lúc đó phải ở bên cạnh chủ tử để làm nhân chứng, cuối cùng lại lui ra ngoài, để chủ tử bị Lã hiền tần hãm hại.

Diệp Phương Nhã về đến Lạc Tiên điện, lại không một chút phiền muộn ngâm mình trong nước thư giãn, khiến cho Trúc Mai không khỏi một phen bất ngờ. Chủ tử đây là có ý gì? Rút thẻ bài, dù sau này người được minh oan, nhưng hiện tại chỉ như một phi tần thất sủng, những kẻ kia chẳng phải sẽ cạy thế ức hiếp người sao?

- Trúc Mai, đạo này Lã Hiền tần có phải rất hay lui đến Ngự hoa viên hay không? - Để Trúc Mai vắn lại tóc, nàng nhẹ hỏi

- Bẩm chủ tử, đúng vậy ạ. - Trúc Mai khó hiểu đáp.

- Hảo, từ giờ em phái người thân cận trong điện, dò xem Lã hiền tần nàng ta hay tới Ngự hoa viên trong thời gian nào, rồi bẩm báo lại cho ta, rõ chưa?

- Nô tì vâng lệnh. - Trúc Mai đáp, rồi lui xuống, tìm một thái giám tâm phúc, nhét cho hắn một ít bạc. Tên thái giám thấy bạc là mắt sáng rực, gật đầu lia lịa, hứa sẽ tra cứu đầy đủ cho Thiên chiêu hoa mọi việc.

Nghe Trúc Mai bẩm báo lại, nàng cười nhạt, nhìn lại khuôn mặt kiêu diễm trong gương đồng. Lã hiền tần, người nghĩ chỉ một chiêu còn con đó có thể khiến ta rơi đài sao? Chẳng qua cũng chỉ là con kiến nhỏ bé dám cản đường mà thôi, liền có thể một tay bóp chết!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

- Mọi việc điều tra đến đâu rồi? - Mạc Kỳ Thiên vừa từ đại điện trở về đã hỏi Trương Cảnh Đức.

- Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương nói vẫn đang điều tra ạ. Hơn nữa... thứ cho thần vọng ngôn, lần này Thái hậu xem chừng rất tức giận, có lẽ Hoàng hậu người khó mà minh oan được cho Thiên chiêu hoa. - Trương Cảnh Đức liếc nhìn sắc mặt hắn.

- To gan! - Mạc Kỳ Thiên tức giận đập mạnh xuống văn án - Hậu cung này, rốt cuộc là của trẫm, hay là của Thái hậu?

Thấy Hoàng thượng tức giận như vậy, Trương Cảnh Đức thức thời lui ra, để lại hắn một mình trong thư phòng, trong lòng lại thầm cảm thán. Thiên chiêu hoa kia vào cung chỉ hơn ba tháng, Hoàng thượng lại đối với Diệp thị này so với các nữ nhân khác đều đặc biệt hơn hẳn. Chỉ e cái Thực phi kia cũng chưa được quan tâm bằng!

Ngược lại với sự tức giận của Hoàng đế, bị hại là nàng vẫn thản nhiên tại cung dùng hoa quả. Nhón một quả nho bỏ vào miệng, tay còn lại lật Kinh thi, dáng vẻ thanh thản tao nhã. Cả ngày đóng cửa không ra ngoài, nghe nói trong cung đồn không ít việc về nàng. Nào là hại Long tử đáng chết, đụng vào Thái hậu chắc chắn khó toàn mạng... Có kẻ cười trên thất bại của kẻ khác, người lại tức giận khi trông thấy thái độ của Hoàng thượng, cũng không ít nữ nhân trong lòng hờ hững khi cái kia Lã hiền tần không còn Long tử. Hậu cung ầu ầu cũng là một cuộc chiến, đầu đầu không kém chính trường, chết chóc cùng ai oán chẳng thua gì chiến trường. Một kẻ rơi đài, là nhiều kẻ mượn đó mà đi lên, là vô số kẻ vui vẻ hưởng thụ. Chính là, có đến Chính cung Hoàng hậu, cũng khó mà yên yên ổn ổn ngồi trên Phượng vị được.

Cái chính, không phải nữ nhân thông minh đến đâu, mà là trình độ câu dẫn Hoàng thượng có thể đến đâu. Cái đầu óc này không phải để cảm kì thi họa thông thuộc, mà là làm sao để đoán được tâm tư Hoàng đế. Cũng giống như lạc trong mê cung, kẻ nào tình ý sẽ tìm thấy đường ra, những kẻ chỉ nhìn về ngoài để suy xét, thì đời đời kiếp kiếp lạc trong cái gọi là tâm tư đế vương.

Cái mà nhiều nữ nhân sai lầm, là hậu cung này vốn chưa từng là của ai cả. Người duy nhất có quyền đổi trắng thay đen, chỉ có một - Hoàng đế!

Trong lòng thâm cảm thán, nàng nghe tiếng Trúc Mai bẩm báo:

- Chủ tử, Lã hiền tần nghe nói bình phục rất tốt, nô tì lúc đi qua Thượng cục thấy Lã hiền tần đang từ cửa cung đi ra, sắc mặt không có chút mệt.

- Ấu cũng là cái phước của nàng ta. - Diệp Phương Nhã cười nhạt. Xem chừng, nàng ta giờ này là đang muốn cùng Thái hậu tìm cách ép chết nàng đây! Nhưng mà... cái mạng này của nàng, là do công sinh thành phụng dưỡng của phụ mẫu, đến chính nàng cũng không dám ngược đãi, huống hồ chỉ là người ngoài? Nàng chính là muốn xem Lã hiền tần nàng ta làm được gì!

Năm ngày trôi qua, trong cung cũng vẫn chưa ngớt người bàn tán về việc Lã hiền tần sảy thai. Thực phi tựa người trên tháp quý phi, để Y Thư bóp vai cho mình, đôi mắt nhắm hờ, nghe cung nữ bẩm báo về việc trong cung.

- Hoàng thượng có tỏ thái độ gì không? - Thanh âm nữ tử thánh thót vang lên, lại tựa như chẳng hề quan tâm

- Bẩm nương nương, Hoàng thượng không có động tĩnh gì khác. Hoàng hậu nương nương nói vẫn đang điều tra ạ.

- Điều tra? Ha. - Thực phi cười nhạt một tiếng - Nữ nhân đó tất biết rõ sự thật, chỉ là đang giằng co xem nên giúp Diệp thị để lấy lòng Hoàng thượng hay giúp Lã thị lấy lòng Thái hậu mà thôi.

- Nương nương, vậy có nghĩa là...? - Y Hòa sững sốt.

- Thiên kiều hoa nhìn qua cũng không phải kẻ không có đầu óc, cũng không ngu muội đến mức công khai đẩy ngã Lã hiền tần như vậy đâu. - Thực phi vuốt nhẹ móng giả - Chỉ là, xem ra số nàng ta không tốt, lại đụng phải Lã thị này rồi.

Diệp Phương Nhã, bốn cung muốn xem, người làm thế nào thoát khỏi Lã thị hai kẻ đó!

Nàng đứng lên, thay cho mình một bộ thanh y, tự gài lên mái tóc được vấn gọn gàng một chiếc trâm bạc, hài lòng ngắm bản thân trong gương, rồi tiến ra cửa điện, mặc cho lời ngăn cản của Trúc Mai:

- Chủ tử, người giờ chưa được minh oan, ra đó chẳng phải để những nữ nhân kia khi dễ người sao?

- Thì sao chứ? Ta hôm nay trong người khó chịu, muốn ra ngoài giải tỏa một chút cũng không được sao? - nàng nhẹ đáp, tựa như thực sự chỉ muốn ra Ngự hoa viên ngắm cảnh.

Ra khỏi cung, đến Ngự hoa viên, từ xa nàng đã thấy bóng dáng một nữ tử kiều ngạo ngồi phía trên, ánh mắt liếc về phía nàng lại có chút giật mình cùng tức giận.

Tiến lại gần, nàng khụy gối hành lễ:

- Thiên kiều hoa thỉnh an Hiền tần nương nương.

- Đây chẳng phải là Thiên kiều hoa sao? Người đã làm bốn cung mất đi hài tử, lại còn dám ra đây? - Lã hiền tần nàng thực phục sự mặt dày trơ trẽn của Diệp thị này!

- Hoàng thượng nói là rút thẻ bài để điều tra, đâu nói đến việc cấm túc muội đâu, thưa nương nương? - Thanh âm mang theo sự giễu cợt - Nương nương có thể hay không cùng muội nói chút chuyện riêng?

- Phi, ta há lại chịu nghe lời một hồ ly tinh như người? - Lã hiền tần cao giọng, nhẹ nháy một ngụm trà.

- Chà, thì ra là nương nương lo sợ. - nàng nhẹ nói, kì thực lại cố cho nàng ta nghe thấy - Vậy muội đành lui vậy.

- Ta... được, các người lui ra, bốn cung sẽ nói chuyện với người. - Lã hiền tần bị nàng khích, lập tức phẩy tay đuổi người ra ngoài.

Nàng lập tức lạnh giọng:

- Nương nương, người có biết năm ngày trước người đã làm gì không?

- Ta...

- Cam tâm vì muốn hại chết ta mà bỏ đi hài tử của mình, Long tử của Hoàng thượng, nương nương người thực can đảm. - Nàng nhẹ nói, lại khiến nàng ta không rét mà run.

- Người... người muốn gì? - Lã hiền tần run run nói.

- Nương nương, người phải chăng là đang tìm cách giết ta bịt đầu mối? Sự việc bại lộ sẽ khiến người bị Hoàng thượng trách phạt? - Nàng tiếp tục tiến

tới, khiến nàng ta vô thức lùi ra sau.

Nhẹ rút chiếc trâm cài đầu ra, nàng mân mê, rồi đặt vào bàn tay đã lạnh toát vì sợ hãi của Lã thị, khép lại, dùng tay mình vỗ nhẹ lên đó:

- Nương nương, giờ là cơ hội tốt, người còn không mau làm đi.

Nhìn nàng ngoài miệng nói ngọt, ánh mắt lại sắc lạnh như dao, nàng ta run rẩy đáp:

- Người... người muốn... giết ta?

- Muội làm sao dám. - Nàng cười nhạt - Nương nương...- đột nhiên, bàn tay nàng cầm lấy bàn tay đang nắm trâm cài của Lã thị tẩn tẩm thẳng vào lồng ngực mình, nhìn Lã thị chết trân đứng đó, kêu lên:

- Cứu... Lã thị... giết người!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

“Rầm!” - Mạc Kỳ Thiên tức giận đập mạnh tay xuống nghiến án. Bên cạnh, sắc mặt của Thái hậu cùng Hoàng hậu cũng chẳng khá hơn là bao. Nhìn Thiên chiêu hoa đang bất tỉnh nằm một bên, ánh mắt chán ghét hướng tới Lã thị tẩn tẩn, hậu cung này, rốt cuộc còn là của hần hay không?

- Hoàng thượng, thần thiếp thực sự bị oan. - Lã thị tẩn quỳ trên mặt đất, lê từng chút tiến đến gần Long vị.

- Bị oan? Nực cười. - Hần cao giọng, không hề che giấu mà lộ rõ vẻ khinh bỉ - Người nói người bị oan sao?

- Hoàng thượng, thần thiếp...

- Câm miệng! Chính mắt nô tài ở đó đều nhìn thấy, tay người cầm trâm tẩn tẩn thẳng vào Thiên chiêu hoa, còn chối được sao? - Ánh mắt đã hần tia đỏ vì giận dữ. Nữ nhân Lã thị này, ngu xuẩn! Trong hậu cung của hần tuyệt đối không thể chấp nhận loại nữ nhân độc địa như vậy!

Nhìn Hoàng thượng tức giận như vậy, Thái hậu cũng không dám thanh minh hộ Lã thị tẩn, chỉ thất vọng nhìn nàng ta. Lã thị tưởng rằng có thể cứu vớt được, ai ngờ... Ai gia đã từng này tuổi rồi, chẳng lẽ Lã thị thực sự sẽ vong sao?

- Hoàng thượng, Thiên chiêu hoa tỉnh rồi. - Thái y kinh hi thông báo. Trước mắt bao người, hần lại nhanh chóng tiến đến bên chỗ nàng, ánh mắt lộ rõ ôn nhu cùng đau xót, khiến các phi tần khác không khỏi đỏ mặt.

- Hoàng... thượng... - Nàng khó khăn lên tiếng, nhủ nhẹ mảy mảy như đang khó chịu. Thực ra nàng không phải đến lúc này mới tỉnh, chỉ là đang muốn đợi đúng lúc kịch hay hăng xen vào, muốn biết trong lòng Hoàng đế nàng có chút vị trí nào hay không. Xem ra, Lã thị tẩn này thực sự sống không nổi rồi.

- Nàng bị thương nặng, nghỉ ngơi đi. - Hần đề nàng lại xuống giường, thanh âm cũng đều là quan tâm, khiến nàng cũng không tin được mà mở to mắt nhìn, lại thấy bóng hoàng bào rời khỏi chỗ nàng tiến tới Long vị.

- Diệp Phương Nhã, người dám hại ta! - Thanh âm nữ tử chứa đầy ai oán cùng giận dữ.

Nàng xoay đầu nhìn về phía nàng ta, chỉ thấy khuôn mặt đỏ bừng vì giận, cười nhạt:

- Tì tì, tì can tâm hại chết Long tử, đổ oan cho muội, giờ lại muốn hại chết muội nữa sao? Muội đã làm gì sai chứ? - Thanh âm tràn đầy ủy khuất, lại khiến Hoàng thượng lẫn nữa nhìn về phía nàng ta.

- Lã thị tẩn, xem ra trâm quả tuồng chiêu người rồi. Hại chết Long tử, đổ oan cùng có ý định giết hại phi tần của trâm, người đâu, ban ba thước lụa trắng!

- Hoàng thượng! - Lã thị tẩn sợ hãi kêu lên. Nàng không muốn chết, thực sự không muốn chết mà! Là tại Diệp Phương Nhã, nàng ta cố tình đẩy nàng vào chỗ chết!

Nhận thấy ánh mắt Lã thị nhìn mình, nàng cười thầm trong lòng, ngoài mặt lại tỏ vẻ chưa thực sự khỏi, đau đớn nhủ mảy, như đổ thêm dầu vào lửa. Coi như đó là lời cảnh cáo, kẻ nào dám động đến ta, thì kết cục sẽ như Lã thị này thôi.

- Hoàng thượng, Lã thị tẩn tuy phạm phải trọng tội, nhưng dù gì cũng là con cháu Lã thị, có thể hay không giảm tội chết? - Thái hậu thấy nguy bèn xuống nước. Nếu cứ để Lã thị tẩn như vậy chết đi, thì mặt mũi Lã thị còn để vào chỗ nào được nữa?

- Vương tử phạm tội xử phạt như thường dân. - Uống một ngụm trà để bình tâm lại, hần thản nhiên nói, hiển nhiên là muốn xử tử Lã thị.

- Hoàng thượng, như vậy không được tốt cho lắm. Chi bằng tội chết có thể bỏ, tội sống khó tha, rút thẻ bài cùng hạ phẩm của Lã hiền tần xuống, như vậy có được không? - Hoàng hậu thấy không khí căng thẳng đành lên tiếng.

- Hào, Lã thị đầy xuống làm mặt đắng canh y, cả đời không được gặp mặt trăm năm. - Hần nói, rồi đi thẳng ra khỏi điện, để mặc Lã thị mặt trắng bệch không chút huyết sắc, mặc cho các nữ nhân khác chê cười. Nàng ta, thua thật rồi, thua thảm trên tay Diệp Phương Nhã rồi!

Đợi mọi người lui hết khỏi Lạc Tiên điện rồi, nàng để Trúc Mai đỡ dậy. Nhìn vành mắt nàng ấy đã đỏ lên, nàng phì cười. Trúc Mai thấy vậy lại vẫn ngây thơ hỏi:

- Chủ tử, người cười cái gì chứ?

- Ta là cười em đó. - Diệp Phương Nhã đáp - Thôi, cho ta chút nước, thật khát.

Uống ngụm trà cho thuận khí, nàng mân mê lọn tóc dài. Để xem Lã thị hai kẻ đó còn dám động đến nàng hay không!

Thực phi ngồi trên kiệu hướng về An Phương cung, trong lòng lại không ngừng cảm thán. Là lão hồ ly trong cung, việc đấu đá tranh giành nàng thấy không ít, nhưng Thiên kiều hoa này hẳn cũng không phải dạng thường đi. Lại khiến Hoàng thượng vì nàng ta tức giận đến mức muốn xử tử Lã thị, xem ra lần này khổ nhục kế đó thành công mỹ mãn rồi. Diệp Phương Nhã, bôn cung muốn chờ xem, người sẽ làm gì!

Giờ Tuất, Mạc Kỳ Thiên tiến đến điện Lạc Tiên, lại vẫn thấy nàng đứng đó đợi mình, vội tiến đến, thanh âm trách móc:

- Nàng bị thương như vậy, lại còn ra đây đợi trẫm?

Nhìn nàng ủy khuất cúi gầm mặt, hần trong lòng lại thấy vô cùng ảm áp. Lần đầu tiên trong hậu cung này, có một nữ tử coi hần như một vị phu quân bình thường, ngốc nghếch, nhưng lại khiến hần không thể rời khỏi. Lúc nghe tin nàng bị thương, hần đã thực sự lo lắng thế nào, rồi tức giận ra sao với Lã thị, thậm chí còn định ban ba thước lụa trắng cho nàng ta. Vậy cũng tốt, trong cung cảm ngọt ngạt có nơi khiến hần thành thoi như vậy, âu có phải để vương nào cũng có? Không thể hứa bảo hộ nàng suốt đời, nhưng chỉ cần nàng toàn tâm toàn ý ở bên, hần sẽ cố sức bảo vệ nữ nhân này!

Nàng thấy hần ôn nhu nhìn mình như vậy, đỏ mặt cúi xuống, khóe môi lại cong lên một nụ cười. Khổ nhục kế lần này thành công ngoài mong đợi, thực khiến nàng có chút thụ sủng nhược kinh a!

Đêm nay, lại không có sự giao thoa giữa đôi bên, hần vì lo sợ vết thương của nàng, cả đêm chỉ ôm chặt nữ nhân bên cạnh, lại lần đầu tiên ngủ thoải mái như vậy. Nữ nhân có thể khiến hần không vì sắc dục mà vẫn lưu luyến, âu cũng chỉ có nàng mà thôi!

- Nhã Nhã. - Thanh âm trầm ấm vang đến bên tai nàng, lại khiến nàng có chút ngạc nhiên. Hần... vừa gọi nàng? Nhã Nhã, ôn nhu như vậy?

- Hoàng thượng gọi thiếp? - Trong lòng ngạc nhiên, ngoài mặt vẫn tỏ ra như vui sướng, đáp lời hần.

- Nàng... có yêu trẫm hay không?

- Thiếp... - Diệp Phương Nhã ngược đôi mắt trong veo lên nhìn hần - Đương nhiên rồi, người thiếp yêu chính là Hoàng thượng, mãi mãi cũng chỉ có người mà thôi.

Nghe được câu nói này, trong lòng lại vô cùng kinh hãi, hần đưa tay ôm nữ tử vào lòng, lại không để ý bàn tay nàng đã nắm chặt lại, ướt đầm mồ hôi. Nàng có yêu hần hay không? Lý trí mạnh mẽ gạt bỏ. Đúng, nàng chưa hề yêu hần, bất quá cũng như quân bài quan trọng cho ván cờ hậu cung của nàng mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Tỉnh dậy, thấy nữ nhân trong lòng vẫn còn say ngủ, hần định xoay mình rời khỏi giường, lại thấy cánh tay nữ nhân choàng qua người kéo mình lại. Nàng tựa như còn mơ ngủ, chỉ cảm thấy hơi ấm bên người như mất đi, vội đưa tay níu giữ lấy, lại không biết được hành động của mình có bao nhiêu phần vô

lẽ.

- Hoàng thượng. - Trương Cảnh Đức vẫn chưa thấy hấn ra, có ý muốn nhắc nhở rằng sắp đến giờ thiết triều, lại thấy hấn đưa tay, lập tức im lặng.

Khẽ nhắc cánh tay nữ nhân ra, vén lại chắn cho nàng, vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp, hấn rời giường, để nô tỳ phục vụ thay y phục, trước khi rời khỏi cung còn không quên dặn dò Trúc Mai:

- Chủ tử người bị thương chưa khỏi, để nàng ấy nghỉ ngơi, hôm nay được miễn thỉnh an.

- Nô tỳ tuân lệnh. - Trúc Mai vui vẻ không thôi. Chủ tử a, người đúng là được sủng ái mà!

Nghe tiếng cửa đóng lại rồi, nàng chống tay ngồi dậy, ánh mắt lộ rõ vẻ hài lòng. Bước xuống giường, hơi khó khăn hít thở, nàng gọi Trúc Mai vào thay y phục cho mình, lại thấy vẻ ngạc nhiên trong mắt nàng ấy, nói:

- Nếu ta không đi thỉnh an, hậu cung phi tần sẽ cho rằng ta được sủng ái mà sinh kiêu ngạo, nhưng nếu chủ động thỉnh an, chẳng phải sẽ ghi điểm trong mắt Hoàng hậu nương nương hay sao? Các phi tần khác cũng không có cơ mà gây sự với ta nữa.

Thấy vẻ thần phục lộ ra trong mắt Trúc Mai, nàng cười nhẹ, tự gài trâm lên tóc. Trúc Mai này bất quá cũng chỉ mười lăm tuổi, còn chưa hiểu rõ chuyện tranh đấu hậu cung, nhưng vậy cũng tốt, nàng cũng không cần cố sức đề phòng người bên cạnh mình, bớt đi được một sự quan ngại, ít nhất là thêm một năm nữa, đủ để nàng tự chiếm một chỗ trong lòng Hoàng đế, đến lúc đó dù nàng ta có thay đổi cũng không cần quá lo lắng nữa.

Bước đến trước cung Cảnh Phượng, nàng bước vào trong, lại thấy ánh mắt ngạc nhiên của Hoàng hậu, cùng ghen tị của các nữ nhân kia, nàng tiến đến trước Phượng vị, hành lễ:

- Diệp Phuong Nhã thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Thử tội cho muội tôi trẻ.

- Muội còn chưa khỏe hẳn, vì sao còn sang đây thỉnh an? - Hoàng hậu hỏi, giọng nói cũng là có một phần quan tâm. Hoàng thượng sáng nay đã cho thái giám đến báo để Thiên chiêu hoa không phải thỉnh an, có sao nàng ta vẫn đến?

Về vị trí của mình, nàng lặng lẽ quan sát các nữ nhân khác. Tam vị phi gia một chút phản ứng cũng không có, các nữ nhân khác thấy nàng cũng chỉ ngậm e ngại cùng đổ kị, ngoài mặt không dám thể hiện thái độ gì khác. Thế mới thấy, thất sủng cùng được sủng ái khác nhau đến mức nào.

Buổi thỉnh an trôi qua trong nhàm chán. Nàng ra khỏi Cảnh Phượng cung, thấy Mai Phi cũng đi về hướng mình, khụy gối thỉnh an. Thanh âm nữ tử trong trẻo vang lên:

- Miễn lễ đi.

- Tạ ơn nương nương. - Nàng đứng dậy, hơi cúi đầu không dám nhìn thẳng vào nữ nhân trước mặt.

Mai Phi nghiêng đầu, đánh giá nữ tử trước mặt, cố tìm trên đó lý do khiến Hoàng thượng sủng ái nàng ta. Vì sao chứ? Khuôn mặt so với Thục Phi còn kém xa, thanh âm cũng chỉ dễ nghe không đặc biệt, hơn nữa cũng chỉ là một nữ nhân mười sáu tuổi, lại khiến Hoàng thượng yêu quý như vậy, tất cũng là kẻ có đầu óc. Chỉ là, nàng ta quên sao, gạt bỏ được Lã hiền tần, không có nghĩa nàng ta sẽ không bị kẻ khác đánh bại!

- Muội cảm thấy không được khỏe, xin phép nương nương về trước. - Nàng cúi người nói, sắc mặt cũng tái đi, khiến Mai Phi cũng không chân chừ mà để nàng lui. Nếu nàng ta tại đây ngắt đi, chẳng phải sẽ là cái cớ để đổ tội cho nàng sao?

Diệp Phuong Nhã xoay người bước về Lạc Tiên điện, dựa người trên nhuyễn ý, nhìn bát thuốc trên bàn, không khỏi nhũn mảy. Trúc Mai thấy vậy vội nói:

- Chủ tử, đây là đích thân Hoàng thượng nói với Thái y viện mang thuốc đến cho người.

- Những loại thuốc như vậy đều là đắng ngắt, ta không muốn uống. - nàng ngoan cố nói, lắc đầu.

Từ nhỏ nàng đã ghét nhất là phải uống các loại thuốc, lúc nào cũng là vị đắng ngắt uống vào chỉ muốn nôn ra, nàng thực chịu không nổi.

- Chủ tử, người cố gắng uống đi, nô tì đã chuẩn bị ô mai ở đây rồi, người ăn vào sẽ không thấy khó chịu nữa. - Trúc Mai cố gắng thuyết phục nàng. Lúc Thái y đến đây đưa thuốc cũng dặn nhất định phải cho chủ tử uống, nếu không sẽ bị Hoàng thượng trách phạt, nàng là cũng muốn tốt cho cả hai a!

Diệp Phuong Nhã khó chịu nhũn mảy, cầm bát thuốc uống một hơi, lại nhón lấy viên ô mai bỏ vào miệng. Trúc Mai nói đúng, ô mai chua chua ngọt ngọt, vào trong miệng lại xóa đi vị đắng của thuốc, thực vô cùng dễ chịu. Cầm lấy quyển Kinh thư, nàng lật từng trang sách, nhân nhả đọc, tựa như khi còn ở trong phủ, làm một tiểu thư vô lo vô nghĩ. Tuy cũng có chút khó chịu khi phải tranh giành sự chú ý của phụ thân với nhị phụ nhân cùng tử muội, nhưng chí ít cũng còn đỡ hơn ngàn vạn lần cung đấu như vậy.

- Nàng đang đọc gì vậy? - Không biết từ bao giờ, nam nhân Hoàng bào đã tiến tới bên nàng, đặt tay lên vai.

- Hoàng... Hoàng thượng? - nàng giật mình quay đầu lại, đứng dậy hành lễ.

Mạc Kỳ Thiên ngồi xuống kị, vuốt mái tóc mai của nàng, nhìn quyển Kinh thư trên mặt bàn:

- Nhã Nhã cũng đọc thứ này sao?
- Hoàng thượng là chê bai thiếp sao? - Nàng ủy khuất đáp, lại thấy hấn sáng khoái cười một tiếng.
- Trẫm nào có ý định chê bai nàng. Chỉ là sức khỏe không tốt, không đi nghỉ lại còn ngồi đây?
- Thiếp biết rồi. - Nàng nở nụ cười hạnh phúc, vòng tay qua cổ hấn nũng nịu. - Hoàng thượng, hôm nay lại qua đây sớm như vậy, thiếp không kịp chuẩn bị, làm người chê cười rồi.

Hấn không nói gì, chỉ nhẹ ôm nữ nhân vào trong lòng, vùi đầu vào hốc cổ nàng. Nàng có chút bất ngờ, nhưng nhanh chóng để cho hấn dựa vào người mình, nhắm mắt. Thanh âm nam tử trầm ấm vang lên, lại tựa có chút không nữ:

- Quân phản loạn quấy nhiễu phía Nam, quan lại ở đó vô dụng không làm gì được, xem ra lần này trẫm phải đích thân đi rồi.

Góc nhỏ: Tình hình là có một số bạn nghĩ truyện này là truyện edit hay trans.-. Ủy khuất quá, Swif aka Kyl xin đính chính: Truyện này là truyện TỰ VIẾT, HOÀN TOÀN KHÔNG PHẢI EDIT nhé TvT Sở Nhược Y là bút danh của mình thôi._.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Nghe xong câu nói đó, nàng vội ngẩng đầu lên nhìn hấn, ánh mắt có chút sững sờ. Cọ đầu vào lồng ngực rắn chắc, nàng nhẹ nói, thanh âm rõ ràng là không nữ:

- Hoàng thượng nhất định phải đi sao?

Thấy nữ nhân trong lòng đang làm nũng, hấn yêu chiều nhấc cằm nàng, để mắt đối mắt, trực tiếp hôn nhẹ lên đôi môi nữ nhân. Thấy nàng ngạc nhiên tột độ, hấn buông ra, nhìn nàng khuôn mặt đã đỏ hồng. Diệp Phương Nhã thấy vậy đánh nhẹ vào lồng ngực hấn:

- Hoàng thượng người là ăn đậu hũ của thiếp sao?
- Trẫm không có. - Hấn đáp lời - Lần này đi không biết mất bao lâu, Nhã Nhã có chịu đợi trẫm không?
- Diệp Phương Nhã này là nữ nhân của người, không thể giúp người việc gì, vậy đến chờ người chiến thắng trở về cũng không được hay sao? - Nàng nói, ánh mắt đã long lanh giọt lệ.

Nghe được bốn chữ “nữ nhân của người”, tâm trạng Mạc Kỳ Thiên đặc biệt vui vẻ:

- Hảo, nàng ngoan ngoan đợi trẫm trở về.

Nói đoạn, hấn đứng dậy, bước ra khỏi cung, bên tai vẫn là tiếng nàng quy củ hành lễ. Trương Cảnh Đức thấy vậy cũng chỉ cảm thán trong lòng. Nữ nhân này thực sự lợi hại, Hoàng thượng từ khi còn là Thái tử đã đi dẹp loạn nhiều nơi, lần đầu tiên thấy người trực tiếp nói với nữ nhân khác, hơn nữa còn không phải là Hoàng hậu!

Thấy Hoàng thượng đã rời khỏi điện, nàng đứng dậy, đóng quyển Kinh thư lại, ánh mắt lơ đãng liếc đến cây trà cài hấn tặng vẫn để trên mặt bàn. Lần này đi dẹp loạn, không biết sẽ có ai đi cùng hấn đây!

Ngoảnh đi ngoảnh lại đã đến giờ tuất, hấn từ Cảnh Long cung bước về phía cung An Phương. Hôm nay vốn dĩ định tới Lạc Tiên điện, cuối cùng lại đổi ý định mà lật thẻ bài An Phương cung. Bước vào cửa, lập tức mùi xạ hương xộc vào cánh mũi, khiến hấn có chút không thoải mái mà nhíu mày, nhưng nhìn thấy thân ảnh kia lại nhếch nhếch môi.

- Hoàng thượng... - Thục phi nhẹ hành lễ. Từng động tác uyển chuyển dịu dàng lại không kém phần quyến rũ.

Hấn hài lòng nhìn nữ nhân trước mắt, thanh âm ôn nhu, đỡ lấy Thục phi:

- Miễn lễ. Đã lâu trẫm chưa qua An Phương cung, thiết thời cho nàng rồi.

Thục phi nghe được câu này liền nở nụ cười e thẹn, cúi đầu:

- Thần thiếp đầu dấm. Hôm nay Hoàng thượng đến An Phương cung, khiến thần thiếp vô cùng kính hỉ.

- Hào. - Mạc Kỳ Thiên nói, bế thốc nữ nhân lên giường.

Nhìn khuôn mặt đã đỏ bừng của Thục phi, cùng bàn tay đã không an phận vòng qua cổ hắn, Mạc Kỳ Thiên hào vui vẻ mà phối hợp, mạnh bạo kéo tuột dây đai áo của Thục phi, cả Hoàng bào cũng nhanh chóng an tọa trên mặt đất.

Trong phòng, chỉ còn tiếng rên rỉ đầy kích thích..

Sáng hôm sau, hắn tỉnh dậy, lập tức đánh động nữ nhân bên cạnh. Thục phi cũng nhanh chóng mở mắt, vội ngồi dậy giúp hắn chỉnh trang lại Hoàng bào. Bàn tay nữ nhân như búp măng tí mỉ khoắc lại Hoàng y cho hắn, ánh mắt lưu luyến nhìn. Hắn đặt tay lên tay Thục phi, vỗ nhẹ, rồi rời khỏi cung. Đại ca Thục phi chính là tướng quân thân cận bên người hắn lần này, tất nhiên cũng phải cho nàng ấy nở mày nở mặt một phen, hơn nữa dù sao cũng là người từng được hắn sủng ái như vậy, lại trên giường vô cùng kích thích hắn. Tuy có chút không thoải mái như ở bên nữ nhân gốc nghiệt kia, nhưng vẫn là mỹ vị.

Trương Cảnh Đức bên cạnh cũng kính cẩn hầu hạ. Hoàng thượng từ bé được uốn nắn, tâm tư khó dò, kẻ cố gắng khám phá chỉ có đường chết. Sủng nữ nhân đây, nhưng với sự lớn mạnh của Ân Gia hiện nay, cũng khó mà đảm bảo nàng ta có thể được sủng ái như vậy mãi.

Thế mới nói, trong thâm cung, không thể có tấm chân tình. Đế vương vô tình, hồng nhan chóng lụi, kẻ làm vua Giang sơn đặt lên trên nhất, nữ nhân, chỉ là một cách để ổn định cái cường quốc của hắn mà thôi. Hắn muốn ai, liền có thể đem nữ nhân đó sủng ái ngút trời, nhưng tuyệt nhiên sẽ không xuất hiện thứ được gọi là độc sủng! Chán rồi, liền đem kẻ cả Phụng vị cũng vào Lân cung, thậm chí ba thước lụa trắng, ban rượu mà chết! Trong thâm cung, đã bao giờ ngớt tiếng oán thán trách móc?

- Hoàng thượng, quân lính đã tề tựu đông đủ trước Tử Cẩm Thành, có thể khởi binh được rồi ạ. - Trương Cảnh Đức vào bẩm báo.

- Hào. - Mạc Kỳ Thiên nói, rồi quay lại nhìn Hoàng hậu - Trẫm lần này đi dẹp loạn, hậu cung của trẫm tin tưởng giao cho nàng.

- Thần thiếp tuân lệnh. - Hoàng hậu nhún nhẹ người, ánh mắt hiện lên tia mắt mát - Chúc Hoàng thượng mã đáo thành công.

Mạc Kỳ Thiên giắt đen, tay cầm guơm, thanh âm cứng rắn:

- Trẫm lần này đích thân đi dẹp loạn, cạ ly này mã đáo thành công!

- Hoàng thượng vạn tuế! - tiếng hô vang vọng trước đại điện. Ba quân khí thể bùng bùng, tiếng bước chân dồn dập vang lên. Mạc Kỳ Thiên cười ngửa ra khỏi thành, không ngoảnh đầu lại, bộ dạng ngoài khí thể ngút trời cũng không còn gì bận tâm nữa.

Hậu cung nữ tử thì sao, giang sơn làm trọng, vẫn là đối với nữ nhân trong đó không hề có lưu luyến. Có chăng, cũng chỉ là nữ nhân đó tự nguyện, bản thân hắn, chưa bao giờ muốn lún sâu vào vòng xoáy với một nữ nhân nào hết!

Vốn dĩ tự cao cho rằng chính mình là kẻ điều khiển tất cả, nào biết, trong thâm cung kia có bao nhiêu nữ nhân cũng thâm tính kẻ mình! Thì ra, con người, chỉ là con rối của lẫn nhau mà thôi. Tính kẻ được kẻ này, lại biết ai đang sau lưng thâm giết dây mình?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Sau khi hắn đi rồi, trong cung lại trở nên im ắng lạ thường. Hàng ngày đến Cảnh Phụng cung thỉnh an, người một câu ta một câu vài lần đã hết chuyện, rồi lại qua Ngự hoa viên thánh thoi ngắm cảnh, đứng là rảnh rồi hiếm thấy. Các phi tần gao cội trong cung như Hoàng hậu hay tam vị phi kia dường như cũng quen với việc này, thỉnh an xong liền đóng cửa cung một mình, cũng không rõ bên trong đang làm thứ gì, vốn dĩ không coi những nữ nhân khác vào mắt. Cũng phải thôi, Hoàng hậu từ khi mười sáu tuổi đã được gả vào cung làm Thái tử phi, Lan phi cùng Mai phi cũng là mỹ nhân trong phủ Thái tử tấn phong vị Phi, Thục phi là phi tần đầu tiên của Hoàng đế... cổ nhiên trong lòng Hoàng thượng đã có một chỗ đứng chắc chắn. Lo lắng cũng chỉ có hai loại: một là tìm cách phục sủng, hai là như nàng, cố nắm giữ sợi dây Thánh sủng mỏng manh này.

Nơi khiến nữ tử vinh quang nhất, là Hậu cung, nơi khiến nữ tử phải thay đổi nhiều nhất, cũng là nơi này. Trước khi vào cung, biết bao người là Thiên kim tiểu thư chân yếu tay mềm, đầu óc cũng là nhu nhược thiện lương. Vào cung rồi thì sao chứ? Mưu cao kế hiểm, độc ác nhẫn tâm, cũng chỉ vì mấy chữ “Tình”, chữ “Danh” mà thôi. Hậu cung, vốn không có nữ nhân chân chính thánh thiện. Những kẻ như vậy, vốn đã chết tâm chết thân cả rồi!

Tự nhủ với mình những điều đó, nàng ngày ngày đến thỉnh an, đều là dò xem tin tức của hắn. Hoàng hậu vốn không muốn kẻ khác biết thêm điều gì, liền giả giọng nói rằng Hậu cung không thể tham gia chính sự. Phi, nàng chính là không tin, Hữu thừa tướng Triệu Phong phụ thân nàng ta còn không phải là ngày ngày truyền đến tin tức?

Trong lòng là vậy, ngoài mặt vẫn phải tỏ ra tiếc nuối. Nàng tại hậu cung này trước giờ là tự mình vươn lên, một kẻ để bầu bạn cũng không có, ngày ngày cũng chỉ tán chuyện với Trúc Mai. Cũng may nàng ấy cũng không thường, ngày nào cũng đem chuyện hậu cung phi tần kể hết với nàng, thỉnh thoảng còn nghe được chút tin tức chiến trận từ mấy tên thái giám, khiến nàng có thể thành thời nghỉ dưỡng. Hoàng đế hiện tại không có ở đây, chi bằng nghỉ ngơi dưỡng sức, không phải tốt hơn sao?

Cứ như vậy mà bình lặng trôi qua một tháng, từ tiền tuyến truyền đến tin tức: “Hoàng thượng dẹp loạn thành công”. Hiển nhiên trong cung ngoài cung đều hết sức vui mừng. Hoàng hậu cũng là một bộ mặt vui sướng mà chuẩn bị đón Hoàng đế trở về, các phi tần khác cũng rục rịch chuẩn bị quay về tranh đấu, vốn không có gì bất thường. Có lạ cũng chỉ có Thục phi, từ hôm đó đóng cửa cung không tiếp một ai, trầm trầm lặng lặng khiến người ta ngạc nhiên vô cùng. Nguyên lai thế nào, có lẽ ngay cả Chính cung Hoàng hậu cũng không biết.

Hoàng thượng trở về, yến tiệc linh đình ba ngày không buông, lại nói đến mỗi lần dự yến xong liền trở về An Phương cung của Thục phi, khiến người ta không khỏi đoán già đoán non. Nào là Thục phi phục sủng, Thiên kiều hoa cuối cùng cũng trở về vị trí của nàng ta, tin đồn nhiều không kể xiết. Nàng thấy vậy cũng chưa tỏ thái độ gì, chính là đang chờ xem thái độ của người khác. Lần này kẻ mất mặt nhất không phải nàng, mà là Hoàng hậu kia kia. Hoàng thượng vừa hỏi cung theo lễ thường sẽ đến cung Cảnh Phương ôn lại chuyện cũ, lần này lại phá lệ đến cung An Phương, nàng ta nhìn được nhưng trong lòng cũng đang muốn xé xác Ân thị kia thành ngàn mảnh rồi!

Qua ba ngày, cung An Phương vẫn không giảm nhiệt, Hoàng thượng thậm chí còn ban thưởng rất hậu cho Thục phi, thật khiến kẻ khác đỏ mắt ghen tị. Nàng trong lòng cũng không khỏi khó hiểu, lập tức nói Trúc Mai nghe ngóng tin tức thử. Ngồi trên kiệu mân mê lệ chi tiến cống, nàng thấy Trúc Mai vội vã đi vào, tiến đến chỗ nàng:

- Chủ tử.

- Có tin gì chưa? - Nàng vẫn một bộ mặt điềm nhiên hỏi.

- Dạ... Đại ca của Thục phi tử trận trên chiến trường, nên...

Nàng gật nhẹ đầu:

- Nguyên lai là như vậy...

Cũng dễ hiểu thôi, dù sao Ân Như Nguyệt kia cũng chỉ có một ca ca và một đệ đệ, trụ cột trong nhà tử trận, Hoàng thượng sủng ái nàng ta cũng coi như xoa dịu nỗi đau đi.

Thấy Trúc Mai vẫn còn ngập ngừng, định nói gì đó rồi lại thôi, nàng nghiêm giọng:

- Trúc Mai, còn gì nữa sao?

- A... chủ tử... chuyện này... - Trúc Mai lo sợ, đến thanh âm cũng run run, vội đáp - Chủ tử, nghe xong tin này người tuyệt đối không được sốc.

Nàng mím môi. Rốt cuộc là có chuyện gì mà Trúc Mai lại nói như vậy với nàng?

- Thực ra... đại ca của người... vì hộ giá mà bị địch chặt mất một cánh tay, cả tay phải coi như phế hoàn toàn rồi. - Trúc Mai nói, liếc nhìn sắc mặt chủ tử.

Lệ chi trên tay rơi xuống. Nàng chết sững nhìn chằm chằm vào Trúc Mai, khó nhọc nói từng từ:

- Có... thật không?

- Chủ tử, chủ tử... - Trúc Mai như sắp bật khóc đến nơi.

- Ta hỏi ngươi có thật hay không? - nàng quát lên.

- Dạ... thật. Chủ tử! - Trúc Mai vội chạy lại đỡ lấy nàng suy yếu ngã quỵ xuống sàn - Chủ tử...

Diệp Phương Nhã nọ nọ cười nhạt, hát toàn bộ chén sứ trên bàn xuống. Mảnh vỡ văng tứ tung, tiếng vang chói tai, lại không mấy may lọt vào tai nàng, cất giọng:

- Thục phi cũng thật là có phúc.

- Chủ tử... - Trúc Mai lo sợ nhìn sắc mặt nàng, lại thấy nàng không mấy may để ý, quay vào trong tắm phòng, hạ lệnh cấm kẻ nào đến gần.

Bước vào trong phòng, nàng cầm mạnh chiếc trâm xuống bàn, nhìn khuôn mặt không chút huyết sắc trong gương đồng. Cứ như vậy, chẳng phải Diệp Gia sẽ bị Ân Gia ép chết sao? Nàng tuyệt đối không để điều đó xảy ra!

Chương 21

Cứ như vậy, Diệp Gia không phải sẽ bị Ân Gia ép chết sao? Đường đường là tam tiểu thư Hình bộ quan, nàng tuyệt đối không để điều đó xảy ra!

Ân Như Nguyệt, coi như người có phúc lớn, nhưng mà ta tuyệt đối không để người chiếm độc sủng, sẽ mãi không để Ân Gia người thắng cuộc! Một Thực phi thì sao chứ, nàng không quan tâm, nhị phẩm thì sao, nàng không tin nàng ta có thể chiếm được Đế tâm! Chỉ dựa vào dung nhan cùng chút năng lực giường chiếu mà có thể chiếm được Hoàng đế tâm tui? Nàng ta tưởng rằng Hoàng thượng là con rối gỗ để mặc nàng ta giật dây chắc?

Hôm sau, nàng vẫn đều đặn đến Cảnh Phụng cung thỉnh an, thấy Thực phi một bộ dạng cao cao tại thượng uyển chuyển bước vào, tuy là thỉnh an Hoàng hậu, nhưng khí chất lại như một kẻ bề trên. Rõ ràng quá rồi, Hoàng hậu bây giờ không nắm được Hoàng đế sủng ái, đến một mụn con cũng không có, hơn nữa ngoài cung Triệu Gia cùng Ân Gia đối lập, tất nhiên Thực phi này trong mắt cũng không hề có Chính cung. Trong lòng Hoàng hậu, người muốn gạt bỏ nhất không ai khác ngoài Ân thị này!

Mỗi người góp vài câu, Hoàng hậu cũng không còn kiên nhẫn ngồi đây nhìn đàn tiểu thiếp của phu quân mình nữa, liền cho tất cả lui. Nàng theo quy củ đứng dậy hành lễ, rồi bước ra khỏi cung. Tiến đến Ngự hoa viên, nàng đã thấy Ninh tần đang nhẹ nhàng nhấp ngụm trà, thấy nàng liền mở giọng giễu cợt:

- Chà, đây chẳng phải là Thiên kiều hoa được sủng ái đó sao?

- Muội tham kiến Ninh quý tần. - nàng khụy gối hành lễ.

Ninh tần liếc nàng nửa con mắt, khinh thường nhìn nữ nhân đang từ từ đứng thẳng dậy, nhấp ngụm trà thuận khí. Diệp Phương Nhã sao... đợi đã, Diệp tướng quân...

Ninh tần cười lạnh, giọng nói ngọt ngào như băng quơ hỏi nàng:

- A... Muội là muội muội của Diệp tướng quân hay sao?

- Dạ phải. - nàng trong lòng đã ngầm hiểu Ninh tần muốn nói gì, tiếp tục nhún nhường cầu nàng ta nói hết.

- Ai da, thật đáng thương a. Đại ca muội vì cứu giá mà mất một cánh tay, giờ chẳng khác nào người tàn phế rồi. - Ninh tần giả vờ mũi lòng, sụt sùi nhìn nàng.

- Nương nương... người... nói sao? - đúng như suy đoán của nàng ta, nàng chết trân tại chỗ, ánh mắt không thể tin nổi nhìn thẳng vào Ninh tần. Nàng ta vội đưa khăn ngang miệng, cười nhẹ - A, ta lỡ mồm, muội muội sẽ không để bụng đâu nhỉ?

Nàng thất thần ngã quỵ xuống nền gạch đá hoa, ánh mắt vô hồn, nỗ lực cười đầy thê lương. Trúc Mai phía sau vội vàng chạy đến đỡ nàng dậy, dìu nàng từng bước khó nhọc về điện. Thoáng thấy tiếng cười chế nhạo của Ninh tần phía sau, Trúc Mai không khỏi khó hiểu nhìn nàng. Chủ tử là một người có ân tât trả có thù tât báo, vì sao tại đó không làm gì khác, lại còn thất thần đến vậy? Lẽ nào người vẫn chưa chịu được đả kích quá lớn này?

Chỉ có mình nàng, Diệp Phương Nhã biết, nàng đơn thuần không chỉ là chịu không nổi đả kích, mà còn muốn một tên trướng hai đích, dù không thể kéo Thực phi xuống cũng có thể gạt bỏ một Ninh tần thiếu đầu óc này.

Hậu cung mà, gạt bỏ càng nhiều thì con đường phía trước càng rộng mở. Nữ nhân vào cung há lại chỉ một lòng yêu đế vương? Phi, những kẻ như vậy, đều đã bị họ ly trong cung “hóa kiếp”, chỉ có thể trách bọn họ yêu không đúng người. Hoàng đế, không phải dùng để yêu!

Màn đèn dần bao phủ kinh thành. Mạc Kỳ Thiên đặt mao bút xuống nghiên mực, nhìn Trương Cảnh Đức kính cẩn bước vào, hỏi:

- Hoàng thượng, hôm nay...

Hắn định gạt đầu đồng ý, cuối cùng lại phẩy tay, cất giọng:

- Đến Lạc Tiên điện.

Trương Cảnh Đức “Dạ” một tiếng, rồi lui ra ngoài, gọi nô tài chuẩn bị kiệu cho Hoàng thượng. An Phụng cung xem ra cũng chỉ được như vậy, nhìn xem, rốt cuộc Hoàng thượng vẫn quay lại Lạc Tiên điện đó thôi! Chỉ là con đường của Thiên kiều hoa có khó khăn chút đỉnh, Thực phi ngày đó vào cung không đối thủ mà dễ dàng leo lên, Thiên kiều hoa vào cung không quá sớm, cũng chẳng phải muộn để hoa kia phai tàn, thực cũng không phải thời điểm thích hợp.

Bóng hoàng bào nhanh chóng bước lên kiệu. Ngự liễn dần đi vào màn đêm, tiến tới Lạc Tiên điện. Đến nơi, Trương Cảnh Đức vén màn cho hắn bước xuống, đi tới bên cửa điện, lại thấy chỉ có hai nô tài canh gác, hắn lại thấy có chút mất mát. Phải rồi, nữ nhân đầu tiên chỉ cần hắn đến sẽ không quản ngại

nóng hay mưa lạnh mà đứng đây đợi hân, ngày hôm nay lại không thấy đầu hết, quả thực trong lòng lại hẫng một nhịp. Tiến vào bên trong, thoải mái hít thở hương chanh dễ chịu lan tỏa trong phòng, hân lại thấy một nô tỳ đi ra, sắc mặt lộ vẻ khó xử, đứng trước hân hành lễ, sau đó rút rè lên tiếng:

- Hoàng thượng, chủ tử người... người nói hôm nay rất mệt mỏi, có thể không tiếp Hoàng thượng được. - Trúc Mai nói một lèo, đầu cúi thấp không dám nhìn vào hân.

Khó hiểu nhũn mảy, hân phẩy tay cho Trúc Mai cùng Trương Cảnh Đức lui ra, một mình bước vào bên trong. Nàng ấy hôm nay làm sao vậy? Bình thường thấy hân đến lập tức sẽ vui vẻ đón hân từ bên ngoài, nhanh chóng vùi đầu vào lồng ngực hân tham lam ăn đậu hũ của hân, hôm nay lại im ắng như vậy, khiến cho hân đột nhiên có chút không quen.

Đẩy cửa bước vào tẩm phòng, nhìn quanh, hân thấy nàng gục đầu trên bàn trà, nghe động liền nói, giọng vẫn còn nghẹn ngào:

- Trúc Mai, ta đã nói... để yên cho ta...

- Nhã Nhã... - không kìm được nhìn bờ vai nữ nhân run lên từng đợt, hân tiến tới bên nàng, mở giọng. Lập tức, nữ tử bật dậy, không thể tin được nhìn hân, rồi những hạt trân châu rơi xuống trên gò má nàng - Hoàng thượng...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

- Hoàng thượng... - Diệp Phương Nhã sững sốt nhìn hân, trên khóe mắt vẫn còn vương giọt lệ, khiến người khác nhìn vào không khỏi đau lòng.

Hân sững người trong giây lát, nhìn nữ tử trước mặt. Mới nửa tháng không gặp, nàng đã tiêu tụy đi như vậy, khuôn mặt hồng hào giờ trắng bệch không chút sức sống, đôi mắt trong veo vì khóc quá nhiều mà đỏ au. Chẳng lẽ, nàng biết chuyện rồi?

- Nhã Nhã... - hân một lần nữa lên tiếng, tiến đến gần muốn ôm nữ nhân vào trong lòng, lại thấy nàng từng bước lùi lại, đến khi đôi chân chạm phải cạnh giường rồi mới ngồi phịch xuống, lắc mạnh đầu, nước mắt cũng vì thế mà tuôn trào.

- Hoàng thượng, người đừng tới đây nữa.

- Nàng... - trong lòng lại dâng lên cảm giác khó xử phảng phất tức giận, hân nhìn nàng, cũng không bước tiếp nữa. Đây là nữ tử đầu tiên dám nói với hân như vậy. Các nữ nhân khác thấy hân đến tất nhiên sẽ tận dụng cơ hội mà giành Thánh sủng, nàng lại muốn đuổi hân đi, rốt cuộc là nữ nhân này đầu óc có vấn đề rồi phải không?

- Hoàng thượng đến đây làm gì? Chẳng phải nên ở bên an ủi Thực phi nương nương sao? - nàng thê lương cười, nhưng lệ vẫn hai hàng chảy xuống.

Trong lòng Mạc Kỳ Thiên đột nhiên dâng lên một cảm giác tội lỗi. Thì ra nàng đã biết tất cả, nàng hận hân. Nàng hận hân không nói cho nàng biết, càng hận hân vì sao không đến an ủi nàng. Hóa ra nàng biết tất cả, nhưng nhìn về thương tâm trên mặt nàng, lại không có vẻ là đã biết từ lâu. Là có kẻ mới nói với nàng?

- Thiếp hận người, vì sao lại đối xử với thiếp như vậy? Thiếp đã làm gì sai sao? - giọng nàng vỡ òa, cả người không còn sức lực run rẩy chống tay nhìn hân, thương tâm cùng đau lòng hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp.

Hân khó xử định lên tiếng, lại thấy tiếng khóc ngưng bật, nhìn lên đã thấy nàng suy yếu ngã xuống nhuễn tháp, khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc, vội gọi to:

- Thái y!

- Thế nào rồi? - hân nghiêm nghị ngồi một bên, nhìn Thái y bắt mạch cho nàng.

- Bẩm Hoàng thượng, Thiên chiêu hoa vì bị đá kích quá lớn, không tiếp nhận nổi mà sốc, hơn nữa cả ngày chưa ăn gì, cơ thể suy nhược mà ngã đi. - Thái y rút rè đáp, không dám nhìn thẳng vào mắt hân.

- Còn không mau nói tiếp?

- Giờ... theo thần thấy, cần để Thiên chiêu hoa nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, tuyệt đối không được dấn động đến việc trước kia, nếu không sẽ còn nghiêm trọng hơn. - Thái y vẫn tiếp tục đáp, nhìn nàng đang nằm yên lặng, trong lòng lại không khỏi kinh hãi. Thực ra Thiên chiêu hoa vốn chỉ có chút suy nhược cơ thể, nhưng khi nô tì của người đến lại nhanh chóng dúi cho hân mấy lượng hoàng kim, nhờ vả hân nói điều đó, xem ra thực sự có tác dụng. Nhìn Hoàng thượng sắc mặt không mấy tốt, Thái y cũng chỉ dám than thở trong lòng. Nữ nhân bụng dạ thực sự quá nguy hiểm!

- Hào, các người lui ra đi. - hấn nháp ngụm trà Trương Cảnh Đức dâng lên, phẩy tay.

Tất cả “Đạ” một tiếng rồi đồng loạt thoái lui. Hấn đặt chén trà xuống, tiến đến bên, chăm chú nhìn vào khuôn mặt tái nhợt của nàng. Mây liễu thi thoảng nhúu lại, nấc lên một tiếng, tựa hồ trong mơ cũng cảm thấy đau thương. Nữ nhân ngốc nghếch, trên chiến trường là đại ca nàng đỡ giúp hấn một đao, sau đó đại ca Thục phi mới mở đường máu đưa hấn ra ngoài, công đầu đương nhiên thuộc về Diệp tướng quân. Bất quá, có mấy ai nhớ tình hình lúc đó thế nào, chỉ đề ý rằng sau đó thấy Ân đại tướng quân máu thần chiến bào đưa Hoàng thượng ra ngoài rồi gục xuống. Diệp tướng quân với cánh tay còn lại phải một mình chống lại vòng vây của quân địch, giúp hấn chạy thoát, may mắn có Lôi tướng quân quay lại giúp sức, nếu không cũng khó mà sống sót. Sau đó hấn trước linh cửu của Ân đại tướng quân cùng Diệp tướng quân bị thương rớt rượu thê, sẽ khiến quân Mông Cổ phải trả mỗi nợ này, kết quả thành công trở về, cũng theo kế hoạch mà sủng ái Thục phi, lại không ngờ nữ nhân này biết việc sớm như vậy.

Diệp Phuong Nhã, nàng cũng nên biết, trăm không thể vì mình nàng mà từ bỏ kế hoạch nắm giữ giang sơn. Đối với nam nhân mà nói, giang sơn so với mỹ nhân tất nhiên quan trọng hơn. Trước hấn đã từng có một ngu quân vì sắc mà quên đại nghiệp, chính là Phụ hoàng hấn. Trong mắt hấn người chính là một ngu quân, mỹ nhân làm sao có thể so sánh với giang sơn Phong quốc? Bất quá cũng chỉ là một con người nhỏ bé, thậm chí có thể dùng mỹ nhân đổi thiên hạ, nữ nhân trong mắt hấn chẳng khác nào những quân tốt! Nếu đến bước đường cùng, thì sẽ thí tốt để bảo toàn ván cờ!

Cho nên, dù thế nào đi chăng nữa, hấn cũng không cho phép mình được rung động trước nữ nhân. Yêu thích có thể sùng, nhưng tuyệt nhiên không có cái là trọn kiếp chỉ có mình nàng. Hơn nữa trong cung mấy người thật tâm với hấn? Hấn không phải không hiểu, hấn dùng hậu cung để trấn áp quan lại trong triều, thì nữ nhân thâm cung cũng dùng thủ đoạn để câu dẫn hấn nhằm đưa gia mình lên! Hậu cung cũng không khác nào chiến trường, tâm địa nữ nhân so với những vị tướng giỏi nhất cũng không kém là bao, thậm chí thủ đoạn còn tinh vi bí ỏi hơn, vốn không tồn tại thứ gọi là tình yêu! Vậy nên, có một nữ nhân như Diệp Phuong Nhã đối với hấn chỉ đơn giản như một vị phụ quân, lại nói gia nàng không phải một mối lo của hấn, vậy cho nàng chút sủng ái cũng không phải là điều không thể. Ôn nhu, hấn làm được, thậm chí làm tốt, chỉ cần hấn muốn, bất luận nữ nhân nào cũng có thể hưởng cái gọi là sủng ái của Đế vương!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Diệp Phuong Nhã nhẹ mở mắt, xoay đầu nhìn ra phía ngoài, đã thấy một thân hình quen thuộc đang đọc tấu chương, dáng vẻ nhàn nhả lại không hề mất đi chút khí chất nào. Thấy động, hấn dời mắt khỏi tấu chương. Ôn nhu đối đầu thương, hấn tiến tới bên nàng, mở giọng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này:

- Trẫm thực sự rất lo lắng.

Bàn tay hấn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, rồi hạ dần xuống đôi mắt sưng đỏ vì khóc quá nhiều, lưu luyến lướt nhẹ trên đôi môi anh đào đỏ mọng. Từng động tác đều nhẹ nhàng ấm áp, khiến nàng không kìm nổi dâng lên cảm xúc khó tả, vội quay đầu vào phía trong né tránh, thanh âm thấp phần ỷ khuất:

- Người còn ở đây làm gì? Không phải trên triều còn nhiều việc lắm sao?

- Đúng là có nhiều việc... - hấn mệt mỏi ngồi xuống nhuyễn tháp, nhìn nàng chăm chú - Nhưng mà càng không an tâm để nàng một mình.

Nàng vì những lời lẽ này của hấn mà thụ sủng nhược kinh. Giương đôi mắt ngập nước lên nhìn hấn, lại vẫn là ánh mắt lạnh băng vô cảm ấy, nàng cúi gục xuống, lắc nhẹ đầu. Biết rõ lời kia chỉ là giả dối, tại sao trong lòng không kìm được mà ấm áp? Trong lòng mâu thuẫn, ngoài mặt lại tỏ ra như xúc động đỏ mặt, nàng thầm cảm thán. Phi tần đúng là những diễn viên giỏi nhất! Mà hậu cung, chính là một màn kịch do tất cả dựng nên, xoay quanh một con rối duy nhất - Hoàng đế!

- Nghi ngơi thêm đi, trẫm ở ngay cạnh nàng. - hấn vuốt nhẹ mái tóc nàng, nhu tình nói, đáy mắt lại không thể hiện cảm xúc.

Nàng không đáp, chỉ gật nhẹ đầu, rồi đặt người xuống tháp. Nhắm mắt lại suy nghĩ, nàng chợt thấy có chút không chắc chắn trong lòng. Vừa rồi bị một màn của hấn làm cho thụ sủng nhược kinh, mới thấy rõ nàng vẫn không thể coi thường nam nhân này được. Dù gì hấn cũng là nhi tử của Chính hậu, việc tranh sủng trong cung chỉ e cũng thông thuộc không ít, chỉ cần lộ ra chút sơ sẩy... thì công sức bao lâu của nàng sẽ tan thành mây khói!

Đêm đó, hấn ôn nhu ôm nàng vào lòng, vùi mặt vào hõm cổ nàng, nhu tình như nước, hoàn toàn không đa động gì đến chuyện Diệp Gia. Nàng biết ý cũng không dám nháo, nhưng cũng không thể bỏ qua được, trong lòng có chút rối bời, cuối cùng lại quay người áp mặt vào lồng ngực rắn chắc của hấn. Dễ dàng đem thân thể mảnh mai kiều diễm phối hợp với mình, hấn thỏa mãn nhìn nàng khuôn mặt đỏ bừng, mái tóc dài đã bết mồ hôi, ôn nhu hôn lên đôi môi anh đào của nàng.

Nữ nhân này, dù có ngốc nghếch thích làm nũng hấn, bất quá về phương diện khác đều rất ổn, còn đặc biệt khiến hấn thấy hứng thú, cũng không thể để nàng bị người khác khi dễ thế được. Hậu cung này ngoài nàng có ai thực lòng coi hấn như một vị phụ quân, hay tất cả đều cho rằng hấn là một con rối để bọn họ tùy ý giật dây?

Canh năm, Trương Cảnh Đức đứng ngoài khẽ gọi:

- Hoàng thượng.
- Biết rồi. - hần đáp lại, dựng người ngồi dậy, thắt lưng lại bị ai đó ôm chặt.

Dở khóc dở cười, hần nhẹ nhấc tay nàng ra, lưu luyến nhìn lại một lần, để nô tài hầu hạ thay y phục, dặn dò Trúc Mai:

- Chủ tử nguoi thân thể chưa hồi phục, hôm nay miễn thỉnh an.
- Nô tỳ rõ rồi. - Trúc Mai quy củ hành lễ, trong lòng không khỏi vui vẻ. Chủ tử a, người thật giỏi, có thể khiến Hoàng thượng lưu luyến như vậy!

Hần rời khỏi Lạc Tiên điện rồi, nàng mở mắt, chống người ngồi dậy. Xoa xoa bụng gọi Trúc Mai, nàng bước xuống tiến đến trước gương đồng chải lại tóc. Nghe Trúc Mai kể lại, nàng cười nhạt. Xem ra hôm qua hần đã bị một màn của nàng làm cho kinh sợ, thảo nào lại trở nên ôn nhu như vậy. Bất quá nếu hần từ nay không đá động nữa, vậy đủ cho rằng nàng trong lòng hần so với Thực Phi còn kém xa, vẫn phải đề phòng mọi trường hợp. Nếu màn này thành công, tất nhiên sẽ lấy lại danh dự cho Diệp Gia, bằng không được... thì cái danh này của nàng sẽ thành đề tài để bọn họ chế nhạo!

Đứng dậy bước ra khỏi cung tiến đến cung Cảnh Phượng thỉnh an, nàng cười cười đáp lại lời hỏi thăm giả tạo của kẻ khác, trong lòng chỉ hướng đến người vẫn đang ở đại điện kia. Số phận của nàng và Diệp Gia, tất cả phụ thuộc vào một lời nói của hần! Thật nực cười, cũng thật bi thương... Danh dự của cả một gia tộc lại phụ thuộc vào lời nói của chỉ một người, đó chính là sự thật tàn khốc của cái thế giới này!

Mạc Kỳ Thiên từ đại điện trở về, tựa người xuống ki hỏi Trương Cảnh Đức:

- Thế nào, việc trăm giao cho nguoi đã tra ra chưa?
- Bẩm Hoàng thượng, hôm đó lúc Thiên chiêu hoa ra Ngự hoa viên ngắm cảnh có gặp phải Ninh quý tần... - Trương Cảnh Đức bỏ lửng câu nói, rót trà cho hần.
- Ninh quý tần? - hần nhíu mày, cố nhớ xem nữ nhân này là ai, lại có gan to như vậy.
- Là muội muội của Tam vương phi Ninh thị ạ. - Trương Cảnh Đức nhắc hần, e dè nhìn sắc mặt của Hoàng đế.
- Trăm biết rồi, nguoi lui đi. - hần phẩy tay, vệt nhẹ một vệt mực đỏ tươi như máu lên tấu chương. Nội dung trong đó, đều là đề cập đến việc truy phong Ân Đại tướng quân...

Ân Gia sao... Có thể mượn đao giết người, đem trụ cột họ Ân từ trần, chỉ còn vài bước nữa, hần sẽ từng bước lấy lại giang sơn vốn đã bị những kẻ nịnh thần này xâm hại! Giang sơn này là của hần, cho dù có là mẫu hậu hay thê thiếp đi chăng nữa cũng không được phép xen vào!

Là nam nhân, ai chẳng thích có mỹ nữ xung quanh, nhưng mà đối với một vị Hoàng đế, thứ quan trọng nhất không phải nữ nhân, mà là giang sơn! Có giang sơn rồi, hần muốn gì tất được đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Diệp Phương Nhã để cuốn Kinh thư trên đùi, nhẹ nhấp một ngụm trà hoa cúc. Hương trà thoang thoang trong phòng, vương vấn nơi cánh mũi, thật khiến cho người ta cảm thấy khoan khoái dễ chịu. Đến giờ này mà Hoàng thượng vẫn chưa đưa ra bất cứ ý chỉ gì, thật khiến cho người ta cảm thấy lo lắng. Lẽ nào...?

- Nương nương. - Trương Cảnh Đức từ ngoài điện tiến vào, trên tay cầm Thánh chỉ, cúi người hành lễ. Nàng vội vàng đặt chén trà xuống đỡ hần dậy:
- Trương công công, không cần khách sáo vậy. Với lại... tại sao công công lại gọi ta là “nương nương”?

Trương Cảnh Đức nhìn ánh mắt lo sợ không có một chút kiêu ngạo nào của nàng, gật gật đầu. Thì ra đây chính là lí do Hoàng thượng có thể thoải mái ban phẩm vị cho Thiên chiêu hoa đến vậy. Trong cung cầm giữ Thánh sủng, lại không hề tỏ ra kiêu ngạo, một lòng trung thành với Hoàng đế, đây mới là thứ người cần!

- Nương nương, chúc mừng. - Trương Cảnh Đức giơ Thánh chỉ ra, đọc to. Thánh chỉ hết sức khen ngợi, nhưng trong đầu nàng chỉ vọng lại một câu duy

nhất: “Trẫm, yêu thương ban Diệp Phương Nhã lên làm Thiên tần”.

Tùng tứ phẩm “Tần” sao? Trong một đêm liền có thể tăng liền hai bậc, nàng ngoài mặt sừng sờ rồi vội vã lạy tạ Thánh ân, nhìn Trương Cảnh Đức đã đi xa, nét cười trên miệng đậm dần. Chỉ ít, thứ này đến cũng không phải muộn, vừa đúng lúc cho những kẻ trong cung kia thấy, nàng chưa đến mức thất sủng như họ nói đâu!

Khô nhục kẻ thì sao chứ? Nữ nhân trong cung đều là hồ ly, tất biết nàng trong đó có giả tạo, nhưng mà thế thì sao? Kẻ diễn nhập tâm nhất, mới là kẻ có được tất cả! Hoàng đế có biết chuyện này không chứ? Hắn muốn biết, tất nhiên sẽ biết, việc của các nàng không phải là càn cố gắng giả tạo trước mặt hắn, mà là làm sao để hắn không muốn biết việc nàng làm vốn là giả dối!

- Nương nương. - Trúc Mai kích động nói. Toàn bộ cung nữ nô tài hầu hạ trong cung nàng đồng loạt quỳ xuống kính hi - Chúc mừng nương nương!

Tiếng hô vang vọng Lạc Tiên điện. Nàng vui vẻ tùy ý ban thưởng cho mọi người, quay vào trong tấm phòng. Đại ca, huynh chịu khó nhẫn nhịn chút, đợi đến thời điểm phù hợp, muội nhất định sẽ khiến Diệp Gia nở mày nở mặt!

Ân Như Nguyệt, coi như ngươi có phúc, nhưng dựa vào những gì Hoàng đế đối xử với ngươi và Ân Gia, ta lại thấy lo sợ cho chính ngươi! Thụ sủng nhục kinh, đột ngột được Hoàng đế đối đãi đặc biệt thì chẳng khác nào trên thiên đàng, chỉ sợ... Lúc rơi xuống, thịt nát xương tan!

Trong lương đình tại Ngự hoa viên vang lên vài tiếng cười nhẹ duyên dáng. Hoàng chiêu dung bàn tay như búp măng rót trà vào từng chén dâng mời:

- Thục Phi nương nương, mời.

Thục Phi đón lấy chén trà, ghé môi thổi nhẹ hơi nước đang bốc lên rồi nhấp một ngụm. Bên cạnh, Mai Phi cũng vừa thưởng trà xong, tấm tắc khen ngợi:

- Đúng là trà của Hoàng chiêu dung có khác, thanh đạm ngọt ngào thực khiến cho người ta muốn uống tiếp.

- Nương nương quá khen rồi. - Hoàng chiêu dung che miệng cười khẽ - Trà này chẳng qua là dậy sớm một chút hứng sương mai rồi ừ, cũng không phải là cao lương mỹ vị gì cho cam.

- Thế mới thấy muội chăm chỉ thế nào. - Lan Phi đặt tách trà xuống - Chứ như bồn cung lười biếng, đâu thể biết một tuyệt phẩm trà đạo hóa ra lại là loại trà Long Hiên ai cũng có.

Có tiếng cười khẽ vang lên. Lan Phi đứng là Lan Phi, tuy kiệm lời nhưng một lần nói ra lập tức sẽ khiến người khác hóa đá. Câu nói này chẳng phải cho rằng Hoàng chiêu dung pha trà, Mai Phi không biết thưởng trà đây ư? Hoàng chiêu dung vì một câu này mà sắc mặt không mấy tốt, vội chữa lời:

- Thần thiếp cũng chỉ biết qua loa như vậy, tất nhiên đâu thể bằng bánh quế hoa Tôn tu nghi làm hầu Hoàng thượng được.

- Phải đó, lần nào đến chỗ bồn cung Hoàng thượng cũng khen bánh của nàng, bồn cung thật muốn thử một lần. - Thục Phi lên tiếng tiếp lời.

- Nương nương khen như vậy, thần thiếp đâu dám nhận. - Tôn tu nghi cúi nhẹ đầu mỉm cười, lại đâu biết câu nói của Thục Phi còn hàm chứa ý khác. Nhờ ơn tốt của ngươi mà Hoàng thượng lãng quên ta, lời nói ngọt ngào mà hàm chứa đầy dao nhọn.

- Phải rồi, chút nữa bồn cung quên mất, qua trung tuần tháng mười là sinh thần Thục Phi muội muội rồi chẳng phải sao? - Lan Phi như băng quơ nói, ánh mắt liếc nhìn Thục Phi.

Thục Phi chỉ cười xấu hổ gật nhẹ, lập tức một tràng thanh âm lại vang lên.

- Ai da, muội cũng quên mất, lần này không biết Hoàng cung sẽ nào nhiệt thế nào nữa. - Lệ quý tần buột miệng mở lời.

- Sinh thần Thục Phi chứ đâu phải Hoàng hậu, muội nói thế là có ý gì? - Mai Phi lập tức không vừa lòng răn đe nàng ta. May cho Lệ quý tần, Hoàng hậu không có ở đây, bất quá Mai Phi lại cùng một giuộc với nàng ta, chưa phạt nàng là may lắm rồi.

- Lệ quý tần cũng chỉ là lời lẽ, mong nương nương đừng so đo với muội ấy. - Liêu hiền tần vội đứng ra can ngăn.

Mai Phi trong lòng lại càng tức giận, Liêu hiền tần nàng ta là cái gì, lại dám nói nàng như vậy? Chẳng phải là muốn cho thiên hạ thấy nàng ta thiện lương, còn nàng chỉ là kẻ thích so đo với bề dưới hay sao?

- Liêu hiền tần nói thế cũng không phải. - Lưu chiêu nghi nhẹ nhàng lên tiếng. - Lệ quý tần nói thế là không phải phép, Mai Phi nương nương chỉ muốn tốt cho nàng ấy, muội lại cho rằng nương nương thích so đo tính toán?

Mai Phi gật nhẹ đầu hài lòng. Lệ quý tần cùng Liêu hiền tần tối mặt, vội cúi đầu xuống nhìn vào tách trà. Thục Phi nhìn xong một màn kia mới lên tiếng, thanh âm nhu hòa:

- Thôi, chỉ vì chút chuyện liên quan đến ta mà mọi người lại bất hòa như vậy, hóa ra lỗi là ở ta rồi. Vậy muội ở đây xin lỗi Mai Phi tử tử. - nói rồi, nàng định đứng lên, đã nghe thấy tiếng công công vang lên:

- Hoàng thượng giá đáo!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

- Hoàng thượng giá đáo! - tiếng công công vang lên, ngăn cản hành động của Thục Phi.

Tất cả phi tần đồng loạt quay ra, định nở nụ cười thật tươi đón Hoàng thượng, nhưng khi nhìn sang bên cạnh sắc mặt đồng loạt trở nên xám xịt. Chỉ có Lan Phi vẫn nhẹ nhàng hớp ngụm trà, sau đó mới uyển chuyển đứng lên:

- Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.

Các phi tần khác bởi câu nói này mà bừng tỉnh, lập tức khụy gối hành lễ:

- Chúng thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.

- Đứng lên cả đi. - Mạc Kỳ Thiên tiến tới đỡ tay Lan Phi và Thục Phi, nhưng ngay sau đó lại quay sang chỗ nàng đang đứng phía dưới - Lại đây.

Diệp Phương Nhã bối rối không dám nhìn vào các vị trên kia, Mạc Kỳ Thiên lại ôn nhu tiến tới dìu nàng vào, thấy sắc mặt các kẻ kia mà hạ thấp giọng:

- Thế nào? Lễ nào một Thiên tần cũng không xứng được ngồi đây tiếp chuyện các nàng?

- Thần thiếp đâu có ý đó. - Mai Phi vội vàng lên tiếng, không tự nhiên nhấp ngụm trà đã lạnh ngắt.

Thục Phi chỉ đơn đã cười, một cái liếc mắt cho nàng cũng không có, thanh âm dịu dàng hướng Hoàng đế:

- Các vị ti muội ở đây đâu có ý như vậy. Chỉ là ti muội ấy đang bàn việc sinh thần cho thiếp, Hoàng thượng..

- Phải rồi, qua trung tuần tháng này là sinh nhật của nàng. - Mạc Kỳ Thiên ôn nhu nhìn Thục Phi, trong mắt lại có một tia sắc lạnh - Đến hôm đó chắc chắn sẽ tổ chức cho nàng một bữa thật lớn.

- Hoàng thượng... - Thục Phi xấu hổ đáp, đáy mắt lại hiện lên tia đắc ý. Trong mắt những người ngồi đây, kẻ khó chịu nhất không phải Diệp Phương Nhã vừa đắc sủng, mà là Ân Như Nguyệt giữ Thánh sủng suốt ba năm!

Hôm nay nàng ta ngoài mặt là giải vây cho chúng phi tần, nhưng ngoài việc cho kẻ khác thấy rằng nàng ta là kẻ được sủng ái nhất, còn có ý gì khác nữa? Tất cả phi tần ngoài nàng cùng Lan Phi vẫn đang thần nhiên căn miêng quế hoa, còn lại bàn tay đều đã bị cẩu chặt đến phát đau.

- Thiên tần, muội còn đứng đó làm gì, mau lại đây. - Thục Phi cười nhẹ, vẫy vẫy nàng.

- Thôi, Thiên tần thân thể mệt mỏi, vẫn là cùng trầm trở về Lạc Tiên điện. - Mạc Kỳ Thiên cướp lời, ánh mắt sắc lạnh khẽ liếc Thục Phi.

Có tiếng cười khẽ vang lên. Hà hê nhất chắc chắn là Mai Phi, nàng ta không che giấu mà bật cười thành tiếng, sau đó e thẹn lấy khăn tay che miệng, đứng dậy hành lễ:

- Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng.

Mạc Kỳ Thiên phẩy tay cho nàng ta một cái rồi đi thẳng. Diệp Phương Nhã xấu hổ khụy gối hành lễ với những kẻ trên kia rồi vội vã bước theo hần. Đi được một đoạn, đến trước cổng Lạc Tiên điện, nàng rụt rè lên tiếng:

- Hoàng thượng..

- Sao vậy? - thanh âm cùng ánh mắt hần ôn nhu khác hẳn lúc nhìn Thục Phi, quay sang nàng hỏi.

- Người làm như vậy không phải chĩa hết mũi nhọn vào thần thiếp sao? Thiếp chỉ là một tông tử phẩm nhỏ bé, trên đó đều là tông tam phẩm trở lên, còn có... - nàng nói liền một mạch, ánh mắt không che giấu sự khẩn trương cùng lo sợ.

- Nàng sợ cái gì? - hần nhìn nàng - Hậu cung này là của trẫm, nàng chỉ cần ở bên trẫm, những kẻ khác há dám đụng đến?

Nàng xấu hổ vùi đầu vào lồng ngực hần. Mạc Kỳ Thiên hơi giật mình nhưng cũng nhanh chóng vòng tay lại ôm lấy nàng. Nữ nhân này, lá gan không ngờ lại nhỏ như vậy, chỉ nhìn mấy kẻ kia thôi đã lo sợ thế này, sau này không phải sẽ bị đám người kia ăn hiếp sao?

Chỉ là hấn không để ý đến, trên khuôn mặt đang vui vào lồng ngực hấn kia, bất giác nở một nụ cười kiêu kiêu...

Đưa nàng trở về Lạc Tiên điện, hấn ôn nhu hôn nhẹ lên trán nàng, lưu luyến rời khỏi nơi này. Đó chính là thứ được gọi là Thánh ân, hấn không phải kẻ keo kiệt, chỉ cần nữ nhân có thể khiến hấn vui vẻ, hấn liền cho người đó hưởng thụ đặc ân. Thực Phi ba năm trước cũng từng như vậy, ba năm sau, mới có thêm một nữ nhân khiến hấn thoải mái như vậy, thậm chí có phần vượt trội hơn Ân thị kia, chỉ là... có thể nắm giữ Thánh sủng được bao lâu, cũng nhờ vào tài năng của nàng!

Diệp Phương Nhã quay trở vào trong điện, ánh mắt lướt qua hộp đựng trầm cài. Sắp tới là sinh thần Thực Phi, dựa vào sự sủng ái của Hoàng thượng với nàng ta, chắc chắn sẽ tổ chức một buổi lễ linh đình. Đến hôm đó, e rằng Hoàng hậu nương nương cũng phải ghen tị!

Đúng như nàng dự đoán, trước sinh thần Thực Phi ba ngày, Hoàng hậu đã cho hậu cung trang hoàng long lẫy. Tiệc chính sẽ được tổ chức tại Niên Hoa điện tiền Cảnh Phụng cung, do Hoàng hậu đích thân chủ trì. Kể ra cũng thật nực cười, Hoàng hậu Chính cung lại phải tổ chức tiệc sinh nhật cho một tiểu thiếp của phu quân mình, nàng ta cũng thật là độ lượng đi. Nữ nhân vào cung là chấp nhận chung phu quân với kẻ khác, Hoàng hậu nàng ta hẳn biết điều này, có điều... biết thì sao chứ? Rốt cuộc Đế tâm vẫn không lưu lại chỗ nàng ta!

Cái chính, không phải bởi vì nàng ta không có nhan sắc, càng không phải vì tâm địa không thâm hiểm, mà là ngoại thích của nàng ta quá lớn! Làm vua, ai lại muốn bị ngoại thích chia rẽ đất nước của mình? Trước đây Thái hậu từng cậy quyền làm loạn, Hoàng thượng lên ngôi liền thẳng tay đem chém đầu bọn họ, chỉ có Lã Gia vì là ngoại thích của Thái hậu mà được tha, tứ đời không được làm quan. Qua đó cũng đã rõ được suy nghĩ của Hoàng thượng: nhất định sẽ không để ngoại thích chiếm thực quyền!

Triệu Gia giờ đang cầu kết cùng Ân Gia đưa con cháu mình chiếm thực quyền ở các vùng phía xa, trong kinh thành còn có Triệu thừa tướng đứng đầu quan văn, Ân Đại thống soái thống lĩnh ba ngàn cấm vệ quân, Hoàng thượng há lại chịu để yên? Chỉ bằng sủng một tam tiểu thư Hình bộ nhỏ bé như nàng, chẳng phải sẽ kim hãm được những kẻ kia hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Trung tuần tháng tám, sinh thần Thực Phi...

Hoàng cung một trận náo nhiệt, khắp nơi tiếng cười nói vang vọng. Cũng phải thôi, sinh thần Thực Phi cũng là một cái cớ để những kẻ thất sủng được thấy Thánh nhan, có khi lại vô tình khiến người để ý mà phục sủng cũng nên ấy chứ? Cho nên người nào người nấy trang điểm điểm lệ, y phục long lẫy tựa như có đại tiệc.

Cuối cùng, cái ngày đáng mong đợi ấy cũng đã đến. Tiệc được tổ chức ở Niên Hoa điện rộng rãi, còn có lối hướng thẳng ra vườn trúc phía sau, thực là một địa điểm thích hợp. Lần này xem ra Hoàng hậu cũng rất tâm huyết, biết Thực Phi thích mẫu đơn liền mời những thợ làm vườn giỏi nhất thiên hạ đến, đem mảnh vườn phía sau từ cúc vạn thọ chuyển thành mẫu đơn, còn có hoa đăng hình mẫu đơn để Thực Phi thả câu điều ước nữa.

Người ngoài nhìn vào tất cho rằng Hoàng hậu thiện lương tốt bụng, đến sinh thần cho một tiểu thiếp nhỏ bé của phu quân mình cũng tất bật chuẩn bị như vậy, hơn nữa lại còn là kẻ đang đắc sủng nữa chứ. Chỉ có mình nàng ta biết, hiện giờ Triệu Gia đang bị Hoàng thượng khống chế quá nhiều, nếu nàng ta không làm gì đó, vậy... Cái gia tộc mà để đến được hôm nay phải đánh đổi bằng máu và nước mắt, sẽ trở về con số không trong sự dè bĩu của mọi người! Mà nàng, cũng không thể mãi yên ổn trên cương vị Chính cung này được!

Thà rằng hôm nay nhần nhện Thực Phi một lần để lấy lòng Hoàng đế, còn hơn vì chút tự tôn nhỏ nhoi mà đánh mất tất cả. Nữ tử vào cung là đã xác định đánh đổi mọi thứ: thanh xuân, ái tình, tự do, thậm chí là cả tôn nghiêm của chính mình. Có nữ nhân nào không cần cúi đầu nhần nhục mà vẫn được sống sung sướng hay không? Phi, nữ tử không như nam nhân, tuyệt đối không được như vậy!

Khi Diệp Phương Nhã đến nơi thì mọi người cũng đã vào gần hết, chỉ thiếu hai nhân vật quan trọng nhất: Thực Phi và Hoàng đế. Theo như bình thường, Hoàng thượng sẽ đến sau tiệc chính, tức là giờ Dậu mới tới, giờ chỉ cần đợi Thực Phi đến là có thể khai cuộc được rồi.

Vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới liền, nàng chưa kịp ngồi yên vị trên ghế mây thì Thực Phi đã uyển chuyển bước vào, khụy gối hành lễ với Hoàng hậu, bộ điệu cũng vì thế mà rung rinh thích mắt. Phải nói quả thực trong số phi tần trong hậu cung này, Thực Phi vẫn là người điểm lệ nhất, vẻ đẹp của nàng ấy là một sự sắc sảo tinh tế, gò má hồng nhuận, đôi mắt đen láy cùng hàng mi cong dài, và đôi gò bồng nây nở của nữ nhân mới hơn hai mươi. Cộng thêm thanh âm ngọt ngào và vũ đạo khuyên quốc khuyên thành của nàng ấy, quả thực đã tạo nên một tuyệt thế giai nhân mà nam tử hán nào cũng mong muốn. Có thể nói, so với những nữ nhân gạo cội trong cung hay cả những người mới như nàng, vẻ đẹp của nàng ấy là không người nào có thể so sánh được. Hơn nữa, không chỉ khuôn mặt đẹp, mà nàng ta hấn cũng là một kẻ tâm cơ, có thể giữ Thánh sủng suốt ba năm không ngớt.

- Miễn lễ đi. - Hoàng hậu nhu thuận nói - Ban ghế ngồi.

Thục Phi gật nhẹ đầu rồi ngồi xuống bên cạnh Hoàng hậu. Đây chính là cái Thánh ân khiến nhiều người ghen tị nhất - được ngồi ngang hàng với Hoàng hậu, chút nữa sẽ là bên tả Hoàng đế, cái đặc ân này ngoài Thục Phi chưa ai được nhận.

Tiệc bắt đầu. Những vũ công uyển chuyển bước tới, theo điệu nhạc mà nhún, xoay, từng động tác làm tà váy khê bay lên, trong không gian ngập hương mầu đơn lại càng gợi tình. Chỉ tiếc những kẻ ở đây đều là nữ nhân, đối với sắc đẹp không có hứng thú, ngược lại còn nảy sinh chán ghét.

Nhạc dứt. Hoàng hậu vung tay ban thưởng rồi quay sang Thục Phi:

- Bồn cung còn nhớ rõ điệu Lạc Hoa Lưu Thủy ngày ấy muội múa trước Tiễn điện, đúng là say đắm lòng người, những vũ công kia sao có thể sánh bằng?

- Hoàng hậu nương nương quá khen rồi. - Thục Phi tựa như xấu hổ lấy khăn tay che miệng - Nay vào cung còn bao muội muội đa tài khác, so với các nàng ấy thần thiếp có là gì đâu?

- Ai nói vậy. - Hoàng hậu cũng đáp lại - Trong mắt bồn cung, điệu múa ngày ấy của muội thực quá đặc biệt.

Hai người còn định tung hứng vài câu nữa, thì từ ngoài điện đã truyền đến tiếng hô:

- Hoàng thượng giá đáo!

Các phi tần cùng Hoàng hậu đồng loạt đứng dậy hành lễ. Mặc Kỳ Thiên khuôn mặt lãnh cảm tiến về phía Hoàng hậu, đỡ tay nàng ta và Thục Phi, sau đó mới quay người xuống:

- Miễn lễ cả đi.

Đội mọi người yên vị cả rồi, tiếng nhạc một lần nữa réo rất vang lên. Lần này, đích thân Mai Phi đứng lên, thanh âm ngọt ngào say đắm:

- Bồn cung vốn chẳng có gì góp vui, nay tặng nàng một khúc ca, không biết có được không?

- Mai Phi ti ti đừng khách sáo. - Thục Phi nhu mì đáp, khác hẳn dáng vẻ cao ngạo vừa rồi. Đúng là có Hoàng thượng ở đây, hồ li nào cũng có thể hóa thành nhu miêu cả!

Mai Phi cất tiếng hát. Đây không phải lần đầu tiên nàng được nghe thanh âm của nàng ấy, nhưng thực sự đúng là tuyệt phẩm. Giọng hát cao vút, ẩn bên trong là xúc cảm tha thiết ngọt ngào, như dòn cả hỉ nộ ái ố vào trong, hòa cùng tiếng cô cầm, tiếng sáo trúc, thực khiến người ta lưu luyến mãi không thôi.

Tiếng hát nhỏ dần rồi ngưng. Mai Phi kiều sa cúi nhẹ đầu hành lễ rồi bước về chỗ của mình, trước đó còn lướt mắt qua Thục Phi đầy ẩn ý.

Thục Phi cũng chỉ liếc nửa con mắt với nàng ta, ánh mắt bất giác quay sang phía Hoàng đế, mà lúc này, cái người được chú ý nhiều nhất ấy lại chọn cách im lặng ngắm nhìn một nữ nhân chẳng mấy đặc biệt. Điểm này, người biết đầu tiên chính là Hoàng hậu, nàng ta tuy trong lòng có chút tức giận, nhưng sự hờ hê lại vượt qua tất cả. Thục Phi ời Thục Phi, người nhìn xem, người cố gắng nắm Thánh sủng ba năm, giờ ai mới là người được Hoàng đế để tâm? Hoàng hậu đã là phu thê với Hoàng đế suốt bao năm, tất biết nếu không thực sự có ý thì Hoàng thượng sẽ không nhu tình chú ý một nữ nhân như vậy, nhất là ở trong tiệc sinh thần của người đã từng là sủng phi của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Nàng cũng cảm nhận được vài ánh mắt đang hướng về phía mình, đưa đôi mắt to tròn ngược nhìn hẳn, chỉ thấy ánh mắt ấy có vài phần nhu tình, lại thấy một tia sắc sảo, bất lực cup hàng mi cong dài xuống. Hoàng đế đúng thật là bậc Cửu ngũ chí tôn, nàng đã cố gắng như vậy vẫn không thể đoán được trong lòng hắn đang nghĩ cái gì, cứ thế này, sẽ có ngày nàng lại như Thục Phi mà thôi!

Định cầm chén trà nhấp một ngụm, nàng đặt môi ghé sát vành chén thổi nhẹ, tranh thủ ngửi chút hương nhài nhàn nhạt. Thật thơm đi, đội đã, thơm? Trà hoa nhài không thể có mùi nồng như thế này, lẽ nào...?

Ánh mắt âm thầm lướt qua nhìn các nữ nhân xung quanh, nàng trong đầu thầm tính toán. Số người tiến đủ gần để thả độc vào cốc của nàng từ này ngoài Từ tiếp dư và Mã quý tần ra thì không còn ai cả, xem ra... Sinh ra trong nhà võ, tuy không thông thuộc nhưng để phát hiện độc với nàng là không khó, đây chính là Liệt tâm độc, một ngụm uống vào sẽ khiến con người trở nên ngu ngốc! Người này ra tay cũng là quá nặng đi!

Nhẹ nhàng quết ngón tay quanh mép chén, nàng mới cẩn thận nâng chén lên nhấp một ngụm rồi nhanh chóng đặt xuống. Dĩ độc vi độc, cách này của nàng chỉ có thể làm mình không dính độc mạnh, nhưng bản thân cũng sẽ ngất đi, thực sự sẽ rất có lợi. Chỉ là nữ nhân nào làm việc này cũng thật độc ác, Liệt tâm độc không ngay lập tức xảy ra mà đến vài canh giờ sau mới trúng độc, thực sự quá nguy hiểm, nếu không phải nàng biết loại độc này, e rằng sau

này đến nhìn cũng không nhìn được Hoàng đế!

Tiệc tàn, các phi tần lục tục về cung của mình. Hoàng thượng đêm nay sẽ ngự tại An Phương cung của Thục Phi, điều này âu cũng đã trở thành thông lệ nên các nữ nhân khác cũng không mảy mĩu gì. Diệp Phương Nhã về cung, thả người xuống nhuyến ý, cười nhạt. Vấn đề không nằm ở chỗ Long thể ở cung nào, mà là tâm tư Đế vương đã lạc đến nơi đâu?

Ân Như Nguyệt, người xem hôm nay ai mới là người sung sướng nhất? Là người, hay ta?

Nửa đêm... Mạc Kỳ Thiên sau một hồi hoan ái liền ôm Thục Phi vào ngực, thiếp dần đi, vô tình nghe thấy tiếng kêu nhỏ vang lên bên ngoài. Mạc kệt điều đó mà nhắm mắt lại định ngủ, hần lại thấy tiếng kêu đó mỗi lúc một rõ hơn, nghe trong đó còn loáng thoáng hai chữ “Thiên tẫn”, liền mở bừng mắt, chống tay ngồi dậy. Thục Phi cũng vì điều này mà choàng tỉnh, vội giúp hần chỉnh lại y phục, chỉ thấy hần tuyệt nhiên không để ý đến, nhanh chóng bước ra ngoài.

- Hoàng thượng, người hãy cứu nương nương! - Hồng Phúc, thái giám thân tín của Diệp Phương Nhã đang quỳ lạy ở ngoài, khản giọng kêu lên, chỉ thấy hai tên lính gác An Phương cung nhất quyết không cho hần vào.

Mạc Kỳ Thiên tiến đến gần chỗ hần, lại thấy Hồng Phúc như vớ được vàng, gấp gáp lên tiếng:

- Hoàng thượng, nương nương...

- Nói! - nhận thấy thanh âm của y không điềm tĩnh như trước, hần gần giọng.

- Nương nương sau khi về điện đột nhiên ngất đi, chúng nô tài làm thế nào cũng không cứu tỉnh được, nhưng các Thái y nhất quyết không chịu đến khám cho người. - Hồng Phúc oán thán nói, rồi lại dập đầu xuống nền đá - Hoàng thượng, xin người hãy cứu nương nương!

- Trẫm không ngờ Thái y cục lại to gan đến vậy! - Mạc Kỳ Thiên tức giận nắm chặt bàn tay - Lập tức đến Lạc Tiên điện, Trương Cảnh Đức, Khanh đến Thái y cục, xem thử rốt cuộc bọn họ được trẫm nuôi bao nhiêu năm qua để làm gì!

Trương Cảnh Đức nhanh chóng lui ra. Long liễn nhanh chóng tiến đến Lạc Tiên điện, Mạc Kỳ Thiên bước xuống rào bước vào phía trong, chỉ thấy bên nhuyến thấp có Trúc Mai đang đứng hầu, phía bên kia là hai nô tì khác đang luống cuống chân tay, thấy hần vội vàng quỳ xuống hành lễ:

- Hoàng thượng.

Trúc Mai nghe thấy thể vội quay ra, quỳ xuống trước mặt hần, lệ trong mắt cũng vì thế mà tuôn trào:

- Hoàng thượng, người mau cứu nương nương.

Mạc Kỳ Thiên ánh mắt sắc lạnh liếc nhìn xung quanh rồi tiến đến bên phản ngồi xuống. Lấy tay bắt mạch cho nàng, chỉ thấy một mạch đập yếu ớt dường như chẳng rõ, cùng khuôn mặt đã trở nên trắng bệch và hô hấp khó khăn của nàng, hần đập mạnh tay xuống phản:

- Thái y sao còn chưa đến?

Diệp Phương Nhã nàng ấy vốn không phải thân thể yếu ớt đến vậy, rõ ràng là bị trúng độc, vậy mà Thái y kia dám không đến? Là không coi hần ra gì nữa phải không? Thật uổng công hần nuôi bọn chúng bốn năm nay!

- Hoàng thượng. - Thái y từ cục thấy đích thân Trương Cảnh Đức đến gọi liền không chậm trễ nhanh chóng tiến đến, trong lòng lại lo sợ vô cùng. Nếu không phải người đó đưa tiền để bọn hần không đến chỗ của Thiên tẫn thì đời nào hần lại dám trách thê chứ? Giờ thì tốt rồi, mọi tội lỗi lại đổ lên trên đầu hần!

- Còn đứng đó làm gì? - Mạc Kỳ Thiên ánh mắt sắc lạnh nhìn Thái y - Còn không mau lại đây chẩn bệnh?

Thái y lo sợ vội tiến đến bên giường bắt mạch, sắc mặt mỗi lúc một ngưng trọng. Mạc Kỳ Thiên ngồi xuống thành ki nhấp ngậm trà Trương Cảnh Đức dâng, mở giọng:

- Gọi Hoàng hậu đến đây cho trẫm.

Hoàng hậu vốn đêm nay khó ngủ, định chong đèn lên làm nốt sổ sách, lại thấy nô tì hốt hải chạy vào:

- Nương nương, Hoàng thượng cho gọi người tới Lạc Tiên điện!

Nhiu mảy ngạc nhiên, nhưng nàng ta cũng không dám không theo, vội thay y phục rồi bước ra khỏi cung, nghe nô tì đó thuật lại mọi chuyện:

- Thiên tẫn nương nương vừa về cung liền ngất đi, Thái y lại không chịu đến khám, thái giám tổng quản của nương nương bèn đến An Phương cung cầu xin Hoàng thượng, giờ người đang rất tức giận.

Hoàng hậu gạt nhẹ đầu, tiến vào trong Lạc Tiên điện, vừa vặn nghe thấy Thái y bẩm báo:

- Hoàng thượng, Thiên tần bị trúng Liệt tâm độc nhưng may mắn chỉ dẫn đến hôn mê, giờ phải dùng nhân sâm pha với mật ong rồi cho người uống để giải trừ độc được, nếu để quá lâu e sẽ...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Hoàng hậu vì một câu này của Thái y mà chấn động, rụt rè lên tiếng với Hoàng đế:

- Hoàng thượng, ai có gan dám làm chuyện tày trời như vậy?

- Hoàng hậu còn không biết, trăm làm sao biết được? - Mạc Kỳ Thiên bâng quơ một câu, lại như con dao hung hăng đâm vào lòng Hoàng hậu.

Phải rồi, từ khi lên ngôi hần không còn gọi tên nàng, một tiếng “Hoàng hậu”, hai tiếng cũng “Hoàng hậu”, cái tên ngày xưa hần từng khen hay cũng không còn ở cửa miệng nữa. Cười nhạt, xóc lại tinh thần, Hoàng hậu lên tiếng:

- Cũng may Thiên tần muội muội mạng lớn, thần thiếp nhất định sẽ điều tra rõ ràng việc này.

- Thục Phi nương nương tới! - tiếng thái giám vang lên, ngắt câu nói định ra gần đến miệng của hần.

Mạc Kỳ Thiên nhú mày, hần nhớ chỉ bảo Trương Cảnh Đức gọi Hoàng hậu, Thục Phi cũng đến đây là có ý gì?

Thục Phi ăn vận đơn giản bước vào, nhẹ nhàng hành lễ rồi lên tiếng như để giải thích cho sự xuất hiện đột ngột này của mình:

- Hoàng thượng người ở An Phụng cung vội vã rời khỏi, thần thiếp lo lắng muội muội có chuyện liên vội vã đến đây, mong Hoàng thượng trách phạt.

- Đứng lên đi. - Mạc Kỳ Thiên day day thái dương. Đúng là lúc đi có chút vội vã, thảo nào Thục Phi lại chạy đến nơi này, cũng là để nàng ấy chịu ủy khuất rồi.

Thục Phi an vị một bên, ánh mắt hướng về phía nữ tử đang an ổn nằm trên nhuyễn塌, trong lòng ngổn ngang vài phần. Diệp Phụng Nhã nàng ta bị kẻ khác hãm hại đứng sinh thân nàng, lần này đúng là một mũi tên trúng ba đích, không thể hại chết nàng ta cũng có thể đem nàng cùng Hoàng hậu bị Hoàng thượng sinh nghi ghê lạnh!

Hoàng hậu ngồi một bên cũng không khá hơn là bao. Nếu không phải Thiên tần mạng lớn qua khỏi mà bị độc tính làm cho trở nên ngu ngốc, không phải vị trí Chính cung này cũng bị lung lay rồi hay sao? Rốt cuộc là kẻ nào to gan dám làm chuyện này?

Thái y cũng lấy có pha thuốc cho Thiên tần mà lui ra, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ ít Hoàng thượng chưa trách phạt hần, nếu không... Rùng mình một cái, hần vội ôm cái đầu quý giá của mình chạy về Thượng y cục. Việc duy nhất hần làm được lúc này là lấy công đền tội mà thôi!

- Phải rồi, Trúc Mai, người lại đây. - Mạc Kỳ Thiên ánh mắt chán ghét nhìn Thái y ôm đầu lui thủi, đột ngột đổi giọng gọi Trúc Mai.

Trúc Mai khẽ gạt nước mắt, quỳ xuống trước mặt hần và Hoàng hậu:

- Có nô tì.

- Người nói lại cho trẫm, lúc Thiên tần từ cung Cảnh Phụng trở về rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bẩm báo cho thành thực. - Mạc Kỳ Thiên day day thái dương, lộ rõ vẻ mệt mỏi. Đêm nay xem chừng sẽ là một đêm không ngủ rồi.

Nghe hần nói vậy, vành mắt Trúc Mai lại đỏ ửng lên, lệ cũng hai hàng chảy xuống, bẩm báo trong nghẹn ngào:

- Nương nương... nương nương sau khi từ Niên Hoa điện trở về bỗng nhiên ngất đi, sắc mặt trắng bệch, chúng nô tì làm thế nào cũng không cứu tỉnh được - Gạt lệ, Trúc Mai nói tiếp - Nô tì có đến trước Thái y cục cầu xin, nhưng họ nhất định không mời Thái y tới, còn nói các Thái y đã đến thăm bệnh cho các chủ tử khác cả rồi.

Hoàng hậu giật mình, đánh mắt sang Thục phi, cũng thấy nàng ta không tự nhiên nhấp ngụm trà. Mạc Kỳ Thiên nhíu mày, rồi cười lớn, cười thật hào sảng, lại khiến mọi người lạnh sống lưng:

- Bệnh? Trẫm thật không biết trong cung này hai mươi phi tử liền có bệnh cùng một đêm đấy!

- Hoàng thượng, việc này thần thiếp sẽ điều tra rõ ràng... - Hoàng hậu lên tiếng, lại bị hấn ngắt lời - Trẫm tin năng lực của Hoàng hậu, các người lui ra đi.

Hoàng hậu có chút khó chịu nhưng không dám phản kháng, liền liếc Thực phi này giờ làm người cảm rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài. Thực phi cũng biết điều vội vã hồi cung. Trong Lạc Tiên điện chỉ còn tiếng nấc khe khẽ của Trúc Mai vọng lại.

Mạc Kỳ Thiên cảm lấy bát thuốc Trúc Mai đưa, nhẹ nhàng ngồi xuống phản. Nhìn nàng sắc mặt trắng bệch không chút huyết sắc, hơi thở yếu ớt tưởng chừng có thể ngưng bất cứ lúc nào, trong lòng hấn lại dậy lên sự tức giận xen lẫn đau lòng. Nàng vào cung còn chưa nổi một năm, liền bị phi tần của hấn hai lần hãm hại, lần này nếu không phải vì hấn nghe thấy lời van xin của Hồng Phúc mà vội vã đến thì không biết giờ này trước mặt hấn có phải một cái xác không hồn hay không. Nghĩ đến đây, con giận trong lòng như lại bùng phát, hấn lớn tiếng:

- Trương Cảnh Đức, điều tra rõ cho trẫm ngày hôm nay những ai đã tiếp cận Thiên tần!

- Ừm... - thanh âm khe khẽ như muỗi kêu vang lên, ngay lập tức dập tan lửa giận trong lòng hấn. Vội quay lại nhìn, thấy nữ nhân nhũ mảy khó chịu, hấn liền nhẹ nhàng dứt một thìa thuốc cho nàng.

Nữ nhân rất không chịu hợp tác, thuốc đến miệng lại bị cứng rắn trào ra, hấn kiên nhẫn ba lần, là ba lần thuốc tràn ra ngoài, thấm xuống đệm gấm. Mạc Kỳ Thiên đập mạnh bát thuốc xuống, cúi xuống sát mặt nàng:

- Nhã Nhã, nàng không nghe lời.

- Hoàng thượng, nương nương vẫn chưa tỉnh... - Trương Cảnh Đức khẽ nói, như có ý muốn nhắc hấn đây chỉ là phản ứng bình thường của người đang trong trạng thái hôn mê.

- Trẫm biết, người lui ra ngoài đi. - Mạc Kỳ Thiên thờ dài, phẩy tay cho hấn lui ra. Trương Cảnh Đức định nhắc hấn đã canh ba, lời nói đến miệng lại phải nuốt xuống, im lặng lui ra ngoài.

Mạc Kỳ Thiên lần này kiên nhẫn hơn, dứt từng thìa nhỏ cho nàng. Nữ nhân chỉ nhũ nhẹ mảy liễu, lần này ngoan ngoãn uống từng chút một. Mạc Kỳ Thiên dứt xong cho nàng liền đặt người xuống ki, vòng tay qua eo nàng rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Canh năm...

Diệp Phương Nhã khó chịu xoay người, lại phát hiện thân thể đang nằm trọn trong vòng tay nam nhân, mở bừng mắt. Thấy động, Mạc Kỳ Thiên mở giọng, thanh âm đều là một mội xen lẫn kinh hãi:

- Nhã Nhã.

Nàng muốn lên tiếng, lồng ngực lại nhói một cái, đau đớn nhũ chặt mảy. Hấn thấy vậy liền ngồi bật dậy, bàn tay thô ráp vuốt lưng nhuần khí cho nàng, gọi:

- Thái y.

Thái y đứng trực suốt đêm nghe lệnh nhanh chóng bước vào bên trong, kính cẩn bắt mạch cho nàng, thở phào nhẹ nhõm:

- Hoàng thượng, độc tố bên trong người nương nương đã được giải trừ, giờ chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thì sẽ không sao rồi.

Mạc Kỳ Thiên phất tay cho hấn lui ra, ôn nhu nhìn nàng, lại khiến nàng một phen sùng sốt. Ánh mắt này... Tựa như hoàn toàn không phải diễn kịch, nhu tình như nước mà nhìn nàng, khiến nàng một hồi sợ hãi. Tự nhủ với lòng rằng Đế vương vô tình, nếu nàng tin ánh mắt này đồng nghĩa với việc tìm đến cái chết, Diệp Phương Nhã nở nụ cười yếu ớt nhìn hấn, lại như chợt nhớ ra điều gì:

- Hoàng thượng, tối qua...

- Nàng nghỉ ngơi cho tốt, trẫm thiết triều xong sẽ đến thăm nàng. - Mạc Kỳ Thiên trực tiếp bỏ qua câu hỏi của nàng, nhu hòa nói, ngữ khí lại như đang ra lệnh. Nàng gật nhẹ đầu một cái, định đứng lên hành lễ, lại bị hấn ngăn lại:

- Mấy quy tắc rườm rà này không cần để ý đến, nàng ngoan ngoãn tĩnh dưỡng đi.

Diệp Phương Nhã cup mắt nhìn xuống sàn đá hoa, trong lòng lại vô cùng ngổn ngang. Hoàng đế trực tiếp bỏ qua câu hỏi của nàng, là có ý gì? Ánh mắt cùng lời nói đó thực sự đối lập, rốt cuộc, nam nhân này còn nguy hiểm đến nhường nào?

Thế mới nói nguy hiểm nhất không phải tâm địa nữ nhân, mà là lòng dạ Đế vương. Thâm sâu như biển, biến hóa khôn lường, muôn hình vạn trạng, đó chính là dã tâm của những kẻ làm vua! Hoàng đế không phải kẻ ngốc, hấn vốn dĩ mới là người điều khiển cuộc chơi này!

- Nương nương... - Tiếng gọi của Trúc Mai kéo nàng về thực tại. Đế nàng ấy vẫn cho mình một kiểu tóc nhẹ nhàng, nàng định đứng lên đến cung Cảnh Phụng hành lễ, đã thấy Trúc Mai vội ẩn mình trở lại nhanh ý. Khó chịu nhìn nàng ấy, nàng lại nhận được câu trả lời có phần ấp úng:

- Nương nương... Hoàng thượng nói, người giò thân thể chưa khỏe, hơn nữa kẻ hãm hại nương nương vẫn chưa được tìm ra, nương nương ra ngoài không an toàn.

- Hoàng thượng từ bao giờ lại bao bọc bốn cung như vậy, thực không quen. - Nàng cười nhạt, cũng không đứng lên nữa - Trúc Mai, miệng bốn cung đắng chát, lấy cho bốn cung chút hoa quả đi.

Trúc Mai “Dạ” một tiếng rồi lui ra ngoài, để nàng lại một mình trong tấm phòng. Diệp Phụng Nhã nhắm hờ mắt dưỡng thần. Rốt cuộc là kẻ nào muốn hại nàng, lại còn ngay trong sinh thần của Thục Phi? Số kẻ ghen ghét đố kỵ nàng không phải là ít, nhưng có thể làm ra loại chuyện tày trời như vậy, nhất định cũng không phải một kẻ bình thường!

Mạc Kỳ Thiên tan triều, không qua Lạc Tiên điện ngay mà về thư phòng. Mã Thái y đã đứng sẵn trước cửa, thấy hấn vội quỳ xuống hành lễ. Đợi ông ta hành lễ xong, hấn mới lên tiếng:

- Đã tra ra gì chưa?

- Bẩm Hoàng thượng... - Mã Thái y có chút ngập ngừng, lại bị bộ dáng của hấn làm cho hoảng sợ luống cuống chân tay - Nói!

- Bẩm, bẩm Hoàng thượng, loại thuốc đó đích thực là Liệt tâm độc, bình thường nếu uống phải hậu quả sẽ vô cùng khó lường, vậy mà Thiên tẫn nương nương chỉ ngất đi, chắc hẳn thuốc đã được pha với thứ gì đó trước rồi... - Mã Thái y kính cẩn bẩm báo, trong lòng cũng không khỏi dấy lên thắc mắc.

- Trẫm biết rồi, người lui ra đi. - Mạc Kỳ Thiên phẩy tay. Nhìn bóng lưng Mã thái y rời khỏi thư phòng, hấn ngả người xuống ki. Diệp Phụng Nhã không phải là do mạng lớn, mà chắc chắn thuốc này đã được pha ra, bất quá... là kẻ đầu độc cố tình, hay nàng ấy đã pha loãng?

Nếu thực là nàng ấy pha ra, vậy nữ nhân này cũng thật là nguy hiểm, chỉ là... Dựa vào biểu hiện của nàng, cơ sở này hấn có phần không chắc chắn.

- Hoàng thượng, hôm nay có lật thế bài không ạ? - Trương Cảnh Đức nhìn hấn trầm tư suy nghĩ, lên tiếng hỏi.

- Đến An Phụng cung đi, hôm qua để nàng ấy chịu ủy khuất rồi. - Mạc Kỳ Thiên đáp, rồi đứng dậy bước khỏi thư phòng, rảo bước đến An Phụng cung.

Việc của Thiên tẫn bất quá cũng không phải là gấp, giờ điều hấn quan tâm không phải phi tẫn đấu đá lẫn nhau, mà là Triệu Gia và Ân Gia đang mỗi lúc một lớn mạnh. Đến các cựu thần cũng bị bọn chúng lôi kéo rồi, đến nước này... hấn không thể ngồi yên nhìn được!

Diệp Phụng Nhã nghe Trúc Mai nói Hoàng thượng đến An Phụng cung, lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi. Không phải nàng để xảy ra sơ suất gì rồi chứ? Câu nói sáng nay của hấn, còn có bây giờ nàng như vậy hấn lại vẫn đến An Phụng cung, thực sự đối với nàng vô cùng bất lợi. Cứ theo tình hình hiện giờ, chỉ sợ đến sáng mai nàng sẽ thành tâm điểm để bọn họ giễu cợt!

Thù phạm hại nàng còn chưa tìm ra, Hoàng đế lại có thể đến An Phụng cung vô tư hưởng lạc, thế mới thấy, một Thiên tẫn như nàng so với Chính nhị phẩm kia vẫn chẳng là gì! Lần đầu tiên, nàng cảm thấy rất cuộc, nam nhân này vẫn là một bức màn chưa thể vén bỏ. Nàng, chính thức lọt vào trung tâm cái ma trận mạng tên “Đế tâm”!

Rốt cuộc, mưu cơ nữ nhân vẫn không thể so sánh với Hoàng đế dã tâm!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Đêm...

Tiếng ve kêu rả rích bên ngoài. Từ tiếp dư đứng lặng người nhìn ra bên ngoài, ánh mắt không có tiêu điểm. Diệp Phụng Nhã bây giờ hấn là không có chuyện gì rồi đi?

Nàng từ khi vào cung đã không muốn lọt vào cái vòng xoáy tranh đấu, chỉ muốn an an ổn ổn sống qua ngày, vậy mà giờ cũng đã bị dòn đến bước này

rồi. Nàng tự cho mình là thanh tịnh, suy nghĩ thoáng hơn những nữ nhân ngày ngày chìm trong cung đấu nhuộm máu người, vậy mà đến cuối cùng vẫn phải vấy bẩn chính mình. Tưởng rằng yên ổn như vậy sẽ không ai nhòm ngó đến, ai ngờ... Nàng ta lại có thể uy hiếp nàng để mượn dao giết người!

Nàng thực sự hối hận, Diệp Phương Nhã từ khi mới tiến cung đã ở cùng một chỗ với nàng, còn rất biết an phận thủ thường, chỉ là Hoàng đế có hứng thú liền sủng ái như vậy, thế mà các nữ nhân kia lại ghen tị đến mức muốn giết nàng ấy. Nàng vốn dĩ muốn từ chối, song nhìn cái phẩm hạnh của nàng xem? Có quyền mà từ chối không cơ chứ?

Người đó biết Diệp Phương Nhã đối với nàng không chút dè phòng nên mới để nàng tiếp cận nàng ấy như vậy. Nữ nhân trong cung quá ác độc, nàng ở trong cung ba năm rồi, cư nhiên vẫn không thể quen với điều này, đến nỗi giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy sống lưng lạnh buốt.

Diệp Phương Nhã, thực sự xin lỗi...

Lạc Tiên điện.

Đã quá giờ Tý. Diệp Phương Nhã nằm trên sàng, cả người mệt mỏi lại không thể ngủ được. Thái độ của Hoàng đế sáng nay vẫn quanh quẩn trong đầu nàng. Thái độ đó, thực sự có chút không bình thường, chỉ là... Hoàng thượng đang toan tính điều gì?

Suy nghĩ một hồi, nàng mệt mỏi thiếp dần đi lúc nào không hay...

Sáng hôm sau, Mạc Kỳ Thiên rời khỏi An Phương cung từ sớm, không lên thiết triều ngay mà bắt gác tiến tới Lạc Tiên điện. Trông thấy Long liên giả lăm, thái giám nô tì của Lạc Tiên điện vội quỳ xuống hành lễ, lại được hấn phẩy tay miễn cho:

- Thiên tần đâu?

- Bẩm Hoàng thượng, nương nương vẫn còn đang ngủ ạ. - Trúc Mai lên tiếng, lo lắng sợ sẽ bị Hoàng thượng trách phạt.

Mạc Kỳ Thiên đối với việc này cũng không ngạc nhiên. Ngủ với hấn mà hấn dậy lúc nào nàng cũng không biết, vậy ngủ một mình hấn là ngủ say như chết luôn rồi đi? Khóe môi bắt gác cong lên, hấn đẩy cửa bước vào trong, nhẹ nhàng tiến tới bên sàng như sợ nàng thức giấc.

Ngồi xuống, hấn đưa tay nhẹ kéo lại chăn cho nàng, ôn nhu vuốt ve gò má nhợt nhạt. Diệp Phương Nhã, chỉ có thể trách gia nàng một chút thể lực cũng không có, nếu trầm sủng ái nàng lên tận trời, chẳng phải Ân Gia và Triệu Gia sẽ càng hành động sao? Trầm không bao giờ làm gì mà không có dụng ý, vì giang sơn của trầm, đành để nàng chịu ủy khuất rồi.

Trong lòng trầm từ lâu đã vốn tâm niệm, Đế vương chỉ có giang sơn, có giang sơn mới có nữ nhân. Diệp Phương Nhã, trầm sủng nàng, không có nghĩa là mãi mãi có thể bảo vệ nàng khỏi hậu cung tranh đấu, đóa hoa mỏng manh như nàng, liệu có khi nào rời bỏ ta mà đi?

Hấn hiểu rõ lý do vì sao nữ nhân trong cung phải tranh đấu, thâm cung là một vườn hoa tươi, đóa hoa nào vươn cao nhất, sẽ đón được nhiều ánh dương nhất. Đóa hoa nào mỏng manh yếu ớt, sẽ bị những bông hoa kia dẫm đạp lên mà thôi.

Vậy nên, cho dù thế nào, hấn cũng không quản chuyện các nàng tìm nhau tính sổ, trừ phi chuyện đó thực sự quá nghiêm trọng. Diệp Phương Nhã có thể lên đến Thiên tần, hấn không chỉ nhờ được hấn sủng hạnh. Nhưng mà, vậy cũng tốt, hấn không muốn cả đời phải bảo hộ một nữ nhân, để rồi một phút bất cẩn mà lỡ nàng cả đời.

Hấn không cần nữ nhân để quản lý giang sơn, điều hấn cần là một nữ nhân thật sự - một người coi hấn là phu quân, người thực sự yêu hấn - chứ không phải kẻ chỉ coi hấn là Hoàng thượng, là kẻ đứng trên vạn người. Đó có lẽ cũng là lý do hấn hết lần này đến lần khác chọn nàng, ngoài việc này ra, nàng không còn gì để níu giữ hấn nữa.

Hấn chính là tuyệt tình như vậy, vô tâm đến đáng sợ, khiến người khác biết được mà tâm can lạnh buốt. Bản thân là Đế vương, là đã xác định không coi trọng những nữ nhân cung cấm này vào mắt. Có thể tìm được một hồng nhan tri kỷ đã là may mắn, hấn vốn không mong đến một nữ nhân có thể khiến hấn yêu trọn đời.

- Hoàng... thượng? - Diệp Phương Nhã từ từ mở mắt, thấy hấn liền vội ngồi dậy, lại được hấn nhấn người trở lại - Đừng náo, kéo động đến vết thương.

- Thiếp còn tưởng người không quan tâm thiếp nữa. - Nàng lí nhí, tay vuốt lại mái tóc hơi rối.

Hấn bật cười:

- Sao trầm lại không quan tâm nàng nữa? Lại nghĩ đến chuyện gì rồi.

- Hoàng thượng còn cười thiếp. - Diệp Phương Nhã hơi cao giọng, trong mắt Mạc Kỳ Thiên lại là tiểu bạch hổ ngượng ngùng - Nhã Nhã chịu ủy khuất rồi.

Diệp Phương Nhã trong lòng vui mừng, ngoài mặt lại bĩu môi:

- Còn không phải tại người sao? Đến cả việc người ta ra ngoài hít thở cũng không cho phép, lại còn không giữ lời hứa đến thăm ta.

Thấy nàng giận dữ đến quên phép tắc mà xưng “ta”, hẳn cũng chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mượt của nàng:

- Chẳng phải trăm đã qua đây với nàng rồi hay sao? Ngoan, trăm hứa thiết triều xong sẽ qua ăn trưa với nàng.

Diệp Phương Nhã mở to mắt nhìn hấn. Ăn trưa cùng nàng? Đây là cái ân sủng loại nào nữa vậy? Thông thường Hoàng thượng chỉ đến tối mới gặp phi tần, đến thăm buổi trưa chiều đã là rất hiếm, nay còn ngồi ăn trưa cùng nàng nữa sao?

- Nhưng mà, chỗ thiếp chẳng có thứ gì tiếp đãi người cả. - Diệp Phương Nhã thỏ thẻ như đang xấu hổ.

Mạc Kỳ Thiên bật cười:

- Ai nói trăm sẽ ăn ở Lạc Tiên điện?

- Chẳng phải người vừa... - Diệp Phương Nhã bối rối, lại nghe được một câu mà nàng dường như không thể tin nổi:

- Trưa nay, qua Cảnh Long cung dùng cơm trưa với trăm.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

- Trưa nay, qua Cảnh Long cung dùng cơm với trăm.

Một lời này nói ra, lại khiến nàng thụ sủng nhược kinh mà nước đôi mắt to tròn nhìn hấn. Dùng cơm với Đế vương đã là một loại sủng hạnh ngút trời, dùng cơm tại Cảnh Long cung thật khó mà nghĩ đến. Vị Hoàng đế cao cao tại thượng này rốt cuộc đang suy tính điều gì?

Mạc Kỳ Thiên nhìn nét ngạc nhiên còn chưa tan trên khuôn mặt nàng, khóe môi bất giác câu lên một đường. Rốt cuộc, nàng cũng vẫn chỉ là nữ nhân mà thôi.

- Thiếp... rõ rồi. - Diệp Phương Nhã ngẩng đầu lên nhìn hấn, ánh mắt nhu tình quyến luyến - Hoàng thượng phải giữ lời đấy.

Những lời này mà truyền ra ngoài, nàng có khi đã bị Hoàng hậu trách phạt nặng nề kia rồi. Có ai lại dám như nàng nhắc Hoàng đế phải giữ lời hay không? Tuy vậy, Mạc Kỳ Thiên lại không hề tỏ ra bất mãn, đứng dậy vào thiết triều, sau lưng chỉ còn tiếng nữ nhân nhỏ nhẹ hành lễ: “Cung tiễn Hoàng thượng.”

Diệp Phương Nhã quay người vào tắm phòng, gọi Trúc Mai ra vấn tóc cho mình. Nhìn Trúc Mai vẫn đứng tần ngần dường như muốn nói gì đó, nàng quay người lại nhìn thẳng vào mắt nàng ấy:

- Trúc Mai, ngươi là có gì muốn nói với bản cung sao?

- Nô tì không dám. - Trúc Mai bị nàng nhìn chằm chằm, lúng túng xua tay.

- Nói. - Thanh âm nàng vẫn nhỏ nhẹ nhưng ý tứ đều là ra lệnh. Nàng không thích những kẻ cứ lảm lét như vậy.

- Nương nương... mấy lời người nói với Hoàng thượng lúc đó... - Trúc Mai ngập ngừng - Hoàng thượng sẽ không để ý chứ ạ?

Nàng bật cười nhìn Trúc Mai. Nàng ấy vẫn còn nhỏ lắm, nhìn xem, mới là tiểu nữ tử mười bốn mười lăm mà thôi.

- Người ta yêu thích hoa hồng, không chỉ ở cánh hoa mềm mịn tựa nhung mà còn ở những gai nhọn quanh nó nữa. - Nàng buông nhẹ một câu, dường như cũng không để tâm xem Trúc Mai có hiểu được hay không - Mau vấn tóc, bản cung còn phải đến thỉnh an Hoàng hậu.

Vấn một kiểu đơn giản, nàng thay y phục rồi nâng bước khỏi Lạc Tiên điện. Đến trước cung Cảnh Phụng, không biết vô tình hay cố ý, nàng đã thấy một thân ảnh kiều diễm tiến đến phía nàng, bộ điều trên đầu nàng ấy còn rung rinh theo từng bước chân.

- Thần thiếp thỉnh an Thục Phi nương nương. - Diệp Phương Nhã nhẹ khụy gối xuống, thanh âm nhỏ nhẹ, ánh mắt lại lóe lên một tia khó đoán.

Thục Phi từ trên cao nhìn xuống nàng đang cúi đầu hành lễ, khóe môi định nấp mấy gì đó lại thôi, xoay người tiến thẳng vào trong cung, dường như không chút để ý đến một Thiên tần như nàng.

- Khinh người quá đáng! - Trúc Mai đứng sau không nhìn được mà kêu lên một tiếng, lại bị nàng lấy tay ngăn lại - Hôn xược!

- Nương nương... - Trúc Mai chưa từng bị nàng quát, ánh mắt ủy khuất ngược lên nhìn, lại bị ánh nhìn lạnh lẽo của nàng dọa sợ - Cảm miệng, bốn cung sẽ xử lý người sau.

Nói đoạn, nàng dứt khoát tiến thẳng vào Cảnh Phụng cung, không để ý đến một Trúc Mai còn đang lo sợ quỳ xuống nữa.

Trong cung Cảnh Phụng lúc này lại là một bầu không khí im lặng đến đáng sợ. Hai vị nhân vật chính của chủ đề - Thục Phi và Thiên tần - lại cùng bước vào một lúc, thực sự khiến người ta bối rối. Cái chính là ở Hoàng đế ngày hôm qua, sủng hạnh Thục Phi khi Thiên tần bị thương, rồi sáng sớm lại bỏ Thục Phi qua với Thiên tần, thực khiến cho người ta đoán không ra tâm tư, mà mấy vị phi tần như các nàng càng không dám chọn một trong hai người này. Có trách, là trách Hoàng đế làm việc quá khó hiểu, tâm tư tựa rừng thẳm, nhưng mà, có ai dám cả gan trách tội Hoàng đế?

Hoàng hậu nhìn hai người hành lễ xong liền an vị, lúc này mới lướt mắt qua một lượt phi tần rồi lên tiếng:

- Thiên tần, vết thương của muội đỡ rồi chứ?

- Tạ ơn Hoàng hậu nương nương quan tâm, thần thiếp đỡ hơn nhiều rồi. - Nàng nhu mì đáp lại, ngoài mặt lại nở một nụ cười yếu ớt.

- Chú ý tinh dưỡng thật tốt, muội như vậy, khiến bốn cung rất đau lòng. - Hoàng hậu nói - Trong cung này, không ngờ lại có những kẻ tâm địa độc ác như vậy.

- Tâm địa độc ác, không phải chỉ có vài kẻ đâu. - Lan Phi cũng chêm một câu vào rồi nhấp ngụm trà - Có một số kẻ, ngoài mặt thiện lương đức độ, sau lưng lại làm bao việc bẩn thỉu, Hoàng hậu nương nương - Nàng ấy quay sang Hoàng hậu, nói tiếp - Người xem, có phải không?

Hoàng hậu hơi biến sắc nhìn Lan Phi, lại thấy nàng ấy thản nhiên nhấp ngụm trà, bình tâm trở lại mà đáp:

- Đúng vậy, còn có những kẻ không có sắc có tài, đành dùng chút đầu óc mà nhúng tay vào chính sự, học đòi làm tri ki của Đế vương.

Lan Phi bật cười một tiếng nhỏ, không đáp lời Hoàng hậu. Diệp Phụng Nhã ngồi một bên cũng thật bội phục nàng ấy. Có thể không nể mặt Hoàng hậu mà nói ra những lời lẽ như vậy, Lan Phi này trong lòng Hoàng thượng phải chiếm vị trí rất quan trọng đi? Cũng khó tránh, vì sao Hoàng thượng lại giao Đại Hoàng tử cho nàng ấy nuôi. Cũng là vì người tin tưởng, ngoài nàng ấy ra, không ai có khả năng không lợi dụng đứa trẻ này làm khiên chắn hết!

Sơ với tam vị Phi, Lan Phi là người chín chắn nhất, chính trực nhất, cũng là người không nể mặt Hoàng hậu nhất. Một Thục Phi đắc sủng cũng chỉ dám đâm dao sau lưng, một Mai Phi dần mờ nhạt lại đứng về phe Hoàng hậu, hiện giờ tình thế chia đôi hậu cung đã thấy rõ, vậy mà Lan Phi là thích độc mã, một mình đứng giữa hai người, không thân cận với bất cứ ai cả. Có lẽ, chính vì cái sự vô lo không quản chính sự này mà Hoàng đế mới có thể đem cả chuyện chính sự nói với nàng ấy.

Phải có địa vị thế nào trong lòng Hoàng đế, thì mới có thể buông ra những lời lẽ không nể mặt ai mà vẫn thanh thản sống một cuộc sống của bậc Tông Nhất Phẩm?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Buổi thình an vì câu nói của Lan Phi mà không khí cũng trầm xuống không ít. Hoàng hậu sắc mặt không hề tốt chút nào, cũng nhanh chóng phẩy tay cho phi tần lui ra. Cũng phải thôi, đường đường là Hoàng hậu Chính cung, Mẫu nghi thiên hạ, lại bị một vị phẩm Phi làm mất mặt ngay trước toàn thể phi tần, còn có thể vui vẻ cười nói cho qua được hay sao? Phi, con người cũng có giới hạn của mình, nếu là nàng ngược lại cũng chịu không nổi.

Bước ra khỏi Cảnh Phụng cung, nàng đã thấy vài kẻ khác đứng vây quanh Trúc Mai đang quỳ dưới đất, bàn to tán nhỏ về nàng:

- Cái Thiên tần kia làm sao vậy, ta tưởng nàng ta thiện lương lắm, vậy mà nô tì thân tín cũng bắt quỳ ở đây.

- Đúng vậy. - Tiếng người khác hưởng ứng - Đúng là độc ác, quỳ dưới gạch đá này rất đau đó.

- Lục chiêu dung có muốn quỳ thứ? - Nàng nhẹ nhàng tiến tới sau lưng mấy nàng, cười nhẹ, lại khiến nàng ta sợ hãi quay người lại:

- Thiên tần nương nương.

Lăng chiêu hoa bên cạnh mặt cũng đã tái mét, lắp bắp không nói nên lời. Diệp Phụng Nhã chỉ cười nhạt, phẩy tay:

- Thôi, bốn cung còn bận, coi như tha cho hai người.

- Tạ ơn nương nương. - Hai nàng vội nhún người hành lễ rồi đi thẳng. Diệp Phụng Nhã đứng từ trên nhìn xuống Trúc Mai đang quỳ dưới đất, khuôn

mặt đầm mồ hôi, thở dài:

- Người biết tội chưa?

- Nô tì đáng chết. - Trúc Mai bị phạt quỳ hơn một canh giờ cũng đã hiểu rõ việc mình lơ lơi sẽ có hậu quả thế nào, vội dập đầu xuống đất lại được nâng đỡ lên - Đứng lên, theo bốn cung về cung.

Diệp Phương Nhã nàng hôm nay cũng chỉ muốn để nàng ấy hiểu rõ việc không giữ mồm giữ miệng sẽ có hậu quả thế nào, phạt như vậy cũng đủ khuyên răn rồi, nếu nặng hơn e sẽ phản tác dụng. Danh ngôn đã có câu: “Cương cường tất tử nhân nghĩa vương”, tuy là ý nói đến trên chiến trường kẻ có trí có nhân nghĩa tất thắng, nhưng hậu cung so với chiến trường có khác là bao? Nàng hôm nay chính là cho Trúc Mai thấy nàng thực sự là chỗ dựa của nàng ấy, rằng chỉ mình nàng mới có thể cho nàng ấy một cuộc sống tốt trong cái cung cấm này.

Nàng đi được một đoạn rồi, Thục Phi mới kéo mình xuống, lại bị một bàn tay khác ngăn lại:

- Mai Phi tì.

- Muội thấy Diệp Phương Nhã kia thế nào? - Mai Phi đứng dưới đất, hơi ngược đầu lên nhìn Thục Phi, lại thấy một bộ dáng lười biếng mà vẫn đẹp đến động lòng người:

- Nàng ta thế nào liên quan gì đến muội?

Mai Phi chỉ hừ một tiếng, chịu bỏ tay để Thục Phi hạ mình. Nhìn kiệu nhỏ đi xa dần, nàng cũng lên kiệu hồi cung.

Diệp Phương Nhã vừa về đến Lạc Tiên điện đã thấy Trương Cảnh Đức đứng đó, bên cạnh còn có một chiếc kiệu nhỏ. Thấy nàng ngạc nhiên chưa dám bước tiếp, Trương Cảnh Đức niềm nở mời:

- Nương nương, Hoàng thượng đang đợi người.

- Nhưng mà... Bốn cung chỉ là “tân”, kiệu này... - Nàng tỏ ra lúng túng, chần chừ không dám bước lên kiệu.

- Hoàng thượng căn dặn, nô tài cũng đâu dám trái lệnh. Mong nương nương thương cho kẻ mặt này. - Trương Cảnh Đức quy củ nói, hàm ý rõ ràng nói là Hoàng đế ra lệnh, không thể cãi.

- Được rồi. - Nàng quay người lại - Trúc Mai, chân người đau, ở lại đây đi. Quỳnh Như, người đi theo ta.

Nô tì tên Quỳnh Như “Dạ” một tiếng rồi theo sau nàng, Trúc Mai thấy vậy vành mắt đỏ ửng, cảm kích quỳ xuống:

- Tạ ơn nương nương.

Diệp Phương Nhã ngồi lên kiệu, lập tức có bốn nô tài nâng lên rồi đưa đến Cảnh Long cung. Bước xuống, ngược mắt nhìn mấy chữ vàng trên tấm bảng cột nhà hai bên chạm trổ hình rồng tinh tế mà mạnh mẽ, nàng nhắc chân bước vào trong. Đi qua hành lang dọc vườn nhỏ, Trương Cảnh Đức gõ cửa:

- Hoàng thượng, nương nương đến rồi.

- Vào đi.

Trương Cảnh Đức đưa tay ý chỉ nàng vào, Diệp Phương Nhã cũng không dám chậm trễ, vội nhắc tà váy lên bước vào trong, đã thấy Hoàng đế đang ngồi bên bàn gỗ, trên bày la liệt sơn hào hải vị, liền quỳ xuống hành lễ:

- Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.

- Đứng lên đi. - Mạc Kỳ Thiên ngược mắt nhìn nàng - Có mệt không?

Câu nói tưởng chừng như quan tâm, nhưng giọng điệu lạnh nhạt đều đều lại khiến nàng có chút sợ hãi. Nắm chặt tà váy, nàng đáp:

- Bẩm Hoàng thượng, thần thiếp đã đỡ nhiều rồi.

- Sắc mặt không được tốt, còn nói là đỡ rồi? - Mạc Kỳ Thiên hơi cao giọng, lộ vẻ không hài lòng, kéo nàng ngồi xuống chiếc ghế cạnh mình, đưa bàn tay thô ráp lên vén vài lọn tóc rối rơi xuống khuôn mặt nàng.

Diệp Phương Nhã không dám tránh bàn tay này, chỉ cúi nhẹ đầu xuống như xấu hổ. Mạc Kỳ Thiên nhìn bộ dạng này của nàng mà nhíu mày, lên tiếng:

- Trẫm đã chuẩn bị rất nhiều mỹ thực, đều tốt cho việc bồi bổ sức khỏe cho nàng, mau ăn đi.

Nàng nghe thấy đồ ăn, hai mắt liền sáng rực lên, ngược nhìn Hoàng đế dường như rất cảm kích, lại không thốt nên lời. Mạc Kỳ Thiên với tay gấp cho nàng một miếng cá, chống tay nhìn bộ dáng đáng yêu của nàng, khóe môi không khỏi khẽ lên thỏa mãn. Không phí công hấn cầu kỳ chọn lọc, nhìn

nàng ăn vui vẻ như vậy cũng tốt rồi.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hắn đang nhìn về phía mình, Diệp Phuong Nhã cố nuốt miếng cá cho trôi, rụt rè lên tiếng:

- Hoàng thượng, người cũng ăn đi. - Nói rồi, nàng vươn tay gấp cho hắn một miếng ba chỉ nóng hổi - Người cũng chưa ăn gì mà.

- Sao nàng biết trẫm chưa ăn? - Mạc Kỳ Thiên ôn nhu vuốt tóc nàng.

- Người cứ nhìn chằm chằm thiếp như vậy... - Nàng chu nhẹ môi - Thiếp sẽ không ăn nổi đâu.

- Vậy trẫm không nhìn nữa. - Mạc Kỳ Thiên giả bộ đứng dậy, lại bị bàn tay búp măng nắm chặt lấy. Diệp Phuong Nhã tựa hồ rất khản trương, vội đứng dậy từ đằng sau ôm lấy lưng hắn - Hoàng thượng, đừng đi mà.

Thanh âm nàng ngọt ngào như muốn tan chảy lòng hắn, đôi gò bồng nẩy nở áp sát vào sau lưng khiến hắn nuốt nước bọt, ánh mắt cũng nhu hòa đi không ít. Diệp Phuong Nhã đang định lên tiếng tiếp thì giọng Trương Cảnh Đức vang lên:

- Hoàng thượng, Từ tiếp dư cầu kiến.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

- Từ ti tì? - Nghe đến cái tên “Từ tiếp dư”, Diệp Phuong Nhã dường như không kiềm chế cảm xúc mà reo lên vui vẻ, bàn tay vòng qua eo hắn cũng hạ xuống, khiến Mạc Kỳ Thiên cau mày:

- Từ tiếp dư? Nàng quen nàng ta sao?

- Hoàng thượng... - Diệp Phuong Nhã ngược nhìn hắn - Lúc mới nhập cung, thiếp ở cùng một chỗ với ti tì ấy.

- Nàng có vẻ rất quý nàng ta. - Mạc Kỳ Thiên chưa vội truyền Từ tiếp dư, ngồi xuống ki, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình - Nàng ta rất tốt sao?

- Hoàng thượng, Từ ti tì rất tốt mà ~ Có thể nói trong cung, chỉ có ti tì ấy thực lòng đối tốt với thiếp. - Nói đến đây, ánh mắt nàng hơi trùng xuống.

Mạc Kỳ Thiên quay sang nhìn thẳng vào mắt nàng, ánh mắt không đành lòng nhìn nữ nhân ủ dột cúi gầm mặt xuống đất:

- Nàng thực sự thấy vậy?

- Hoàng thượng, thiếp cũng không phải không nhận ra, nữ nhân trong cung hết lần này đến lần khác si nhục thiếp, đầu độc thiếp, có được mấy người thực tâm muốn đối tốt với thiếp? - Đôi mắt nàng đã phủ một tầng sương mờ, Diệp Phuong Nhã dựa người vào Hoàng đế - Chỉ có Từ ti tì khiến thiếp thực sự rất an tâm, rất tin tưởng.

- Tại sao nàng lại tin nàng ta đến vậy? - Mạc Kỳ Thiên vuốt nhẹ mái tóc nàng. Từ tiếp dư này... đã lâu lắm rồi hắn không ghé qua, có lẽ đã suýt quên mất đây là ai rồi.

- Câu nói của ti tì ấy... - Nàng lắp lửng, ánh mắt đờm buồn, lại như cố gắng nở nụ cười méo xệch - Hoàng thượng, người không muốn gặp cũng đừng để ti tì đợi ngoài kia như vậy chứ?

- Truyền Từ tiếp dư vào đi. - Hắn phẩy tay.

Từ tiếp dư đi cùng Ngọc Sương bước vào bên trong, quy củ quỳ xuống hành lễ:

- Nô tì tham kiến Hoàng thượng, Thiên tần nương nương.

Đây chính là cái kì lạ trong cung, nơi đây không phân biệt tuổi tác, chỉ có phẩm vị. Từ tiếp dư nếu so ra hơn nàng đến ba tuổi, nhưng phẩm vị của nàng là Trắc Tử phẩm, còn phẩm hạnh tiếp dư cũng chỉ dừng ở thất phẩm, vậy nên dù hơn tuổi, gặp nàng Từ tiếp dư vẫn phải thi lễ.

- Đứng lên đi. - Mạc Kỳ Thiên nhìn nữ nhân mang vẻ trầm buồn u tịch này, bỗng cảm thấy dường như có gì đó không đúng.

- Hoàng thượng, nương nương, nô tì đến đây để đầu thú. Mong Hoàng thượng trách phạt. - Từ tiếp dư vẫn quỳ mọp trên đất, đầu cũng không dám ngước lên.

Trong lòng Diệp Phuong Nhã chợt roi lộp độp mấy cái. Từ tiếp dư này, nói vậy là có ý gì? Đây rõ ràng là để nàng cùng Hoàng đế cùng nghe thấy, phải

không? Là chuyện liên quan đến nàng sao?

Lẽ nào... là vụ hạ độc đó?!

Hoàng đế nhú nhẹ mày nhìn Từ tiếp dư, một lúc sau mới trầm giọng lên tiếng:

- Nói!

- Việc nương nương bị trúng độc vào sinh thần Thục Phi, toàn bộ đều do nô tì làm. Xin Hoàng thượng trừng phạt! - Từ tiếp dư nói liền một hồi, đầu đập xuống thêm đá - Nô tì ngu muội, đến đây để tạ tội Thiên tử nương nương.

- Tì nói gì? - Chưa để Hoàng thượng lên tiếng, Diệp Phuong Nhã đã ngờ ngàng hô to - Từ tì tì, chuyện này không thể đem ra đùa cợt!

- Nô tì đáng trách! - Từ tiếp dư vẫn cứng đầu không chịu ngước mặt lên, lại khiến Diệp Phuong Nhã hoảng loạn tột độ.

- Tì!

- Nhã Nhã! - Thấy thân thể nàng chợt trở nên vô lực, Mạc Kỳ Thiên hoảng hốt nắm bả vai nàng - Gọi Thái y!

Diệp Phuong Nhã mê man dần, khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc. Hoàng đế thấy việc này, nộ khí dâng trào, thét lớn:

- Giam Từ tiếp dư vào Lãnh cung, truyền Hoàng hậu đến đây cho trẫm!

Bé nàng đặt trên Long sàng, hần nhìn nàng đang mê man, khuôn mặt tái nhợt, mày liễu nhíu chặt, nộ khí trong lòng hần lại không kìm được mà muốn dâng trào. Dám làm ra loại chuyện này trước mặt hần, Từ thị kia có thể sao?

Thiên tử bị chính người mình tin tưởng nhất phản bội, đây chính là đả kích rất lớn, không khó hiểu vì sao nàng lại kích động đến mức ngất đi như vậy. Nhưng hần càng không thể ngờ, một Từ tiếp dư nhỏ bé lại dám làm ra chuyện này.

Không thể nghi ngờ, đây chính là có kẻ giật dây phía sau!

Nếu không phải hôm nay hần đưa Thiên tử đến đây cùng dùng ngọc thiện, chắc chắn nàng ta cũng sẽ trực tiếp đến Lạc Tiên điện, nếu điều đó thực sự xảy ra, chắc chắn còn hỗn loạn hơn bây giờ!

Ngồi xuống bên Long sàng, hần xoa nhẹ thái dương, trong đầu bỗng nhiên thông suốt. Hình ảnh nữ nhân u mịch treo mình trên xà nhà lần nữa trở về trong tâm trí hần.

Hần nhớ ra rồi, Từ thị này không phải là em gái của Từ chiêu hoa năm đó hay sao? Thật hay cho một cặp tì muội, năm đó Từ Yên hãm hại Thục Phi bị hần ban ba thước lụa trắng, giờ một Từ Nghi nhỏ bé lại đi vào vết xe đổ của tì tì hay sao?

Hần vốn cho rằng nàng ta thiện lương, nên sau khi tì tì chết không trách phạt, còn ban cho Hương Minh điện ở phía đông Hoàng cung, cũng là muốn nàng ta an tĩnh một đời không như tì tì mình, cuối cùng... Nghĩ đến đây, hần không kiềm chế được mà hất văng chén sứ trên bàn rồi đánh "choang" một cái xuống đất.

Triệu Hoàng hậu vừa bước vào đã thấy mảnh sứ văng đến sát chân, vội vén tà váy đi nhanh qua tiến đến chỗ hần:

- Hoàng thượng, thần thiếp đến rồi.

Mạc Kỳ Thiên lại dường như không để tâm đến lời nàng, hỏi lại một câu khác:

- Thái y đến chưa?

Hoàng hậu bị câu nói này của hần làm cho nghẹn họng. Nỗi uất ức vô hình khiến nàng đột nhiên hít thở không thông. Hoàng thượng lại dùng câu nói này, rõ ràng là quan tâm cho Thiên tử kia hơn Chính cung nàng sao? Nghĩ vậy, nhưng lí trí ngay lập tức đè sự ủy khuất đó xuống, nàng đứng gọn sang một bên nhường đường cho Thái y tiến vào, rồi cứ thế đứng đợi tại đó, lòng lại lạnh lẽo vô cùng.

Trương Thái y tiến vào hành lễ rồi tiến đến bên Long sàng bắt mạch, một nén hương sau liền đứng lên:

- Hoàng thượng, Thiên tử chỉ là bị kích động quá mức, không có gì đáng ngại.

- Bao giờ nàng ấy tỉnh lại? - Mạc Kỳ Thiên xoa nhẹ mi tâm

- Bẩm Hoàng thượng, theo thần, nương nương sẽ tỉnh lại trong vòng nửa canh giờ, nếu quá thời gian này vẫn chưa tỉnh lại cần lập tức triệu thần. - Trương Thái y quỳ củ đáp. Ông làm Thái y trong cung đã nhiều năm, những việc như thế này luôn được Hoàng thượng đặc cách không cần câu nệ tiểu tiết.

- Trẫm biết rồi, ngươi lui ra đi. - Mạc Kỳ Thiên rời ánh mắt khỏi Diệp Phuong Nhã, đứng lên đi về phía Hoàng hậu - Đi, đến Lãnh cung.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Trúc Mai nghe nói nương nương mình ngất xỉu ngay tại Cảnh Long cung, không chân chừ vội vã tiến vào trong. Cũng may Trương Cảnh Đức lúc này đã hộ giá Đế Hậu tới Lân cung, Trúc Mai nàng chỉ cần dúi vào tay mỗi tên nô tài một lượng hoàng kim, ngay lập tức dễ dàng tiến vào trong cung Hoàng đế. Đào mắt nhìn quanh, nàng rụt rè đến bên Quỳnh Như còn đang thút thít:

- Quỳnh Như, nương nương vẫn chưa tỉnh?

- Chưa... - Quỳnh Như lo lắng nắm chặt tay Trúc Mai - Trúc Mai, nương nương sẽ không sao chứ?

- Người bình tĩnh lại đi. - Trúc Mai vỗ nhẹ lên mu bàn tay Quỳnh Như - Nương nương sẽ tỉnh lại sớm thôi, không cần hốt hoảng như vậy.

Đi theo Diệp Phuong Nhã chưa tính là lâu, nhưng Trúc Mai cũng đã nắm được một số điều trong cung cấm, càng kể đến việc các phi tần hãm hại nhau để chiếm sủng ái của Hoàng đế. Nương nương nhà nàng lại càng không phải loại yếu đuối mặc cho kẻ khác giẫm đạp, chắc chắn sẽ không để yên chuyện này đâu!

Diệp Phuong Nhã khẽ động hàng mi, xác định chắc chắn chỉ còn Trúc Mai và Quỳnh Như trong đại điện mới nhẹ nhàng mở mắt. Trúc Mai thấy nàng đã tỉnh, nhanh chóng tiến về phía Long sàng hỏi han:

- Nương nương, người tỉnh?

- Hoàng thượng đâu? - Biết trong điện chỉ còn người của mình, nàng cũng không phải diễn trò nữa, thanh âm đều đều lên tiếng.

- Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương đã đến Lân cung rồi ạ. - Trúc Mai cũng không quá ngạc nhiên với biểu cảm của nàng, vội gọi Quỳnh Như lấy gối kê lưng cho nàng - Nương nương có muốn đến đó không ạ?

Ánh mắt nàng hiện lên tia tán thưởng, nàng đánh nhẹ vào tay Trúc Mai:

- Từ khi nào em lại như đi guốc trong lòng ta vậy rồi? Đợi chút đã. Quỳnh Như, em về điện trước đi, ở đây có Trúc Mai rồi.

Quỳnh Như nhanh nhẹn “Dạ” một tiếng rồi lui ra ngay. Diệp Phuong Nhã đợi nàng ta khuất bóng hẳn mới ngồi dậy, đưa tay cho Trúc Mai:

- Đi, đến Lân cung.

Trúc Mai dù sao cũng đã theo nàng từ khi mới vào cung, Quỳnh Như sau khi nàng được phong “Tần” mới được thưởng thêm, không thể thân cận được như Trúc Mai. Hơn nữa nàng ta cũng không hoàn toàn đáng tin cậy, dù gì cũng là người của Hoàng hậu ban tặng, nàng không thể không đề phòng cho được. Tốt nhất là đuổi khéo nàng ta đi, càng nhanh càng tốt.

Trúc Mai đỡ lấy tay nàng, để nàng hơi dựa vào người mình, rồi hai chủ tớ cùng tiến đến Lân Cung.

- Hoàng thượng, Từ tiếp dư vẫn không chịu khai thêm điều gì. - Trương Cảnh Đức đi ra từ phòng dụng hình, kính cẩn báo với Mạc Kỳ Thiên. Hắn phẩy tay, ánh mắt thâm trầm:

- Tiếp tục, trẫm không tin nàng ta có gan làm ra loại chuyện này.

- Hoàng thượng, Từ tiếp dư tuy có tội, song cũng là người duy nhất biết chân tướng, người đã ra lệnh dụng hình nàng ta nửa canh giờ rồi, thiếp e... - Hoàng hậu rụt rè lên tiếng. Nàng ta chỉ lo nếu Hoàng thượng giận mà đánh chết Từ thị kia, e rằng mọi tội lỗi sẽ lại đổ lên đầu nàng ta mất!- Được, nghe lời Hoàng hậu, giam nàng ta vào đông phòng, cử người canh gác nghiêm ngặt để phòng nàng ta bị giết người diệt khẩu. - Hắn liếc nhìn Hoàng hậu rồi lên tiếng, lại nghe thấy thanh âm nữ tử yếu ớt vang lên ngoài cửa cung:

- Hoàng thượng!

Đế Hậu hai người đồng loạt quay người lại, ánh mắt lại hiện lên tia ngạc nhiên. Trương Cảnh Đức nhìn Trúc Mai đang đi bên cạnh Diệp Phuong Nhã, nhếch môi ý nhị rồi đứng lui lại sau lưng Mạc Kỳ Thiên, hô:

- Thiên tần nương nương cát tường.

Nàng đang định quỳ xuống hành lễ, lại nghe thấy thanh âm Hoàng hậu trong tròng lên tiếng:

- Thiên tằm thân thể không khỏe, sao lại đích thân đến đây?

- Hoàng hậu nương nương, thiếp là muốn... - Nàng nói chưa hết câu, đã nghe thấy thanh âm uy nghiêm của Đế vương ngắt lời:

- Thiên tằm vừa tỉnh dậy không nên đứng lâu, ban ghế ngồi đi.

Tên cai ngục vội bê một chiếc ghế gỗ nhỏ đặt bên tả Hoàng thượng rồi lui ra. Nàng khụy gối tạ ơn rồi ngồi xuống, ánh mắt có chút khẩn trương liếc nhìn xung quanh. Không thấy Từ tiếp dư ở đây, lẽ nào là đang bị dụng hình?

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Diệp Phuong Nhã đang dáo dác nhìn quanh, biết ý cũng không dám hỏi nữa, chỉ quay sang Trương Cảnh Đức lên tiếng:

- Trương công công, Từ thị kia vẫn nhất quyết không chịu khai thêm sao?

- Bẩm Hoàng hậu nương nương, nô tài đã gắng hỏi hết cách nhưng Từ tiếp dư vẫn không chịu hé miệng nửa lời, chỉ e... - Trương Cảnh Đức cúi đầu đáp lại đầy đủ, cuối cùng vẫn bỏ lửng câu mà lui ra sau.

Lãnh cung trong thoáng chốc lại im lặng như tờ. Diệp Phuong Nhã mặt trắng bệch không chút huyết sắc, hết quay sang Hoàng thượng lại nhìn đến Trương Cảnh Đức, chỉ thấy Hoàng đế khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc, nhàn nhạt nói ra vài chữ:

- Trẫm biết rồi. Trương Cảnh Đức, hồi Hoàng hậu cùng Thiên tằm về cung.

Nàng nghe thấy vậy, chỉ đành cúi đầu bắt lưc rồi đứng lên, tựa người vào Trúc Mai mà tiến về phía trước. Hoàng hậu lại một bộ dáng vô cùng an tĩnh, nhẹ nhàng đứng dậy đặt tay lên tay Hạ Ngọc - đại cung nữ của nàng ta - bước đi từng bước chậm rãi không mất đi chút tôn quý nào.

Bước ra khỏi Lãnh cung, Hoàng hậu lệnh cho nàng lên chung kiệu với mình. Diệp Phuong Nhã cũng không tiện từ chối, hơn nữa từ Lãnh cung đến Lạc Tiên điện khá xa, nếu cước bộ thật không giống dáng vẻ một tiểu thư yếu ớt cho lắm, liền vâng lệnh ngồi cùng một kiệu với nàng ta.

Phurong liền đi được một đoạn, Triệu Hoàng hậu mới ngược lên nhìn nữ nhân trước mặt mình, lên tiếng phá đi sự im lặng ngọt ngào:

- Thiên tằm muội muội.

- Hoàng hậu nương nương gọi thần thiếp? - Diệp Phuong Nhã đang mãi suy nghĩ mông lung, chợt giật mình quay người lại, nhu mì đáp.

- Muội... Có muốn gặp Từ tiếp dư hay không? - Hoàng hậu ngập ngừng lên tiếng, mắt phurong xoáy chặt vào nữ tử trước mặt.

- Từ ti tỉ? - Nàng tựa như không rõ ý tứ của Hoàng hậu, hỏi lại, lại cảm thấy thanh âm Hoàng hậu đã khác đi rõ rệt:

- Diệp Phuong Nhã, muội không cần làm bộ dạng đó trước mặt bản cung, về mặt đó có thể đánh lừa Hoàng thượng, không có nghĩa bản cung không nhìn ra.

Nàng cười nhạt một tiếng, ánh mắt lúc này sắc bén vô cùng, nhẹ nhàng uyển chuyển nói ra từng từ:

- Vậy... Hoàng hậu nương nương có gì sai bảo thần thiếp?

- Muội biết người đang nắm Thánh sủng trong cung, thậm chí vượt trội hơn muội là ai rồi chứ? - Hoàng hậu nhìn thấy rõ bản chất của nàng, lúc này thanh âm cũng không còn ngọt ngào như trước.

- Thục Phi, Ân Như Nguyệt. - Nàng đáp, liền nhận được cái gật đầu của Hoàng hậu:

- Đúng vậy, bản cung mong muốn muội không hợp tác với nàng ta, âm mưu lật đổ bản cung.

Diệp Phuong Nhã mân mê sợi tóc mai rũ xuống vai, cười nhẹ. Rốt cuộc cũng biết đến sự tồn tại của mối nguy là nàng rồi hay sao? Vào trọng điểm cũng nhanh lắm, không hổ danh là Chính cung của Hoàng đế Mạc Quốc!

- Đó là chuyện của người và Thục Phi, một Thiên tằm nhỏ như thần thiếp đâu dám xen vào? - Thanh âm của nàng vừa nhỏ nhẹ lễ phép lại xen một phần giễu cợt. Đó vốn là chuyện tranh đấu giữa hai người các người, ta muốn làm ngư ông đắc lợi còn chẳng được, huống gì về phe của người?

- Đồi la, bản cung sẽ giúp nàng gặp được Từ tiếp dư, còn sống, và vạch trần bộ mặt kẻ đứng sau chuyện này. - Hoàng hậu vô cùng bình tĩnh nói, đưa mắt nhìn nữ nhân trước mặt.

Đáp lại nàng, chỉ là một nụ cười kiêu diễm..

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

- Hoàng thượng, đã quá giờ Dậu rồi, người cũng nên nghỉ ngơi bảo trọng Long thể. - Trương Cảnh Đức vươn tay thấp lại ngọn nến vừa bị tắt - Thấy người lao lực như vậy, không chỉ nô tài mà Hoàng hậu cũng sẽ rất lo lắng.

- Trương Cảnh Đức, người báo cho trẫm xem đã điều tra thêm gì rồi. - Mặc Kỳ Thiên đóng nhẹ nắp chương trên nghiên án, ngược mắt lên nhìn người đã đi theo mình trên dưới mười năm - Trước khi chạm qua chén sứ, Từ tiếp dư có giao thoa với ai không?

- Bẩm Hoàng thượng, nô tài đã đích thân tra hỏi nô tì thân tín của nàng ta, phát hiện ngày hôm đó có Hoàng chiêu dung đến, còn ra lệnh tất cả phải ra ngoài. - Trương Cảnh Đức đáp lời, lại thấy hần lẩm bẩm:

- Hoàng chiêu dung sao... - Trước đây hần quả thực khá yêu thích nữ nhân này, song đại ca của nàng ta hiện đang nắm năm nghìn binh trấn thủ Hoài Dương, cửa ngõ tiến vào Kinh thành, nếu để nàng ta làm “Phi” chắc chắn sẽ không ổn. - Lâu rồi trẫm không đến thăm nàng ấy, mau báo cung Thanh Ương thấp đèn đi.

- Nô tài tuân lệnh.

- Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng quả thật đã đến cung Thanh Ương. - Hạ Ngọc bung chén trà nhai đến đặt trước mặt Hoàng hậu - Nương nương còn gì phân phó không ạ?

- Hạ Ngọc, người đưa thứ này đến Lạc Tiên điện cho bổn cung. - Hoàng hậu khẽ đưa mảnh giấy trước mặt thổi nhẹ vài hơi rồi gấp gọn lại - Nhớ, giao tận tay Thiên tần, nếu trên đường có gặp gì bất trắc phải thủ tiêu ngay, rõ chưa?

- Nô tì tuân lệnh. - Hạ Ngọc đưa hai tay cầm lấy mảnh giấy Hoàng hậu đưa, giắt vào dây đai áo rồi khoác thêm một chiếc áo lông bên ngoài - Nô tì đi trước.

Hoàng hậu phẩy tay, nhìn theo bóng Hạ Ngọc, trong đầu lại nhớ đến từng câu nói của nữ tử kia.

- Đồi lại, bổn cung sẽ giúp nàng gặp được Từ tiếp dư, còn sống, và vạch trần bộ mặt kẻ đứng sau chuyện này.

Đáp lại nàng, chỉ là một nụ cười kiêu diễm. Thiên tần ngược lên nhìn nàng, đáy mắt lấp láy tựa không rõ ý tứ. Nàng ta mở giọng, thanh âm dễ nghe mà từng lời từng chữ lại khó chịu vô cùng:

- Nếu thần thiếp không chịu thì sao, Hoàng hậu nương nương? Dù sao hiện giờ người nắm sừng là thần thiếp, hơn nữa chuyện này còn liên quan đến vụ của Thục Phi năm đó, Hoàng thượng nhất định sẽ không bỏ qua, thần thiếp chỉ nên đứng nhìn là hơn cả.

Giây phút ấy, Hoàng hậu nàng mới nhận ra, Thiên tần này thật giống với Thục Phi năm đó, từng lời từng chữ như muốn thử thách sức chịu đựng của nàng.

- Tuy nhiên, dù sao hiện giờ thần thiếp cũng chỉ là một tứ phẩm Tần, có nhiều việc không phải cứ ngồi yên là xong chuyện. - Đúng lúc nàng định từ bỏ ý định lôi kéo nàng ta, Diệp Phương Nhã mới lên tiếng - Hoàng hậu nương nương, lần trước Ân Gia đã khiến huynh trưởng của thần thiếp mất oan một cánh tay mà trở thành người tàn phế, thù này không trả thiếp tuyệt đối không yên giấc được.

Diệp Phương Nhã, người cũng giỏi lắm. Nhưng mà, giỏi thì sao chứ, một ngày bổn cung còn ngồi vị trí này, một ngày phụ thân bổn cung còn an ổn vị trí Thừa tướng, thì người cùng Diệp Gia nhỏ bé của người đừng hòng bước lên cao được!

Một Thục Phi đã là quá sức chịu đựng của bổn cung, tuyệt đối sẽ không có người thứ hai! Nếu không phải phụ thân muốn lôi kéo Ân Gia về cùng phe với Triệu Gia, nàng tuyệt đối không để Ân Như Nguyệt kia toàn mạng đến ngày hôm nay!

- Nương nương, có Đại cung nữ của Hoàng hậu cầu kiến. - Trúc Mai bước vào tầm phòng bẩm báo, lại thấy nàng đang tháo dần nữ trang - Nương nương... Có gọi vào không ạ?

- Nô tì của Hoàng hậu chính là bộ mặt của Hoàng hậu, bổn cung đâu có gan từ chối. - Nói vậy, nhưng Diệp Phương Nhã vẫn tháo nốt chiếc trâm cài ra, để mái tóc được búi đơn giản ra phòng ngoài.

Hạ Ngọc được gọi vào, quỳ xuống hành lễ rồi đứng lên nhìn quanh, lên tiếng:

- Nương nương, Hoàng hậu nương nương có chuyện muốn nói với chỉ mình người thôi ạ.

Diệp Phương Nhã lập tức hiểu ý, phất tay cho toàn bộ nô tì lui ra. Hạ Ngọc thấy Trúc Mai vẫn còn đứng đó, định lên tiếng đã bị nàng ngắt lời:

- Trúc Mai là nô tì thân tín của bổn cung, không sao đâu.

Hạ Ngọc do dự một lúc, lúc này mới lấy từ trong ra mảnh giấy Hoàng hậu đích thân viết đưa cho Diệp Phương Nhã:

- Hoàng hậu nương nương còn nói nếu nương nương đồng ý thì trả lời lại một tiếng với người. - Hạ Ngọc vẫn cúi thấp đầu, lại nghe thấy thanh âm nữ nhân vang lên:

- Bỏn cung biết rồi.

Đội Hạ Ngọc lui ra rồi, Diệp Phương Nhã mới khẽ khàng siết chặt mảnh giấy trong tay lại. Hôm nay Hoàng thượng đến Thanh Ương cung nghỉ đêm, Hoàng hậu cũng mật báo lại, xem chừng lần này kẻ đứng sau nhất định là Hoàng chiêu dung rồi. Nhưng... dù gì cũng là lời người khác nói, nàng chỉ tin khi đích thân lời ra từ miệng Từ tiếp dư mà thôi!

Từ ti tử, không phải do ti độc ác, càng không phải do bỏn cung đẽ bụng, nhưng nếu lần này không đem ti ra làm vật tế, vậy từ nay về sau bỏn cung chắc chắn không thể ngóc đầu lên nổi!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

(*) Thương: ở đây dùng cả hai nghĩa là “ban thưởng” và “dùng (uống) trà”.

Sáng hôm sau, Diệp Phương Nhã cứ như mọi ngày sửa sang y phục đến Cảnh Phụng cung thỉnh an Hoàng hậu. Nhìn Chính cung ngồi uy nghiêm trên Phụng vị, nàng khụy gối hành lễ:

- Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an.

- Miễn lễ. - Hoàng hậu đưa tay lên có chút cứng ngắc, miễn cưỡng mở miệng, lại thấy tiếng nô tài ngoài cửa cung vang lên:

- Hoàng chiêu dung đến!

Diệp Phương Nhã nhẹ nhàng lui về vị trí của mình, ngẩng đầu khẽ liếc về phía Phụng vị, lại thấy trên môi Hoàng hậu vẽ lên một nụ cười bí ẩn, không khỏi quay đầu nhìn nữ nhân đang tiến vào.

Hoàng chiêu dung hôm nay vận y phục mực sặc thêu hình đôi uyên ương hí thủy, trên đầu cài bộ điệu vàng đính ngọc trai, bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển, đến trước Hoàng hậu hành lễ:

- Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương.

Thanh âm nữ tử trong trẻo vang lên. Diệp Phương Nhã vẫn không rời mắt khỏi nàng ta, trong lòng không ngừng cảm thán. Trước đây trong cung có một Thục Phi quá mức đặc biệt, làm nàng quên mất còn có Hoàng chiêu dung con gái Mỹ An Quận chúa từng rất được sủng ái. Hiện giờ tuy Quận chúa chỉ còn là hữu danh vô thực, nhưng dù gì nàng ta cũng xuất thân là quý tộc, hơn nữa huynh trưởng còn đang nắm giữ hơn năm ngàn quân ở Hoài Dương, nếu so về gia thế nàng ta chỉ có hơn, tuyệt đối không kém nàng. Nhan sắc của Hoàng chiêu dung này trong cung cũng thuộc hàng mỹ nhân sắc nước hương trời, chỉ là có phần thủy mị hơn Thục Phi, đặc biệt là đôi môi hồng nhuận lúc nào cũng nở nụ cười hiền, thực sự nếu được phong tước nàng ta hẳn xứng vị “Đức Phi”.

- Miễn lễ. - Hoàng hậu nhìn Hoàng chiêu dung, nở nụ cười ngọt ngào, lại khiến nàng ta không kiềm được mà cứng người, vội tạ ơn rồi tại vị. Diệp Phương Nhã nhìn thấy cảnh này cũng chỉ cười thầm trong lòng, đúng là Hoàng hậu, dù chỉ một nụ cười cũng đầy kiêu ngạo uy nghiêm như vậy, lại có thể khiến một số người chột dạ mà đứng hình.

- Mới sớm như vậy mà các muội đã đến đông đủ như vậy, bỏn cung thực sự rất vui. - Đội tất cả ổn định rồi, Hoàng hậu mới lên tiếng - Chẳng lẽ Hoàng thượng vừa ban thưởng cung Cảnh Phụng chút trà Mãn Ki mới công nạp, bỏn cung lại không phải kẻ biết thưởng trà, hôm nay nhân dịp này cùng các muội thưởng trà nói chuyện.

Nói rồi, nàng ta phẩy tay. Hai hàng nô tì trên tay bưng khay trà nhanh chóng quy củ đặt đến trước mặt từng người rồi lui ra. Lan Phi nhận trà đầu tiên, thư thả mở nắp thổi nhẹ lá trà khô, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Đúng là trà Mãn Ki của phương Bắc, mùi hương dịu nhẹ này thật không đâu có được.

- Nếu muội muốn, trong kho bỏn cung vẫn còn rất nhiều. - Lần này Hoàng hậu không tỏ ra gay gắt với lời nói của Lan Phi, ánh mắt vẫn dán chặt đến một người, tựa như chỉ bằng quơ nói ra.

- Thần thiếp nào dám. - Lan Phi húp một ngụm trà - Tốt xấu gì cũng là Hoàng thượng ban tặng, thần thiếp được dùng thử cũng là nhờ phúc khí của nương nương, phải không Thục Phi?

Thục Phi đang an ổn uống trà, thấy nhắc đến tên mình liền cười nhẹ:

- Lan Phi tỉ nói chính phải.

Hoàng hậu chỉ cười cười qua loa rồi quay qua nhìn Hoàng chiêu dung vẫn chưa uống ngụm nào:

- Hoàng chiêu dung sao thế, không hợp khẩu vị sao?

- Thần thiếp đâu có... - Hoàng chiêu dung nở nụ cười yếu ớt rồi nâng chén trà lên gần miệng - Lan Phi tỉ quả thật nói rất đúng, hương trà thanh đạm vô cùng.

- Muội cũng uống thử đi. - Thanh âm Hoàng hậu vẫn ngọt ngào như vậy, ánh mắt xoáy sâu vào mắt Hoàng chiêu dung, lại khiến nàng ta giật mình, bàn tay cầm chén trà vẫn đặt giữa không trung.

Diệp Phương Nhã đã được nhận trà, lúc này mới quay ra, lập tức thấy Hoàng chiêu dung này có gì đó không bình thường. Nàng ta là đang lo sợ chén trà đó sao?

Nhìn lại chén trà của mình, lại ngược nhìn mấy vị phẩm cao sắc mặt không có gì bất ổn, nàng khó hiểu nhìn Hoàng chiêu dung. Nàng ta khó khăn nhấp nhẹ một ngụm, sắc mặt trắng bệch, nhanh chóng đứng dậy hành lễ:

- Hoàng hậu nương nương, thần thiếp đột nhiên thấy tinh thần mỏi mệt, xin cáo lỗi hồi cung trước.

- Muội sao vậy, có cần bốn cung gọi Thái y không? - Hoàng hậu thanh âm đầy quan tâm hỏi, ánh mắt khẽ liếc qua chỗ Diệp Phương Nhã rồi lại quay đi.

- Thần thiếp không cần đâu ạ. - Nhắc đến hai chữ “Thái Y”, sắc mặt Hoàng chiêu dung lại càng xấu đi trông thấy, nhận được cái phẩy tay của Hoàng hậu lập tức lui ra. Nàng mơ hồ hiểu được chuyện gì, đã thấy tiếng Mai Phi vang lên:

- Hoàng chiêu dung này rốt cuộc là có chuyện gì mà vội vã vậy chứ?

Hoàng hậu không đáp lời, chỉ là trên khóe môi cong lên nụ cười thỏa mãn hiếm hoi...

Giờ Ngọ...

Mạc Kỳ Thiên vừa từ tiền triều trở về Cảnh Long cung đã thấy Hoàng hậu một thân phượng phục đứng đợi, khẽ nhủ mảy:

- Hoàng hậu hôm nay đến đây là có chuyện gì?

Bình thường giờ này nếu không có công vụ gì nghiêm trọng, Hoàng hậu tuyệt đối sẽ không đến làm phiền hần. Lần này xem sắc mặt nàng ấy cũng đã cảm nhận được một phần nghiêm trọng, xem chừng rất gấp gáp. Bước chân nhanh hơn, hần tiến đến đỡ lấy Hoàng hậu đang định quỳ xuống hành lễ:

- Miễn lễ đi.

- Mong Hoàng thượng thứ lỗi sự đường đột của thiếp. Chỉ là Hoàng chiêu dung trong lúc thỉnh an tinh thần mỏi mệt, lại nhất định không chịu gọi Thái y, thần thiếp mong người có thể khuyên nhủ nàng ấy. - Thanh âm Hoàng hậu tràn đầy quan tâm, khóe miệng lại nở nụ cười thật ngọt, khiến hần cũng hiểu ra phần nào. Phất tay áo, hần đỡ Hoàng hậu lên kiệu, lên tiếng:

- Đến Thanh Ương cung, còn nữa, cho gọi vị thái y hôm trước.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Thanh Ương cung

Hoàng chiêu dung nằm trên sàng, bàn tay run run nắm chặt mép chăn. Đôi môi hồng nhuận của nàng ta đã bị cắn đến nứt ra, chút chất lỏng đỏ chảy xuống khóe miệng mang theo mùi tanh tươi, nhưng nàng ta chẳng mấy may để ý đến, hay nói đúng hơn là chẳng đủ sức lực đưa tay lên gạt đi. Nàng ta cứ như vậy mà nằm, mặc cho nó tì thân cận nhiều lần muốn đi gọi Thái y, cứ sốt ruột lên tiếng:

- Nương nương, người thực sự không ổn, nô tì đi gọi...

- Hoàng thượng giá đáo! - Tiếng công công vang lên ngắt ngang lời nô tì. Hoàng chiêu dung đang nhắm hờ làn mi liền mở bừng mắt, lấp bắp không nói nổi:

- Hoàng... th... thượng?

- Nương nương, là Hoàng thượng đến thăm người. - nô tì đáy mắt lộ chút vui vẻ, không may hay biết đây mới chính là thứ mà nàng ta lo sợ nhất.

- Bảo... bảo Người không cần... thăm... ta... - Hoàng chiêu dung gắng sức nói từng chữ, cố gắng chống lại cơn buồn ngủ đang kéo đến. Nếu bây giờ nàng ta nhắm mắt, mọi chuyện chắc chắn sẽ bại lộ!

- Ai phi mới mệt, sao trẫm lại có thể vô tâm không đến? - Đúng lúc này, tiếng Mạc Kỳ Thiên uy nghiêm vang lên.

Hoàng chiêu dung bỗng run lấy bầy, cổ ngược mắt nhìn vạt áo thêu hình rồng ánh kim đang mỗi lúc một gần hơn. Nàng ta cắn chặt bờ môi, nhìn thấy tà Phụng phục liền chột hiểu ra mọi chuyện. Thì ra Hoàng hậu đã cố tình sắp xếp tất cả chuyện này! Đến nước này rồi...

- Hoàng... thượng... thứ lỗi... thần thiếp... - Hoàng chiêu dung nặng nhọc nói ra từng chữ, bỗng lại thấy cánh cửa bật mở, một nữ nhân khác tiến vào. Nhìn được rõ đó là ai rồi, nàng ta trợn trừng mắt, kêu lên một tiếng, rồi thân thể không chịu nổi mà lịm đi.

Nữ nhân vừa bước vào không ai khác chính là Diệp Phương Nhã. Vốn dĩ nàng đã hiểu chuyện này là do Hoàng hậu làm, nhưng cũng không thể ngờ được lại có thể náo nhiệt đến mức mời Hoàng đế chứng kiến như vậy. Xem ra lần này Hoàng chiêu dung khó thoát rồi.

Nô tì thân cận của Hoàng chiêu dung đã sớm bị một màn này dọa sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn cắt không còn giọt máu, run run định tiến đến chỗ nàng ta, lại bị thanh âm cương nghị của nam tử làm cho chùn bước:

- Mã Thái y, vào đi. Bất toàn bộ người của cung Thanh Ương đến trước chính điện, trẫm sẽ tự mình xét xử.

Ngự lâm quân nhanh chóng ủa vào, bắt tất cả người hầu kẻ hạ trong cung đem ra chính điện không chút khoan nhượng. Diệp Phương Nhã đứng bên Hoàng hậu, liếc mắt nhìn nô tì của Hoàng chiêu dung bị lôi ra, lại dường như chẳng mấy may quan tâm, quay đầu lại nhìn bóng lưng nam tử phía trước.

Hoàng hậu khước môi cong lên nụ cười chế giễu, nhẹ nhàng đặt tay lên mu bàn tay Diệp Phương Nhã:

- Thiên tẫn muội phải chịu oan ức rồi. Việc bốn cung hứa nhất định sẽ làm cho muội. - Nói rồi, nàng ta còn không quên cười nhẹ một tiếng.

Diệp Phương Nhã nhẹ nhàng đáp lễ, rồi tiến đến sau lưng Hoàng đế, nhìn Mã Thái y đang bắt mạch cho Hoàng chiêu dung. Ánh mắt chột bị vết máu đỏ trên khoe miệng kia thu hút. Máu đỏ rực rỡ trên khuôn mặt trắng bệch, thực sự tạo nên một sự đối lập đến chói mắt.

- Bẩm Hoàng thượng, đây chính là Liệt tâm độc Thiên tẫn nương nương trúng phải. - Mã Thái y sau khi bắt mạch xong liền bẩm báo.

Mạc Kỳ Thiên sau khi nghe những lời này cũng chẳng mấy ngạc nhiên, chỉ cười nhạt một tiếng. Cur nhiên là nàng ta, dám làm ra loại chuyện này, đúng là chán sống rồi!

- Hoàng thượng, hôm trước thiếp có hỏi qua Dược phòng, ngày hôm đó quả thật có một tì nữ của cung Thanh Ương đến đó lấy thuốc, e đây chỉ là cái cớ. - Hoàng hậu bước lên sánh vai với Hoàng đế, lên tiếng, ánh mắt nhìn Hoàng chiêu dung không khỏi lóe lên một tia thương hại.

- Lục soát cung Thanh Ương. Hoàng hậu nàng đến Dược phòng, gọi kẻ đưa thuốc đến đây. - Mạc Kỳ Thiên lên tiếng, thanh âm cơ hồ đã có chút giận dữ. - Những người còn lại, lui ra ngoài hết đi.

Hoàng hậu đi rồi, Thái y cùng Ngự lâm quân cũng nhanh chóng lui ra. Diệp Phương Nhã đang định quay người rời đi, cổ tay lại bị nắm lấy, rồi cả người không tự chủ mà ngã vào khuôn ngực cường tráng của nam nhân. Mạc Kỳ Thiên vòng tay ôm lấy nàng, khẽ cúi đầu hôn lên mái tóc mai mượt mà chỉ cài trâm đơn giản. Diệp Phương Nhã tựa sát người vào hắn, lắng nghe tiếng tim đập rộn ràng mà chẳng biết của hắn hay bản thân, trong lòng lại vô cùng muốn ngược lên nhìn biểu cảm của Hoàng đế, nhưng tuyệt nhiên không dám nhúc nhích.

Hồi lâu sau, Mạc Kỳ Thiên mới buông tay, lại nhanh chóng bước ra khỏi tẩm phòng không nhìn nàng đến một cái. Diệp Phương Nhã có chút thất thần, liếc nhìn Hoàng chiêu dung đang nằm một bên rồi cũng nhanh chóng nói bước theo hắn.

Cung nhân trong Thanh Ương cung lên tới cả trăm người, đều bị Ngự lâm quân bắt lại quỳ xuống trước chính điện. Mạc Kỳ Thiên ngồi lên chính vị, để Diệp Phương Nhã ngồi bên tả, cất giọng:

- Trong số những người ở đây, ai đã xin thuốc ở Dược phòng hôm trước?

Tiếng xì xào nhỏ vang lên. Ai nấy nom nớp lo sợ nhìn nhau, vẻ mặt đều là hoang mang và hoảng sợ. Mạc Kỳ Thiên nhíu mày, hét lớn:

- Tất cả câm miệng cho trẫm!

Chính điện trong bỗng chốc tĩnh lặng như tờ. Mấy nô tì nhất gan đã sợ đến mức nước mắt lăn dài trên gò má, đầu liên tục lắc mạnh như muốn chứng minh sự trong sạch của mình. Diệp Phương Nhã khẽ đưa mắt nhìn Hoàng đế, lúc này mới nhẹ nhàng lên tiếng:

- Hoàng thượng, để thần thiếp nói với họ chút được không?

- Nàng nói đi. - Mạc Kỳ Thiên phẩy tay. Nàng lập tức cất giọng tựa như an ủi:

- Bỏn cung biết các người cũng chỉ là vì chủ mà quên mình, nhưng hôm nay Hoàng chiêu dung đã đi quá xa, lại mượn tay các người mưu giết người, chuyện này quả thực đáng chết. Vậy mà nàng ta không chịu nhận tội, chẳng phải mọi tội lỗi sẽ đổ lên đầu các người hay sao? Chỉ bằng ngoan ngoãn đầu thú, bỏn cung nhất định lấy tính mạng ra đảm bảo cho cái đầu của các người.

Nô tài trong cung nhìn nhau một hồi, cuối cùng, khi Hoàng đế đã sắp mất kiên nhẫn, mới có một kẻ run run đứng dậy. Diệp Phuong Nhã chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy tiếng thái giám vọng vào:

- Hoàng hậu nương nương giá đáo.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Hoàng hậu bước vào, theo sau là hai lính cảnh vệ đang áp chế một tên nô tài. Mạc Kỳ Thiên gật nhẹ đầu, quay lại nhìn tỉ nữ vừa đứng lên, cao giọng:

- Là người?

- Hoàng... hoàng thượng khai ân! - Nô tì đó đã sợ đến mức chân tay run lẩy bẩy chỉ chực ngã, lệ chảy dài trên khuôn mặt thanh tú - Nô tì, nô tì chỉ làm theo sự phân phó của Hoàng chiêu dung!

- Nô tài kia - Hắn không vội đáp lời, quay sang chỉ về phía tên nô tài đang quỳ trên mặt đất - Có đúng là người này ngày hôm đó đã đến lấy thuốc không?

- Bẩm Hoàng thượng, chắc chắn là người này! - Tên nô tài đó quả quyết gật đầu. Ngày hôm đó nữ tử này cũng mặc bộ y phục như vậy, trên đầu còn cài một bông nhài trắng tượng trưng cho Thanh Ương cung, thanh âm y hệt, không thể nghi ngờ được nữa.

- Tất cả những người khác lui ra ngoài, phong tỏa Thanh Ương cung cho trẫm! - Mạc Kỳ Thiên lớn giọng, lập tức, toàn bộ những kẻ không liên quan đều bị cưỡng chế đuổi ra ngoài.

Hắn nhấp ngụm trà Trương Cảnh Đức dâng, Hoàng hậu cũng lên tiếng:

- Người tên là gì?

- Bẩm... nô tì tên Nhị Cẩm. - Nô tì đó đã quỳ xuống dưới đất, không dám ngược mắt lên nhìn ba vị trên cao.

- Nhị Cẩm, người có biết mình đã làm chuyện gì không? - Hoàng hậu giờ phút này khóe môi lại nhếch lên một nụ cười nhẹ, cất giọng - Còn không mau khai thành thật?

- Bẩm... nô tì... Hoàng chiêu dung là do đó kị với Thiên tử nương nương, đã nhiều lần bắt mẫn, ngày hôm đó sai nô tì đến Dược phòng lấy thuốc, dặn đợi nô tài ở đó lấy thuốc thì tìm lọ thuốc phía trên cùng giá thuốc thứ ba. - Nhị Cẩm thành thực khai ra toàn bộ, lại nghe được tiếng cười của Hoàng đế, bở vai lại run lên một hồi.

- Ha, còn có thể biết chính xác vị trí của lọ thuốc như vậy, xem ra Hoàng chiêu dung cũng tốn nhiều công sức rồi. - Mạc Kỳ Thiên cười thành tiếng, gần giọng - Còn nữa, trong Dược phòng cư nhiên lại dám chứa thuốc độc, có phải hay không đã thông đồng với nàng ta?

- Việc này... - Hoàng hậu sắc mặt cũng không khá hơn là bao - Thần thiếp lập tức đi triệu bọn họ.

- Không cần. Nhị Cẩm, người nói tiếp đi. - Hắn phẩy tay, Nhị Cẩm lại tiếp tục:

- Sau... sau đó, nô tì có thấy Từ tiếp dư đi vào Thanh Ương cung một lần, sau đó cũng không thấy trở lại nữa. Hoàng chiêu dung từ đó cũng không nói gì nữa, còn... còn dặn nô tì không được nói. Hoàng thượng, Hoàng thượng, người... khai ân! - Biết tội của mình, nàng ta cũng không dám nhiều lời, biết được điều gì đều khai lại thành thật, dập đầu liên tục xuống đất.

Đế Hậu hai người sắc mặt đều không hề tốt, Diệp Phuong Nhã cũng không dám lên tiếng, lại thấy thanh âm cương nghị của Hoàng đế vang lên:

- Nhốt cô ta vào Lãnh cung. Hoàng hậu, nàng điều tra rõ việc của Dược phòng cho trẫm.

- Thần thiếp rõ rồi. - Hoàng hậu liếc nhìn Diệp Phuong Nhã đang ngoan ngoãn ngồi một bên, nụ cười trên khóe miệng vụt tắt, nhanh chóng lui ra ngoài.

Chính điện lần nữa chìm vào yên lặng. Mạc Kỳ Thiên tiến đến bên nàng, cầm tay đứng dậy, dắt nàng vào tẩm phòng của Hoàng chiêu dung. Nhìn nữ nhân trong con mê sàng co giật liên tục, mồm lấm bầm những tiếng gì đó như bị quỷ nhập, Diệp Phuong Nhã dù đã chuẩn bị tinh thần cũng không khỏi bị dọa sợ. Cảm nhận được bàn tay nữ nhân đã run lên, nộ khí trong lòng hắn càng lớn, rốt cuộc cũng áp khuôn mặt nàng vào lồng ngực mình:

- Nếu đã sợ thì đừng nhìn nữa!

- Hoàng thượng, nếu ngày hôm đó người không đến kịp, có phải thần thiếp cũng sẽ như thế này? - Diệp Phuong Nhã dứt khoát ngược lên nhìn Hoàng đế, nói nhỏ - Có phải cũng sẽ co giật, sẽ...

Một bờ môi lạnh lạnh áp lấy đôi môi hồng nhuận, khiến nàng không kịp phản ứng. Môi lưỡi đẩy đưa một hồi, hắn mới thả nàng ra, cất giọng khàn khàn:

- Còn dám nói nữa hay không? Diệp Phuong Nhã, trăm là cửu ngũ chí tôn, có những việc bản thân không thể bao quát hết được, càng không thể luôn luôn bảo vệ nàng khỏi hậu cung tranh đấu, nhưng trăm có thể hứa với nàng một việc, chừng nào bàn tay này còn chưa buông ra, trăm nhất định sẽ không để nàng chịu oan uổng.

Đáp lại, là một nụ cười rực rỡ tựa ánh dương, và đôi tay nhỏ bé siết chặt bàn tay thô ráp của hắn...

Lãnh cung...

Nhìn bóng liễu đũa hiu giữa khoảng sân lạnh ngắt, Diệp Phuong Nhã siết chặt cảm bào, khẽ phả ra một hơi. Vành tai cùng chóp mũi đã sớm đỏ ửng vì lạnh, có lẽ cũng vì thế mà lòng người cũng đã sớm trở nên lạnh lẽo.

Lãnh cung, chỉ nghe tên đã cảm thấy lạnh buốt, nhưng với một người lần đầu tiên đặt chân một mình vào nơi này, thứ hàn khí khi cửa cung bật mở vẫn khiến nàng run nhẹ. Bên ngoài, gió bắt đầu thổi mỗi lúc một mạnh, tiếng vun vút của gió cùng cái lạnh cắt da cắt thịt cũng đã ủa về.

Mạc Kỳ Thiên lúc đầu vốn không đồng ý để nàng đến đây một mình, sau lại vì Hoàng hậu khuyên nhủ vài câu mà gạt đầu đồng ý, cho phép nàng cùng Trúc Mai bước vào nơi này. Tiến vào trong, tên lính gác dừng lại, chỉ tay về phía trước:

- Nương nương, trước mặt người chính là căn phòng Từ tiếp dư bị giam.

- Được rồi, người lui ra đi. - Nàng phẩy tay.

Tên lính lúc đầu còn chần chừ không dám để nàng lại đây một mình, cuối cùng lại được Trúc Mai ngầm dúi cho lạng bạc mà vui vẻ lui ra, trong lòng cảm kích khôn nguôi. Vốn dĩ chẳng ai ưa gì cái nơi âm thịnh dương suy, âm khí ngút trời như Lãnh cung, nay được ra ngoài hít thở chút không khí, lại còn được ít bạc, quả thực không gì sung sướng bằng.

Diệp Phuong Nhã đẩy cửa bước vào. Tiếng cọt két của gỗ lâu ngày bị một vang lên. Nàng ngược mắt nhìn xung quanh, cuối cùng lấy hết dũng khí mà bước vào, cũng là lúc nữ nhân bạch y kia quay đầu lại, thanh âm khàn khàn lên tiếng:

- Diệp Phuong Nhã?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Nữ tử ấy quay đầu lại cất giọng gọi, lại khiến Diệp Phuong Nhã sùng sốt đến mức đứng không vững. Vốn biết Lãnh cung là nơi âm thịnh dương suy, đã bị nhốt vào đều sẽ không yên ổn, nhưng khi nhìn khuôn mặt hốc hác của Từ tiếp dư, nàng mới thấy hết cái đáng sợ của nơi này. Đôi mắt tuyệt đẹp phảng phất u buồn nay đã dại hẳn đi, ánh mắt lơ đã, thật khiến nàng hoài nghi nàng ấy có thật sự nhìn thấy mình. Gò má cao duyên dáng nay hóp lại, cùng với mái tóc đen dài xơ xác, rồi xù càng khiến nàng ấy trông thật thảm hại. Bộ bạch y từ ngày bị bắt giam chưa hề thay đổi, đã sớm có vài vết ố nhàn nhạt, dây lưng siết chặt khoe eo thon nay cũng quá rộng so với cơ thể. Nếu không phải biết trước đây là người mình từng quen, nàng chắc hẳn sẽ không nghĩ ngờ mà nói đây chính là một loài ma quỷ!

Bên ngoài, gió vẫn không ngừng rít gào, thốc thẳng vào căn phòng vắng lặng, khiến mấy dải lụa trắng treo trên mấy thanh xà nhà đung đưa, nhìn thật phần hoang vu đáng sợ. Trúc Mai nhẹ nhàng ra khép bớt cửa lại, tiếng cọt két vang lên theo từng bước chân khiến Diệp Phuong Nhã hít thở không thông, trong đáy mắt vẫn là sự sốt không che giấu.

- Dọa muội sợ rồi sao? - Thấy nàng mãi vẫn không cất lời, Từ tiếp dư lên tiếng, nở nụ cười tự giễu - Chắc hẳn ta bây giờ chẳng khác một oan hồn phải không? Không, không phải oan hồn, ta không bị oan, ta có tội... - Nàng ấy cứ thế lẩm bầm, tiếng mỗi lúc một nhỏ dần, rồi đột ngột ngược lên nhìn Diệp Phuong Nhã - Muội không sao, tốt rồi, tốt rồi.

- Tí tí! - Diệp Phương Nhã cắn chặt môi, cuối cùng cũng bật ra hai tiếng này, trong mắt đã sớm long lanh giọt lệ - Ta biết không phải là do tí, tí là bị nàng ta sai khiến mà thôi.

Nét cười tự giấu trên mặt Từ tiếp dư có chút cứng lại, nhưng rồi nàng ấy lại nhanh chóng lắc đầu:

- Sai khiến? Có sai khiến thì sao chứ, rốt cuộc vẫn là đích thân tay ta rót độc vào cốc muối.

- Tại sao? - Một giọt lệ trào khỏi khóe mắt, lăn xuống trên khuôn mặt Diệp Phương Nhã, lạnh buốt - Tại sao lại làm vậy? Tại sao hạ độc ta, nhưng lại thú nhận mọi chuyện? Tại sao, tí nói ta nghe!

Từ tiếp dư cũng không ngờ đến phản ứng này của nàng, khó khăn đứng dậy, đưa bàn tay gầy trơ xương ra run run định lau đi nước mắt của nàng, rốt cuộc lại bị nàng quay đầu đi:

- Tí đừng làm vậy nữa, đừng tiếp tục đối tốt với ta như vậy, ta sợ sẽ mềm lòng mà cầu xin Hoàng thượng thứ tội cho tí!

- Diệp Phương Nhã... - Bàn tay Từ tiếp dư dừng lại giữa không trung, cuối cùng cũng hạ về - Xin lỗi, thực xin lỗi..

- Tí tí, lúc biết tí là người hạ độc mình, ta đã rất giận tí. - Diệp Phương Nhã cười trong nước mắt - Ta giận tí lợi dụng sự thân thiết mà mưu hại ta, giận tí nhẫn tâm hạ Liệt Tâm độc. Lúc đó, ta thực sự rất muốn nhào đến hỏi tí, tại sao lại đối xử với ta như vậy, vì trước khi tí đến, Hoàng thượng có hỏi ta rằng trong cung ta tin tưởng ai, ta nói ta tin tưởng tí, vậy mà... Ta giận tí phụ lòng tốt của ta, rất giận..

- Xin lỗi... - Từ tiếp dư ngoài câu này ra không biết nói gì nữa, chỉ liên tục lắc đầu.

- Xin lỗi, có thể cứu vẫn được mọi chuyện sao? Từ tí tí, cảm ơn tí đã dạy ta biết, trong cung này ngay cả người thân thiết nhất cũng không được tin, vì ngoài mặt họ có thể vui vẻ với ta, sau lưng lại ngầm giờ trò mưu hại! - Nàng cao giọng - Từ tí, cảm ơn tí đã để ta ngã thật đau lần này, về sau, ta nhất định sẽ ngẩng cao đầu mà nhìn những kẻ dám đang tâm hãm hại ta!

Nói đoạn, nàng xoay người rồi đi, dứt khoát hết như muốn rũ bỏ toàn bộ quan hệ với nàng ấy, quyết tuyệt vì sợ bản thân sẽ quay lại mà nói “Không sao, mọi thứ lỗi cho tí”, sợ tâm can sẽ lại thêm phần áy náy khi thấy thân hình ấy đổ phục xuống sàn gỗ lạnh lẽo.

Ngoài điện, gió rít gào, bầu trời âm ảm tang thương. Diệp Phương Nhã đưa tay hứng lấy bông tuyết đầu mùa, nhìn tuyết tan trong tay, bản thân lại không hề cảm nhận được chút rét buốt nào. Nàng cứ đứng như vậy, hứng trọn lại rét đầu đông, ánh mắt vô hồn nhìn xa xăm, khiến Trúc Mai đứng cạnh muốn khuyên can, lời nói lại nghẹn ở cổ họng, cuối cùng chỉ đành lấy ô che trên đầu nàng. Mãi cho đến khi bóng hoàng bào giữa trời tuyết vẫn nổi bật tiến đến gần mình, nàng mới lễ đôi chân đã sớm đông cứng vì lạnh ôm chặt lấy nam nhân ấy, lệ trào khóe mi, nước nở trong lòng hân.

Mạc Kỳ Thiên nhìn một bàn đầy mỹ vị, lại quay đầu nhìn nữ nhân từ nãy đến giờ vẫn ngoan cố cuộn tròn người trong chăn không chịu nhúc nhích, khẽ thờ dài bất lực. Hắn vốn biết nàng và Từ tiếp dư rất thân thiết, nhưng không ngờ hai người lại có mối thâm tình như vậy. Nếu biết trước sẽ khiến nàng đau lòng đến thế, hắn tuyệt đối sẽ không để nàng đi như vậy.

- Nhã Nhã, nàng nhất định không ăn sao? - Mạc Kỳ Thiên rót cuộc cũng lên tiếng, đôi mày khẽ nhíu. Thức ăn trên bàn sớm đã nguội ngắt, nhưng nữ tử trước sau vẫn không chịu nhấc chân ra khỏi giường một bước.

- A? - Diệp Phương Nhã như choàng tỉnh, nhìn Hoàng đế sắc mặt không tốt lắm, nhỏ giọng - Thần thiếp không muốn ăn.

- Xem ra trầm chiều nàng đến hư rồi, dám tuyệt thực không nghe lời trầm hay sao? - Hắn thực sự chịu nữ nhân to gan này rồi - Nàng tự ăn, hay để trầm dứt nàng ăn?

Diệp Phương Nhã biết Hoàng thượng đã tức giận, rất thức thời không chọc hắn nữa, chỉ lẳng lặng bước xuống tiến đến bàn ăn, cầm đôi đũa, nhưng lại nhanh chóng chìm vào trầm ngâm. Nàng loáng thoáng nghe thấy tiếng Mạc Kỳ Thiên ra lệnh cho nô tì đổi thức ăn nóng, rồi một bát cháo nóng hổi được đặt trước mặt nàng cùng với vài món dễ ăn khác.

- Không nuốt nổi cơm, không phải đến cả cháo cũng không ăn được đấy chứ? - Thanh âm hân thoảng dễ chịu hơn chút - Ăn đi, trầm ở đây với nàng.

Có người ở bên quan tâm, dù là thật hay giả cũng thật đáng trân trọng. Diệp Phương Nhã hiểu rõ điều này, cho nên môi không tự chủ được mà cong lên một đường, thanh âm cũng vui vẻ hơn hẳn:

- Hào, vậy Hoàng thượng cũng dùng bữa với thiếp, được không?

- Hào. - Hoàng đế đáp lời nàng, nhẹ nhàng gấp một miếng ba chỉ vào bát - Trầm ăn cùng với nàng.

Bên ngoài, gió vẫn thổi mạnh, nhưng trong căn phòng nhỏ lại ấm áp vô cùng..

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Giờ Mão

Mạc Kỳ Thiên lẳng lẳng bước khỏi nhuyển sàng âm áp, cẩn thận vun góc chặn lại cho Diệp Phương Nhã rồi để cho nô tì thay Long phục. Quay lại nhìn nàng nốt lần cuối, hần khe dạn dò Trúc Mai:

- Hầu hạ chủ tử ngươi cẩn thận, tuyệt đối không được nhắc đến chuyện của Từ tiếp dư và Hoàng chiêu dung.
- Nô tì tuân lệnh. - Trúc Mai rất biết điều mà trả lời, rồi cũng quỳ xuống hành lễ - Cung tiễn Hoàng thượng.

Long liền rời Lạc Tiên điện được một đoạn rồi, Mạc Kỳ Thiên mới lên tiếng hỏi Trương Cảnh Đức:

- Hoàng chiêu dung kia đã tỉnh chưa?
- Khởi bẩm Hoàng thượng, đã tỉnh. - Trương Cảnh Đức cung kính đáp.
- Đem nàng ta giam vào Lãnh cung, ngay cạnh phòng Từ tiếp dư. - Mạc Kỳ Thiên không nhân nhượng lên tiếng, khiến Trương Cảnh Đức ngạc nhiên lắp bắp:
- Hoàng... Hoàng thượng, căn phòng đó...
- Từ bao giờ ngươi lại nhiều lời như vậy? - Hần không hề tỏ rõ thái độ, nhưng đủ để vị Tổng quản biết rõ mình đã làm sai điều gì:
- Nô tài tuân chỉ.

Trương Cảnh Đức nhanh chóng phân phó việc đi kèm Long liền lại cho một nô tài khác rồi đi ngay, trong lòng một hồi cảm khái. Lúc trước khi Từ tiếp dư bị nhốt vào căn phòng cạnh căn phòng kia đã xem như là phạm tử tội rồi, giờ Hoàng thượng còn không nể mặt mà biếm Hoàng chiêu dung vào căn phòng này... Nếu đó chỉ là một căn phòng thường thì không nói, đằng này lại là nơi năm đó Thái hậu nương nương khi còn làm Hoàng hậu đã đem Tư mã nhân - lúc này còn đang được Hoàng đế sủng ái - nhốt vào. Ba ngày sau, Tư mã nhân được phát hiện đã chết trong phòng trong tư thế bị siết cổ, đôi mắt mở to trông vô cùng đáng sợ. Từ ngày đó, mỗi lần đến trung tuần mỗi tháng thì căn phòng đó đều phát ra những tiếng khóc oán hờn vang khắp Lãnh cung, khiến người ta chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy rùng mình.

Thái hậu nương nương... Trương Cảnh Đức lại khẽ thở dài, rào bước đi về phía cung Thanh Ương. Năm đó Tiên hoàng lâm bệnh, Thái hậu một tay thâu tóm cả trong lẫn ngoài cung, quyền khuynh thế đảo, nhưng lại vẫn vì chút ghen tuông mà đang tâm giết hại kẻ khác. Hoàng thượng năm đó mới mười bốn tuổi chính mắt nhìn thấy mẫu hậu mình giết người, từ đó cũng trở nên băng lãnh tuyệt tình. Ông không dám đoán tâm tư Đế vương, nhưng có lẽ từ ngày đó, Hoàng thượng đối với Thái hậu không còn là kính sợ mà là kính hãi. Cũng chính vì vậy mà người đối với chuyện phi tần hãm hại nhau cực kì khó chịu, cũng không đếm nổi bao kẻ cuồng si đã chết dưới tay vị Hoàng đế vô tình này.

Bước đến trước cung Thanh Ương, ông dừng lại giây lát rồi rào bước đi vào trong, nhanh chóng lấy ra ý chỉ đã được Hoàng thượng soạn sẵn từ hôm qua:

- Hoàng chiêu dung tiếp chỉ!

Hoàng chiêu dung lao đảo bước ra, nhìn thấy Thánh chỉ như vó được bùa hộ mệnh:

- Trương công công, Hoàng... Hoàng thượng không trách phạt ta đâu chứ? Là Hoàng hậu, là nàng ta hãm hại ta!
- Nương nương, nô tài phụng chỉ đến đây, cái gì cũng không biết, chỉ bằng người nhanh chóng tiếp nhận Thánh chỉ? - Trương Cảnh Đức dù gì cũng đã theo Hoàng thượng nhiều năm, cư nhiên đến cả Hoàng hậu cũng chưa từng dám trách phạt, lời nói ra quả nhiên khiến Hoàng chiêu dung an phận quỳ xuống.
- Hoàng thượng có chỉ, Hoàng thị độc ác cay nghiệt, sử dụng độc dược hại người, Trẫm cảm thấy kinh tởm vô cùng. Nay tội nghiệt khó tha, bèn đem giam vào Lãnh cung, không được giao thiệp với bên ngoài. Lãnh chỉ!
- Cái... cái gì? - Hoàng chiêu dung kinh hãi ngời bệt xuống mặt sàn, khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc - Trương công công, Hoàng thượng, Hoàng thượng... Ta muốn gặp Hoàng thượng!
- Nương nương, Hoàng thượng đang thượng triều. - Trương Cảnh Đức nhẹ nhàng nhắc nhở, rồi quay lại phía sau gọi hai tên thị vệ - Còn đứng đó làm gì?
- Không... hai người tránh ra... - Hoàng chiêu dung gắng sức gượng dậy nhưng vẫn nhanh chóng bị áp chế - Thả ta ra! Khốn kiếp, mẫu thân cùng huynh trưởng ta nhất định sẽ không để yên đâu! Diệp Phương Nhã, ngươi cứ đợi đây!

Trong cung Thanh Ương chỉ còn tiếng kêu gào thảm thiết cùng lời nguyện rửa cay độc của Hoàng chiêu dung, nghe bi thảm vô cùng.

- Nương nương, - Quỳnh Như vừa từ ngoài bước vào, sắc mặt có chút thận trọng nhìn Diệp Phương Nhã và Trúc Mai - Có biến rồi.

- Có chuyện gì? - Diệp Phương Nhã vô cùng thành thoi ngã người trên nhuyễn ý đọc sách, nghe thanh âm có chút vội vã của Quỳnh Như liền ngừng đầu lên.

- Hoàng thượng ngay sáng sớm đã hạ chỉ đem Hoàng chiêu dung giam vào Lãnh cung, còn là vào căn phòng cấm kia!

- Cấm phòng? - Diệp Phương Nhã mới vào cung, có một số chuyện cũng chưa rõ ràng. Thấy vậy, Trúc Mai vừa xoa bóp cho nàng vừa giải thích:

- Nương nương, đây chính là căn phòng khi xưa Tư mỵ nhân bị Thái hậu giam giữ, nghe nói sau khi chết oán khí ở đó đều rất nặng, chính là căn phòng ngay cạnh phòng Từ tiếp dư đấy ạ.

- Hoàng thượng lần này xem chừng rất giận dữ. - Nàng ngược lại không hề ngạc nhiên với việc này, đưa tay vuốt lại mái tóc hơi rối - Sau này những loại chuyện đó không cần để tâm đến nữa, hai em chỉ cần hầu hạ ta tốt là được.

- Nô tì rõ rồi. - Trúc Mai cùng Quỳnh Như đáp lời nàng, sau đó cũng nhanh chóng lui ra.

Đột nhiên, căn phòng trở nên im lặng đến khác thường. Diệp Phương Nhã nhìn Quỳnh Như đứng chết trân ở cửa phòng, mặt tái mét, liền nhẹ nhàng đứng dậy tiến đến. Bên ngoài không có ai cả, nhưng mấy nô tì xung quanh đều bị dọa đến thất thần. Nàng khẽ nhếch môi cười nhạt. Hoàng đế dạo này đến đi đều không thông báo, có lẽ đã nghe được chút gì rồi.

Bỏ đi, Hoàng đế đã lặng lẽ lui thì hẳn trong lòng không so đo chuyện này, nàng bây giờ nên an phận thủ thường chờ thời cơ đến mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Hạ triều, Mạc Kỳ Thiên không vội bước đến Lạc Tiên điện mà cho Ngự liễn hương về Ngự thư phòng. Quả không ngoài dự đoán của hắn, trong cung có nội gián của cô cô(*), việc Hoàng chiêu dung bị giam vào Lãnh cung chưa đầy nửa ngày đã truyền đến tai Mỹ An Quận chúa. Vì cô cô kính yêu của hắn cũng vô cùng kinh sợ, tấu chương này được soạn thảo vô cùng vội vàng, xem chừng lần này người thực sự lo cho ái nữ của mình. Bất quá... Hoàng thị cho dù từng là ái nữ của Mỹ An Quận chúa, nhưng từ khi nhập cung thì nữ nhân nào cũng đều là của hắn, Hoàng thị cũng vậy, chuyện hắn bắt giam nàng ta cũng là chuyện của “gia đình Đế vương”, hắn vốn chưa từng để tâm đến lời can ngăn của người khác.

Ném tấu chương vào góc phòng, hắn cầm lấy Thánh chỉ vừa mới soạn, mực chưa kịp khô, cao giọng:

- Trương Cảnh Đức.

- Có nô tài.

- Truyền lệnh tới Ngự lâm quân, không có lệnh của trẫm, không cho phép một người của Mỹ An Quận chúa bước vào thành!

- Nô tài tuân lệnh. - Trương Cảnh Đức nhanh chóng nhận lấy chiếu chỉ từ tay Hoàng đế rồi lui ra ngoài.

Quả nhiên, Mỹ An Quận chúa sai người đến đưa thư cho Hoàng chiêu dung, liền bị Ngự lâm quân ngăn lại ngoài thành năm dặm, có van xin hăm dọa thế nào cũng không đặt được một bước chân vào kinh thành!

Hôm đó, đến tối muộn Mạc Kỳ Thiên mới rời khỏi thư phòng. Trương Cảnh Đức nhanh chóng tiến lại gần, có chút rụt rè hỏi ý:

- Hoàng thượng, giờ...

- Di giá Mộc Lam cung. - Hắn nhanh chóng lên tiếng rồi bước lên kiệu.

Lúc hắn đến nơi, Lan Phi đã mặc áo lông thú đứng đợi trước cửa cung. Hắn bước xuống đỡ lấy tay nàng ấy dắt vào bên trong, chưa ngồi xuống đã lên tiếng hỏi:

- Hoàng nhi của trăm đầu?

- Hoàng thượng, giờ đã khuya, Đại hoàng tử đi nghỉ rồi. - Lan Phi nhẹ nhàng nhắc nhở, vừa giúp hấn cởi bỏ hoàng bào - Chi bằng để thiếp gọi nó dậy?

- Không cần, Đại hoàng tử đang tuổi mới lớn, hấn rất phá, nằng đã mất công dỗ nó ngủ như vậy, trăm không đành lòng đánh thức. - Mạc Kỳ Thiên lắc nhẹ đầu - Đêm nay coi như chỉ có hai chúng ta thôi.

- Hoàng thượng, là chuyện của Hoàng chiêu dung sao? Quận chúa hấn đã biết tin? - Lan Phi vô cùng tinh ý nhận ra sự mệt mỏi của hấn, rất đúng trọng tâm mà hỏi.

- Đúng vậy, Hoàng thị tội ác khó tha, xét theo vương pháp phải ban ba thước lụa trắng, nhưng hiện giờ Hoàng tướng quân đang cầm năm ngàn quân trấn thủ cửa ngõ kinh thành, nếu hấn ta biết muối mè mình chết chắc chắn sẽ nảy sinh ý xấu. - Hấn không kiêng dè mà đem mọi chuyện nói với Lan Phi - Nàng nói xem, vương pháp không phải trò đùa, nhưng nếu xử lí không khéo sẽ lục đục nội bộ, phen này quả thực không đơn giản.

- Thiếp thấy hiện giờ phủ quận chúa luôn ý thế hiếp người, Hoàng tướng quân lại lạm quyền mà chiếm dụng đất đai của nhân dân, vẫn là nên để một người dâng sớ tố cáo tội trạng, vậy là Hoàng thượng có thể đoạt lại binh quyền từ tay hấn ta, đến lúc này người vừa có thể ra uy vừa dễ dàng xử lí Hoàng chiêu dung. - Lan Phi khác hấn những nữ nhân luôn quan niệm “nữ tử không được tham dự triều chính”, ngược lại luôn là nơi Hoàng đế tìm về khi khó khăn, quả thật đã chiếm vị trí thậm chí còn quan trọng hơn Thục Phi. Nó không phải là “kính” như với Hoàng hậu, không phải là “sủng” như với Diệp Phuong Nhã hay Thục Phi, mà là thứ tình cảm chẳng thể diễn tả thành lời. Chính phần tình cảm này đã giữ cho một Lan Phi cương trực nắm được Thánh sủng mỏng manh tựa sợi chỉ này.

- Nàng nói rất hợp ý trăm. - Hấn không giấu được vui vẻ khó che giấu - Lan Phi, trăm thật không làm khi tâm sự những chuyện này với nàng. Đã phiền nàng phải thức khuya như vậy đợi trăm, quả thực trăm thấy vô cùng có lỗi.

Lan Phi lặng lẽ để hấn ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Hoàng thượng, người luôn có thiếp, chỉ cần người đến đây, bất kể lúc nào thiếp cũng sẵn sàng.

Hoàng thượng ngự tại cung Mộc Lam của Lan Phi, Diệp Phuong Nhã cũng không mấy ngạc nhiên. Lan Phi tuy không được sủng ái như Thục Phi, nhưng dưới gối đang nuôi Đại Hoàng tử, hơn nữa tính tình rất hợp với Hoàng thượng, thường được coi là hồng nhan tri kỉ của người, việc được chọn đêm nay không có gì đáng ngạc nhiên. Có thấy bất ngờ cũng chỉ có chuyện Hoàng đế từ sinh thân Thục Phi chưa từng đặt chân đến cung An Phuong một lần.

- Nương nương, người cũng nên đi nghỉ thôi, trời đã muộn lắm rồi. - Trúc Mai nhìn nàng ngo ngẩn, tưởng nàng đang thất vọng về chuyện của Hoàng thượng - Dù sao Lan Phi nương nương cũng có Đại hoàng tử dưới gối...

- Bỏn cung buồn ngủ rồi, đừng nói nữa. - Diệp Phuong Nhã lên tiếng cắt ngang lời Trúc Mai rồi đặt người lên sàng, nhanh chóng nhắm mắt. Trúc Mai cũng không dám nói thêm điều gì, nhanh chóng lui ra ngoài.

Đội nàng ấy rồi đi rồi, nàng mới nhẹ nhàng mở mắt, lặng lẽ sờ vào chuỗi hạt tràng mầu thân lén nhờ người gửi vào trong cung, cười nhẹ.

Từng hạt tràng gỗ nâu rơi xuống đất, từng hạt, từng hạt một, lộp bộp giữa đêm khuya thanh vắng.

Phen này, Hoàng chiêu dung nhất định phải bại!

*cô cô: cô, em gái cha

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

- Hoàng thượng! Bỏn quận chúa muốn gặp Hoàng thượng, các người không nghe thấy sao? - Ngoài thành, một nữ nhân trung niên xinh đẹp liên tục chửi rủa cùng đe dọa, nhưng trên thành quân lính vẫn nghiêm trang đứng, không mấy may tới tiếng động phía dưới.

Nói nhiều cũng mệt, Mỹ An Quận chúa mệt đến không thở nổi, dựa hấn vào người tì nữ bên cạnh, hỏn hỏn hỏi:

- Dực nhi(1) đến chưa?

- Bẩm Quận chúa, thiếu gia đưa thư nói người không nên tốn công vô ích, nhanh tìm một khách điểm(2) nghỉ ngơi, hoàng hôn ngài sẽ đến nơi. - Tì nữ đỡ

lấy cánh tay bà đáp.

- Hoàng thượng lần này thực quá tuyệt tình, dù gì Dực nhi cũng đã lập nhiều công trạng, ta còn là cô cô của hắn, lại không thể tha cho Di nhi(3) một lần sao? - Mỹ An quận chúa không vì bức thư mà giảm đi chút lo lắng nào, trên tay mân mê chuỗi tràng hạt. Tin Hoàng chiều dung sắp bị xử tử đã truyền ra ngoài, tuy chưa được một lời xác thực nào nhưng tính tình Hoàng đế bà rất rõ, nếu không phải chuyện mười mươi chắc chắn sẽ không truyền nổi ra khỏi cung cấm. Nếu thực sự Hoàng đế không rút lại lời nói, vậy ái nữ của bà ba ngày sau sẽ chết!

Thân là một người mẹ, cho dù nhi nữ của mình có phạm phải lỗi lầm gì bà cũng có thể dung túng cho nàng, hơn nữa nếu xét về gia phả Hoàng đế phải gọi bà hai tiếng “cô cô”, cho dù có đạo quân thần thì đạo phụ tử gia giáo vẫn luôn ngay sau, Hoàng thượng dù không muốn vẫn phải nể mặt Hoàng gia một hai phần. Lần này vừa vận Dực nhi vừa đẹp xong giấc cướp quấy nhiều ngoài thành, Hoàng thượng chắc chắn sẽ cho vào cung yết kiến ban thưởng, có thể đối phần thưởng này lấy tính mạng Di nhi, Hoàng gia phen này vẫn có lợi. Chỉ mong Di nhi không làm thêm điều gì chọc giận Hoàng đế, nếu không...

Hai ngày không yên giấc, cơ thể yếu ớt của người cả đời sống trong nhung lụa đã sớm không chịu nổi, Mỹ An Quận chúa chân đã không còn cảm giác, mắt cũng nặng nề khép lại.

Lời cuối cùng bà nghe thấy trước khi ngất đi là giọng đầy hốt hoảng của ti nữ: “Quận chúa!”

Cùng lúc đó, tại Ngự thư phòng.

Mạc Kỳ Thiên đóng quyển tấu chương lại, xoa xoa mi tâm, lên tiếng:

- Trương Cảnh Đức.

- Có nô tài.

- Bảo người bên Ngự thiện phòng chuẩn bị mấy món này đem đến Lạc Tiên điện, trẩm sẽ đến sau. - Vừa nói, hắn vừa đưa tờ danh sách vài món ra.

Trương Cảnh Đức kính cẩn nhận lấy rồi lui, vừa nhìn tờ giấy vừa cảm thán. Hoàng thượng đích thân chọn món cho Thiên quý tần, đây là cái sùng ái loại nào nữa vậy? Cứ cho là đền bù việc nàng ấy bị hại, nhưng như thế này quả thực khiến cho nữ nhân khác tức đỏ mắt.

Ngự thiện phòng nhận được lệnh không dám chậm trễ một khắc nào, mười kẻ cùng một lúc chuẩn bị. Những món đồ ngon lành nóng hổi, ngon lành nhanh chóng được cho vào túi ủ mang sang Lạc Tiên điện. Quỳnh Như là người bước ra đầu tiên, ngạc nhiên nhìn Trương Cảnh Đức đã đứng trước cửa điện:

- Trương công công, đây là gì vậy?

- Đây là đồ ăn Hoàng thượng đích thân lựa chọn cho Thiên quý tần, chốc nữa người cũng sẽ sang dùng bữa cùng nương nương. - Trương Cảnh Đức vừa nói vừa hướng dẫn người bê thức ăn vào, thỉnh thoảng còn nhắc nhở - Bê cho cẩn thận, món này rơi xuống có đền bao nhiêu cũng không đủ đâu.

Diệp Phương Nhã nhìn cung nữ tất tả bê thức ăn vào cũng nhanh chóng thay lại y phục chỉnh tề, ngồi trước gương dặm chút phấn má. Khoe môi nàng khẽ cong lên một đường, quả nhiên Hoàng thượng để người nghe lén việc tối qua nàng nói với Trúc Mai, có lẽ là sợ nàng tủi thân liền nhanh chóng an ủi bằng cách khoa trương này.

Ngồi xuống trước bàn đầy mỹ vị, nàng lại thấy không muốn ăn, liền bảo Trúc Mai khoác cho mình áo lông trắng bước ra cửa cung. Xòe tán ô dầu che tuyết, nàng mặc nô tì bên cạnh giục giã vào trong giữ ấm, vẫn đứng đó chờ đợi. Không để nàng đợi lâu, một khắc sau, đã thấy bóng dáng đoàn hộ tống Hoàng đế đập tuyết hướng đến.

- Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng. - Nàng khụy gối hành lễ, trên môi nhanh chóng nở nụ cười ngọt ngào.

- Đứng lên đi. Trời đã lạnh như vậy còn ra đây, nàng muốn nhiễm lạnh phải không? - Thanh âm Hoàng đế mang ý trách yêu, bàn tay ấm áp lại nhanh chóng cầm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn lạnh lẽo của nàng - Tay lạnh như vậy, còn không phải đứng ngoài này hơn một khắc rồi?

- Hoàng thượng đã cất công chuẩn bị cho thần thiếp như vậy, thiếp còn chưa nói nổi lời cảm tạ, chờ người cùng dùng bữa thì có gì lạ ạ? - Nàng mỉm cười nhìn bàn tay mình được bao bọc bởi bàn tay Hoàng đế, khẽ kéo hắn đi - Mau vào ăn thôi, nếu không đồ ăn sẽ sớm nguội mất.

Nếu là người khác, câu nói này sớm đã bị cho là mạo phạm, nhưng Mạc Kỳ Thiên nhìn nàng vui vẻ như vậy, trong lòng cũng bất giác cảm thấy ấm áp. Hắn từ nhỏ được dưỡng dục để trở thành vua, mẫu hậu vô cùng nghiêm khắc, mà phụ hoàng thì một chút yêu quý dành cho người đích tử(4) này cũng không có. Hắn nạp thiếp, rồi sau là nạp phi, nhưng trước giờ chưa nữ nhân nào yêu hắn, hay chí ít là bộc lộ tình cảm của nàng ấy với hắn, rõ ràng và chân thật như nàng. Từ bao giờ, nơi hắn có thể trút bỏ mọi mệt mỏi triều chính mà yên bình thoải mái như vậy, ngoài Mộc Lam cung còn có thêm nơi này.

Nhìn nàng vui vẻ gấp một miếng thịt nướng vào bát mình, ánh mắt đầy mong đợi, hắn khẽ cười đáp lại nàng, động đũa gấp miếng thịt ấy đưa lên miệng. Có lẽ đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy miếng thịt lại ngọt đến vậy!

(1) Tên của Hoàng tướng quân, anh trai Hoàng chiều dung.

(2) nhà nghỉ, hay có thể coi là “khách sạn” thời ấy.

(3) Tên của Hoàng chiêu dung

(4) Con do chính phi (thê tử) sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Đêm đó, Hoàng đế ngự lại Lạc Tiên điện. Chuyện Ngải đích thân chọn món cho Thiên tần đã sớm được người người truyền nhau mà đến tai các vị bên trên. Hoàng hậu vẫn một mực an vị không chút động tĩnh, Lan Phi vốn chưa từng quan tâm những chuyện như vậy, cũng chỉ cười nhạt rồi nắm tay Đại hoàng tử tiếp tục luyện chữ. Chỉ có hai vị ở Nghi Mai và An Phương cung có vẻ chẳng mấy thoải mái.

Mai Phi nhấp một ngụm trà mật ong, ánh mắt khẽ nhìn nữ nhân trước mặt, thấy người này cũng không để tâm mà vuốt ve chiếc lắc tay bằng bạc, bỗng nhắc lên tiếng:

- Thục Phi xem chừng rất thích chiếc lắc tay này?

- Đồ của Hoàng thượng ban, thần thiếp nào dám không thích? - Thục Phi lúc này mới ngược mắt lên nhìn Mai Phi, trong thanh âm hiện hữu chút giễu cợt.

- Thì ra là vậy, được Hoàng thượng sủng ái đến thế quả thực khiến bốn cung ghen tị. - Mai Phi nén hậm hực trong lòng mà đáp lại - Vậy mà đến giờ vẫn không có tin vui thì An Phương cung, bốn cung quả thật có chút thất vọng.

Thục Phi không đáp lại, bàn tay đặt trên đùi đã sớm siết chặt chiếc khăn. Mai Phi là muốn chế nhạo việc nàng nắm Thánh sủng ba năm vẫn không có Long thai sao? Thế mới nói hơn nhau chỗ này, Lan Phi tuy không được sủng ái nhưng lại có Đại hoàng tử là nhi tử duy nhất của Hoàng thượng làm bệ đỡ, đến Hoàng hậu cũng phải dè chừng vài phần. Còn Ân Như Nguyệt nàng thì sao chứ, dù bây giờ có nắm Thánh sủng nhưng đã ba năm nữa, sẽ có những mỹ nữ xinh đẹp hơn nàng, trẻ trung hơn nàng, cái vị trí Thục Phi này cũng sẽ đổi chủ mà thôi.

Khẽ gượng cười, nàng đáp lại Mai Phi:

- Nương nương là thất vọng cho thần thiếp, hay thất vọng cho chính mình vậy?

- Bốn cung... Bỏ đi, nghe nói giờ Ngộ ba khác Hoàng chiêu dung sẽ bị xử tử, Thục Phi có ý kiến gì chẳng?

- Thần thiếp nào dám. - Thục Phi lấy lại tinh thần, khẽ đứng dậy - Cũng không còn sớm, thần thiếp xin cáo từ.

- Hào. - Mai Phi cũng không mặn mà giữ Thục Phi ở lại, chẳng buồn liếc mắt nhìn bóng lưng yêu kiều xa dần, khẽ với lấy ấm tự rót cho mình thêm chén trà nữa.

Thục Phi bị nàng chọc đúng chỗ hiểm, chắc hẳn trong lòng đang đem nàng băm vằm thành nghìn mảnh. Nhưng chọc nàng ta vui một phần, lại thấy chua xót một phần. Xót nàng ta cùng phận nữ nhi thân bất do kỷ, xót sự tuyệt tình của Đế vương đã đem thanh xuân hồng nhan hóa tro tàn, xót chính bản thân từ khi nào đã trở thành một ác phụ chỉ biết tìm cách hạ bệ người khác. Nhưng nàng còn có đường lui sao? Bước chân vào hậu cung, nàng không chỉ tranh đấu vì sự sống của bản thân mình, mà còn vì thể diện của cả một gia tộc. Nói hậu cung không tham gia chính sự, nhưng chính những nữ nhân nơi cung cấm này lại là những quân cờ dưới tay các vị quan triều đình, mong muốn gửi nữ nhi để vừa lòng Hoàng đế. Mà nàng, cũng chỉ là một quân cờ sắp hết giá trị lợi dụng mà thôi.

Nghe nói trong kì tuyển lần tới, muội muội của nàng cũng sẽ nhập cung...

Giờ Ngộ ba khác.

Trương công công nhìn nữ nhân ngậy đại trước mắt, khẽ thở dài, phát tay. Hai nô tài cầm lụa trắng bước đến phía trước, đem quần quanh cổ Hoàng chiêu dung:

- Nương nương, thất lễ rồi.

Đúng khoảnh khắc hai tên định siết dây, mắt nàng ta bỗng sáng lên, rồi đột ngột cao giọng:

- Hoàng thượng! Hoàng thượng!

Trương Cảnh Đức ngó ra cửa, nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy bóng Hoàng bào, nhẹ tiến đến trước mặt nàng ta, rủ lòng thương mà nhắc nhở:

- Nương nương, Hoàng thượng đang dùng Ngọ thiện bên Lạc Tiên điện, sẽ không qua đây đâu.

- Hoàng thượng! Người đến rồi! Thiếp biết người sẽ đến mà! - Hoàng chiêu dung vẫn điên cuồng gào lớn - Thả ta ra, thả ra!

Trương Cảnh Đức đứng lui lại ba bước, phát tay:

- Làm đi, nhanh một chút, Hoàng thượng còn đang đợi tin.

Hai tên nô tài siết chặt tay. Hoàng chiêu dung hô lên một tiếng, đôi chân gãy dựa, miệng há to cố gắng hít thở, phát ra những âm thanh khàn khàn không rõ. Trương Cảnh Đức quay mặt đi, bước ra ngoài nhìn người đàn ông đeo hạt tràng lớn đã đứng sẵn ngoài cửa:

- Đợi bọn họ xong thì vào làm lễ đi, rồi ra đây nhận thưởng.

- Nô tài rõ rồi.

Diệp Phương Nhã lấy đĩa chộc đến nát tươm miếng đậu phụ, trong đầu lại miên man suy nghĩ. Hoàng thượng vừa ra ngoài, hẳn là do Trương Cảnh Đức bẩm báo chuyện Hoàng chiêu dung. Bất quá nghe nói Mỹ An Quận chúa ở ngoài thành mấy ngày vẫn chưa được vào, nay thậm chí còn không được thấy nhi nữ của mình lần cuối, xem chừng nếu bà ta biết tin này sẽ đem cả gia nàng nguyên rửa mất. Nghĩ đến một Hoàng thị từng kiêu ngạo, năm Thánh sùng lớn chỉ thua kém Thục Phi, nay đã trở thành một cái xác vô hồn, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy buồn bực. Đó, được sùng ái đến thế, rốt cuộc lại vì những nữ nhân trẻ trung xinh đẹp khác mà bị vứt bỏ, thậm chí còn tuyệt mạng. Thế mới nói nếu đang được sùng ái thì cố mà giữ lấy, bằng không một khi Đế tình đã nhạt, có muốn níu giữ một ánh nhìn của Hoàng thượng cũng chỉ là chuyện xa vời.

- Nàng lại nghĩ lung tung gì rồi, miếng đậu phụ cũng không tha. - Không biết từ lúc nào, Mạc Kỳ Thiên đã đi vào, tiến đến sau lưng đặt tay lên vai nàng.

- Không... không có. Hoàng thượng, thần thiếp chỉ là đang nghĩ lần này người vì thiếp mà xử Hoàng chiêu dung nặng như vậy, có người sẽ cho rằng thiếp được sùng sinh kiêu mất.

- Từ khi nào nàng lại biết lo xa như vậy? Trẫm lần này là vì cả hậu cung trừ họa, những kẻ khác có muốn cũng không được nói gì nàng. - Hắn ngồi xuống bên cạnh nàng, thanh âm cương nghị - Hoàng thị và Mỹ An Quận chúa biết tin rồi, mấy ngày này đừng ra khỏi điện.

Hắn không lo chuyện nàng bị người khác nói xấu ra sao, chỉ là mấy ngày tới thăng tay thanh trướng Hoàng thị, nếu Mỹ An Quận chúa nhân cơ hội này van xin Thái hậu, chắc chắn bà ta sẽ dùng lí do đó mà trừng phạt Thiên tẫn. Xem ra, vẫn là hắn phải đi trước một bước rồi.

- Diệp Phương Nhã, trẫm phong nàng làm Thiên quý tần, hơn nữa vì thân thể còn mỗi mệt, cần bồi bổ thêm, năm ngày tới chỉ cần đóng cửa tĩnh dưỡng, mọi hoạt động thỉnh an đều được miễn!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Tin tức Thiên tẫn được tán phong làm Chính tứ phẩm Quý tần, còn được miễn thỉnh an năm ngày nhanh chóng lan khắp Hậu cung. Trong cung đối với nàng đã căm ghét vô cùng, nhưng không ai dám mở miệng nói một lời. Nghe nói Hoàng thượng sáng nay thượng triều đã thăng tay ném tấu chương của Hoàng tướng quân xuống đất, cho Triệu Thừa tướng đọc toàn bộ tội trạng của hắn ta và Hoàng thị, rồi bắt giam trong ngục chờ ngày xử án. Phủ quận chúa ở thành Trường Yên một trận náo loạn. Trong vòng hai ngày, nhi nữ bị Hoàng đế xử chết, nhi tử bị giam trong ngục, Hoàng thị từ một trong Tam đại gia tộc(1) đã gần như mất hết. Thái hậu thậm chí còn ra mặt nói giúp cho Hoàng thị, nhưng không ngờ lại bị Hoàng thượng bác bỏ, còn nói nếu muốn thì chịu tội chung, liền bắt lực quay trở về đóng cửa cung tu Phật.

Tiền triều đại biến, hậu cung cũng không thể ngồi yên. Triệu Hoàng hậu hiện như ngồi trên đống lửa, bởi lòng nàng hiểu rõ: Hoàng thượng đã muốn lật kèo rồi!

Khi xưa mới lên ngôi, Mạc Kỳ Thiên dù không muốn cũng phải dựa vào Triệu thị và Ân thị để nắm chắc vương vị, đề phòng Đại vương gia còn ở biên cương. Nhưng hiện giờ Lã thị của Thái hậu đã sụp đổ, Hoàng thị là gia tộc có liên hệ chặt chẽ với hoàng tộc cũng đã theo vết xe đổ của Lã thị, lần này Hoàng đế thực tâm muốn một tay thu lại sơn hà! Mà Triệu gia của nàng... xem chừng bao nhiêu tội lỗi cũng sẽ sớm bị phanh phui!

Việc nàng cần làm bây giờ chính là đóng vai một Hoàng hậu công tâm chính trực, dựa vào tình nghĩa phu thê bao năm nay, hẳn hẳn sẽ không đến mức tuyệt tình như vậy!

- Hoàng hậu nương nương, Xuân Miên cô cô cầu kiến ạ. - Y Hòa từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt nàng ta, lên tiếng.

Xuân Miên cô cô là Đại cung nữ của Thái hậu, lần này đích thân đến đây, nếu không vì Thái hậu muốn mời Hoàng hậu đây triều kiến thì còn vì lý do gì nữa?

Xuân Miên cô cô bước vào, nhanh chóng quỳ xuống hành đại lễ. Nữ nhân này đã theo Thái hậu hai mươi mấy năm, chuyện trong cung không gì không thông thuộc. Mái tóc vì ảnh hưởng của thời gian đã hoa râm, trên khuôn mặt phúc hậu cũng đã in hằn dấu vết của thời gian. Nói đến phúc hậu, Hoàng hậu bật cười. Ở bên Thái hậu, chứng kiến người bày mưu lập kế giết Bạch phi, Nhu hiền dung, tự tay dâng thuốc đầu độc Tiên đế, vậy mà không những không khiếp sợ còn giữ được nét phúc hậu trên mặt, quả thật vô cùng đáng nể phục.

- Cô cô đến đây hôm nay là có chuyện gì vậy? - Thanh âm nàng ta không mặn không nhạt, còn nghe ra chút khinh thường. Thái hậu bình thường đối với nàng ta vô cùng lạnh nhạt, giờ lại cho Đại cô cô đến cầu kiến, nàng có chút “thích ứng không kịp”.

Xuân Miên tinh ý nhận ra sự không chào đón của Hoàng hậu với mình, rụt rè lên tiếng:

- Bẩm Hoàng hậu nương nương, Thái hậu nương nương gọi người đến Từ Linh cung triệu kiến ạ.

- Thái hậu nương nương đột nhiên nhớ đến bốn cung, bốn cung quả thực cảm thấy thụ sủng nhược kinh. - Hoàng hậu bẽn lẽn lấy khăn tay che miệng, ánh mắt lại vô cùng sắc lạnh nhìn Xuân Miên, cuối cùng quay sang đưa tay cho Y Hòa - Đi, đến Từ Linh cung---

Hoàng hậu đến, vừa vận nhìn thấy Mỹ An Quận chúa đang ôm lấy chân Thái hậu, lệ rơi đầy mặt, thật nhìn không ra bộ dáng một Đệ nhất tài nữ kinh thành năm nào. Nàng ta nhẹ nhàng khụy gối hành lễ:

- Thần thiếp thỉnh an Thái hậu nương nương. Thái hậu nương nương vạn phúc kim an.

Theo lễ, Hoàng hậu là Mẫu nghi thiên hạ, đến mẹ đẻ còn phải xưng hô thần - nương nương, vị Mỹ An Quận chúa trước mắt cũng nên quỳ xuống làm lễ với nàng đi chứ nhỉ?

Lã Thái hậu có chút chán ghét nhìn lên nữ nhân mặc Phụng phục đài các trước mặt, nhưng cũng nhanh chóng lên tiếng:

- Hoàng hậu hôm nay đến đây hẳn đã biết?

- Thần thiếp nông cạn, nào dám trộm đoán Phụng ý. - Hoàng hậu tiểu tựa phi tiểu đáp.

- Ngươi! Triệu Thục Nghi, ngươi bây giờ không coi ai gia ra gì nữa hả? - Thái hậu tức giận quát lớn, nhìn Mỹ An Quận chúa rồi dịu giọng - Sự thể đã ra nông nổi này, nếu ngươi không tìm cách triệt tiêu nàng ta, sẽ lại có một Thục Phi thứ hai cho xem.

- Thần thiếp phụng Thánh chỉ cai quản hậu cung, thực không dám làm ra loại chuyện này. Thái hậu nương nương nói vậy, há lại cho rằng Thục Nghi dám làm càn sao?

Thái hậu chưa kịp lên tiếng đáp trả, bên ngoài đã vang lên thanh âm cương nghị đầy tức giận:

- Dám trái Thánh chỉ đưa Mỹ An Quận chúa vào cung, còn mưu hại phi tần, Thái hậu nương nương, người đứng là giới thật!

Lạc Tiên điện.

Diệp Phương Nhã thành thoi đọc sách, bỗng cảm thấy bản thân quả thực có hơi lười biếng. Mấy chuyện gần đây đều là Hoàng thượng ra mặt giải quyết hộ nàng, giờ lại được thoải mái trong điện không cần chạm mặt ai, không thấy loại ánh mắt như giết người của mấy kẻ kia, cũng không khỏi thấy trống trải. Đang định gọi Trúc Mai mang ít mẩu ra về thử, nàng lại nghe thấy tiếng thái giám vang lên bên ngoài, bèn bảo Quỳnh Như:

- Em ra xem đó là ai, cho vào đi.

Người bước vào là Trương Cảnh Đức, khuôn mặt lộ chút căng thẳng, nhìn thấy nàng mới thờ phào một tiếng:

- Nô tài tham kiến Thiên quý tần.

- Trương công công đến đây có chuyện gì sao? - Nhận ra vẻ khẩn trương trên khuôn mặt hắn, nàng chỉnh lại tư thế ngồi, lên tiếng hỏi.

- Bẩm nương nương, Hoàng thượng truyền người đến Hiền Viên điện, dặn trong nửa canh giờ phải có mặt.

Hiền Viên điện nằm phía sau cung Cảnh Long, là nơi Hoàng đế nghỉ ngơi, trước đây dù có thị tẩm cũng chỉ ở gian ngoài cung Cảnh Long, nghe nói phi tần trong cung duy nhất có Thục Phi được vào đó, nay gọi nàng đến...

Trái ngược với sự ngạc nhiên của nàng, Trúc Mai và Quỳnh Như lại nhanh chóng kéo nàng ngồi xuống trước gương, kẻ chải tóc người tô son, còn gọi thêm một nô tì khác đi chọn y phục, khung cảnh ồn ào nhưng không rối loạn. Chỉ trong hai nén hương, tất cả đã hoàn thành. Trương Cảnh Đức đưa nàng lên kiệu, bốn tên nô tài đi nhanh chóng bước. Chẳng mấy chốc, nàng đã đến cung Cảnh Long, nhưng lần này lại vội vã đến vậy.

Dẫn nàng men theo lối nhỏ đằng sau thư phòng để đến Hiên Viên điện, Trương Cảnh Đức khẽ dặn dò:

- Hoàng thượng hôm nay đang vô cùng tức giận, nương nương chút nữa đi qua thư phòng đừng làm ồn, kéo Người sẽ... - Về sau y không nói nhưng nàng cũng đã ngầm hiểu. Y là sợ Hoàng thượng sẽ giận cá chém thớt.

Về Hiên Viên điện, Trương Cảnh Đức để nàng một mình ở lại rồi xin lui. Nàng khẽ nhìn xung quanh. Hiên Viên điện khác với Chính điện cung Cảnh Long, mọi thứ đều giản dị nhưng toát lên được phong thái vương giả. Liếc mắt nhìn quanh, nàng bỗng bị thu hút bởi bức tranh thủy mặc, bèn tiến đến định chạm vào, lại nghe thấy tiếng Hoàng đế vang lên:

- Chẳng phải trầm từng nói, cái tính tò mò này sẽ hại chết nàng hay sao?

(1) Tam đại gia tộc: Ba gia tộc đứng đầu: Triệu thị (nhà mẹ đẻ Hoàng hậu), Ân thị (Thục Phi) và Hoàng thị.

~ Lời tác giả ~

Thứ sáu vừa rồi bận rộn, không kịp ra chương mới đều đặn cho mọi người, nên chương này đặc biệt dài đến 1400 từ, coi như là chút quà bồi thường nhé

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

- Chẳng phải trầm từng nói, cái tính tò mò này sẽ hại chết nàng hay sao?

Hoàng đế bước vào, nhanh chóng bước đến ôm nàng từ đằng sau, tựa đầu vào vai nàng. Hơi thở lạnh lạnh của nam nhân phả vào cổ khiến nàng không khỏi run người một cái nhưng lại không dám lên tiếng, sợ chọc giận hân. Cuối cùng, vẫn là Mạc Kỳ Thiên lên tiếng trước:

- Hôm nay trầm rất khó chịu.

Thấy Hoàng đế chịu bày tỏ cảm xúc với mình, nàng có chút ngạc nhiên nhưng nhanh chóng che giấu, quay người lại đối mặt với hân:

- Hoàng thượng, là chuyện của Hoàng thị sao?

- Cũng không hẳn, có liên quan một chút. - Hân nói có chút lẩn lộn - Diệp Phương Nhã, nhị huynh nàng đợt tới sẽ thi làm quan đúng không?

- Bẩm Hoàng thượng, đúng vậy ạ. - Nàng đáp lời, đỡ hân xuống phản.

- Hân... trong Hình bộ vẫn đang thiếu một chức ghi chép các trọng án, nếu được làm chức này sẽ tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm. - Hân ngập ngừng trong giây lát rồi nói, vỗ nhẹ lên mu bàn tay của nàng.

Ngay lập tức, Diệp Phương Nhã quỳ xuống trước mặt hân, đầu cúi gằm, hoảng hốt:

- Hoàng thượng, hậu cung không được tham gia chính sự!

- Nàng yên tâm, những thứ gì trầm muốn nàng nghe, kẻ nào dám phản đối? - Mạc Kỳ Thiên có vẻ hài lòng với phản ứng này của nàng, đưa tay đỡ nàng lên ngồi cạnh mình - Đi nghỉ thôi.

Dây dưa một hồi, hân để đầu nàng tựa vào cánh tay mình, dùng tay còn lại vén vài sợi tóc lòa xòa trước mặt nàng. Có lẽ do quá mệt, nàng thiếp đi trong lòng hân, khuôn mặt vẫn đỏ bừng, đôi môi căng mọng khiến hân không tự chủ được đặt xuống một nụ hôn nhẹ. Trong đầu hân bỗng hiện lên hình ảnh nữ nhân đó. Thục Phi.

Thục Phi khi ấy còn là Ân Phi, chưa được ban hào Thục đã là người đầu tiên được hưởng ân sủng ngút trời, được bước chân vào Hiên Viên điện. Sự việc này cũng đánh dấu những năm tháng độc chiếm Thánh sủng của nàng ấy. Suốt ba năm, không một nữ nhân nào được vào hậu viện, đừng nói đến chuyện đến được nơi nghỉ ngơi của Hoàng đế. Chính hân cũng thấy ngoài Thục Phi không người nào phù hợp để bước vào nơi này, kể cả Hoàng hậu, vậy mà giờ lại cho một nữ nhân mới là Chính tứ phẩm vào đây, bản thân cũng cảm thấy buồn cười. Diệp Phương Nhã nàng có gì tốt? Nhan sắc chỉ thuộc loại dễ nhìn, chẳng phải chim sa cá lặn như Thục Phi hay Liễu Hiền dung, thanh âm không trong trẻo cuốn hút như Mai Phi, trí tuệ còn kém xa Lan Phi, đừng nói đến việc có phần ngớ ngẩn, cách hành xử lại có chút ngây ngô, không bằng một nửa Hoàng hậu. Thật sự mà nói, hân có lực tung người nàng lên cũng chẳng thấy điểm nào thực sự ưng ý nổi. Nhưng cảm giác gần gũi mà nàng mang lại cho hân lại là độc nhất, nàng không cho hân cảm giác muốn chiếm hữu như Thục Phi, mà là một loại cảm giác, nàng chính là người nhà của hân, hân cần nàng. Không phải loại tình cảm không thể dứt ra được, mà là

không có sẽ cảm thấy vô cùng thiếu thốn, trống trải.

Mãi suy nghĩ, hắn đã thấy nàng khẽ rên một tiếng rồi rúc vào lòng hắn tìm hơi ấm như con mèo nhỏ, liền vòng tay ôm lấy nàng rồi cũng thiếp đi.

Mới tảng sáng, bên ngoài vẫn mờ trong sương, Diệp Phương Nhã đã giật mình thức dậy. Nàng gấp phải ác mộng, mồ hôi ướt đầm hai bàn tay. Có lẽ hành động của nàng đã đánh động Hoàng đế, hắn quơ tay kéo nàng lại trong lòng, thanh âm vẫn còn ngái ngủ nói:

- Còn chưa sáng, nàng sao vậy?

- Thiếp không sao, Hoàng thượng nghỉ ngơi đi ạ. - Nàng đáp lại rồi nằm xuống bên cạnh hắn.

Nam nhân bên cạnh chỉ “Ừ” một tiếng rồi lại chìm vào giấc ngủ. Nàng trần trọc mãi vẫn không thể nào nhắm mắt nghỉ ngơi tiếp nữa, liền nhìn ngắm khuôn mặt của hắn mà thầm đánh giá. Khuôn mặt góc cạnh, mắt phượng hẹp dài, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng hơi mím lại. Môi mỏng bạc tình, đặt trên người Cửu ngũ chí tôn lại càng đúng hơn.

Khẽ nhón người chạm nhẹ môi mình vào môi hắn, Diệp Phương Nhã nhanh chóng rút lại, nhưng Mạc Kỳ Thiên đã mở mắt, nhìn nàng cười ma mẫn:

- Nhã Nhã là hôn trộm trăm sao? Chắc, vậy cũng gọi là hôn, không được, trăm nên dạy nàng lại mới phải.

Nói xong, chưa để nàng kịp phản ứng, hắn đã đặt nàng dưới thân rồi hôn mãnh liệt. Môi lưỡi dây dưa không dứt, không khí trong phòng cũng bắt gặp nóng lên. Có vẻ như vẫn chưa thỏa mãn, hắn bắt đầu đưa tay dọc thân nàng, rồi nhanh chóng tiến vào, khiến nàng chỉ biết bất lực gào thét trong lòng: “Hoàng thượng ơi Hoàng thượng, người có lẽ đúng là con trời, một đêm qua còn chưa thấy mệt hay sao?”

Đang định tiếp tục, hai người đã lại nghe tiếng Trương Cảnh Đức vang lên:

- Hoàng thượng, đã đến giờ thượng triều.

Thấy sự bất đắc dĩ hiện ra trong mắt hắn, nàng không nhịn được mà cười nhẹ một tiếng, liền nhận được một cái lườm sắc lém của hắn. Hắn lên tiếng, thanh âm không mấy vui vẻ:

- Trương Cảnh Đức, chuẩn bị bồn tắm.

Có vẻ như nhận ra mình đã làm gì sai, Trương Cảnh Đức chỉ “Dạ” một tiếng rồi lui ra ngoài. Đợi tiếng bước chân im rồi, hắn mới bế bổng nàng về phía phòng tắm ấy, sắc mặt lạnh lùng không nhìn nàng lấy một lần. Đến nơi, không quản nàng có muốn hay không, hắn quăng nàng xuống bồn. Gọi là bồn tắm, nhưng đây giống như một cái hồ thu nhỏ vậy, khá rộng, trên mặt nước còn rải vài cánh hoa hồng. Nhìn nàng giẫy dụa mãi mới ngoi lên được, hắn chậm rãi cởi đai áo rồi bước xuống, đưa tay ôm lấy eo nàng kéo lên, thanh âm mang chút giận dữ hiếm thấy:

- Thấy ta như vậy thích lắm sao?

- Thiếp không dám nữa đâu... - Nàng khẽ nũng nịu, nhưng thanh âm cũng có chút trách móc - Kẻo Hoàng thượng sẽ phạt thiếp, thiếp sợ rồi.

Trong giây phút ngắn ngủi, nàng cảm nhận được vòng tay hắn qua eo nàng chặt hơn, nhưng nhanh chóng giãn ra.

Ngắm người xong xuôi, nàng lại được hắn bế lên, thả xuống đất:

- Hầu trăm mặc đồ.

Diệp Phương Nhã vẫn giữ nét cười trên mặt, lẳng lặng tiến đến mặc từng lớp áo lên người hắn, chỉnh lại Long mào cho hắn. Đợi đến khi xong rồi, hắn mới nhìn nàng, thanh âm nửa đùa nửa chán ghét:

- Trăm cũng đã xong rồi, nàng còn chưa có gì che thân?

Nàng thâm thâm trong lòng. Thì ra bậc Cửu ngũ chí tôn cũng có lúc nhỏ mọn thế này sao? Ngoan ngoãn mặc đồ đầy đủ, định bước ra, nàng lại thấy hắn vẫn đang đứng ngoài đợi nàng, bên tai ngạc nhiên hỏi:

- Hoàng thượng còn chưa thượng triều? Sẽ muộn mất.

- Trăm chưa vội đi, nàng đã muốn đuổi trăm sao? - Hắn mang ý cười hỏi nàng - Hôm nay cứ ở lại đây, trưa trăm sẽ đến dùng tiệc với nàng.

- Tàn thiếp vâng mệnh. - Nàng đáp lại, ánh mắt mang theo lưu luyến nhìn hắn.

Cho đến khi bóng Hoàng bào khuất hẳn rồi, nàng mới an tâm hạ nụ cười ngọt ngào trên miệng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Việc nàng được Hoàng thượng triệu đến cung Cảnh Long thị tẩm, còn được bước chân vào Hiên Viên điện đã khiến vô số kẻ đỏ mắt ghen tị. Dù sao cũng chỉ là một Quý tần, năm đó Thục Phi phải leo lên hàng Phi mới được đặt chân vào, nay nàng lại được sủng ái như vậy, vô tình hay cố ý sẽ làm phật lòng vị ở cung An Phương kia. Nghe nói Thục Phi khi nghe tin đã hất văng cả bộ trà cụ đáng giá ngàn lượng xuống đất, còn phạt quỳ bốn canh giờ một cung nữ mang phần đến cho nàng ta chậm trễ. Diệp Phương Nhã nghe tin này cũng không mấy ngạc nhiên. Thục Phi ba năm qua đều nắm Thánh sủng, việc được đặt chân vào Hiên Viên điện chính là sự đánh dấu của độc sủng nàng ta có được, nay nàng lại được Hoàng đế thị tẩm trong đó... Cái thứ này không thể coi là “độc sủng” của một mình Thục Phi được nữa rồi. Chỉ là nàng từ giờ cũng nên đề phòng một chút, Thục Phi đã không giữ nổi bộ mặt cao quý không màng nữ nhân tranh đấu nữa rồi, tất nhiên cũng sẽ trút giận lên đầu nàng. Mà một Chính tứ phẩm thấp kém như nàng có tư cách để tự bảo vệ mình trước Chính nhất phẩm hay sao?

Được giữ lại thị tẩm ở Hiên Viên điện đồng nghĩa với việc không cần đi thỉnh an Hoàng hậu. Diệp Phương Nhã nhìn nô tì quản sự Tô Linh đang quỳ trước mặt mình hành lễ, lên tiếng:

- Miễn lễ đi.

- Tạ ơn nương nương. - Tô Linh đứng dậy, vô cùng cung kính nhận khay đồ từ tay nô tì đằng sau dâng lên nàng - Đây là y phục Hoàng thượng ban tặng cho nương nương. Người còn dọn nương nương gài trăm bạc hình hoa lê mà người từng ban trước đây, nói là rất hợp với nương nương ạ.

Đã cho người mang y phục đến, còn dặn phải phối trang sức như thế nào, người ngoài nhìn vào hẳn sẽ cho rằng Hoàng đế tốn rất nhiều tâm tư. Diệp Phương Nhã cũng bất đắc dĩ công nhận điều này, nhận lấy khay đồ rồi cho Tô Linh lui. Thay y phục, lấy chiếc trăm hoa lê bằng bạc ra cài lên mái tóc vấn đơn giản, nàng quay lại nhìn hai cung nữ đang thu dọn y phục lúc trước, lên tiếng hỏi:

- Hai người tên gì?

Nô tì bên phải có vẻ lạnh lợi hơn, lên tiếng trước:

- Bẩm nương nương, nô tì tên Y Hoan.

Người còn lại cũng nhanh chóng tiếp lời:

- Bẩm Thiên Quý tần, nô tì là Y Lạc.

Y Hoan Y Lạc. Hoan Lạc? Đến việc đặt tên nô tì cũng đầy ẩn ý như vậy, Hoàng đế quả thực không chỉ là một kẻ bạo quân chỉ biết chém giết. Nàng thầm cảm thán rồi hỏi:

- Bình thường Hoàng thượng sẽ nghỉ tại đây sao?

- Bẩm nương nương, đúng vậy ạ.

- Bốn cung nghe nói Người không thích kẻ lạ vào điện, vậy số lượng người phục vụ ở đây hẳn rất ít đi? - Nàng nhẹ nhàng dò hỏi, quan sát sắc mặt hai người.

Y Hoan vẫn là người lên tiếng trước, vô cùng điềm đạm, tôn kính nhưng không nịnh nọt:

- Bẩm nương nương, quả thật như vậy. Trong Hiên Viên điện chỉ có hai đứa nô tì và một thái giám hầu cận, những kẻ khác nếu vô ý vào đây đều bị chặt chân.

Chặt chân. Hình phạt này có vẻ quá khắc nghiệt đi. Thảo nào nơi này lại im ắng thanh tịnh như vậy, hóa ra là vì không có người. Có lẽ Hoàng thượng cũng đã tính riêng cho mình một nơi để tránh bị làm phiền, đến cả buồng thị tẩm bình thường cũng ở trung cung, bên ngoài hậu viện còn có hai tên lính gác không cho phép kẻ lạ vào. Nhưng, nếu đã như vậy, vì sao lại phá lệ cho Thục Phi và nàng vào? Là có thứ gì hai người các nàng nên biết sao?

Xét đi xét lại, điều này là không có khả năng. Thục Phi là ái nữ của Ân thị, mà dù hiện giờ hay ba năm trước Ân thị và Triệu thị đều cái gai trong mắt Hoàng đế, Ân Như Nguyệt lại không phải kẻ gốc, hoàn toàn có thể phát hiện điều gì bất lợi cho hắn. Còn nàng xuất thân lại bình thường, sủng ái cũng chẳng bằng nàng ta, vì sao cũng được vào đây? So về mọi mặt, nàng và Thục Phi đều không có lấy nửa điểm tương đồng, nên khả năng có điều nàng và nàng ấy cần thấy là không thể.

Thấy nàng mãi suy nghĩ, Y Lạc đánh bạo lên tiếng:

- Nương nương?

- À, các người lui được rồi. - Nàng phẩy tay - Khi nào cần bốn cung sẽ gọi.

- Nô ti cáo lui.

Đội hai nàng ấy lui ra rồi, Diệp Phương Nhã mới đứng dậy đi vòng quanh phòng, nhưng tuyệt đối không dám chạm tay vào thứ gì. Đây là phòng của Hoàng đế, nàng cái gì cũng không được động vào, chưa kể khả năng cất giấu một vài bí mật là rất cao, mà nếu nàng phát hiện thì cách duy nhất hẳn làm chính là giết người diệt khẩu. Hoàng đế đã nhắc nhở, cũng là ngầm cảnh cáo nàng. Muốn tránh khỏi liên lụy, tốt nhất là kiềm chế sự tò mò của bản thân xuống.

Chẳng mấy chốc, nàng đã chán nản ngả người trên nệm gấm. Gắn vua là gần cộp, nơi vua ở chính là hang cộp. Nàng dù gì cũng chỉ là một con dê nhỏ được cộp thuận mắt mà đem về hang, không dám tự ý rời khỏi, càng không thể động chạm đến bất cứ thứ gì, cứ thế nằm lì trên nệm, chẳng mấy chốc đã thiếp đi.

Bị đánh thức bởi hương thức ăn vẫn vương cánh mũi, nàng trở mình ngồi dậy, nhẹ lấy tay vuốt lại tóc, đã nhìn thấy Hoàng đế đang ngồi bên bàn đá chống tay nhìn nàng. Trông bộ dáng bị dọa đến kinh sợ của nàng, hẳn thở dài, không rõ là cung chiêu hay trách móc:

- Trẫm nói đội trăm về dùng thiện, thế nào lại lăn ra ngủ rồi?

- Thiếp... - Thấy hẳn không có ý trách phạt, nàng khẽ cúi đầu, gò má đỏ lên.

- Xem chừng nếu không phải ngủ thấy thức ăn ngon, nàng còn bắt trăm đội thêm vài canh giờ đấy. - Hẳn tiến đến búng nhẹ vào trán nàng - Ngủ nhiều như vậy, sắp thành heo rồi.

- Thiếp thanh mảnh như vậy, người còn chê thiếp là heo sao? - Nàng đắm nhẹ vào ngực hẳn, vừa tự cao vừa trách móc - Còn không phải tại người bỏ thiếp lại đây, còn không cho Trúc Mai vào bầu bạn với thiếp nữa.

Nhận thấy bản thân đã thất lễ, nàng vội quỳ xuống:

- Tàn thiếp lỡ miệng, mong Hoàng thượng trách phạt.

- Phạt cái gì chứ? Đứng lên. - Thấy nàng đột ngột quỳ xuống, hẳn có chút mất hứng lên tiếng, đỡ nàng ngồi bên cạnh, khẽ thủ thi - Nếu buồn chán có thể gọi Y Hoan và Y Lạc đến đây, hai người họ cũng biết rất nhiều thứ hay ho.

- Được Hoàng thượng quan tâm như vậy là thiếp có phúc phận lớn. - Nàng cười xán lạn, vươn tay ôm hẳn, cốt chỉ muốn che đi ánh mắt đã dâng lên mấy phần chán ghét này.

Nói là gọi hai nô ti thân cận của hẳn đến giải khuây, ngoài mặt là cung chiêu, nhưng trong lời nói không có chút hứa hẹn nào của việc hẳn sẽ ở lại bầu bạn với nàng. Ý tứ rõ ràng, nàng ngoan ngoãn ở lại đây, trăm còn có việc, không thể bên nàng lâu. Tuy là ở trong Hiến Viên điện, nhưng thời gian gặp Hoàng đế trên thực tế cũng chỉ hơn mọi ngày nửa canh giờ, chẳng tính là nhiều. Có một minh quân trọng việc nước hơn nữ sắc là cái mừng của đất nước, nhưng với một nữ nhân hậu cung như nàng, không biết nên vui hay buồn đây?

Lời tác giả:

Có reader nào thấy là lạ hông? Răng chap trước đăng thứ tư và chap này đăng thứ bảy? Well, yep, chẳng là bạn au hứng đột xuất nên xả chương mới nhanh cho các bạn ấy mà> ai thương tui hơn:

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Hoàng đế dùng thiện xong liền cùng nàng đi ngủ. Nói đi ngủ chính là đi ngủ, chưa để cho nàng lên tiếng, hẳn đã bước lên sàng nằm vào bên trong, kéo chăn lên sát cằm, quay lưng ra ngoài. Trước tình cảnh này, nàng lại chỉ thấy một sự giận dữ nhỏ nhen của vị Hoàng đế cao cao tại thượng ấy, bèn nhẹ nhàng cời y phục, chui vào trong chăn vòng tay qua ôm lưng hẳn.

Cảm nhận người nam nhân có chút cứng lại, nàng tiếp tục ôm chặt hẳn hơn nữa, nhỏ giọng ní non:

- Hoàng thượng~

Hẳn không đáp lời, cũng không gạt bàn tay đang lướt dần từ ngực xuống bụng mình, chỉ khẽ biểu lộ sự bức dọc qua tiếng hừ nhỏ. Thấy thế, nàng càng bạo gan hơn, hôn nhẹ lên vai hẳn. Đến lúc này, hẳn dường như không nhận được nữa, gằm gừ:

- Nàng còn làm nữa sẽ hồi không kịp đâu.

Dám mạo phạm Long thể là một tội lớn, đáng chém đầu, nhưng sự hối hận trong lời nói của hắn lại mang một nét nghĩa khác. Diệp Phuong Nhã tất nhiên cũng hiểu điều này, liền tỏ vẻ như mình hiểu chuyện, bỏ tay xuống, gạt chắn ra định mặc y phục vào. Mạc Kỳ Thiên thấy hành động này, không chần chừ kéo nàng lại:

- Định đi đâu?

- Thiếp đi chịu phạt. Tàn thiếp mạo phạm Long thể, tội đáng chết. - Nàng đáp lời, nhưng thanh âm phảng phất chút không cam chịu.

Quả không ngoài dự đoán, hắn bật cười, xoay người kéo nàng nằm sát vào mình, ánh mắt nóng bỏng như muốn nhấn chìm người đối diện:

- Trẫm chưa cho đi, nàng dám tự ý, hai tội gộp làm một, phạt nàng một thể vậy.

Diệp Phuong Nhã giả như chưa hiểu ý hắn, vội vã lấy y phục che thân:

- Hoàng thượng, người là định đem thiếp đi chém thật sao?

Ngốc. Mạc Kỳ Thiên trong lòng cảm thán. Nữ nhân này chủ động câu dẫn hắn, hắn tưởng nàng đã học được chút quyền rũ của ai, nào ngờ đầu óc vẫn quá ngây thơ trong sáng như vậy. Xem chừng lần này hắn phải dạy dỗ nàng thật kỹ mới được!

Lật người, để nàng dưới thân mình, hắn lướt môi dọc từ cổ xuống xương quai xanh, thì thầm vào tai nàng:

- Dám câu dẫn trẫm, giờ lại không có gan dập lửa sao?

Nàng như vừa hiểu ra chuyện gì, liền đỏ mặt ấp úng không nên lời. Không để nàng kịp lên tiếng, hắn đã áp môi mình lên môi nàng, dây dưa không dứt. Trong phòng khẽ vang lên tiếng í ới nho nhỏ...

“Ăn” no, khi tỉnh dậy tinh thần tất nhiên là vô cùng thoải mái. Mạc Kỳ Thiên thay Hoàng bào, ra ngự thư phòng bàn luận chính sự với triều thần. Thấy Hoàng đế hôm nay đột ngột dễ tính, quần thần chỉ biết nhìn nhau bối rối, cuối cùng vẫn là lão hồ ly Triệu Thừa tướng lên tiếng:

- Khởi bẩm Hoàng thượng, thần có việc muốn bẩm báo.

- Khanh nói đi.

- Mỹ An Quận chúa dám vào kinh thành, là tội mạo phạm Thánh chỉ, thần kính mong Hoàng thượng xử lý nghiêm việc này.

Vài tiếng xì xào vang lên. Ai cũng biết ba gia tộc đứng đầu Triệu - Hoàng - Ân không ưa nhau, luôn tìm cách hạ bệ đối phương, nhưng không ngờ Triệu Thừa tướng lại gây sức ép bắt Hoàng thượng xử tội cô cô của mình như vậy.

Mai Thượng thư thấy vậy cũng lên tiếng:

- Bẩm Hoàng thượng, Triệu thừa tướng nói rất đúng, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, Mỹ An Quận chúa phạm tội tày đình, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha, nếu không xử sẽ khiến người ta đàm tiếu. Triệu Thừa tướng âu cũng là nghĩ cho đất nước.

- Có được hai vị trung thần như hai khanh quả là phúc lớn của trẫm. - Mạc Kỳ Thiên nhếch môi - Trẫm cũng đã có ý của mình, ngày mai thượng triều sẽ công bố cho chư vị ái khanh.

- Hoàng thượng anh minh. - Tất cả triều thần trong ngự thư phòng đều quỳ xuống. Nhìn sự đặc ý hiện rõ trên khuôn mặt của Triệu thừa tướng và Mai Thượng thư, nét cười trên mặt hắn càng đậm. Ai mà không biết, nếu Hoàng thị sụp đổ, Mai thị của Thượng thư đại nhân sẽ lên thay? Mai thị còn có con gái là sủng phi của Hoàng đế, sau này còn có thể phát lên đến mức nào?

- Còn chuyện gì, các khanh bẩm báo nốt đi.

Hoàng đế đi rồi, nàng cũng moi được từ miệng Y Hoan Y Lạc vài tin hay ho. Mỹ An Quận chúa trái lệnh vào kinh thành, bị Hoàng đế bắt gặp. May mắn là Ngài nể tình cô cô nên chỉ bị đuổi khỏi hoàng thành, nhưng lại hạ chiếu cả đời không được vào kinh nữa. Nhưng những kẻ khác thì không yên ổn như vậy: toàn bộ những người tiếp tay cho Mỹ An Quận chúa vào thành đều bị đem ra trượng tử, tổng cộng ba mươi một người. Điều này đủ cho thấy sự tức giận của Hoàng thượng đã lớn đến nhường nào.

Còn một việc nữa, Hoàng thượng nói Thái hậu nương nương tuổi đã cao, cần tập trung tinh dưỡng, việc hậu cung để Hoàng hậu quản lý là được, bèn thu lại Phụng ân giao cho Hoàng hậu. Nói là vậy nhưng người trong cung đều hiểu lý do. Hoàng thượng đã hạ chiếu cấm Mỹ An Quận chúa vào thành, còn kẻ nào dám trái lệnh, lại đủ thực lực qua mặt Cẩm vệ quân? Tất nhiên chỉ có vị Thái hậu đang tu Phật trong cung Từ Linh mà thôi. Nhưng dù gì đây cũng là Thái hậu, chuyện này truyền ra ngoài sẽ có nhiều lời đàm tiếu không hay, mà không phạt bà ta sẽ càng làm càn, cách tốt nhất là thu lại ân tín, quần thúc Từ Linh cung, vừa cảnh cáo mọi người, vừa không mất chữ “Hiếu”, vẹn cả đôi đường. Chuyện này xem chừng xong rồi.

Đội đã. Nàng bật khỏi nhuyến ý, khuôn mặt trắng bệch khiến Y Lạc lo lắng hỏi:

- Nương nương, người không sao chứ ạ?

- Bồn cung không sao, hai người lui ra ngoài đi. - Nàng phẩy tay rồi hít thở sâu, trong lòng có chút lạnh lẽo.

Trong vụ này, Mỹ An Quận chúa nhà tan cửa nát, mặt mũi cũng chẳng còn, Hoàng thị rút từ đình vinh quang xuống vực thẳm, Thái hậu bị Hoàng thượng đề phòng, thu lại ân tín. Vậy kẻ nào là kẻ được lợi nhất?

Hoàng hậu.

Nàng đã bỏ sót một chi tiết. Hôm đó là buổi chiều, theo thường lệ Hoàng đế sẽ ở trong Ngự thư phòng bàn luận chính sự, không thể nào xuất hiện ở Từ Linh cung được. Mà Hoàng thượng với Thái hậu tình cảm không tốt, càng không thể có chuyện ghé thăm. Chỉ còn lại duy nhất một khả năng, có người báo cho hần. Thái hậu cho người đi mời Hoàng hậu hần đã tính kế, phao tin gì đó, các phi tần càng không dám làm phiền Hoàng đế đang bàn luận, lỡ không có việc gì sẽ phạm tội chém đầu. Người duy nhất có gan làm vậy là ai? Chỉ có thể là Triệu Hoàng hậu.

Hoàng hậu chơi Thái hậu một ván quá hiểm, mà vừa được lòng Hoàng đế vừa có lợi cho bản thân. Báo được việc tày đình này, chính là giúp Hoàng đế càng có cơ xử tội Hoàng thị, cũng như dập bớt uy quyền của Thái hậu xuống. Phụng ản bị thu, người duy nhất có quyền thụ ản chính là Hoàng hậu. Thái hậu tu hành trở về liền lấy đủ cơ để thu Phụng ản, đương nhiên là Hoàng hậu không vui về gì, nhưng phận là hậu bối không thể không nghe. Giờ đã lấy lại được Phụng ản, lại đập cho Hoàng thị đã bại càng bại hơn, Hoàng hậu cùng Triệu thị chính thức thắng cả trong cả ngoài. Có đầu óc tính toán cùng cái gan lớn dám dùng Thái hậu làm bàn đạp, quả không hổ là con gái Triệu Thừa tướng!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Nghĩ đến một nữ nhân như Triệu Thục Nghi, Diệp Phụng Nhã không khỏi kính nể. Hơn Hoàng đế hai tuổi, mười bảy bước chân vào Đông cung làm Thái tử phi, hai hai khoác lên mình Phụng phục, nếu không có tâm tư sâu vạn trượng thì nàng ta không thể sống yên ổn đến hôm nay được. Năm đó Thái hậu nắm quyền, Lã thị tung hoành ngang dọc, nhưng đích nữ mới chỉ mười một tuổi nên không thể lập làm Thái tử phi. Ân Như Nguyệt cũng mới mười tuổi, nhan sắc chưa đến thời kì nở rộ. Chức vị ấy chỉ còn là cuộc chiến giữa Triệu thị Triệu Thục Nghi, Ninh thị Ninh Ngọc Lan và Hoàng thị Hoàng Di. Để có thể thắng cả cháu gái Thái hậu và ái nữ của trung thần, Triệu gia hần đã tốn rất nhiều tâm tư cho người trưởng nữ này. Thái hậu ngày đó còn có Hoàng Di, vì sao cuối cùng lại chọn Triệu Thục Nghi, điều này có lẽ chỉ có người trong cuộc mới hiểu. Càng cố bối móc, nàng chỉ càng thấy tâm địa những nữ nhân này như mê cung vạn lối, không thể thấy đường ra.

Nói đến việc lập Đông cung Thái tử, năm đó Tiên đế lâm bệnh, có ba Hoàng tử có thể kế thừa Hoàng vị, là Thân Vương, Dực Vương và Thuận Vương. Thân Vương là trưởng tử, con trai Bạch Phi, Dực Vương chính là Hoàng thượng, con trai Lã Hoàng hậu, còn Thuận Vương là con trai Trác Hiền dung. Cả ba đều văn võ song toàn, nhất là Thân Vương, mười lăm tuổi đã theo phụ hoàng ra chiến trận, mười tám tuổi đánh tan quân xâm lược phía nam. Dực Vương tuy không giỏi thao lược nhưng lại có hậu thuẫn vững chắc từ Lã thị đang nắm quyền, còn vô cùng thông minh. Thuận Vương giống với mẫu thân của mình, luôn kính trên nhường dưới, biết cách ăn nói nên rất được lòng Tiên đế. Nhưng sau đó Bạch Phi bị giết hại, mọi tội lỗi đổ lên đầu Trác Hiền dung, Thuận Vương cũng vì thế mà bị gạt ra khỏi vòng xoáy vương quyền. Tiên đế có ý ưu ái Thân Vương hơn, còn muốn đền bù nỗi đau mất mẹ cho ngài, nhưng chưa kịp thì đã lâm trọng bệnh đến nỗi không thể nói chuyện, chỉ có thể nằm yên một chỗ. Lã hậu tuyên bố Thánh chỉ của Tiên đế lập Dực Vương làm Thái tử, Thân Vương được cai quản thành Miên Dương phía nam. Nhưng không hiểu sao năm năm sau đó Tiên đế băng hà, Thân Vương cũng mắc bệnh lạ mà chết, kết cục chỉ còn lại Dực Vương quang minh chính đại lên làm Hoàng đế.

Tất nhiên, đây chỉ là lời kể lại nhưng cũng có thể thấy toàn bộ là do một tay Thái hậu hành sự. Nếu không, theo lẽ thường Tiên đế không thể sống thêm đến năm năm, Thuận Vương cùng Thân Vương không thể cứ vì thế mà bị loại trừ. Hần là bà đã có đó Lã thị nắm quyền thêm vài năm, sau đó khi thấy Hoàng đế đủ lòng đủ cánh mới đánh lùi về phía sau. Tâm cơ nữ nhân này quả thực đã vượt quá những mưu kế tranh giành Thánh sủng bình thường!

Diệp Phụng Nhã mãi suy nghĩ, trong lòng thâm than không ổn. Nếu nàng không thể bước lên Phụng vị, vậy cho dù có lên cao đến thế nào, được sủng ái ra sao cũng sẽ có kết cục như Bạch Phi và Trác Hiền dung!

Đúng lúc này, có tiếng mở cửa, rồi thanh âm nữ tử vang lên:

- Nương nương, Hoàng thượng sau khi bàn chính sự đã đi giá Mộc Lam cung, nương nương cũng nên dùng bữa tối đi ạ. - Y Hoan tiến tới, trên tay bê một mâm đầy mỹ thực. Y Lạc phía sau cũng chẳng vừa, bê một tô cháo nóng hổi đặt lên bàn, tiếp lời - Nhưng nương nương đừng lo, Hoàng thượng có dặn, đêm nay người vẫn sẽ về Hiền Viên điện.

Nghe nơi Hoàng đế đi giá đến là Mộc Lam cung, nàng cũng an tâm phần nào, bèn để Y Hoan xúc cho mình một bát cháo. Lan Phi là tri kỉ của Hoàng đế, dưới gối còn nuôi Đại hoàng tử, việc Người ghé thăm không có gì đặc biệt, huống chi vẫn quay về đây đêm nay. Đại hoàng tử nghe nói là do một vị phẩm thấp sinh ra, nhưng mẫu thân đưa bé lại bằng huyết mà qua đời, cuối cùng Lan Phi chứ không phải Hoàng hậu là người được giao trọng trách nuôi nấng nó. Tính đến nay, nó cũng sắp tròn ba tuổi.

Hậu cung từ ngày có Đại hoàng tử cũng chưa hề có tin vui nào khác, người chịu áp lực nhất đương nhiên là Hoàng hậu cùng Thục Phi. Giờ chỉ cần một trong hai người này hoài Long chủng, mọi chuyện lập tức sẽ theo chiều hướng khác, thế chân vạc giữa Tam đại gia tộc sẽ mất đi, nên việc hai người này

chưa có tin mừng cũng không có gì đáng ngờ. Chỉ là còn những người khác thì sao? Cho dù là ai, miễn là từ tứ phẩm trở lên đều có quyền tự mình nuôi dưỡng đứa bé, nên ai có Long thai trước thì tương lai sẽ rất rộng mở, nhưng kết quả chẳng phải vẫn rõ mồn một sao? Đến nàng là Chính tứ phẩm Quý tần mà mỗi lần thị tẩm xong đều được ban thuốc, trên nàng cũng chỉ có năm người nữa và tam phi, tổng cộng là tám người. Những người này, kẻ mới nhất cũng đã vào cung được một năm rưỡi, vậy mà không cung nào có tin tức gì, quả thực vô cùng khó hiểu. Lẽ nào Hoàng đế thực sự không cần khai chi tán diệp? Hắn muốn bản thân có thể một tay thu tóm tất cả, không cần dựa vào ngoại tộc? Người này... quả thật quá mức độc tài!

Ấn xong, nàng rửa mặt rồi ngồi trước gương đồng tháo dần trang điểm. Rũ mái tóc dài mượt xuống, nàng khẽ dùng lược ngà chải lại một lần quay người định đi ngủ, đã thấy nam tử vận bạch y khoanh tay đứng ở cửa nhìn mình. Mặc Kỳ Thiên thấy nàng có chút ngẩn ngơ liền cười nhẹ, tiến tới ôm lấy nàng:

- Nhã Nhã có nhớ trẫm không?

- Thiếp nhớ. - Nàng vui đầu vào ngực hắn, ngửi hương thơm nhàn nhạt trên người hắn.

Hắn có vẻ hài lòng với câu trả lời của nàng, ngồi xuống Long sàng, để nàng ngồi cạnh mình, mân mê vuốt tóc đen, đột ngột hỏi một câu mà nàng sợ nhất:

- Nhã Nhã, nàng có yêu trẫm không?

Hoàng đế để nàng quay lưng về phía mình, không ai nhìn thấy mặt ai. Diệp Phương Nhã có chút thất thần trước câu hỏi của hắn, rốt cuộc vẫn nhẹ nhàng trả lời, ánh mắt không có lấy nửa điểm dao động:

- Thiếp yêu người, là thật lòng.

Không có câu trả lời, chỉ thấy người sau lưng khẽ thở dài, rồi vòng tay qua ôm lấy eo nàng..

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Hoàng đế hỏi xong cũng không nói gì nữa, ôm nàng đi ngủ, nhưng vẫn thủy chung không cho nàng cơ hội quay lại nhìn mặt hắn. Nàng cũng không dám làm gì, chỉ lặng lẽ để tay mình lên bàn tay hắn đang vòng qua eo nàng, rồi từ từ thiếp đi.

Thấy người bên cạnh đã ổn định hơi thở, hắn là ngủ rồi, Mặc Kỳ Thiên mới nhẹ nhàng mở mắt. Phương Nhã dán chặt vào bóng lưng yêu kiều mà mong manh của nàng, hắn khẽ nhíu mày, đẩy mắt thâm sâu nhìn không ra tiêu điểm. Diệp Phương Nhã nàng đối với hắn hết sức thật tâm, lúc đầu, hắn còn cho rằng nàng cũng chỉ như những nữ nhân kia diễn kịch trước mặt hắn, sau lưng ý sủng mà làm việc xấu, không giữ thanh thiên bạch nhật thì cũng là âm thầm ném đá giấu tay, nhưng hoàn toàn không phải vậy. Nàng một mặt đối với hắn yêu thương chân thật, một mặt luôn an phận thủ thường, tìm không ra một điểm đáng trách. Vậy mà những nữ nhân khác lại ra sức diệt trừ nàng, Triệu Thừa tướng cũng khuyên hắn dừng vì mỹ nhân mà quên giang sơn, rốt cuộc là bọn họ đang lo sợ nàng chiếm độc sủng sao? Còn câu nói của Thái hậu mà hắn vô tình nghe được đó: “Diệp Phương Nhã, hoàn toàn có thể trở thành một Thực Phi thứ hai!”.

Có thể được hay không, chẳng phải vẫn do một tay hắn nắm hay sao?

Khi Diệp Phương Nhã tỉnh giấc, Hoàng đế cũng đã thượng triều. Y Lạc thông báo rằng nàng có thể về điện được rồi, nàng liền thay y phục, vấn tóc rồi đến cung Cảnh Phụng. Hai ngày được giữ lại Hiên Viên điện đã khiến nàng trở thành cái gai trong mắt nữ nhân khác, nếu giờ còn không chịu đi thỉnh an Hoàng hậu, ai biết bọn họ sẽ đàm tiếu thế nào, mà Hoàng hậu nàng ta có dễ tâm hay không?

Kiểu nhỏ đứng trước Cảnh Phụng cung, Diệp Phương Nhã đặt tay lên thái giám bước xuống, vừa vặn chạm mặt Lan Phi. Nàng ấy cũng không làm khó nàng, chỉ khẽ cười, mở lời thăm hỏi:

- Thiên Quý tần thân thể đã đỡ chưa, giờ này vẫn còn sớm.

- Tạ ơn lời thăm hỏi của nương nương, thân thể đã khỏe rồi ạ. - Nàng cung kính đáp lại - Thỉnh an Hoàng hậu nương nương là bổn phận của phi tần hậu cung, thân thiếp cũng không dám coi thường.

- Cũng phải. - Lan Phi vẫn duy trì nụ cười trên môi - Chúng ta cũng vào thôi.

Hai người bước vào, quả nhiên trong đại điện mới có vài người. Hoàng hậu vẫn chưa xuất hiện, từ Tứ phẩm trở lên chỉ thấy Thảm Chiêu nghi và Minh tu nghi đang thành thói uống trà.

Thấy Lan Phi đến, hai nàng khẽ đứng dậy hành lễ rồi tại vị, hoàn toàn không lướt mắt nhìn nàng đến một lần. Diệp Phương Nhã không để tâm lắm, ngồi vào vị trí rồi hướng mắt lên Phương vị vẫn đang trống trơn. Khoảng một khắc sau, Mai Phi và Thực Phi cũng đến. Lúc bấy giờ, Hoàng hậu mới để Y Hòa

đỡ mình bước ra.

Phi tần đồng loạt hành lễ. Triệu Thục Nghi chỉ khẽ phẩy tay, đánh mất qua chỗ Thục Phi, mỉm cười ngọt ngào:

- Thục Phi muội muội hôm nay đến sớm thật.

- Thịnh an Hoàng hậu nương nương là bồn phận của thần thiếp, thần thiếp đâu dám trễ nải. - Thục Phi cũng cười nhẹ đáp lại - Cũng không dám gọi là đến sớm, chẳng phải Lan Phi và Thiên Quý tần muội còn đến sớm hơn sao?

Câu nói của Thục Phi thành công đưa sự chú ý của mọi người quay về phía nàng. Hoàng hậu cũng hướng mắt phượng chăm chú nhìn nàng, trên môi vẫn là nụ cười ấy. Nàng cũng chỉ cười cười lấy lệ:

- Thần thiếp cũng chỉ đến trước nương nương một chút, quả thật không dám nói là sớm hơn.

- Quý tần muội khiêm tốn quá rồi. Bồn cung ngồi đây còn nhớ rõ muội đến trước Thục Phi nương nương đúng một khắc. - Thầm Chiêu nghi đột nhiên lên tiếng, thanh âm đem theo ý cười không rõ.

- Một khắc, thần thiếp cũng không dám tính là nhiều. Cho dù có là cả canh giờ thì cũng là ít. - Nàng khéo léo đáp lại, ngầm ám chỉ Thục Phi lạm quyền mà uy hiếp kẻ dưới, Thầm Chiêu nghi hèn hạ bợ đỡ nàng ta.

Thầm Chiêu nghi giận đến tím mặt, định lên tiếng nhưng thấy ánh mắt sắc lạnh nhìn mình lại thôi. Thục Phi không đáp, chỉ nhẹ nhấp ngụm trà nhai vừa được dâng lên. Hiện giờ Tam đại gia tộc đã đổi thành Triệu - Ân - Mai, họ Triệu và họ Mai lại cấu kết với nhau, Hoàng hậu và Mai Phi ở cùng một chiến tuyến, nàng trở thành đối tượng bị cô lập đầu tiên, nếu có gì sơ sẩy...

Làm nữ nhân của Hoàng đế, không chỉ tranh đấu đến huyết thắm đôi tay vì tính mạng của bản thân, mà còn vì tính mạng của hàng chục, thậm chí hàng trăm người trong gia tộc. Người ta nói nữ nhân yếu ớt vô dụng, nào có ai hiểu trên đôi vai những phi tần này là vận mệnh cả một gia tộc?

- Thiên Quý tần nói cũng đúng, một khắc không tính là nhiều, trước đây Thục Phi chẳng phải cũng từng đến thịnh an trễ tròn một khắc sao? - Mai Phi như băng quơ nói một câu, lại vội vàng che miệng - Thần thiếp lỡ lời.

- Mai An, nên nhớ bồn cung cao hơn người một bậc. - Thục Phi quát mắt nhìn Mai Phi, khăn tay đã sớm bị siết chặt - Bồn cung hoàn toàn có thể sai người và miệng người!

- Thục Phi, Cảnh Phượng cung là nơi để muội tự ý làm càn sao? Thích và miệng ai liền tùy ý và? - Hoàng hậu lên giọng bảo vệ Mai Phi. Dù gì phụ thân hai nàng cũng đang liên thủ, cứu nàng ta một lần cũng không thiệt gì.

Ân Như Nguyệt nhìn xung quanh, không một ai dám tiếp lời Hoàng hậu mà giúp nàng, trong lòng dâng lên một cảm giác tủi nhục. Ngày trước nàng nắm Thánh sủng, bọn họ đều bợ đỡ nàng, e sợ nàng, bây giờ Thánh sủng vẫn đều đặn, vậy mà họ chỉ nhìn thấy một Mai gia đang lên, một Quý tần được sủng mà quay lưng lại với nàng. Tất cả những nữ nhân ở đây, rốt cuộc đều hai mặt như vậy thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Mai Phi thấy tình hình không ổn, cũng không nhiều lời, chỉ lẳng lặng mân mê tay áo, rồi đột ngột liếc mắt về phía nàng. Diệp Phụng Nhã hơi giật mình nhưng cũng không tránh mắt đi nơi khác, mỉm cười đáp lại. Nàng ta hơi ngạc nhiên, cười nhẹ rồi đưa mắt về lại tách trà nóng.

Không khí buổi thịnh an cũng nặng nề hơn trước. Thục Phi sắc mặt rất xấu, Hoàng hậu càng không khá khẩm gì, một nén hương sau đã cho phi tần lui cả. Nàng đang định hướng cửa cung rồi đi, bỗng nghe thấy tiếng Y Hòa phía sau:

- Nương nương xin chờ đi vội.

- Có chuyện gì sao? - Nàng quay người lại hỏi.

- Hoàng hậu nương nương mời người ở lại một lát ạ. - Y Hòa cung kính đáp, rồi không để nàng kịp từ chối đã đưa tay ra mời, ý tứ rõ ràng là không cho nàng thoái lui.

Gọi Trúc Mai, nàng đi theo sau Y Hòa, qua hành lang dài tiến vào trong. Hai bên dãy hành lang là bạch mai và thược dược trồng xen kẽ, trông thanh nhã vô cùng. Đi hết dãy hành lang, Y Hòa đứng lại, nhìn cánh cửa từ từ mở ra, quay người lại:

- Nương nương, mời.

Diệp Phương Nhã bước vào trong, đã thấy Hoàng hậu đang tựa người trên nệm, bên cạnh là Minh Tu nghi, liền mơ hồ hiểu được vài chuyện. Nàng khựng gối hành lễ:

- Tàn thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương, Minh Tu nghi. Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an.

- Miễn lễ. - Triệu Hoàng hậu phẩy tay, ra hiệu cho nàng ngồi vào vị trí bên tả nàng ấy.

Đội nàng an vị rồi, nàng ấy mới lên tiếng, ánh mắt nhìn nàng vô cùng chăm chú:

- Bồn cung nghe nói, nhị huynh của muội đã được nhận vào Hình bộ.

- Dạ phải. - Diệp Phương Nhã cúi đầu nhẹ đáp, khóe môi khẽ câu lên nụ cười. Đúng là con gái của Triệu Thừa tướng, đến việc một nam nhân bé nhỏ chen một chân vào Hình bộ cũng rõ như lòng bàn tay.

- Muội biết vì sao không? - Hoàng hậu vẫn không tỏ rõ thái độ, gõ ngón út đeo móng giả bằng vàng xuống ghế gỗ son son.

- Chuyện chính sự tàn thiếp quả thực không rành, mong Hoàng hậu nương nương chỉ giáo. - Nàng vẫn cúi thấp đầu, không lộ ra chút sơ suất nào.

- Khéo cho cái miệng của ngươi. - Hoàng hậu ngược lại không hề tức giận, còn bật cười rồi quay sang Minh Tu nghi - Nhược Nhược, phụ thân muội đang phụ trách các trọng án ở Hình bộ phải không?

- Đúng vậy ạ. - Minh Nhược đáp lời Hoàng hậu - Chính là người ca ca của Thiên Quý tần sẽ đi theo học hỏi.

Lời nói của Minh Tu nghi đủ khiến nàng hiểu ra mọi chuyện. Hoàng hậu với Minh Nhược có giao tình từ trước, nàng ta từ khi vào cung một mực theo Hoàng hậu, mà ngược lại, Hoàng hậu cũng rất mực yêu chiều bảo hộ, nếu không chỉ dựa vào sủng ái của Hoàng thượng chắc chắn nàng ta không thể leo lên vị trí Tu nghi. Nay Minh Nhược nói ra lời này, rõ ràng là do Hoàng hậu muốn nàng biết nàng ấy đang nắm trong tay mọi thứ của nàng!

Dùng người thân để uy hiếp, lấy gia tộc làm điểm tựa, từng bước từng bước đều được thực hiện vô cùng trơn tru, không biết bao nữ nhân đã bị nàng ấy đe dọa? Hoàng hậu lần này mời riêng nàng là muốn kéo nàng về phe của mình, nhưng cũng đồng thời tỏ rõ uy nghiêm của Chính cung, để nàng hiểu cho dù thế nào nàng cũng chỉ là một vị tiểu thiếp, mãi mãi không thể ngang bằng với nàng ấy. Nếu nàng theo Hoàng hậu, khiến nàng ấy tin tưởng mình như Minh Tu nghi, thì cho dù tương lai bị thất sủng cũng không cần lo lắng. Ngược lại... Đến Thục Phi sủng ái ngút trời mà Hoàng hậu nói quỳ liền phải quỳ, một Quý tần như nàng đáng là gì? Diệp Phương Nhã níu chặt tay áo, suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn rời khỏi ghế quỳ xuống trước mặt Hoàng hậu:

- Tàn thiếp một thân hèn mọn, mong được Hoàng hậu nương nương chỉ giáo.

- Hào, không cần khách khí như vậy. Từ giờ đều là người một nhà, chỉ cần muội dốc lòng vì bồn cung, bồn cung đảm bảo cho muội một đời bình an phú quý. - Hoàng hậu tiến tới đỡ nàng dậy, để nàng ngồi bên cạnh mình - Hai muội đều là những người bồn cung tin tưởng, chỉ cần các muội không phụ bồn cung, bồn cung sẽ bảo hộ các muội chu đáo.

- Bọn muội sống trong cung cấm đều phải dựa vào phúc phận của nương nương, đâu dám có ý khác. - Minh Tu nghi ngồi cạnh lên tiếng - Phải không Thiên Quý tần?

- Dạ phải. - Nàng cười đáp lại, không biết nên nói gì nữa, đành im lặng.

Hoàng hậu lúc này khẽ phẩy tay, Y Hòa bê vào một chiếc hộp nhỏ. Nàng ấy mở ra, lấy chiếc vòng tay lục bảo đeo vào tay nàng, thanh âm hệt như tí ti dạn dò tiểu muội:

- Đây là tín vật giữa ta và muội. Vòng tay của ta là thạch anh, của Nhược Nhược là bạch ngọc, của muội là lục bảo, nhưng chung quy đều có tứ diệp thảo bằng bạc. Kể trong cung đều biết vật này chỉ bồn cung mới có, sau này chỉ cần chú ý một chút, không ai dám khi dễ muội đâu.

- Muội cảm tạ ý tốt của nương nương. - Nàng mân mê hình tứ diệp thảo trên vòng tay - Muội tuyệt đối không phụ sự kì vọng của nương nương.

- Được rồi, muội lui đi. - Hoàng hậu vẫn giữ nguyên nụ cười hiền hòa như trước.

- Tàn thiếp cáo lui. - Nàng hành lễ, rồi cũng nhanh chóng xoay người rời khỏi.

Đội bóng lưng ấy khuất hẳn rồi, Hoàng hậu mới từ từ đứng dậy. Minh Tu nghi bên cạnh thấy vậy vội tiến đến đỡ tay nàng ấy, lên tiếng:

- Miệng lưỡi giáo hoạt như vậy, tại sao tỉ lại tin tưởng nàng ta?

- Nhược Nhược, nàng ta là người biết phải trái, hơn nữa bồn cung từng giúp nàng ta vạch trần Hoàng thị, chút ân tình đó nàng ta không dễ phải bỏ đâu. - Hoàng hậu kiên nhẫn đáp lại Minh Tu nghi - Trong cung này, nàng ta chưa đủ lớn để tự sinh tự diệt, Lan Phi không màng tranh sủng, Mai Phi lại đang theo bồn cung, nàng ta đương nhiên cũng không thể theo Thục Phi. Chính cung Hoàng hậu này chính là người nàng ta cần nương tựa.

- Ngộ nhờ sau này...

- Cái đó, còn phải xem Thục Phi có đồ không đã. - Hoàng hậu ngắt lời, khóe môi chọt cong lên một nụ cười.

Lấy Thiên Quý tằm làm đối trọng với Thục Phi, ai đồ thì Hoàng hậu nàng cũng đều có lợi, nhưng Thiên Quý tằm thắng thế vẫn tốt hơn một chút. Thục Phi đồ, Ân Gia sẽ bại, Diệp Phương Nhã dù có nắm Thánh sủng đến đâu thì gia tộc cũng không leo lên hàng Tam đại được, mà Thánh sủng mong manh tựa sợi chỉ ấy đâu thể kéo dài mãi mãi?

Hậu cung luôn liên quan đến tiền điện, gia tộc gửi gắm nữ nhi để mong một bước lên mây, nữ tử cũng phải dựa vào gia tộc để làm bàn đạp thăng tiến. Mỗi liên hệ này, cho dù Hoàng đế có cố gắng đến mấy cũng không thể thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50-2: Phụ lục

Bảng phụ lục này dành tặng cho những bạn đã mong ngóng chờ đợi trong thời gian tổng chỉnh sửa truyện ♥ cũng là phụ lục để các bạn biết rõ hơn về những nữ nhân trong hậu cung của Phong Cảnh đế.

1. HOÀNG HẬU:

- Nhũ danh: Triệu Thục Nghi

- Chức vị: Thục Ninh Hoàng hậu

- Ngự tại: Cảnh Phụng cung

- Gia phả:

+ Phụ thân: Triệu Thừa tướng

+ Nhị đệ: Chỉ huy Ngự lâm quân.

- Tiểu sử: Mười bảy tuổi phối ngẫu với Thái tử, trở thành Thái tử phi. Hai mươi hai tuổi đội Phụng mào, Mẫu nghi thiên hạ. Hoàng đế đối nàng kính nhiều hơn yêu, mọi chuyện quản lý lục cung đều để Hoàng hậu tự mình xử lý, không hề nhúng tay vào.

2. LAN PHI:

- Nhũ danh: Ninh Lan Ngọc

- Chức vị: Chính nhất phẩm Lan Phi

- Ngự tại: Mộc Lam cung

- Gia phả: Phụ thân: trung thần phò hai đời Hoàng đế Mạc Quốc, là quân sư đắc lực cho Phong Cảnh đế khi còn là Thái tử.

- Tiểu sử: Mười sáu tuổi trở thành trắc phi của Thái tử, vào Đông cung cùng lúc với Triệu Thục Nghi. Sau khi Mạc Kỳ Thiên lên ngôi, trở thành Ninh Phi, rồi được tấn phong Lan Phi, trở thành một trong hai người đầu tiên tiến đến Chính nhất phẩm.

3. THỤC PHI:

- Nhũ danh: Ân Như Nguyệt

- Chức vị: Chính nhất phẩm Thục Phi

- Ngự tại: An Phương cung

- Gia phả:

+ Phụ thân: Ân Tướng gia, nắm quyền khiển binh, người sáng giá nhất cho vị trí Tể tướng đã bỏ trống ba năm.

+ Đại huynh: Đại tướng quân, hi sinh lúc hộ giá trong trận chiến với Mông Cổ.

+ Ngoài ra còn một tiểu đệ.

- Tiểu sử: Mười sáu tuổi nhập hội tuyển tú, được Hoàng đế vô cùng sủng ái, một bước tiến lên Ân Chiêu nghi. Sinh thần thứ mười bảy thành người đầu tiên bước chân vào Hiền Viên điện của Hoàng đế, tại đây hưởng độc sủng mười ngày liên tiếp, tấn phong Ân Phi. Sau đó một năm được phong hào Thực, trở thành Chính nhất phẩm sánh ngang hàng với Lan Phi, sủng ái chưa từng dứt.

4. MAI PHI:

- Nhũ danh: Mai An

- Chức vị: Tòng nhất phẩm Mai Phi

- Ngự tại: Nghi Mai cung

- Gia phả:

+ Phụ thân: Thượng thư

+ Muội muội: Mai Diễm, chuẩn bị tiến cung tuyển tú.

- Tiểu sử: Mười sáu tuổi, trong đợt tuyển tú đầu tiên tiến cung, dùng tham âm ngọt ngào mê người cùng đàn nguyệt như vật bất ly thân mà tranh sủng Hoàng đế yêu thích vô cùng, Mai Thượng thư lại là em họ của Thái hậu, giúp Mai thị có hậu thuẫn vững chắc, hơn một năm sau tấn phong Mai Phi.

Dưới tam vị Phi là ngũ vị khác xếp trên Diệp Phương Nhã, gồm có:

- Nhu Hiền dung Nguyệt Tử Đan

- Chiêu nghi Tô Chân

Chiêu nghi Thẩm Diệp Linh

- Tu nghi Minh Từ Di

- Hiền tần Lương Đỗ Quyên

Cảm ơn @DarleneSteward đã giúp Swif bốn tám trên

Một chút thông tin về Phong quốc

- Hoàng đế: Phong Cảnh đế Mạc Kỳ Thiên

- Hoàng hậu: Thục Ninh Hoàng hậu Triệu Thục Nghi

- Niên hiệu: Phong Thiên thứ ba

- Nói dõ: hiện tại chỉ có Đại Hoàng tử Mạc Từ Đăng, nuôi dưới gôi Lan Phi.

Góc nhỏ: Bất mí xú nà, Diệp Phương Nhã có một người em cùng cha khác mẹ, do Nhị phu nhân sinh ra, đặt tên là Diệp Phương Uyên, kém tí tí hai tuổi. Nhân vật này sẽ xuất hiện sớm thôi, và sẽ thay đổi hình tượng một Diệp Phương Nhã trong mắt mọi người đấy:3

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Đêm đó, Hoàng đế lại lật thẻ bài điện Lạc Tiên, còn cho thái giám tổng quản thân chinh đến báo, sủng ái lộ liễu như muốn rước thêm sự ghen tức của những nữ nhân khác. Diệp Phương Nhã nhận tin không những không vui mừng mà còn cảm thấy lo lắng. Hôm nay nàng được Hoàng hậu giữ lại, chắc hẳn việc này đã đến tay Hoàng đế, hẳn vẫn còn đến đây chưa chắc đã là chuyện tốt. Nếu là đến đây hỏi về chuyện này... chỉ e nàng không đủ sắc sảo để đối đáp lại nổi hân! Chẳng may lộ ra sơ sẩy...

Người trong Lạc Tiên điện tất nhiên không nghĩ được sâu xa như thế, ai cũng tỏ ra vô cùng vui vẻ. Được hầu hạ một chủ tử đang được sủng, tính tình lại tương đối dễ chịu không phải việc ai cũng có phước mà được. Chỉ có Trúc Mai tinh ý nhận ra sự lo lắng của nàng, tiến đến búi cho nàng một kiểu đơn giản rồi từ từ lui ra, còn dặn những nô tì khác đêm nay cũng lui hết. Diệp Phương Nhã ngược nhìn mình trong gương, đưa tay lấy từ hộp trang sức chiếc trâm cài bằng ngọc do Hoàng đế tặng, nghĩ một hồi lại đặt xuống, chọn chiếc trâm có hình rẽ quạt nằm dưới đáy hộp cài lên mái tóc, rồi khẽ thở dài. Số phận của nàng, vẫn nằm trong tay Hoàng đế, dù muốn hay không...

Mạc Kỳ Thiên tan triều xong, trước tiên trở về thư phòng xử lý nốt tấu chương rồi mới đến Lạc Tiên điện. Xa giá gần đến nơi, hần đã thấy nữ nhân vận y phục hồng nhạt đứng đợi ở cửa điện, liền đưa tay cho kiệu dừng lại, bước xuống tự mình rảo bước đến cửa điện. Diệp Phương Nhã thấy hần, đáy mắt hơi động, nhanh chóng tiến đến trước mặt hần hành lễ:

- Tần thiếp tham kiến Hoàng thượng.

- Miễn lễ. - Hần nói, đưa tay đỡ nàng vào điện.

Ngồi xuống phản, hần vuốt nhẹ gò má nàng, khẽ cau mày:

- Trời trở lạnh, nàng không cần đứng đợi trăm như vậy.

- Hoàng thượng, là thiếp tự nguyện. - Nàng chạm tay mình lên bàn tay đang áp trên má mình - Được chờ Hoàng thượng là vinh hạnh của tần thiếp mà.

- Nếu nàng vì trăm mà nhiễm lạnh, trăm sẽ rất đau lòng. - Hần thở dài, vô tình lướt mắt qua chiếc vòng bạch ngọc trên tay nàng, ánh mắt nhanh chóng trở nên sắc sảo, bàn tay cũng dừng lại giữa không trung.

- Hoàng thượng? - Diệp Phương Nhã tinh ý nhận ra sự thay đổi của hần, theo hướng hần nhìn, nhận ra hần dường như đang xoáy mắt vào chiếc vòng trên tay mình, trong lòng tựa như đánh rớt một nhịp.

Một tia lo lắng xoẹt qua người nàng.

Biểu cảm của Hoàng đế quá mức âm trầm, khiến nàng không thể đoán ra hần đang nghĩ gì. Là bất ngờ? Giận dữ? Ngạc nhiên? Hay một cảm xúc khác? Hần không nói, nàng lại càng không dám mở lời.

Hoàng đế khẽ nhíu mày.

Nàng cũng theo đó mà mồ hôi lạnh ướt lưng áo.

Cuối cùng, ngược lại với sự lo sợ của nàng, Hoàng đế khẽ thu tay về, rồi từ từ cởi đai áo, lên tiếng đầy ôn nhu:

- Muộn rồi, hạ màn thôi.

Diệp Phương Nhã nhanh chóng thay đổi thái độ, cuộn tròn người trong lòng hần, để hai lửa thể quấn quít bên nhau. Mạc Kỳ Thiên hai tay ôm lấy eo nàng, khẽ tựa đầu qua vai nàng rồi từ từ tiến thẳng vào trong. Nữ nhân rên nhẹ một tiếng, hần khẽ nhếch môi, rồi lại trầm luân cùng nàng.

Mà việc chiếc vòng bạch ngọc, tựa như nhanh chóng bị lãng quên...

Diệp Phương Nhã cứ ngỡ hần không để ý đến việc nàng giao hảo với Hoàng hậu, nào ngờ Hoàng đế ngoài mặt không quan tâm, trong lòng đã sớm đề bụng. Đã ba tháng rồi, Mạc Kỳ Thiên mới đến Cảnh Phượng cung, mà còn đến khi trời chưa sẩm tối. Cung Cảnh Phượng đìu hiu hôm nay bỗng náo nhiệt hơn hẳn, như muốn loan cho cả hậu cung biết việc Hoàng thượng đã thực sự nghỉ lại nơi này. Đã rất lâu rồi, cung nhân mới thấy Hoàng hậu cao hứng đến vậy, khiến nàng cũng sinh nghi. Hoàng thượng đến cung Cảnh Phượng rất có thể là hỏi chuyện nàng với Hoàng hậu, lành ít dữ nhiều, vì sao nàng ta vẫn có thể thân nhiên như vậy? Là quá ngây thơ tin rằng Hoàng đế còn quan tâm đến mình, hay tự tin Người chắc chắn sẽ không quên trách? Khả năng thứ nhất sớm bị loại bỏ, vậy rốt cuộc nàng ta dựa vào thứ gì mà khẳng định Hoàng đế không trách phạt?

Mối quan hệ giữa Đế Hậu hai người này, vốn chưa từng rõ ràng!

Đúng như Diệp Phương Nhã nghĩ, Hoàng hậu là thực sự vui mừng. Kế hoạch của nàng ta bước đầu thành công, Hoàng thượng đã từ Lạc Tiên điện về Cảnh Phượng cung, nếu theo dự tính thì tiếp theo sẽ là ba ngày Hoàng hậu nàng nắm Thánh sủng. Chỉ là không ngờ lần này Hoàng đế đến sớm hơn mọi khi, trời chưa sẩm tối đã bước chân vào cung Cảnh Phượng. Đỡ hần ngồi xuống phản, nàng lấy khăn ẩm từ chậu nước đã chuẩn bị sẵn lau mặt rồi cô cho hần, từng động tác vô cùng ôn nhu. Mạc Kỳ Thiên chỉ nhắm hờ hai mắt, cơ thể có giãn ra đôi chút, nhưng thủy chung không tỏ thái độ gì. Đợi đến khi Hoàng hậu nghiêng người vô khăn, hần mới lên tiếng:

- Thực Nghi.

- Hoàng thượng? - Triệu Thực Nghi dừng tay, quay lại nhìn hần.

Mạc Kỳ Thiên nhìn thẳng vào mặt nàng, thấy có chút ngỡ ngàng nơi đáy mắt, trong lòng chợt dâng lên mặc cảm tội lỗi. Từ khi lên ngôi, số lần hần đến Cảnh Phượng cung chỉ trên đầu ngón tay, mà những lần hần gọi tên nàng càng hiếm hơn. Hoàng hậu vì hần mà hi sinh nhiều như vậy, hần ngoài ngôi Hậu cái gì cũng không thể cho nàng, kể cả một đứa con cũng không thể. Vậy mà nàng năm năm qua chưa từng oán trách hần một lời, chỉ có duy nhất một lời cầu xin: sủng Thực Phi, nhưng đừng để Ân Gia nắm quyền. Có lẽ đối với nàng, chuyện sủng hay không đã chẳng còn quan trọng bằng việc gia tộc nào

vững mạnh hơn nữa rồi.

- Hoàng thượng? - Thấy hần không trả lời, Triệu Thục Nghi dừng hần động tác, quay sang để tay mình lên trên tay hần - Trên triều có chuyện gì sao?

- Không phải. - Hần trầm giọng - Thục Nghi, có Mai Phi bên mình, nàng vẫn còn chưa yên tâm sao?

Hoàng hậu đương nhiên đoán được hần đang nói về cái gì. Nàng khẽ mân mê hình tứ diệp thảo trên chiếc vòng tay của mình, khẽ trả lời:

- Thiếp chưa yên tâm. Chừng nào Ân Gia chưa đồ, là từng ấy thời gian thiếp vẫn còn lo lắng.

Triệu Thục Nghi không kiêng dè gì mà nói những lời này với hần. Nữ nhân như nàng đến với Hoàng đế vì lý do gì, chẳng phải chính hần là rõ nhất sao?

- Chuyện Ân Gia không phải ngày một ngày hai. - Mạc Kỳ Thiên thở dài một tiếng - Tùy nàng, đừng làm quá bổn phận của mình là được.

- Thần thiếp rõ rồi. - Một nụ cười chiến thắng khẽ nở trên môi Hoàng hậu...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Không biết Hoàng hậu đã nói những gì, chỉ biết liên tiếp ba ngày Hoàng thượng tan triều liền trở về Cảnh Phụng cung, hơn nữa còn đến rất sớm. Có vẻ như Hoàng thượng còn rất thỏa mãn, mỗi ngày đều ban thưởng cho cung Cảnh Phụng bao ngọc ngà châu báu, tựa như chỉ hận không đem hết trân châu ngọc bích đến cho Hoàng hậu, một cảnh tượng khiến người người ghen tị. Triệu Thừa tướng trên triều thấy thế cũng ưỡn ngực tự đại, bao quan lớn nhỏ thấy ngài đều cúi chào cung kính. Triệu gia nhờ Triệu Thục Nghi lại một lần nữa nở mày nở mặt.

Diệp Phụng Nhã ngã mình trên tháp quý phi, không khỏi bội phục Hoàng hậu. Hoàng đế không những không quở trách, trái lại còn đột ngột nổi hứng sủng hạnh tận ba ngày liên tiếp, nếu nói đó chỉ là do Người ngẫu hứng và Hoàng hậu may mắn thì quả thật không dám tin. Chắc chắn Hoàng hậu đã tác động gì đó đến Hoàng đế, nhưng rốt cuộc là gì, nàng đoán không ra. Diệp Phụng Nhã nàng vốn nghĩ Hoàng đế chỉ đơn giản là kính Triệu Thục Nghi, nhưng nếu hần thực sự chỉ coi Hoàng hậu như vậy, làm sao có thể tùy ý để nàng ta thâm tóm hậu cung như vậy?

- Nương nương, Hoàng hậu nương nương sai người mang đồ đến ạ. - Trúc Mai từ ngoài cửa tiến vào, phía sau là Y Hòa tay bê một hộp sắt nhỏ có hoa văn hình rùa quý.

- Đặt đây đi. - Diệp Phụng Nhã nghe hai chữ "Hoàng hậu" mà chỉnh lại tư thế, khẽ đưa mắt nhìn Y Hòa rồi kéo hộp sắt gần về phía mình.

Nàng mở hộp ra, bên trong chỉ có độc một chiếc trâm hình mẫu đơn, nhưng lại có sắc đỏ như đang rỉ máu, phía trên là một bông hải đường e ấp thẹn bí. Diệp Phụng Nhã có chút thất thần, nhưng rồi cũng đưa tay cầm trâm lên, mở giọng:

- Hoàng hậu nương nương có tâm, bổn cung chỉ sợ không thể thực hiện được, sẽ khiến nương nương phật lòng.

- Hoàng hậu nương nương có nói đó là chuyện của tương lai, hiện tại nương nương chỉ cần an binh bất động, mọi chuyện sẽ được thu xếp ổn thỏa. - Y Hòa nghe nàng nói liền đáp lại - Hoàng hậu còn căn dặn nương nương không nên tùy tiện tiếp xúc một vài người. - Nói đến đây, Y Hòa đột ngột dừng lại, liếc mắt nhìn xung quanh.

Nàng nhanh chóng hiểu ý, vẫy tay gọi nàng ta lại gần. Y Hòa rí tai nàng vài tiếng, rồi khẽ lùi lại đứng cách nàng đúng mười bước theo quy củ. Nàng gật nhẹ đầu, rồi cũng phẩy tay:

- Bổn cung hiểu rồi. Người lui đi.

Đợi Y Hòa lui rồi, nàng mới đặt chiếc trâm kia xuống, thâm cảm thán. Hoàng hậu chọn nàng đối địch với Thục Phi, lấy một quân tốt như nàng đánh con xe, Hoàng hậu là quá đề cao nàng, hay đã nhìn thấu tâm can của nàng? Đến Mai Phi cũng chưa được Hoàng hậu tặng vòng tay, tại sao nàng ta lại chọn nàng? Chẳng lẽ tầm nhìn của nữ nhân đứng đầu thiên hạ này đã thực sự vượt quá thứ một nữ nhân chốn hậu cung có thể làm? Hay... có người đã chỉ điểm cho nàng ta?

Sáng hôm sau, cung nhân vẫn đến thỉnh an Hoàng hậu như thường lệ. Lần này, không có lời châm chọc của Lan Phi, đến Thục Phi hay Mai Phi đều im lặng uống trà, có chuyện gì cũng chỉ gật đầu lấy lệ. Hoàng hậu dường như là người cao hứng nhất, miệng ngọc tuôn bao lời hay ý đẹp, mặc cho chúng phi có chú ý hay không. Ngay lúc nàng nghĩ buổi thỉnh an đã buồn ngủ chết rồi, đột nhiên Tô Chiêu nghi kêu lên một tiếng thất thanh. Tất cả đều quay lại nhìn nàng ta, kể cả Hoàng hậu đang thao thao bất tuyệt. Từ mũi và miệng Tô Chiêu nghi, máu tuôn ra xối xả. Nàng ta lao đảo đứng ra giữa đại điện, mắt hần

tia máu, giờ tay chỉ xung quanh, rồi nhanh chóng gục xuống, lết từng bước đến bên Hoàng hậu.

Những phi tần khác nhìn cảnh này đã sớm la hét sợ hãi, duy chỉ có Hoàng hậu không tỏ thái độ gì, những bàn tay siết chặt đã để lộ sự lo lắng của nàng ấy. Diệp Phuong Nhã đưa mắt nhìn quanh, hoàn toàn không thấy điểm đáng nghi, ánh mắt lại đụng phải Thục Phi đang chống tay lên bàn, nhìn nàng rồi khẽ nở nụ cười, chợt có chút rung mình. Giữa cảnh tượng đáng sợ như vậy, có thể giữ bản thân bình tĩnh đã phải cực kì có bản lĩnh, vậy mà Ân Như Nguyệt còn thản nhiên nhìn nàng mà cười, thực sự khiến nàng lạnh sống lưng. Lẽ nào...?

Tô Chiêu nghi vẫn lết dần đến chỗ Hoàng hậu, rồi đột ngột thổ huyết, gục hẳn xuống. Huyết tanh bắn đến sát Phượng vị, Hoàng hậu lúc này mới lên tiếng, thanh âm dù đã giấu kĩ vẫn không tránh khỏi run rẩy:

- Gọi Thái y, đưa Tô Chiêu nghi về hậu điện.

Thái y đến, Tô Chiêu nghi nhanh chóng được đưa vào hậu điện. Các thái giám cũng nhanh nhẹn dọn sạch vũng máu trên sàn, nhưng vừa động đến bàn của Tô Chân đã nghe tiếng Hoàng hậu quát:

- Dừng tay. Tất cả tránh xa chỗ đó ra cho bổn cung.

Thái giám dọn dẹp hoảng sợ, run rẩy quỳ xuống dập đầu xin tha mạng. Hoàng hậu khẽ chống tay lên trán, liếc mắt nhìn xung quanh, chán nản phẩy tay:

- Tất cả các ngươi lui ra đi.

Những phi tần yếu vía nhanh chóng lui ra hết. Lan Phi cũng hành lễ rồi rời điện. Mai Phi đã sớm đứng bên Hoàng hậu, đỡ nàng ấy ngồi xuống, liên tục trấn an:

- Hoàng hậu nương nương, người đừng căng thẳng như vậy.

Thục Phi thấy vậy, khóe môi câu lên nụ cười trào phúng, nghiêng mình hành lễ, lúc bước ra còn vô tình hay cố ý đụng vào nàng vừa đứng lên. Diệp Phuong Nhã va phải cạnh bàn, đầu gối tê hẳn đi, phải dựa vào Trúc Mai mới đứng vững được. Nàng đứng hành lễ với Hoàng hậu rồi khẽ lui ra.

Về đến điện rồi, Trúc Mai đỡ nàng ngồi xuống nhuyễn ý, khẽ xoa bóp cho nàng, vô ý bật ra vài tiếng trách móc:

- Thục Phi rõ ràng là cố ý, đụng nương nương mạnh như vậy, chẳng phải là muốn nương nương bị thương đó sao?

- Nói vậy! - Diệp Phuong Nhã đưa mắt cảnh báo - Đây là nơi nào, lần trước bị phạt còn chưa nhớ sao?

- Nô tì không biết giữ miệng, nương nương tha mạng! - Trúc Mai lập tức nhận ra mình lỡ lời, vội vàng quỳ xuống tự lấy tay vả vào miệng.

Nàng tiến đến gỡ tay Trúc Mai ra, khẽ thở dài:

- Bổn cung không trách ngươi, nhưng lần sau chú ý kĩ, nếu ra ngoài mà còn nói như vậy, không chỉ ngươi mà cả Lạc Tiên điện này có thể bị tể sống đấy.

- Nô tì đã hiểu.

Nàng trở về tựa ngời trên nhuyễn ý, đang định nghỉ ngơi một chút, đã nghe thấy tiếng nô tài vang lên:

- Thục Phi nương nương giá đáo!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Diệp Phuong Nhã lập tức bật dậy, khẽ chỉnh lại y phục, nhìn nữ nhân kiều diễm bước tới, khụy gối hành lễ:

- Tàn thiếp bái kiến Thục Phi nương nương.

- Miễn lễ. - Thục Phi lên tiếng, rồi thản nhiên ngồi xuống chính vị, mở giọng đầy quan tâm - Bổn cung vừa rời tại đại điện vô ý đụng trúng muội, không biết muội muội có sao không? - Hai chữ "vô ý" dường như được nhấn mạnh.

- Tàn thiếp không sao, tạ ơn nương nương quan tâm. - Nàng cúi đầu đáp lại vô cùng nhu hòa.

- Bổn cung lúc đó vô ý quá, thế nào lại đụng phải muội. - Thục Phi ra vẻ tự trách mình lắm, từ "vô ý" vẫn liên tục ở cửa miệng - Chắc do cảnh đó khiến bổn cung có chút khó chịu, vô ý đụng muội.

- Tần thiếp thực sự không sao, nương nương đâu cần phải tự trách mình như vậy ạ. - Nàng vẫn thể hiện một bộ dáng kẻ dưới cơ đáp lại Thục Phi.

- Muội nói vậy, bồn cung vẫn có chút áy náy. - Thục Phi khẽ vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng - Hay là muội qua chỗ bồn cung dùng ngọc thiện, vừa hay bồn cung cũng có chuyện muốn nói với nàng.

Diệp Phương Nhã chưa đáp lại ngay, trong lòng có chút lo lắng. Thục Phi đã nói vậy chính là ép nàng. Nàng thân cô thế cô, phẩm vị lại không bằng nàng ta, chắc chắn phải đồng ý. Nhưng nếu gạt đầu, chẳng phải tự đẩy mình vào chỗ chết hay sao?

Đúng lúc nàng không biết nên trả lời ra sao, tiếng nữ nhân vang lên ngoài cửa:

- Nô tì Y Hòa tham kiến Thục Phi nương nương, Thiên Quý tần nương nương.

- Miễn lễ. - Thục Phi liếc mắt nhìn Y Hòa - Ngươi đến đây làm gì?

- Hoàng hậu nương nương cho gọi Thiên Quý tần đến hậu điện Cảnh Long cung, nô tì phụng mệnh đến báo tin ạ. - Y Hòa cúi đầu đáp, rồi lại quay sang nàng - Nương nương, người cũng không nên để Hoàng hậu đợi lâu chứ ạ?

- Vừa hay bồn cung đang muốn mời Thiên Quý tần đến An Phương cung một chuyến. - Thục Phi hoàn toàn không có ý muốn thả nàng.

- Hoàng hậu nương nương Phượng ý khó trái, Thục Phi nương nương thông cảm. - Y Hòa dường như đã quen với điều này, nghĩ khí không hề nhượng bộ.

- Khá khen cho một nô tì, dám lời Hoàng hậu ra làm lá chắn sao? - Thục Phi dù có nhẫn nại đến đâu cũng phải tức giận - Ngươi sợ bồn cung làm trễ việc của Hoàng hậu hả?

- Nô tì không dám. - Y Hòa nhanh chóng đáp, đầu cúi thật thấp, nhưng tuyệt nhiên không có ý định rời khỏi.

Diệp Phương Nhã vừa định lên tiếng, Thục Phi đã bật dậy, dùng ngón tay ấn nhẹ bước ra khỏi điện. Y Hòa vẫn như trước cung kính, giờ lại nở một nụ cười:

- Nương nương không cần để tâm, Hoàng hậu sai nô tì đến chính là để giúp nương nương đó ạ.

Khoảnh khắc đó, nàng cảm tưởng như Hoàng hậu có phép lạ, mọi chuyện đều biết tường tận đến vậy...

Y Hòa dẫn nàng đến hậu điện lần trước rồi đứng lại ở ngoài, chỉ cho mình nàng bước vào trong. Diệp Phương Nhã khẽ kéo cao y phục, bước vào trong, đã thấy Hoàng hậu cùng Mai Phi đang ngồi đó. Hoàng hậu thấy nàng cũng không mở lời, chỉ có Mai Phi lên tiếng:

- Thiên Quý tần đến rồi đấy à? Ngồi đi.

Đợi nàng an vị, Hoàng hậu mới lên tiếng:

- Tô Chiêu nghi trúng độc Hoa niên, tuy giữ được mạng sống nhưng mắt bị độc tố tổn thương, giờ không khác nào người mù. Tô Chân trước giờ đối với ai cũng ôn hòa, bồn cung thực nghĩ không ra ai lại làm ra việc này.

- Hậu cung vốn chưa từng là nơi cho kẻ tốt sống. - Mai Phi cũng chỉ thờ dài - Hoàng hậu nương nương, có phát hiện được thêm gì không ạ?

- Đồ đảng đến Cảnh Phượng cung đều được kiểm duyệt kỹ càng, nếu độc thực sự là từ thức ăn, vậy chắc chắn là trong cung có nội gián cung khác. - Hoàng hậu trầm giọng, nhấn mạnh hai chữ "cung khác".

Nàng ta khẳng định là "cung", không phải "điện" hay "lâu", rõ ràng là đã dần nghi ngờ lên đầu những người từ Chính tam phẩm trở lên. Diệp Phương Nhã chợt nhớ lại nụ cười của Thục Phi khi ấy, khẽ mở giọng:

- Hoàng hậu nương nương, có lẽ nào là...

- Thục Phi là một người không tầm thường, tìm kiếm trên nàng ta chỉ đem đến thất bại thôi. - Hoàng hậu đã biết trước ý nàng, nhanh chóng ngắt lời.

- Vậy ý nương nương là Thục Phi thực sự có liên quan, nhưng chỉ là người đứng sau giật dây? - Mai Phi lên tiếng.

- Đúng vậy. - Hoàng hậu gật đầu, định nói gì đó thì một nô tài bước vào:

- Bẩm Hoàng hậu nương nương, đã tìm thấy thứ đó rồi ạ.

- Đưa cho bồn cung. - Hoàng hậu cầm lấy chiếc lọ nhỏ từ tay nô tài kia - Tìm thấy ở đâu?

- Bẩm, tại bụi cỏ ven hồ Thanh Thủy ạ. Từ tối hôm kia đến hôm nay chỉ có Yên Hiền dung và Lương Hiền tần lại gần hồ thôi ạ. - Nô tài đó bẩm báo vô

cùng đầy đủ.

- Yên Hiền dung và Lương Hiền tần sao... - Mai Phi gạt nhẹ đầu - Lương Đỗ Quyên này, phụ thân chẳng phải đang dưới trướng Ân Tướng gia hay sao?

Hoàng hậu dường như không quan tâm đến vấn đề đó, hỏi tên nô tài kia:

- Đi điều tra quanh Cẩm Tú cung và Chiêu Hạ điện cho bồn cung.

- Nô tài tuân mệnh.

- Chỉ cần tìm được bằng chứng trong Chiêu Hạ điện, vậy là xong rồi. - Mai Phi thở dài - Muội còn tưởng rắc rối lắm.

- Việc này, chưa chắc đã tính được lên đầu Lương Hiền tần dễ dàng như vậy đâu. - Hoàng hậu không hề lạc quan như vậy - Xem chừng, còn phải thí mất một con tốt.

Nói đoạn, nàng ta quay sang nhìn nàng:

- Thiên hiền tần, bồn cung hiện giờ chỉ mong muội thực hiện được một việc.

- Mong nương nương chỉ bảo. - Nàng cúi đầu đáp.

- Nhấn.

- Tần thiếp xin giữ lời này trong lòng, tuyệt không dám làm trái.

- Được rồi, hai muội cùng lui đi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Diệp Phuong Nhã cùng Mai Phi lui khỏi hậu điện, theo hành lang dài đi ra ngoài. Mai Phi đi được một đoạn bỗng dừng lại, quay đầu nhìn nàng đang cúi đầu đi theo sau:

- Thiên Quý tần.

- Nương nương cho gọi tần thiếp? - Nàng bước về phía trước, cung kính đáp.

- Vòng tay trên tay muội... là vòng của Hoàng hậu phải không?

- Bẩm nương nương, đúng vậy ạ.

- Hoàng hậu xem chừng rất coi trọng muội. - Mai Phi cười nhạt - Thục Phi cũng vậy.

- Tần thiếp hèn mọn, không dám nhận lấy lời này. - Nàng vẫn một mực kính cẩn thưa.

- Lên càng cao, ngã càng đau. - Mai Phi khẽ nói, rồi ngược mắt nhìn trời xanh không một gợn mây - Ván cờ này, ta không thắng được Thục Phi, nhưng cũng không mong có người cản được nàng ta.

Nói đoạn, nàng ấy lên kiệu rồi đi. Diệp Phuong Nhã đứng bần thần trước cổng Cảnh Phụng cung một hồi, lắc đầu cười nhạt. Mọi quan hệ giữa Hoàng hậu và Mai Phi quả thực không bền chặt như bề ngoài. Hai người họ, một kẻ muốn giữ ngôi Hậu mà sai khiến người kia, một kẻ khẩu phật tâm xà, chỉ lăm le chiếm lấy vị trí của người còn lại. Mai Phi, nếu nói vậy cánh không đủ thì không đúng, nhưng nếu nói nàng ấy đủ khả năng tự mình vùng vẫy như Thục Phi thì quả thực chưa đến. Hoàng hậu lại là người rất thích ra uy trấn áp kẻ khác, với tính tình của Mai Phi, hẳn trong lòng đã sớm có ý khác. Đợi sau khi Mai Thượng thư lỗi kéo được thêm vậy cánh, chắc chắn nàng ta sẽ từ sau lưng đâm cho Hoàng hậu một nhát!

Nữ nhân hai lòng như vậy, Hoàng hậu có lẽ đã sớm nhìn ra. Nàng ta cũng chỉ đang lợi dụng Mai Phi làm tay sai cho mình trục lợi. Nàng ta chưa từng tin tưởng Mai Phi, nếu không, vì sao Mai Phi đến giờ hai tháng rồi vẫn chưa có Thánh ân? Với lời nói có trọng lượng như vậy, Hoàng đế không sớm thì muộn cũng đã nể tình mà đến Nghi Mai cung rồi. Nhìn Minh Tu nghi kia mà xem, Hoàng đế vẫn đều đặn đến cung nàng ta một tháng một lần, có tháng còn ba lần. Trước đây Minh Tu nghi cũng chỉ là một vị Tần không hơn không kém, vậy mà Hoàng hậu tận dụng mọi cơ hội, lần lượt nâng nàng ta lên Quý tần, Hiền tần rồi giờ là Thứ nhị phẩm Tu nghi. Nếu nàng không lăm, nắm mới cung nhân sẽ được ban thưởng, vàng bạc đá quý cho các vị phẩm cao, còn những người phẩm thấp sẽ được tăng phẩm vị. Minh Tu nghi cũng không còn thấp kém gì, nhưng Hoàng hậu rất có thể vẫn kéo nàng ta lên thêm một bước. Nếu nàng có thể khiến Hoàng hậu tin dùng mình như Minh Tu nghi, vậy quá tốt rồi.

- Nương nương? - Trúc Mai đứng ngoài đợi đã lâu, tiến đến đưa ô che đầu cho nàng - Tuyết rơi rồi, nương nương nên hồi cung tránh ảnh hưởng đến ngọc thể.

Nàng khẽ gật đầu rồi bước lên kiệu. Chiếc kiệu nhỏ trở về Lạc Tiên điện, nàng bước xuống đi vào trong, thả mình xuống nhuyễn ỷ. Vụ án kia dù gì cũng không liên quan đến nàng, đó là chuyện của Hoàng hậu và Thục Phi, nàng cứ lẳng lặng giữ thân là được.

Ái ngờ, nàng muốn ngồi im, lại có kẻ không cho nàng thỏa nguyện.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Phương Nhã vừa thức giấc đã thấy Trúc Mai tiến vào:

- Nương nương dậy rồi ạ.

- Có chuyện gì sao? - Thấy sự bối rối hiện trên khuôn mặt Trúc Mai, nàng khẽ đưa tay vuốt lại tóc, hỏi.

- Có vị Trần Chiêu hoa muốn cầu kiến nương nương ạ.

- Trần Chiêu hoa? - Nàng khẽ nhíu mày. Người này, hình như nàng có quen biết.

- Trần Chiêu hoa là con gái của Trần Cán, được sủng ái ở thành Cung Châu ạ. - Thấy sự khó hiểu trên mặt nàng, Trúc Mai nhanh nhẹn lên tiếng.

- Thì ra là ái nữ của Trần được sủng. - Nàng cao giọng - Thảo nào bỗng cung nghe họ Trần này lại thấy quen tai.

- Nương nương, vậy có gấp không ạ?

- Bảo nàng ta bỗng cung chưa dậy, về đi. - Nàng phẩy tay. Thời gian này vô cùng nhạy cảm, gặp ai cũng dễ gây hiểu lầm, cứ đóng cửa an tĩnh là tốt hơn cả.

- Vâng ạ. - Trúc Mai lui ra, một lúc sau lại quay vào, nét mặt hiện rõ vẻ khó xử - Nương nương, Trần Chiêu hoa nói có việc gấp muốn gặp người, vẫn chưa chịu đi ạ.

- Bảo nàng ta đừng làm phiền nữa, lui đi. - Diệp Phương Nhã khẽ nhíu mày - Còn nữa, nàng ta đưa cái gì cũng không được nhận.

Trúc Mai lại quay ra, lút sau đi vào kính cẩn thưa:

- Nương nương, Trần Chiêu hoa quý ngoài cổng không chịu đi, đúng lúc Diễm Quý tần đi qua liền hỏi chuyện, dẫn đi rồi.

- Diễm Quý tần? Diễm Cơ? - Nàng lên tiếng.

- Bẩm đúng vậy ạ.

Nàng khẽ cười. Diễm Cơ là người dưới trướng Mai Phi, thường ngày không có gì nổi trội, nhưng không hiểu sao lại lọt mắt Mai Phi, sau đó trở thành cánh tay đắc lực của nàng ta. Nhưng mà... Hành động này của Diễm Quý tần, xem chừng sẽ trở thành lưỡi dao giết chết nàng ta!

Bản chất tò mò vốn không phải thứ một nữ nhân hậu cung nên có. Hoàng hậu từng nói có lẽ phải đưa người chết thay Lương Hiền tần, nàng ấy nhất định sẽ không từ mọi cơ hội. Diễm Quý tần này, số phận nằm trong tay nữ nhân làm chủ hậu cung kia! Muốn trách, thì tự trách nàng ta không đâu đi xen vào chuyện của người khác mà thôi.

Bây giờ người nàng cần đề chừng chính là Thục Phi nương nương như hoa như ngọc đang an tọa tại An Thanh cung kia. Nếu nàng ta thực sự nhắm vào nàng, bản thân nàng cũng chưa dám nắm chắc phần thắng. Mong là lần này Hoàng hậu suy tính vẹn toàn, dù không thể đem Thục Phi hay Lương Hiền tần vào chỗ chết thì cũng làm giảm bớt uy thế của nàng ta, khiến nàng ta phân tán tư tưởng. Trong thời gian đó, việc nàng cần làm chính là tranh thủ chút sủng ái chưa dứt hẳn của Hoàng đế để leo lên cao hơn, lôi kéo thêm vây cánh cho riêng mình.

Chẳng phải, cũng sắp đến sinh nhật nàng rồi hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Vụ hạ độc đã sớm truyền đến tai Hoàng đế. Dầu vậy, hán chỉ tùy ý đập một chiếc chén sứ biểu lộ sự tức giận, cuối cùng vẫn nói một câu quen thuộc:

- Việc này giao cho Hoàng hậu toàn quyền xử lý.

Thế mới thấy rõ sự khác biệt giữa kẻ nắm Thánh sủng và kẻ thất sủng lớn như thế nào. Hậu cung còn nhớ rõ lần Thiên Quý tần bị hạ độc vào đúng sinh thần Thục Phi một tháng trước, Hoàng đế đã tức giận như thế nào. Lần này, Người thậm chí còn chẳng buồn đến thăm Tô Chiêu nghi, chỉ tùy tiện tặng nàng ta lên làm Hiền dung và ban vài tặng phẩm, coi như an ủi nàng. Nhưng so với một Yên Hiền dung có Thánh sủng chống lưng, một Chính Nhị phẩm đã mù như nàng ta, liệu còn sống được bao lâu?

Tô Hiền dung đã được Hoàng hậu cử ngự y giỏi nhất chữa trị, tuy không thể giúp mắt nàng ta trở lại như xưa, xong đau đớn đều không còn nữa. Chỉ có điều nàng ta quá bi lụy, dù biết mình được phong làm Hiền dung nhưng không hề vui mừng chút nào, hàng ngày chỉ đập phá đồ đạc kêu gào đòi gặp được Hoàng thượng. Mà Mạc Kỳ Thiên cũng quá mức tuyệt tình, mặc cho nàng ta thảm thương đến thế nào cũng không đặt chân đến Tuyết Tinh cung. Chứng kiến sự vô tình của Đế vương, nàng cũng cảm thấy trong tâm lạnh lẽo. Tô Chân trước đây cũng là một phi tần từng được sủng ái, phụ thân còn là Tô Thái phó giúp Dục Vương khi xưa loại trừ các mối đe dọa. Đối với đương kim Hoàng thượng mà nói, Tô Thái phó so với trung thần Ninh Bá Diên, phụ thân Lan Phi thì công trạng cũng chẳng kém gì. Vậy mà Tô Thái phó vừa mất, Tô gia trong ngoài bất nhất, Tô Đại thiếu gia thiếu năng lực, không quản được gia tộc, trong chốn lát Tô thị nhanh chóng lụi tàn. Tuy đã cầu cứu Hoàng thượng nhiều lần, nhưng tất cả mà họ nhận được chỉ là câu: "Chuyện nhà khanh, trẫm không tiện quản." Tô Chân từ đó cũng chìm hẳn, Thánh sủng chấm dứt, nàng ta chỉ còn là một nữ nhân mờ nhạt chốn hậu cung mà thôi.

Tối hôm đó, Hoàng thượng lật thẻ bài điện Lạc Tiên. Trời đã vào đông, Diệp Phương Nhã khoác lên mình chiếc áo lông vũ, tay cầm đèn lồng tiến ra cửa điện chờ đợi. Hoàng đế vừa đến, thấy nàng đang đứng đợi mình, khoe môi bất giác cong lên một nụ cười. Hắn tiến đến ôm nàng vào lòng, cất tiếng:

- Nhã Nhã lại đứng đây đợi trẫm sao?

- Đúng vậy ạ. - Nàng nở nụ cười thật tươi nhìn thẳng vào mắt Hoàng đế - Hôm nay phòng bếp làm vài món mới, Hoàng thượng cùng thiếp vào nếm thử đi.

- Được. - Dù đã dùng xong thiện tại điện Hiền Viên, nhưng thấy nàng hào hứng như vậy, hắn cũng không nỡ từ chối.

Nàng đỡ hắn xuống ki, thích chí nhìn một bàn đầy mỹ vị, cất giọng đầy tự hào:

- Hoàng thượng nếm thử xem. Đây là những món thiếp cho bọn họ làm từ công thức mẫu thân dạy, tuy chỉ dùng những nguyên liệu đơn giản nhưng ngon vô cùng, còn rất tốt cho sức khỏe nữa.

- Thật sao? - Hắn cung chiêu vuốt ve mái tóc đen mượt của nàng - Vậy nàng gấp cho trẫm đi.

Diệp Phương Nhã đưa đĩa gấp một miếng đưa vào miệng hắn, ánh mắt đầy chờ mong. Hoàng đế không biết nghĩ đến điều gì, không lên tiếng, một lúc sau mới mở giọng:

- Rất ngon.

- Thiếp đã nói mà. - Nhận được lời này của hắn, nàng tựa như vui sướng chi thiếu điều nhảy cẫng lên, cao giọng giới thiệu - Đây là món cá chiên thông thường thôi, nhưng thiếp đã tách phần thịt cá hai bên ra làm nhiều miếng nhỏ, nhờ đó cá sẽ ngấm gia vị hơn, lúc chiên cũng nở ra vô cùng đẹp mắt.

"Tách phần thịt thành những miếng nhỏ, như vậy cá sẽ ngấm gia vị, lúc chiên trong chảo ngập dầu cũng nở ra đẹp mắt hơn"

Lời này...

Bạch Phi!

Mạc Kỳ Thiên vội buông đĩa, lồng ngực bỗng như bị kẹp chặt, khó nhọc thở ra từng tiếng. Thảo nào hắn lại thấy quen mắt đến vậy. Thì ra đây chính là món năm xưa Bạch Phi từng làm cho hắn và Thân Vương ăn. Ngày ấy, hắn còn chưa biết đến mưu mô thâm hiểm của mẫu hậu, nên đối với Bạch Phi nhu hòa, hiền từ thì suốt ngày quẩn lầy, nhằm xuôi âm mưu tìm lạnh giá của một Dục Vương không được mẫu hậu quan tâm. Nhưng có đánh chết hắn cũng không ngờ được rằng, chính sự dựa dẫm của hắn mà Bạch Phi gặp nạn. Tất cả là do hắn. Là hắn gián tiếp hại chết người. Là hắn... chính hắn đã hại chết mẫu phi... Là tại hắn!

- Chết tiệt! - Tâm tình bấy lâu nay bị đè nén bỗng chốc bùng nổ. Hắn hất văng toàn bộ thức ăn trên bàn, thờ hồng học. Hình ảnh Bạch Phi treo cổ trong cung Nhĩ Nam đầy ắp trong đầu hắn. Còn có cả, hình ảnh Thân Vương ôm chầm lấy hắn mà khóc, miệng vẫn không ngừng nói: "Mẫu phi ta bị oan, đệ đệ, mẫu phi yêu thương đệ như vậy, làm sao có thể hại đệ được?" Hắn năm đó đứng chết sững trước cửa Nhĩ Nam cung, nghe chuyện này liền chạy tới hỏi Phụ hoàng, không ngờ, điều mình nhận được chỉ là cái lắc đầu đầy tiếc nuối của Người: "Muộn rồi. Trẫm thậm chí còn chẳng đủ quyền cai quản hậu cung của mình nữa rồi."

Mãi đến tám năm sau, hắn mới hiểu câu nói đó nghĩa là gì. Mẫu hậu cùng Lã thị đã sớm bành trướng quyền lực rồi.

Muộn mất rồi.

- Ta không cam tâm! - Hắn hét lớn, hất đổ cả bàn ăn. Hắn không cam tâm, thực sự chưa hề cam tâm. Thân Vương sau đó cũng bệnh mà chết, chỉ ít, huynh ấy còn đoàn tụ được với mẫu phi, sống một cuộc sống hạnh phúc bên Người. Còn hắn thì sao, hắn sống hai mươi ba năm qua, rốt cuộc là để làm con rối cho màn kịch của ai? Của Thái hậu, Hoàng hậu, hay là... vận mệnh?

- Hoàng thượng! Người làm sao vậy? Hoàng thượng! - Diệp Phương Nhã lần đầu thấy hấn như vậy, trong lòng cũng không tránh khỏi lo sợ, vội tiến đến gần hấn, không ngờ bị hấn mạnh tay đẩy ra

- Cút!

- Hoàng thượng, người bình tĩnh lại. - Nàng khó khăn đứng dậy, vẫn cố chấp tiến đến gần hấn - Thiếp gọi Thái y.

- Ta nói cút ra! - Hấn gầm lên, tiến đến bàn trà hát văng tất cả chén sứ. Con giận của hấn đã lên đến đỉnh điểm, nhưng không hiểu, là giận nàng, hay giận bản thân?

- Hoàng thượng, người làm vậy sẽ tự làm tổn thương chính mình đó! - Nàng nhìn mình và hấn bị chia cắt bởi lớp sứ vỡ dưới sàn, nhắm nhẹ mắt hít sâu một lần, rồi, tiếp tục tiến về phía hấn, mặc cho mảnh vỡ không ngừng đâm vào chân đau xót.

Nàng tiến đến, mặc đôi chân không ngừng rỉ máu, ôm chặt hấn từ đằng sau, cất giọng nghẹn ngào:

- Mạc Kỳ Thiên, thiếp xin chàng, đừng như vậy nữa, chỉ tự làm tổn thương bản thân mình mà thôi. Làm ơn, thiếp cầu xin chàng.

Những giọt lệ của nàng rơi xuống gò má, rồi thấm vào Long bào của hấn, như một dòng nước mát cuốn trôi đi những cảm xúc hỗn độn ban nãy. Hấn nhắm mắt, thờ dài, lắc đầu cố quên đi những hình ảnh đau đớn kia rồi cất giọng khàn khàn:

- Là tại trẫm. Trẫm hại chết họ.

Nàng vẫn lặng im lắng nghe hấn, chỉ có vòng tay đã ôm eo hấn khế siết chặt hơn.

- Trẫm hại Bạch Phi rồi. Người yêu thương trẫm nhất, cuối cùng lại bị chính trẫm hại chết.

- Người luôn coi trẫm như con ruột vậy, chăm sóc, bảo ban trẫm.

- Người đẹp lắm, như một vị tiên tử vậy. Có lẽ thực sự là thế, bởi tính tình người lạ lắm. Người không màng tranh đấu, không thích quyền lực, chỉ thích một cuộc sống bình an.

- Nhĩ Nam cung của người chính là một chốn cho trẫm dừng chân mỗi khi mệt mỏi vì toan tính của người ngoài. Có lẽ, trẫm ở đó còn nhiều hơn thời gian ở Từ Linh cung mất.

Nói đoạn, hấn cười nhạt, lại tiếp tục kể.

- Người là một nữ nhân tốt. Vậy mà Phụ hoàng lại...

- Có lẽ Phụ hoàng cũng rất khổ tâm, nhưng người là Hoàng đế, có những việc không phải cứ muốn là được.

Cứ thế, hấn kể, nàng nghe. Sự phẫn uất, đau khổ, cô đơn suốt bao năm qua lần đầu được giải tỏa...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Một hồi sau, tâm tình Mạc Kỳ Thiên có dịu đi đôi chút. Hấn thở hắt ra một tiếng, thanh âm trầm trầm:

- Những chuyện này đều là khúc mắc bấy lâu nay trong lòng trẫm, cũng là lí do trẫm và Thái hậu lại xa cách đến vậy.

- Hóa ra, sinh ra trong nhà đế vương cũng không sung sướng gì. - Nàng khẽ lắc đầu. Việc Lã Thái hậu chuyên quyền ai ai cũng biết, nhưng uân khúc phía sau, có lẽ chỉ người trong cuộc mới hiểu.

- Khi trẫm đăng cơ, có từng hỏi mẫu hậu vì sao năm xưa lại giết Bạch Phi. Người chỉ cười bảo đó là vì trẫm. Nhưng trẫm chưa từng tin! Trẫm chưa từng muốn cái ngai vàng này! Người muốn nó nhất phải là Lã Thái hậu mới đúng! - Hấn siết chặt tay. - Để trẫm tiến đến Hoàng vị, không biết bao nhiêu người đã phải đổ máu? Bao nhiêu trong số trẫm vạn dân Phong Quốc oán trẫm?

- Hoàng thượng là đáng minh quân, bọn họ không trách Người. - Nàng nhẹ nói - Ngày đó Người mới là một thiếu niên chưa trưởng thành, làm sao có thể gây ra những việc đó được? Bọn họ tự nhiên sẽ hiểu được điều này.

Không gian lại chìm vào im lặng, chỉ còn tiếng thở đều đều của hai người. Những lời nàng nói ra đều là thật lòng. Mạc Kỳ Thiên từ khi lên ngôi đã tiến hành nhiều cuộc cải cách tâm cơ, khiến cho cuộc sống của nhân dân Phong Quốc tốt hơn trước rất nhiều. Không giống như Tiên đế chỉ ngồi yên trong

cung hạ lệnh, hần đích thân đến từng vùng hạn hán, lũ lụt, cùng nhân dân trải qua khổ cực để tìm ra hướng giải quyết tốt nhất. Những việc này, nhân dân luôn khắc ghi trong lòng chưa từng quên.

Hần không đáp lời nàng. Nhân dân nghĩ thế nào về hần, hần hiểu chứ. Bọn họ không oán hần, vì cũng cho rằng hần là con rối của Thái hậu. Hần ngoài mặt tỏ ra là một đấng minh quân, sau lưng cũng đã làm bao việc tàn bạo không thua kém gì Lã thị, chỉ có điều, Lã thị ngang nhiên làm điều xấu trước mắt thiên hạ, hần lặng lẽ mượn dao giết người, sẵn sàng hi sinh những kẻ thân tín nhất để thực hiện mục đích của mình. Hần chưa từng lo sợ ai hận hần. Thắng làm vua thua làm giặc, kẻ thắng mới là người viết nên lịch sử. Cho dù hần là một vị bạo chúa, nhưng nếu hần vẫn giữ vững ngôi vị này, có khi nào trong trang sử họ Mạc sẽ viết hần là vị Hoàng đế nhân hậu vì dân?

- Ừm... - Nàng khẽ rên nhẹ một tiếng. Sứ vỡ đâm xuyên qua đôi hài mỏng manh găm vào lòng bàn chân, đau buốt không thôi. Nàng siết chặt Long bào của hần, cắn môi, run rẩy chỉ chực ngã.

- Nàng sao vậy? - Hần vội quay lại đỡ lấy nàng, nhìn sắc mặt nàng trắng bệch, khẽ nhìn xuống dưới. Đáy mắt tĩnh lặng bỗng hoảng hốt. Dưới chân nàng, máu chảy không ngừng, nhanh chóng lan đến chỗ sứ trắng, hai màu đối lập chói mắt vô cùng - Thái y!

Cẩn thận bé nàng đi qua chỗ thủy tinh, hần đặt nàng lên nệm, ôn nhu nắm lấy tay nàng. Diệp Phuong Nhã chưa từng trải qua đau đớn như vậy, vốn đã không kiềm chế được, bàn tay nắm chặt tay hần. Hần đặt nàng nằm nghiêng, chân hướng ra ngoài, nói nhỏ:

- Đừng gồng người lên, máu sẽ chảy nhiều hơn.

Thái y nghe lệnh, không lâu sau đã đến Lạc Tiên điện. Nhìn một đồng lõa xộn trong phòng, y đứng khựng lại, loay hoay không biết nên vào hay không. Hần dường như biết được có người ở ngoài, khẽ gắt:

- Vào đây.

Được lệnh, Thái y bước vào, không dám nhìn chỗ sứ vỡ hòa với máu cách đó không xa, chỉ một mạch tiến tới bên sàng, quỳ xuống:

- Nô tài tham kiến Hoàng thượng.

- Chữa cho Thiên Quý tần cẩn thận. - Hần quay lại nhìn nàng đang nhăn mày chịu đựng - Nhẹ hết mức có thể cho trẫm.

- Hoàng thượng yên tâm, nô tài sẽ cố hết sức. - Thái y đáp, rồi nhanh chóng tiến đến bên nàng, nhìn bàn chân găm không ít mảnh sứ, không khỏi rùng mình một cái. Lẽ nào lại do con thịnh nộ của Hoàng đế?

Hần khẽ hôn nhẹ lên trán nàng rồi lui ra ngoài. Sương đêm lạnh lẽo bao phủ xung quanh. Trương Cảnh Đức thấy hần ra ngoài mà chỉ mặc Long bào mỏng manh, vội lấy áo lông đưa cho hần, lên tiếng:

- Hoàng thượng, đêm đông lạnh giá, người hãy khoác áo, chớ để ảnh hưởng đến long thể.

- Trương Cảnh Đức, trẫm hỏi ngươi một chuyện. - Hần đột ngột quay sang nhìn ông - Ngươi đi theo trẫm đã nhiều năm như vậy, trung thành với trẫm, rốt cuộc là vì lý do gì?

Trương Cảnh Đức thấy Hoàng đế đột nhiên hỏi chuyện này, khẽ cúi đầu:

- Nô tài tận trung với Hoàng thượng, vì trọng trách năm xưa Tiên đế giao phó một phần, vì sợ người một phần, và vì...

Nói đến đây, ông ngước nhìn nam nhân anh tuấn vận Long bào vàng tươi, tiếp tục:

- Tám phần còn lại, là kính nể.

- Tại sao? - Hần nhìn khuôn mặt đã có dấu hiệu của tuổi tác kia, hỏi lại - Trẫm có gì đáng để người kính nể sao?

- Vì người vô tình, vô tình đến tàn nhẫn. - Lúc này, Trương Cảnh Đức không còn là một nô tài khúm núm nữa, mà trở lại đáng sợ khi xưa dạy hần phong thái của một Hoàng đế - Tiên đế năm xưa thất bại thảm hại dưới tay một người đàn bà, bởi vì ông không đủ can đảm, đủ vô tình để dứt bản thân khỏi nữ nhi tình trường. Nhưng người...

- Một thiếu niên mới mười tám tuổi, dám đứng trước văn võ bá quan yêu cầu Thái hậu ngưng buông rèm nhiếp chính, trả lại Hoàng vị. Một thiếu niên chưa đủ tuổi trưởng thành, tự thân đi kéo bè phái cho chính mình, nhẫn nhịn âm thầm chờ đợi năm năm, vừa lấy lại Hoàng vị một cái liền lập tức nhe nanh, một mẻ tóm gọn Lã thị to như thế vào lòng bàn tay, bức Thái hậu lên chùa tu Phật. Thanh niên hai mươi tuổi lên ngôi, trong vòng một năm, mặc cho văn võ bá quan phản đối, diệt sạch toàn bộ quan tham, tru di tam tộc, thậm chí giết cả gia của sủng phi do dính líu đến Thái hậu đảo chính. Nếu không là một người có trái tim sắt đá, người đã không thể làm nổi những việc mà đến Tiên đế ba lần năm tại vị vẫn không làm được.

- Đúng là chỉ có ông rõ ta nhất. - Hần cười nhạt.

- Nói đúng hơn, là người còn sống rõ Hoàng thượng nhất. - Trương Cảnh Đức không kiêng dè mà nói ra câu này.

- Thế nên, cẩn thận cái miệng của ngươi. - Hần không hề tức giận, ngược lại thanh âm còn có chút vui vẻ, thể hiện rõ muộn phiền đã tan biến - Ngươi chết rồi, sẽ không còn ai hiểu rõ ta nữa.

- Nô tài tuân lệnh. - Trương Cảnh Đức nhìn đầy mắt hấn rạn rõ, nhớ lại dáng vẻ thanh niên hai mươi tuổi lên ngôi năm đó, rồi cũng cười..

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Thái y băng bó xong xuôi, nhanh chóng lui ra. Diệp Phương Nhã nửa ngồi trên nệm, tay chống cằm, yên lặng nghe vài câu nói tiếng được tiếng mất bên ngoài:

- Bẩm... dạ... đã xong rồi ạ... Dạ, chỉ cần chú ý...

Tiếng nói bên ngoài vừa dứt, nàng đã nghe thấy bước chân dứt khoát tiến vào bên trong, liền cắn chặt môi dưới, ra vẻ vẫn còn đau lắm. Mạc Kỳ Thiên vừa bước chân qua cửa, nhìn thấy khuôn mặt nàng như vậy liền không khỏi có chút đau lòng. Hắn tiến đến bên cạnh, đưa tay vuốt nhẹ không cho nàng cắn môi nữa. Nàng liền lợi dụng lúc này, cắn vào ngón trỏ Hoàng đế. Hấn rên nhẹ một tiếng, nhấc cằm nàng lên, nhếch môi:

- Cắn vui không?

- Thiếp nào dám chê bai Long thể. - Nàng bấu môi, khẽ gạt tay hắn ra - Muộn rồi, thiếp buồn ngủ.

- Vậy thì đi ngủ. - Hấn nhắc bổng nàng lên, hướng vào buồng trong - Trẫm cũng mệt rồi.

- Hoàng thượng ở lại đây sao? - Nàng có chút ngạc nhiên, ngược lên nhìn hắn.

Hấn vẫn sải bước đi tiếp, không hề liếc xuống nhìn nàng, thanh âm mang chút châm chọc:

- Tiểu nha đầu, nàng nói xem, giờ Tỉ ba khắc Hoàng thượng lại rời khỏi Lạc Tiên điện, người ta có phải sẽ hoài nghi có chuyện thần bí gì không?

Cũng đúng. Nàng tự nhủ trong lòng, yên vị trong lòng hắn không nói nữa. Hoàng đế đến chỗ phi tần thường chỉ có hai loại: thứ nhất là đến dùng bữa tối rồi rời đi, thứ hai là nghỉ lại cả đêm, nếu không có chuyện gì hệ trọng chắc chắn không rời đi lúc khác. Chưa kể bây giờ là nửa đêm, việc này không biết chừng sẽ đem lại lời đàm tiếu không hay cho hắn, thậm chí là cả nàng.

Mạc Kỳ Thiên đặt nàng xuống sàng, bản thân cũng cởi bỏ Long bào, chỉ giữ lại lớp áo trong đi ngủ. Có vẻ như hắn cũng đã mệt mỏi, vừa đặt lưng xuống đã nhanh chóng thiếp đi. Diệp Phương Nhã khẽ kéo chăn trùm qua vai hai người, rồi cũng nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mộng, nàng mơ hồ cảm nhận được một vòng tay rắn chắc ôm lấy mình, nhẹ nhàng nhưng vững chắc vô cùng...

Khi nàng tỉnh dậy thì Hoàng đế đã rời đi từ lâu. Sờ sang vị trí bên cạnh đã lạnh ngắt, nàng trở mình ngồi dậy, định xuống giường, đôi chân được băng bó kĩ lại đụng phải sàn, khiến nàng rên nhẹ một tiếng. Không biết đây rốt cuộc là phúc hay họa, chỉ biết bây giờ nàng cực kì khó chịu, bàn chân như có hàng trăm hàng vạn con kiến bò lên, vừa đau vừa ngứa. Khẽ cau mày, nàng lên tiếng gọi:

- Trúc Mai.

- Nương nương, người tỉnh rồi ạ. - Trúc Mai từ ngoài nghe tiếng liền đi vào, trên tay bưng chậu nước rửa mặt hơi nước vẫn đang bốc lên - Hoàng thượng đã nói với Hoàng hậu, hôm nay nương nương không cần đến thỉnh an, ở yên trong cung dưỡng thương là được rồi ạ.

Nàng không đáp, đưa tay với lấy khăn áp lên hai mắt, thở hắt ra một tiếng. Ít nhất Hoàng đế vẫn còn nhớ đến đôi chân vì hắn mà băng kín, nói với Hoàng hậu một tiếng giúp nàng không cần đi thỉnh an. Chứ với đôi chân này, cho dù dùng nửa ngày cũng chưa chắc nàng đã lết nổi ra tới cửa điện, đừng nói đến chuyện đi thỉnh an. Nhưng mà... Liệu Hoàng hậu có nghi ngờ gì không? Với sự cảnh giác của nàng ta, xem chừng lòng tin mong manh nàng mới gây dựng đã sớm vỡ tan rồi.

Quả không ngoài dự đoán của Diệp Phương Nhã, Triệu Thục Nghi trong lòng đã sớm dấy lên nghi ngờ. Nàng ta nhìn Trương công công đang cúi đầu phía dưới, mở giọng không rõ cảm xúc:

- Bỏ cung biết rồi. Nhưng hiện tại việc Tô Hiền dung còn chưa xử lí xong, Thiên Quý tần không xuất hiện, dù bỏ cung không để ý cũng sẽ có kẻ khác để ý.

- Nô tài sẽ bám lại với Hoàng thượng. - Trương Cảnh Đức đáp lời - Xin nương nương yên tâm. Nô tài cáo lui.

Triệu Thục Nghi phẩy tay, khẽ vuốt ve chiếc vòng bằng bạch ngọc, nhếch môi lạnh lùng nhìn theo bóng Trương Cảnh Đức. Đoạn, nàng ta đứng dậy, gọi Y Hòa:

- Đi, vào trong chuẩn bị cho bốn cung, sắp đến giờ thỉnh an rồi.

Đến giờ, phi tần lần lượt tiến vào Cảnh Phụng cung. Hoàng hậu nhấp chén trà hoa mai, lẳng lặng không nói, cũng không ai dám lên tiếng. Mai Phi nhìn vị trí bên tả Hoàng hậu thiếu hai vị trí, nhìn xuống dưới một đoạn cũng thấy trống chỗ bên cạnh Lương Hiền tần, buột miệng:

- Tô Hiền dung không đến vì bệnh, còn Thục Phi nương nương và Thiên Quý tần sao cũng không có mặt vậy?

Vừa nói dứt lời, sắc mặt Hoàng hậu đã xấu đi rõ rệt. Nàng ta liếc mắt nhìn vị trí cánh tả sát với mình nhất không có ai, mở giọng:

- Thiên Quý tần là có lí do nên được miễn thỉnh an, còn Thục Phi, xem chừng là ăn mặc phong phanh quá nên bị cảm lạnh rồi.

- Trời vào đông lạnh giá, nương nương cũng nên bảo trọng Ngọc thể. - Mai Phi tiếp lời, cũng không dám hỏi lí do Thiên Quý tần vắng mặt, đành tiếp tục châm chọc - Thục Phi nương nương thân thể yếu ớt lại không giữ gìn, có lẽ đã thực sự nhiễm lạnh rồi.

- Mai Phi xem chừng rất thích nói xấu sau lưng người khác. - Lan Phi tính tình cương trực, dù không ưa Thục Phi nhưng cũng không chịu được mấy lời này - Nếu có dũng khí thì đến thẳng An Phụng cung mà nói với nàng ta.

- Thần thiếp không có ý đó. - Mai Phi bị Lan Phi nói đến xấu hổ, lí nhí - Chỉ là cũng mong các vị tỉ muội thấy đó bảo trọng thân thể một chút.

- Thì ra là bốn cung hiểu nhầm ý tốt của Mai Phi, thực xin lỗi. - Lan Phi cười nhạt, trong lời xin lỗi quả nhiên còn có chút châm biếm. Mai Phi biết mình xếp dưới, cũng không đáp lại nữa.

Lúc bấy giờ, Hoàng hậu mới cao giọng, thanh âm đầy phiền não:

- Hai người nói xong cả chưa? Nếu muốn, ra Ngự hoa viên, hoặc về cung mà đấu khẩu, bốn cung đau đầu muốn chết! Có rảnh thì xử lí việc Tô Hiền dung đi, làm đi! - Câu cuối mang sự giận dữ không che giấu.

Chúng phi chưa từng thấy Hoàng hậu nổi giận như vậy, tất cả đều im thin thít, kể cả Lan Phi và Mai Phi. Uống ngụm trà thuận khí, Triệu Thục Nghi nhìn một lượt, cuối cùng đứng dậy đi vào trong:

- Giải tán!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Vụ Tô Hiền dung lần này, một thân Hoàng hậu gánh vác, cái trách nhiệm Hoàng thượng đổ lên đầu nàng ta quả thực không nhỏ. Mấy buổi thỉnh an tiếp theo, sắc mặt nàng ta đều xấu thậm tệ, tính tình cũng nóng nảy hơn, chỉ chực ai có tội liền bắt phạt. Diệp Phụng Nhã may mắn hưởng ân huệ từ Hoàng đế, không phải đến Cảnh Phụng cung, nhưng trong lòng cũng hết sức rối bời. Giữa tình cảnh nước sôi lửa bỏng như thế này, nàng lại cứ khư khư ở yên trong điện, người khác dù không cố ý cũng sẽ sinh nghi. Mà với vụ việc còn chưa xử lý xong như vụ lần này, điều Hoàng hậu cần chính là một con tốt sẽ được nàng ta hiển tế, nàng lại làm kẻ khác nghi ngờ, không biết chừng nàng ta đã tính toán để đổ hết tội lỗi lên đầu nàng! Lần này Hoàng thượng cho Hoàng hậu toàn bộ quyền hạn, nếu chẳng may người bị gán tội là nàng, dù có sủng ái đến đâu chắc chắn Hoàng đế cũng không can thiệp. Chi bằng...

- Trúc Mai, đem giấy mực vào đây cho bốn cung.

Việc Trần Chiêu hoa đột nhiên tới tìm nàng, có lẽ Hoàng hậu cũng biết, nhưng nàng tốt nhất là vẫn tự mình bảo đảm lại với nàng ta, thể hiện rõ là mình muốn hợp tác. Chỉ ít, Hoàng hậu cũng sẽ không nghĩ nàng muốn làm ngơ ông đứng nhìn trai cò đánh nhau mà hưởng lợi. Chỉ cần hướng mũi nhọn của nàng ta lên đầu kẻ khác, đến lúc đó, nàng mới có thể an tâm đứng nhìn.

- Đem cái này đến Cảnh Phụng cung, nhớ kĩ, không được để ai nhìn thấy. - Thôi nhẹ cho mực khô hẳn, nàng gấp lại gọn gàng, đưa cho Trúc Mai.

- Nô tì tuân lệnh. - Trúc Mai kính cẩn nhận lấy, cất vào trong áo rồi nhanh chóng lui ra.

Diệp Phụng Nhã bung tách trà trên tay, khẽ thổi cho chiếc lá trên mặt nước lay động, cười nhẹ. Nàng đã chỉ điểm rõ ràng như vậy, Hoàng hậu tất nhiên sẽ không làm khó nữa, tuy nhiên nàng ta có để bụng chuyện này không lại là việc khác. Dù gì thì nàng cũng đã về phe nàng ta, cứ ngồi không hưởng lợi mãi cũng sẽ khiến nàng ta ngứa mắt. Từ giờ đến sinh thần nàng còn nửa tháng, xem ra phải làm gì đó mới được.

Hoàng hậu nhận được thư, chỉ xem lướt qua rồi cho Trúc Mai về, cũng không nhắn gửi lời nào nữa, xem ra đã có chủ ý của riêng mình. Ba ngày sau, Hoàng đế cho gọi lần lượt Tam phi, Yên Hiền dung, Lương Hiền tần, Diễm Quý tần và nàng đến. Bàn chân được chăm sóc cẩn thận đã tốt hơn nhiều,

nàng dựa vào Trúc Mai bước từng bậc tiến vào Cảnh Phượng cung, đã thấy Đế Hậu hai người và Tam Phi có mặt. Không khí trong cung nặng nề vô cùng, Hoàng đế sắc mặt âm trầm, Hoàng hậu lạnh tanh không cảm xúc, ba vị phi tần cùng Yên Hiền dung cũng chẳng mấy may mở lời. Đợi nàng thỉnh an xong xuôi rồi, Hoàng đế mới lên tiếng:

- Bình thân.

Nàng vừa ngồi xuống, Lương Hiền tần đã xuất hiện. Sau đó không lâu, Diễm Quý tần cũng đến, trên khuôn mặt xinh đẹp đã có nét hoảng hốt. Nàng ta ngồi xuống bên trái nàng, khẽ khều tay nàng hỏi:

- Thiên Quý tần tì, có chuyện gì sao?

- Cái này Quý tần nên hỏi Hoàng thượng, bần cung cũng không biết. - Nàng bâng quơ đáp lại, cũng không thèm nhìn nàng ta đến một lần.

Nàng vừa dứt lời, Hoàng hậu đã lên tiếng:

- Cho giải Trần Chiêu hoa vào đây.

Trần Chiêu hoa vừa bước vào, không khí đã trở nên khác thường. Diễm Quý tần không nhịn được hô nhẹ một tiếng, ánh mắt thẳng thốt nhìn chăm chăm vào bộ dạng lấm lem đã bị dựng hình kia. Lương Hiền tần nét mặt cũng hiện ra sự bất ngờ, nhưng nhanh chóng được che giấu. Chỉ có Thục Phi vẫn hơi nhếch khóe môi, vẻ mặt như thể nàng ta chỉ là người qua đường tới xem kịch vui.

Có thể thản nhiên đến mức này, tâm tư nàng ta rốt cuộc thâm sâu đến đâu?

Vị quan tra khảo bước ra ngay sau, cung kính hành lễ với Đế Hậu. Hoàng hậu mở lời trước:

- Trần thị có khai ra điều gì không?

- Bẩm, sau một hồi dựng hình, Trần Chiêu hoa đã khai mình bị người khác sai khiến. - Vị quan đồng đặc trả lời - Là do Diễm Quý tần uy hiếp.

- Cái gì? - Diễm Quý tần không thể tin được vào tai mình, lập tức bật dậy, tiến đến túm lấy cổ Trần Chiêu hoa - Ngươi muốn gì, đổ oan cho bần cung?

- Diễm Cơ, về chỗ! - Hoàng hậu lớn tiếng gọi thẳng tên họ Diễm Quý tần - Nếu không nghe, lập tức trói lại bắt quỳ cạnh Trần thị!

Đoạn, Hoàng hậu quay sang nhìn vị quan kia:

- Còn gì nữa không?

- Bẩm, mới nói đến vậy Trần thị do không chịu được dựng hình đã ngất đi, không có thêm thông tin gì nữa ạ.

- Được rồi, ngươi lui ra đi, kéo cả Trần thị ra ngoài. - Hoàng hậu phẩy tay, rồi quay lại nhìn Diễm Cơ - Diễm Quý tần có gì muốn nói không?

- Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, tần thiếp thực sự bị oan! - Diễm Cơ đã sớm không còn giữ được bình tĩnh - Mong nương nương minh giám!

- Ngươi nói ngươi bị oan, có bằng chứng không? - Hoàng hậu không tỏ thái độ, vẫn điềm nhiên hỏi.

- Bẩm, hôm đó tần thiếp đi ngang qua Lạc Tiên điện, thấy Trần Chiêu hoa quỳ ngoài cửa xin gặp Thiên Quý tần nhưng không được gặp, liền đưa nàng ta về cung hỏi chuyện, thực sự chỉ là vô ý. - Diễm Cơ vô cùng kích động - Là do lúc đó tần thiếp thấy nàng ta quỳ trước công Lạc Tiên điện nên mới...

- Ý ngươi là lúc đó Trần Chiêu hoa có mặt tại Lạc Tiên điện? - Hoàng hậu khẽ cười, rồi quay sang nhìn nàng - Thiên Quý tần có gì giải thích không?

Lửa đột nhiên bén đến chỗ mình, Diệp Phương Nhã không giấu khỏi căng thẳng, điềm đạm trả lời:

- Bẩm nương nương, hôm đó tần thiếp đang nghỉ trưa, nô tài bên ngoài cũng không dám làm phiền, vì vậy phải đến khi tần thiếp tỉnh dậy nghe bẩm lại mới biết. Lúc đó Trần Chiêu hoa đã được Diễm Quý tần dẫn đi rồi ạ.

- Ý ngươi là Trần Chiêu hoa chủ động tìm đến ngươi? - Hoàng hậu vẫn đóng vai quan xét xử tiếp tục hỏi.

- Dạ bẩm, đúng vậy ạ. Tần thiếp với Trần Chiêu hoa không quen biết, sao có thể giữa trưa đi gọi nàng ấy được? - Nàng vẫn cố gắng điều chỉnh giọng nghe tự nhiên nhất, đáp lại.

- Thiên Quý tần nói không quen biết, là thực sự không quen hay giả vờ không quen? - Yên Hiền dung đột nhiên lên tiếng - Nếu bần cung nhớ không lầm, Trần gia và Diệp gia cùng xuất phát điểm ở Thịnh Bàn, Diệp lão gia và Trần lão gia cũng có quen biết.

- Đó là chuyện của bậc tiền bối, tần thiếp thân là nữ nhi, không dám tùy ý can dự. - Nàng ngay lập tức đáp lại không do dự - Nương nương đối với chuyện nhà người khác biết thật rõ, lẽ nào cũng quen biết Trần thị?

Yên Hiền dung bị nàng móc mĩa, không đáp nữa, chỉ nhìn về phía Đế Hậu nhỏ giọng:

- Tần thiếp đối với Trần thị không có quen biết, chỉ là nghe nói vậy thôi.

- Được rồi, nếu hai muội đều nói mình vô tội, vậy để bốn cung sai người lục soát, nếu không có gì tức là trong sạch, phạm có thứ gì liên quan, đến lúc đó sẽ xử phạt nghiêm minh. - Hoàng hậu lên tiếng. Ngay lập tức, hai nhóm nô tài đã đứng xếp hàng sẵn tiến vào. Nàng ta hạ giọng - Lục soát kĩ từng góc ngách cho bốn cung, nếu thấy bất cứ thứ gì khả nghi mau bẩm báo.

- Rõ!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Trong lúc cung nhân đi lục soát, Hoàng hậu vẫn vô cùng bình tĩnh, khẽ nhấp ngụm trà rồi lên tiếng:

- Bốn cung hỏi lại lần nữa, tất cả những người ở đây, ai là hung thủ hoặc biết hung thủ hãy bẩm báo thành khẩn, đừng để đến lúc phát hiện ra điều gì lại van nài vô ích.

Tất cả im thin thít, không một ai đáp lời. Diệp Phương Nhã nhìn Diễm Cơ cả người run rẩy, không biết do sợ hay giận, lặng lẽ đưa mắt về phía Hoàng đế, lại thấy hân cũng đang nhìn về phía mình. Hân không tỏ thái độ gì, để cho Hoàng hậu toàn quyền xét xử, chỉ đưa tay gõ nhẹ lên mặt bàn, ánh mắt vẫn hướng thẳng về chỗ nàng, nhưng không rõ là nhìn nàng hay nhìn Diễm Cơ. Những người còn lại cũng không ai lên tiếng, chỉ chờ xem kịch hay, một vài người còn hiện rõ sự chán nản trên khuôn mặt, tiêu biểu như Lan Phi. Nàng ta đối với việc này hân không hề hứng thú, lấy tay mân mê tách trà đã hết một hồi lại đặt xuống, tay chống cằm nhìn lên bức họa long ly quy phụng (*) trên trần.

Chừng một canh giờ sau, hai nô tài đại diện cho cung nhân lục soát hai bên tiến vào bên trong. Hoàng hậu khẽ cau khóe môi, mở giọng:

- Có tìm thấy gì không?

- Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, trong Lạc Tiên điện hoàn toàn không có gì đáng nghi. - Tên nô tài thứ nhất lên tiếng.

Y vừa nói xong, Diệp Phương Nhã cũng như thả được cục đá trong lòng. Nhưng Diễm Quý tần thì ngược lại, đôi vai càng lúc càng run mạnh hơn. Nàng vô tội, chẳng phải khả năng cao sẽ tìm thấy gì đó ở điện của Diễm Cơ sao?

Quả nhiên, nô tài thứ hai chần chừ một lúc rồi kính cẩn dâng một hộp gỗ nhỏ lên phía Hoàng hậu:

- Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, chúng nô tài tìm thấy hộp gỗ này dưới gầm giường Diễm Quý tần, còn phát hiện ra một nô tì trong cung Diễm Quý tần đã biến mất.

- Mở hộp đó ra. - Hoàng hậu ra lệnh.

Tên nô tài đó mở nắp hộp, bên trong là vài nhánh cây trông giống cỏ dại. Một mùi hương nhàn nhạt tỏa ra, chỉ có những người ở gần là nàng, Diễm Cơ và Lương Hiền tần mới ngửi thấy. Mùi hương này, chắc chắn là Văn thảo, thảo được dùng để điều chế độc Hoa niên!

Hoàng hậu đưa tay ý bảo đem hộp gỗ lại chỗ mình. Y Hòa nhanh nhẹn tiến đến, cầm hộp gỗ trên tay rồi dâng lên Hoàng hậu. Nàng ta cũng chẳng nhìn lâu, đóng hộp gỗ lại rồi để lên bàn đá:

- Đưa cái này cho Phùng thượng quan xem xét, tìm rõ ngọn nguồn cho bốn cung.

Phùng thượng quan chính là người phụ trách Nam viện, là nơi sản xuất hương đốt nền cho các phi tần, đối với các loại thảo dược vô cùng thông thạo. Nếu Hoàng hậu đã đưa cho vị thượng quan này, chứng tỏ nàng ta thực sự muốn tất cả mọi người có mặt ở đây biết rõ ngọn ngành của Văn thảo này rồi.

Không mất quá nhiều thời gian, chỉ độ một nén hương sau, Phùng thượng quan đã xuất hiện. Bà cúi đầu khấu kiến Đế Hậu, rồi lên tiếng:

- Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, loại cỏ này có tên là Văn thảo. Chúng có tính hàn, thường được giã nhuyễn pha với nước để chữa bệnh dạ dày, nhưng nếu trộn với cam thảo và quy linh sẽ trở thành độc tố, chính là độc Hoa niên mà Tô Hiền dung trùng phãi.

- Diễm Quý tần có bệnh dạ dày, sao không tìm thái y chữa trị mà lại dùng phương thuốc cổ truyền này? - Hoàng hậu nghe đến đây hân đã hiểu rõ vấn đề, quay sang Diễm Cơ chất vấn.

- Chuyện này... là Trần thị hôm đó đưa cho tần thiếp, tần thiếp thực sự không làm ra việc này! - Diễm Cơ hoảng hốt phân bua.

Lời nàng ta nói ra hoàn toàn không đáng tin cậy. Nếu nàng ta và Trần thị không quen biết, vậy tại sao lại dễ dàng nhận đồ từ Trần thị được? Ai cũng nghe ra sự sơ hở trong lời nói này, chỉ khẽ lắc đầu cảm thán. Diễm Quý tần lần này thực sự không còn đường sống nữa rồi.

Đúng lúc này, quan tra khảo bước vào. Y Hòa tiến đến, vị quan này thì thăm vào tai nàng ấy vài câu rồi nhanh chóng lui ra. Nàng ấy tiến về phía Hoàng hậu, bầm lại cho nàng ta, thanh âm nhỏ chỉ đủ hai người nghe thấy. Nghe xong, Hoàng hậu khẽ cười nhẹ, lên tiếng:

- Trần thị đã khai, Diễm Cơ có xích mích với Tô Hiền dung, trước giờ vốn chưa hề ưa nàng. Nghe nói Trần thị là nữ nhi của một dược sư có tiếng, lại biết chút y thuật, Diễm Cơ đã uy hiếp và bắt nàng ta điều chế độc dược để mưu hại Tô Hiền dung.
- Hoàng hậu nương nương, tần thiếp thực sự bị oan! Kể cả có chế được độc, thứ Tô thị ăn hôm đó cũng là đồ của cung Cảnh Phụng, làm sao tần thiếp có thể đồ độc dễ dàng như vậy?! - Diễm Cơ lớn giọng, thân thể run lẩy bẩy.
- Điều này bốn cung cũng đã điều tra. Độc tuy có trong bát, nhưng chỉ là một lượng rất nhỏ. Thứ chứa nhiều độc hơn lại là chiếc nhẫn của Tô Hiền dung.
- Hoàng hậu không hề nao núng - Mà chiếc nhẫn này, lại do Trần thị dâng lên Tô Hiền dung.

Mọi việc đã rõ ràng, Diễm Cơ dẫu trong sạch, nhưng lời khai của Trần thị lại thực đến vậy, vốn không thể tìm ra sơ hở. Những kẻ tinh ý ắt nhận ra điều này, nhưng việc chẳng liên quan đến mình, bọn họ cũng không rảnh nói ra. Chỉ tiếc cho Diễm Cơ, lại trở thành quân tốt thí mạng trong màn đấu trí giữa Hoàng hậu và Thục Phi!

- Mọi chuyện đã rõ ràng, giam Diễm thị vào ngục, chờ ngày xét xử! - Hoàng hậu nói, đoạn quay sang Mạc Kỳ Thiên - Hoàng thượng, còn gì không hợp lý không ạ?
- Hoàng hậu xét xử nghiêm minh, trẫm không có gì phản nản. - Hấn đáp - Hình thức xử phạt tùy Hoàng hậu quyết định.

Dứt lời, hấn đứng dậy đi thẳng, mặc cho chúng phi phía sau hành lễ, và thanh âm tuyệt vọng của Diễm Cơ vang vọng trong không trung:

- Hoàng thượng, thiếp bị oan...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Hoàng đế đi rồi, Hoàng hậu quay lại nhìn Diễm Quý tần nửa ngồi nửa quỳ trên sàn, lên tiếng:

- Diễm Quý tần làm trái cung quy, dám làm hại phi tần khác, phẩm hạnh thấp kém, giáng xuống làm Tòng lục phẩm Lương hoa, triệt thê bài vĩnh viễn.

Triệt thê bài vĩnh viễn, đồng nghĩa với việc đặt dấu chấm hết đối với Diễm Cơ. Không còn được Hoàng thượng sủng ái, gia tộc lại không lớn mạnh, giờ nàng ấy chỉ còn là cái bóng vật vờ trong hậu cung ngàn giai lệ mà thôi. Một tia không cam chịu cùng đau đớn hiện lên trong đáy mắt, Diễm Cơ khó khăn đứng dậy, cúi đầu:

- Tạ ơn nương nương tha mạng.

Nếu sự việc chỉ dừng ở đây, khác nào Hoàng hậu chịu thua Thục Phi? Phe của Thục Phi không tổn hại một sợi lông, mọi chuyện đã xét xử rõ ràng, Trần Chiêu hoa chắc chắn đã bị bịt miệng nên mới nói ra Diễm thị. Như vậy chẳng phải ván cờ này chỉ có Hoàng hậu đau đầu, còn Thục Phi lại đương đương tự đắc hay sao?

Tất nhiên, Hoàng hậu làm sao lại dễ dàng để yên cho Ân Như Nguyệt? Nàng ta thoáng nhìn về đặc ý trên khuôn mặt Thục Phi, hớp một ngụm trà rồi nói tiếp:

- Đương nhiên, phẩm Lương hoa không được phép ở trong điện. Thu hồi điện Hồ Quân, Diễm Lương hoa sẽ chuyển đến sống trong Lệ Chi cung của Lương Hiền tần.
- Hoàng hậu nương nương, cung tần thiếp...? - Lương Hiền tần nghe thấy vội biến sắc, lên tiếng.
- Hiện tại, chỉ có cung của muội và Lan Phi chưa có thêm người, các cung khác đều có ít nhất hai vị chủ tử. Lan Phi đang nuôi Đại Hoàng tử, tất nhiên không thích hợp, đương nhiên sẽ chuyển vào cung của muội. Có ý kiến gì sao? - Hoàng hậu thấy biểu hiện này của Lương thị, ánh mắt trở nên sắc sảo, nói lý.

Thì ra là vậy. Hoàng hậu đương nhiên sẽ không tha cho Thục Phi, nhưng Ân thị ở vị trí quá an toàn, nàng ta liền chuyển hướng sang vây cánh là Lương Hiền tần. Vị này là vị trí thấp nhất được ban cung riêng, lại là kẻ trực tiếp nghe lệnh Thục Phi mà gây nên vụ việc đau đầu này, làm sao Hoàng hậu có thể bỏ qua được? Để Diễm Cơ sống với kẻ đã hại nàng ấy, rồi đợi thời điểm tốt âm thầm kể với nàng ấy toàn bộ sự thật, nhất định sẽ khiến Lệ Chi cung một trận gà bay chó sủa. Mà Lương Hiền tần đối với việc này không có quyền từ chối, lại không thể giết chết Diễm Cơ, nước cờ này của Hoàng hậu quả thực rất cao minh.

- Tần thiếp rõ rồi. - Lương thị không có đường lui, đành ngoan ngoãn nghe lời, còn không quên liếc xéo Diễm thị vẫn đang đứng giữa điện.
- Được rồi, vậy các muội lui đi. Diễm Lương hoa đi theo Lương Hiền tần về cung. - Hoàng hậu khẽ nở nụ cười đắc thắng, cho toàn bộ lui ra.

Những người không liên quan khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng hồi cung. Chỉ có Lương Hiền tần sắc mặt vô cùng tệ bước lên kiệu, còn nghe thấy rõ tiếng nàng ta chửi bới một nô tài nào đó. Diệp Phương Nhã nhẹ lắc đầu. Hoàng hậu đã muốn làm gì, Thục Phi căn bản không thể ngăn được. Không chừng nàng ta đang kiếm kế cách ly Lương Hiền tần để tránh họa về sau và tự tìm thêm vây cánh mới rồi.

Đời là vậy đấy, khi người còn giá trị lợi dụng, người sẽ được cung chiều, bảo vệ hết mực. Nhưng nếu người đã trở thành phế phẩm, người ta sẽ chỉ muốn đá người ra khỏi tầm mắt càng xa càng tốt. Nữ nhân trong hậu cung chính là những vật phẩm để cho những kẻ có quyền tha hồ lợi dụng như vậy đấy!

Sau buổi xét xử hôm ấy, hậu cung được mấy ngày yên tĩnh. Hoàng đế chuyển sang đến Mộc Lam cung đều đặn mỗi ngày một lần, chúng phi cũng không lấy làm lạ. Nàng ấy dưới gối nuôi Đại Hoàng tử, mùa đông năm nay lại lạnh hơn mọi khi, có lẽ Đại Hoàng tử nhiễm lạnh. Dù gì thì đó cũng là nhất tự của Hoàng đế đến hiện tại, tất nhiên sẽ được hần quan tâm đặc biệt hơn. Nhưng... Đó cũng chỉ là hiện tại mà thôi, chẳng lẽ phi tần hậu cung kém cỏi đến mức không thể sinh cho Hoàng đế đứa con khác hay sao?

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, chẳng mấy chốc đã sắp tới sinh nhật nàng. Trước đó hai ngày, Hoàng đế cư nhiên lại đến Lạc Tiên điện. Diệp Phương Nhã vẫn như cũ khoác áo lông đứng ngoài đợi hần. Mặc Kỳ Thiên thấy vậy lại rảo bước chân, đến bên ôm nàng vào lòng rồi cùng vào trong điện, không quên buông lời trách yêu:

- Nàng thật là... Sắp đến sinh nhật của chính mình rồi, bản thân còn không tự biết giữ sức khỏe, đến lúc đó lại cảm lạnh thì sao?
- Hoàng thượng nhớ...? - Nàng đưa mắt nhìn hần đầy ngạc nhiên. Có lẽ là Hoàng hậu nhắc hần, chứ một vị Hoàng đế trăm công nghìn việc có lẽ cũng chỉ nhớ nổi sinh nhật Hoàng hậu cùng tam phi mà thôi.
- Trẫm đương nhiên nhớ, trung tuần tháng Chạp chính là một ngày vô cùng đặc biệt.
- Đặc biệt sao? - Lễ nào sinh nhật nàng còn gắn với sự kiện nào khác?
- Là ngày trẫm trở thành Thái tử, cũng là một ngày đông giá rét như vậy. - Hần cười nhẹ, ánh mắt có chút đăm chiêu - Ngày đó đáng cơ, trẫm kém nàng bây giờ một tuổi, chỉ là thiếu niên nông nổi chưa hiểu hết chuyện đời.
- Vậy sao... - Thấy hần có vẻ muốn tâm sự, nàng chỉnh lại tư thế, khẽ tựa đầu vào vai hần, ánh mắt tò mò ngược nhìn người bên cạnh.
- Trẫm năm đó cũng giống nàng vậy, cổ chấp cứng đầu. - Hần nói, đoạn đưa tay cốc nhẹ lên đầu nàng.
- Cái gì mà cổ chấp cứng đầu chứ, thiếp ngoan như vậy mà. - Nàng phụng phịu, đưa tay xoa xoa đầu.
- Được, Nhã Nhã ngoan, là trẫm của năm đó cứng đầu. - Hần nhìn bộ dáng trẻ con của nàng mà bật cười - Ngày đó trẫm cũng chỉ giống thiếu niên bình thường, lấy tập võ săn bắn là vui, tự nhiên bị bắt vào Đông cung làm Thái tử, chính là cảm giác tự dưng sau lưng đeo thêm tảng đá, nặng nề khó chịu vô cùng.
- Ngày ấy thiếp mới chỉ tám tuổi. - Nàng trầm tính toán, lên tiếng. - Vẫn là một tiểu nữ tử đó.
- Đúng vậy. Cho nên ngày đó đối với trẫm quả thực chẳng vui vẻ mấy. - Hần nhìn nàng, lại nói tiếp - Nhưng giờ lại có sinh nhật nàng, làm sao trẫm buồn bực nổi đây?

Đoạn, hần quay sang ôm nàng vào lòng:

- Không thể cho nàng một sinh nhật linh đình, nhưng nhất định đó sẽ là một ngày khó quên của đời nàng.

Nàng không đáp, chỉ gật nhẹ đầu, rồi ngược lên áp môi mình vào đôi môi hần...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Chẳng mấy chốc đã đến sinh thần Diệp Phương Nhã. Nàng mới ở phẩm tần, không được tổ chức tiệc lớn trong cung, chỉ có thể tự làm một bữa tiệc nhỏ trong Lạc Tiên điện. Hoàng hậu từ sau việc của Tô Hiền dung đối với nàng có tin tưởng hơn, lần này đích thân đến điện. Nàng thấy vậy, trong lòng vô cùng vui mừng, khẽ khụy gối hành lễ:

- Hoàng hậu nương nương cát tường. Tần thiếp nghênh đón chậm trễ, mong nương nương thứ tội.

- Sinh thần của muội, bồn cung vui còn chưa kịp, sao lại muốn trách phạt? - Hoàng hậu hôm nay xem chừng rất cao hứng, thanh âm nhẹ nhàng trong trẻo đáp lại nàng, còn đưa tay đỡ nàng lên - Đi thôi, vào điện.

An tọa xong xuôi rồi, Triệu Thục Nghi nhìn nàng một thân y phục mực sặc, đầu búi đơn giản, còn để vài sợi tự nhiên rơi xuống sau gáy, tôn thêm cái cổ cao trắng ngần thì khẽ gật đầu. Nữ nhân này cũng không phải không có nhan sắc, chỉ cần biết cách tô điểm thêm chút nữa, dù không được bằng Thục Phi thì cũng thuộc hàng mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn. Cái nhan sắc này, cứ giữ kỹ một chút, nàng ta còn có lợi thế là tuổi trẻ mon môm, cũng chưa đến thời kì nhan sắc nở rộ nhất, đến lúc đó nàng giúp thêm một tay, nhất định có thể làm Hoàng thượng ít nhiều xao xuyến.

Trầm ngâm một hồi, Hoàng hậu lại nở nụ cười, đoan trang đưa tay cầm lấy một hộp gỗ sồi đưa cho nàng:

- Bồn cung cũng không có gì nhiều, chỉ là nghe nói muội đặc biệt thích những hương liệu tự nhiên nên dày công chuẩn bị cho muội năm lọ hương đốt. Muội xem thử đi.

Diệp Phương Nhã tạ ơn rồi đưa tay đỡ lấy hộp gỗ đặt trên đùi. Mở quà ngay trước mặt người tặng thật không khiêm nhã cho lắm, nên nàng để trên đùi, khẽ vuốt vuốt nắp hộp ra vẻ vô cùng yêu thích, cũng không đưa Trúc Mai cất đi. Đoạn, nàng ngẩng đầu lên, nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Thời gian qua nhờ có Hoàng hậu nương nương mà tần thiếp cũng có thể sống coi như yên ổn. Ôn đức này của nương nương tần thiếp nguyện sẽ báo đáp.

- Bồn cung muốn người báo đáp gì, người chẳng phải rõ rồi sao? - Hoàng hậu vẫn cười vô cùng tự nhiên - Yên tâm, đến lúc đó, một chức Phi cũng không quá tâm với của muội đâu.

- Tần thiếp quả thực không dám...

- Hoàng thượng giá đáo!

Tiếng nô tài vang lên ngăn lời đã đến đầu môi của nàng. Hoàng hậu nghe tiếng cũng chỉnh lại y phục, đứng lên sẵn sàng nghênh đón:

- Hoàng thượng vạn tuế.

Bóng Hoàng bào lướt nhanh vào chính điện. Mạc Kỳ Thiên nhìn thấy Hoàng hậu, ánh mắt hiện lên chút bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng đưa tay ra đỡ nàng ta ngồi cùng mình trên chính vị, đoạn, quay sang nhìn Diệp Phương Nhã:

- Hai nàng bình thân.

Nhấp một ngụm trà nô tì vừa bưng ra, hắn quay sang nhìn Triệu Thục Nghi:

- Hoàng hậu hôm nay lại đích thân đến Lạc Tiên điện sao?

- Bẩm Hoàng thượng, tỉ muội trong cung giống như tỉ muội ruột thịt của thần thiếp, sinh thần lại là ngày quan trọng trong đời, thần thiếp lẽ nào lại không cùng nàng ấy chia vui một chút? - Hoàng hậu đáp lời, bàn tay đặt nhẹ lên đôi tay chai sần vì luyện võ của hắn.

- Hoàng hậu quả là thiện lương đức độ, hậu cung có nàng, trăm cung rất vui. - Hắn gật nhẹ đầu, rồi quay sang nhìn hộp gỗ trên tay nàng - Đó là...?

- Là vài món hương liệu thiếp tặng cho Thiên Quý tần, coi như chút quà cho nàng ấy vậy. - Hoàng hậu nhanh chóng đáp, rồi cũng đứng dậy - Hôm nay là ngày vui của muội muội, thần thiếp cũng không tiện làm phiền, xin phép cáo lui trước.

- Trời lạnh rồi, khoác áo dày một chút. - Hắn lên tiếng nhắc nhở, lại khiến Triệu Thục Nghi khẽ khựng lại, rồi nở nụ cười không mấy tự nhiên - Thần thiếp rõ rồi.

- Tần thiếp cung tiễn Hoàng hậu nương nương. - Nàng đứng lên hành lễ, đợi Hoàng hậu đi hẳn rồi mới dám ngồi xuống.

- Lên đây. - Mạc Kỳ Thiên đột ngột ngoắc tay bảo nàng ngồi lên chính vị cùng mình.

Diệp Phương Nhã cũng không từ chối, nhanh chóng ngồi xuống bên hắn, mân mê lọn tóc rơi xuống bên vai. Hắn cúi xuống cầm lấy tay nàng, thanh âm vô cùng ôn nhu:

- Hôm nay không ăn trong điện, trăm dẫn nàng đến một nơi.

Nói đoạn, hắn nhanh chóng đứng dậy, bàn tay vẫn nắm chặt tay nàng mà kéo đi. Hai người ra khỏi điện, không lên kiệu mà đi bộ. Nàng ngược nhìn bầu trời vẫn còn vương chút ánh sáng mặt trời chưa tắt hẳn, không nhìn được mà lên tiếng hỏi hắn:

- Hoàng thượng, người dẫn thiếp đi đâu vậy?

- Đến đó nàng sẽ biết. - Hắn quay lại, khẽ cười với nàng rồi tiếp tục dẫn nàng đi về phía trước.

Nàng hơi ngẩn ngơ. Hoàng đế vừa cười với nàng. Nửa năm trong cung, số lần hắn cười với nàng chỉ đếm vòn vẹn trong một bàn tay, còn lại đều là cái nhếch môi, hoặc nụ cười nửa miệng quen thuộc. Chẳng lẽ hôm nay hắn thực sự cao hứng như vậy? Chỉ vì nàng? Nàng nên mừng hay lo đây?

Suốt chặng đường, nàng vì nụ cười này mà có chút thất thần. Hoàng đế quả thực xứng danh Kinh thành đệ nhất mỹ nam, mắt phượng hẹp dài, sống mũi cao, đôi môi mỏng, xương hàm góc cạnh, còn đặc biệt tỏa ra một khí chất hơn người. Khó trách nữ nhân trong cung lại sống chết muốn lấy lòng hắn, si tình vì một kẻ như vậy, không phải là không đáng!

- Đến rồi - Thanh âm trầm ấm của nam nhân kéo nàng về thực tại. Hai người hiện tại đang đứng trước một cánh cổng nhỏ có dây leo quấn quanh, phía trước chỉ có hai tên lính canh gác. Trương Cảnh Đức tiến tới nói vài tiếng gì đó, hai tên lính nhanh chóng tiến tới hành lễ rồi mở cổng. Hắn dẫn nàng vào, bên trong là một mảnh đất không quá rộng, có một hồ nước nhỏ trồng sen và thủy đình giữa hồ. Đầu đó còn vang lên tiếng nhạc dập dìu, cùng mùi từ đình hương thoang thoảng trong không khí, tạo nên một cảnh tượng hữu tình lay động lòng người. Nàng không nhịn nổi mà thốt lên một tiếng "Đẹp quá!", đã thấy nam nhân bên cạnh đưa mình đến thủy đình, trên bàn đá còn bày sẵn rất nhiều sơn hào hải vị. Nhìn nàng sửng sốt không dám tin vào thực tại, hắn khẽ nhếch môi hài lòng, kéo nàng xuống vị trí cạnh mình, lên tiếng:

- Chắc nàng cũng đói rồi, dùng bữa thôi.

- Hoàng thượng, nơi này... - Nàng rụt rè hỏi, mắt vẫn đảo quanh quan sát - Đẹp thật.

- Trong cung này còn rất nhiều thứ nàng chưa biết. - Hắn đáp, khẽ gấp một miếng ba chỉ vào bát nàng - Ăn đi, đều là món nàng thích.

- Hoàng thượng, thực sự cảm ơn người! - Nàng không khỏi kích động, lời cảm ơn nói ra cũng là thật lòng.

Được một lúc, nô tì mang rượu ra. Hắn đứng đưa ly đồng rồi đưa đến trước mặt nàng, cười cười:

- Uống mấy ly với trẫm.

- Hoàng thượng, tửu lượng của thiếp không cao. - Nàng khẽ tựa người vào hắn, nhưng thanh âm rõ ràng đang khẽ nũng nịu.

Tửu lượng của nàng quả thực không tốt, mới uống ba ly đã ngà ngà say, vậy mà sắc mặt Hoàng đế vẫn không thay đổi. Hắn khẽ liếc mắt nhìn nữ nhân trong lòng, đáy mắt hiện một tia cảm xúc không rõ, rồi khẽ môi khẽ phục lại cái nụ cười nhếch mép quen thuộc:

- Nhã Nhã, sinh thân vui vẻ.

Mong là đây không phải sinh thân cuối cùng bên nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Tối đó, nàng bị hắn chuốc say đến quên trời đất, mặc kệ tất cả mà rúc vào lòng hắn tìm hơi ấm rồi đánh một giấc. Mạc Kỳ Thiên cũng không phải chưa từng thấy nữ nhân say rượu, chỉ cười nhẹ rồi bế xốc người nàng lên, đưa vào trong căn phòng phía sau khu vườn. Đặt nàng lên nệm gấm, hắn nhìn khuôn mặt đã ửng hồng vì lạnh và vì rượu, y phục xộc xệch để lộ một mảng trắng nõn ngay xương quai xanh, trong lòng đấu tranh một hồi, cuối cùng vẫn là từ từ cởi bỏ y phục rườm rà bên ngoài cho nàng, chỉ để lại bộ đồ trắng bên trong rồi cuốn chặt nàng trong chăn, sau đó đứng dậy nhẹ nhàng bước khỏi phòng.

Hôm nay, hắn không có hứng thú.

Tàn bộ một vòng, để gió lạnh của mùa đông rít gào bên tai cho tỉnh, hắn đi đến trước một bức tường đã phủ đầy rêu xanh. Hắn thờ ắt ra một hơi, cúi người xuống nhắc viên đá lát tường dưới cùng. Bức tường khẽ chuyển động, rồi một cánh cửa gỗ hiện ra. Hắn đẩy cửa bước vào, đưa chân đẩy lớp tuyết phía dưới ra. Hắn khí bao trùm xung quanh. Đây chính là cửa sau của Đông cung.

Nơi này từ khi hắn đăng cơ cách đây ba năm liền bị niêm phong lại, không một ai có thể bén mảng tới, kể cả những người trong hoàng gia. Hắn đáp tuyệt đi đến hành lang, rào bước tới căn phòng cuối cùng phía nam mà đẩy cửa vào. Bên trong im ắng khác thường. Không có người ở, mạng nhện đã sớm treo đầy các góc nhà. Vãn án hắn ngồi bàn bạc cùng cố nhân khi xưa cũng đã phủ một lớp bụi dày. Duy chỉ có giá sách phía sau vẫn sạch sẽ không dính chút bụi nào, đến cả chiếc bình đồng để trên cùng cũng được lau bóng loáng. Mạc Kỳ Thiên bất giác nhìn xuống sàn. Mặt sàn bản như vậy lại có hai dấu chân khác nhau, quả nhiên đã có người đến trước hắn. Dấu chân nhỏ hơn chân hắn, liếc qua giống như giày của nữ nhân. Nhìn quanh, không có ai, hắn nhanh chóng rời khỏi phòng, tiến đến căn phòng lớn nhất phía tây bước vào. Dòng chữ trên tấm bảng gỗ chạm trổ tinh vi đã sớm mờ đi, nhưng vẫn có một chữ "Phi" lấp ló...

Nghe động, người bên trong đang ngồi trên chính vị liền ngước mắt lên, trong ánh mắt không có lấy một tia ngạc nhiên, ngược lại còn có phần vui vẻ. Nữ nhân ấy một thân lam bào, đứng đưa ly rượu đồng trước mặt cười với hắn:

- Thái tử, chúc mừng Ngài đăng cơ.

- Nàng vẫn nhớ. - Hân khẽ nhếch môi, tiến đến đoạt lấy ly rượu trong tay nàng ấy uống một ngụm - Thái Bảo tử, là lấy từ trong kho cũ của Đông cung?

- Đúng vậy, khi chàng niệm phong, tất cả mọi thứ vẫn ở chỗ cũ không phải sao? - Nữ nhân ấy thanh âm dịu dàng, ngược mắt nhìn xung quanh - Đến bàn trang điểm của thiếp, ngoài những vật thiếp mang đi thì toàn bộ vẫn ở nguyên đó.

Hân không ngồi xuống, đứng sát văn án nhìn nữ nhân. Người đó cũng không ngại ngần đưa mắt nhìn thẳng vào hân, hoàn toàn chẳng có vẻ lo sợ của mọi người khi thấy Hoàng đế, thậm chí, khóe môi được tô son đỏ kia còn khẽ nhếch lên một đường cong, không rõ là vui vẻ, hay là chế giễu.

- Thục Nghi, đêm hôm khuya khoắt ở đây uống rượu, là đợi ta, hay đợi người? - Hân rời mắt đi chỗ khác, đặt ly rượu xuống tiếp tục rót thêm.

- Người chết rồi, đợi làm gì? Tất nhiên là ở đây đợi Hoàng thượng. - Nghe đến chữ "người" kia, Hoàng hậu khựng lại, rồi lại cười cười tự mình uống thêm một ngụm rượu.

- Hận lắm?

Hân ngồi xuống vị trí bên cạnh Triệu Thục Nghi, nhìn nàng ấy, chính là hình ảnh năm năm trước, Thái tử phi y phục đơn giản, nở một nụ cười với hân, nhưng năm đó của nàng ấy còn kèm theo một câu hỏi:

- Vì sao giết Thân Vương?

Đáp lại nàng, chỉ là sự im lặng như thừa nhận bản thân đã giết kẻ đó. Sự im lặng khiến nàng ngộ nhận suốt năm năm trời.

Đến giờ, hân vẫn chưa bao giờ nói với nàng rằng, năm đó Thân Vương là bị chính phụ thân nàng cùng Thái hậu lập mưu hại chết.

Năm năm đằng đẳng, nàng vẫn cho rằng hân là kẻ giết chết người nàng yêu...

Gió rét đập mạnh vào cửa từng tiếng cộc cộc, đánh thức Diệp Phương Nhã đang mê man trong men rượu. Nàng mở mắt, hơi nhú mày. Đầu óc không hoàn toàn tỉnh táo, hương rượu vẫn vương vấn xung quanh, vô cùng khó chịu. Từ lượng của nàng từ trước đến nay chưa từng tốt, nhưng không nghĩ mình lại dễ say đến vậy. Rõ ràng là mới uống có vài ly, vậy mà đầu óc đã nhanh chóng mụ mị quên trời quên đất rồi.

Chống tay ngồi dậy, nàng nhìn trên người chỉ còn một lớp vải mỏng manh, lại ngó sang bên cạnh. Vị trí kế bên nệm gấm vẫn thẳng thớm, sờ tay cũng không thấy hơi ấm, rõ ràng là chưa có người ngồi lên. Sự lo lắng nhanh chóng xâm chiếm nàng. Nàng đang ở đâu? Hoàng đế đâu rồi?

Nhìn quanh nơi mình nghỉ vừa rồi, xác thực đây không phải Lạc Tiên điện, nàng đặt chân xuống đất, đi đôi hài nhỏ rồi đứng lên. Hôm nay là sinh thần nàng, Hoàng đế lại chúc say rồi vứt nàng lại một nơi xa lạ sau đó biến mất, hân bên trong phải ẩn chứa sự tình. Đây cũng không phải Hiền Viên điện của hân, vậy rốt cuộc là nơi nào?

Nàng tiến tới cầm lấy y phục được đặt gọn gàng ở góc giường thay vào, rồi khẽ khàng đi từng bước từng bước chậm rãi tới phía cửa sổ mở ra. Gió lạnh nhanh chóng ùa vào phòng, khiến nàng có chút không thích ứng kịp mà loạng choạng suýt ngã. Để cho gió đông tạt vào mặt cho tỉnh rượu, nàng dụi mắt, đóng cửa lại rồi đi xung quanh phòng. Căn phòng này khá nhỏ, chỉ có một chiếc giường nệm gấm với một giá sách nhỏ. Tiến tới nhìn thử, binh pháp, quốc trị, luật tiền triều, đều là những bộ sách dành cho một bậc Đế vương. Nàng định trở lại giường, bỗng thấy lấp ló một mẫu giấy đã ngả vàng, liền nhìn quanh, không thấy động tĩnh bèn mở ra xem. Bên trong là rảnh vẽ một nữ nhân yêu kiều ngồi bên thùy đình nơi nàng được Hoàng đế dẫn đến, mà khuôn mặt nàng ấy, nàng không thể rõ ràng hơn.

Bức họa rơi xuống đất.

Thục Phi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Tại sao trong phòng này lại có bức họa của Ân Như Nguyệt? Diệp Phương Nhã thất thần nhìn chằm chằm bức họa dưới đất rồi lại nhìn xung quanh, không thấy ai mới run run cầm nó lên. Nhìn kỹ, nàng lại thấy phía dưới góc phải còn đề vài chữ, liền giơ lên cao ngang mặt.

"Ân Phi. Phong Thiên thứ nhất."

Nét chữ cứng cỏi nhưng không kém phần phóng khoáng này, nàng nhìn qua cũng biết là của ai. Nó giống hệt nét chữ trên mấy câu đối treo trong Hiên Viên điện. Mà người duy nhất có thể treo chữ viết của mình tại nơi đó, chỉ có thể là Hoàng đế.

Lẽ nào... Thục Phi cũng đã từng đặt chân vào đây? Một lần nữa, nàng lại làm người thứ hai? Một cảm giác khó chịu len lỏi trong người nàng. Rốt cuộc Hoàng đế có ý gì, hết ở Hiên Viên điện lại đến nơi bí mật này, tại sao hắn lại muốn đưa nàng đến nơi đã từng cùng Ân Như Nguyệt ái ân? Là muốn tìm một kẻ thay thế nàng ta sao?

Suy cho cùng, trong lòng hắn, rốt cuộc nàng là Diệp Phương Nhã, hay chỉ là một Ân Như Nguyệt thứ hai?

Đặt bức họa lại chỗ cũ, nàng trở về nệm gấm, định nhắm mắt ngủ tiếp, nhưng bức họa kia lại quanh quẩn trong đầu. Một thân nữ nhân yếu đuối tựa người vào thành cửa sổ, ánh mắt mơ hồ nhìn ra bên ngoài, toàn thân toát lên một vẻ gì đó mị hoặc vô cùng, dù chỉ là trên một bức họa. Rốt cuộc phảiどん tình cảm nhiều như thế nào, mới có thể vẽ được một bức họa xuất thần như vậy? Hoàng đế đối với Thục Phi chính là thật tâm yêu thương?

Có tiếng cạch cửa, rồi gió đêm đông ùa vào phòng, thổi tấm màn lụa mỏng bay lên. Ngay sau đó, nàng nghe thấy tiếng người khẽ tiến vào, gió cũng ngừng, chợt cảm thấy căng thẳng vô cùng, bàn tay giấu trong chăn đã siết chặt đến đau đớn. Tiếng bước chân dừng lại, rồi màn lụa được tốc lên, nệm gấm khẽ lún xuống. Mặc Kỳ Thiên trút bỏ áo ngoài, nhẹ nhàng cho người vào chăn tránh đánh động đến nàng, đoạn nhanh chóng nhắm mắt. Đợi đến khi bên cạnh chỉ còn tiếng thở đều đều, Diệp Phương Nhã mới mở mắt, rón rén quay đầu nhìn nam nhân. Nằm cùng một chỗ, nhưng cả thân người hắn lại toát ra hàn khí khiến nàng lạnh run người, hắn đã ở ngoài trời một khoảng thời gian không ngắn. Nhưng rốt cuộc hắn đã làm gì? Một vị Hoàng đế, nửa đêm lên lút đi ra ngoài mặc thời tiết lạnh giá, chắc chắn phải có lý do không đơn giản!

Quay người vào trong tường, nàng cảm thấy mi mắt sụp xuống, cơn buồn ngủ đã quay lại, liền mặc kệ những suy nghĩ ngổn ngang kia mà chìm vào giấc ngủ, không để ý đến người bên cạnh vô thức nói ra mấy chữ:

"Thần Vương..."

Sáng hôm sau, Diệp Phương Nhã tỉnh dậy, liền ngay lập tức quay sang bên cạnh, chỉ thấy một khoảng trống không lạnh ngắt. Khẽ đưa tay lên xoa mi tâm nàng cảm lấy áo ngoài được đặt ngay ngắn cuối chân giường mặc vào rồi mở rèm bước ra. Xung quanh im lặng không một tiếng động. Hoàng đế chắc hẳn đã rời đi từ sớm rồi. Nhưng mà... nàng vốn dĩ đâu biết nơi này? Hôm qua cũng là hắn bật mắt nàng dẫn đi, người của Lạc Tiên điện tất nhiên không biết nơi này, chẳng lẽ hắn định giam lỏng nàng ở đây luôn?

Bất chợt, ngoài cửa vang lên ba tiếng gõ, rồi thanh âm quen thuộc vang lên:

- Quý tần nương nương?

- Trương công công? - Nàng không vội ra mở cửa, quay lại nệm gấm chỉnh trang y phục gọn gàng.

- Dạ phải. - Bên ngoài vẫn truyền vào tiếng người - Nương nương đã tỉnh, nô tài đưa bữa sáng vào cho người?

- Vào đi. - Nàng lấy chiếc trâm đầu giường gài lên tóc, nhìn kỹ lại mình trong gương đồng một lần rồi lên tiếng.

Trương Cảnh Đức nhanh chóng bê một khay thức ăn còn nóng đi vào. Đặt lên bàn đá bên trái phòng, y quay về phía nàng, chậm rãi nói:

- Bẩm nương nương, đây là thức ăn Hoàng thượng dặn nô tài bên lên cho người. Sau khi người dùng xong thì nô tài sẽ đưa người về điện.

- Được rồi, người lui ra trước đi. - Câu hỏi "Đây là đâu" còn chưa bật ra khỏi miệng, nàng cũng biết Trương Cảnh Đức sẽ không dễ dàng nói ra bất cứ điều gì, đành phẩy tay cho y lui ra.

Dùng thiện xong, nàng lấy khăn sạch được đặt ngay ngắn trên khay gỗ lau nhẹ khóe môi, đoạn lại thấy có điểm không ổn lắm. Nàng vừa ngủ dậy, tất nhiên không son phấn gì. Tuy rằng ngày thường nàng cũng chẳng tô son điểm phấn quá đậm, nhưng cũng không phải là đủ tự tin để đưa mặt mộc ra trước mặt người khác, nhất là ở trong cái hậu cung với cả ngàn con mắt luôn sẫm soi nhau như vậy. Nhưng mà ở đây chỉ có mỗi Trương Cảnh Đức, nghĩa là Hoàng đế muốn giữ bí mật nơi này, lấy đâu ra nô tài vào hầu hạ nàng chứ?

Ngẫm nghĩ một hồi, nàng đưa khăn tay lên che mặt, chỉ để lộ vàng trán và đôi mắt hạnh, gọi người. Trương Cảnh Đức tiến vào, trên tay cầm một chiếc mạng che mặt, cũng không ngần đầu lên mà cung kính đưa cho nàng:

- Bẩm nương nương, người đeo mạng rồi nô tài sẽ dẫn người ra khỏi đây ạ.

Suy nghĩ cũng thật chu đáo đi. Không ngờ Hoàng đế cũng đã chú ý đến điểm này. Nàng nhận lấy mạng che mặt đeo lên, tâm tình vừa tốt một chút lại bị một ý nghĩ khác làm cho xấu đi không ít. Thục Phi cũng từng đến đây, nàng ta lại là người trọng sắc đẹp như vậy... Lẽ nào cũng là do thói quen mà đưa mạng tới cho nàng?

Trong lòng bỗng dưng có một chút chua xót, nhưng nàng cũng chẳng có thời gian nghĩ nhiều, nhanh chóng đứng dậy đi theo Trương Cảnh Đức. Y dẫn nàng ra đến cổng, một chiếc kiệu nhỏ bốn người khiêng đã đứng sẵn ở đó. Đờ nàng lên kiệu, y không quên dặn dò đầy cẩn trọng:

- Nương nương, trên đường người tuyệt đối không được mở rèm, là Hoàng thượng đặc biệt yêu cầu, mong nương nương tuân thủ.

Trong lời nói ấy phảng phất một chút đanh thép, nhưng cũng như một lời cầu xin vậy. Diệp Phương Nhã nghĩ thầm, Hoàng đế đã muốn giữ kín chỗ này như vậy, nàng cũng không phải loại đủ gan vuốt râu hùm, đành gạt đầu rồi lên kiệu. Kiệu nhỏ đi một lúc rồi dừng lại, hạ xuống, một thanh âm nữ nhân vang lên đầy vui mừng:

- Nương nương,

Nàng đi xuống kiệu, ngược mắt nhìn ba chữ "Lạc Tiên điện" trước mặt, rồi rào chân bước vào trong, không quên lên tiếng nói với Trúc Mai:

- Mau vào giúp bốn cung thay y phục và trang điểm, thời gian không còn sớm, còn phải đi thỉnh an Hoàng hậu nữa.

Trúc Mai nhanh chóng chuẩn bị đồ cho nàng. Không tốn nhiều thời gian sau, nàng đã sẵn sàng đi tới Cảnh Phượng cung. Bước đến trước cửa cung, nàng đã thấy Mai Phi đang từ trên kiệu bước xuống. Nàng ấy đưa mắt về phía này, nhìn ra nàng liền bước tới, khéo môi cũng nhanh chóng cong lên thành một nụ cười nhẹ:

- Hôm qua sinh thần muội, bốn cung lại không thể tới chúc mừng, chỉ có thể gửi vài món quà mọn, mong muội muội không trách. - Nói đoạn, nàng ấy còn đưa tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng, hệt như một vị ti ti ân cần.

- Được nương nương có lòng tặng quà, tần thiếp vô cùng biết ơn, đâu dám có lời không hay ạ? - Nàng cũng cười tươi đáp lại, dáng vẻ nhu mì an phận khiến Mai Phi cũng hài lòng. Nàng ấy bỏ tay nàng ra, tiến vào trong cung:

- Đi thôi, để Hoàng hậu ti ti đợi rồi.

Lời tác giả: Đạo này sắp vào năm học, năm nay tui còn thi chuyển cấp, năm vừa đông vừa toàn đưa giò đâm ra phải chú tâm vào học, không khỏi có chút bỏ bê fic. Hôn nữa mẫu thân đại nhân thu máy tính rồi, viết bằng đt rất mất thời gian, mong các bạn thông cảm ;-; sẽ cố đền bù fic nhanh nhất có thể ạ ;-;

Yêu thương, ≡

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Hai nàng đi vào bên trong thì mọi người cũng đã đông đủ cả. Hoàng hậu nhìn Mai Phi cùng nàng hành lễ cũng không tỏ thái độ gì, gạt nhẹ đầu rồi cho an tọa. Buổi thỉnh an cơ hồ cũng không có gì đáng nói, Hoàng hậu cùng các phi tần tám chuyện phiếm đôi ba câu, rồi cuộc vẫn là không biết nói gì thêm, liền chưa được một canh giờ đã cho lui hết. Mọi người lục tục ra về, Triệu Thục Nghi đột nhiên đưa bàn tay trắng nõn đặt lên trên vòng thạch anh trên cổ tay, đưa mắt về phía nàng cười nhẹ một cái. Diệp Phương Nhã hiểu ý, không vội rời đi, đợi cho mọi người lui hết rồi liền đứng dậy tiến về phía nàng tạ:

- Hoàng hậu ti ti có gì căn dặn tần thiếp?

- Muội đây, chốc nữa sẽ có người từ Cảnh Long cung qua, Hoàng thượng cũng nói qua với bốn cung rồi, là muốn thăng nàng lên Chính tam phẩm Hiền tần. Bốn cung thấy như vậy cũng tốt, bất quá bên cạnh muội chỉ có một nô tì thân tín, cũng không tiện, để bốn cung dẫn muội đi chọn thêm một nô tài, có chuyện khuôn vác gì cũng đỡ hơn.

- Đa tạ ý tốt của Hoàng thượng, Hoàng hậu ti ti. Nhã Nhã không biết lấy gì báo đáp. - Nàng cười đáp lại nàng tạ.

Phong nàng làm Chính tam phẩm, vậy mà sáng nay không trực tiếp nói, lại mượn Hoàng hậu chuyển lời, vậy việc tuyền nô tài này không khó đoán chính là ý của Hoàng đế. Nhưng nàng vào cung đã nửa năm, cũng đã là Tam phẩm rồi, vì lẽ gì bây giờ mới tìm chọn nô tài thân tín?

Hoàng hậu có vẻ cũng nhìn ra sự bất khoản trên mặt nàng, vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng, thanh âm êm ái lại thông báo một chuyện cơ mật:

- Tên nô tài trước của muội, là người cũ của cung Nghi Mai.

Nàng không rét mà run. Trước đây cũng đã đề phòng mà lên điều tra thân phận của người trong điện, nhưng tên nô tài kia chỉ tra ra được là trước đây hầu hạ một tiểu chủ, sau đó người kia bệnh mất nên được chuyển về Thượng cung cục, sau đó khi nàng chuyển đến Lạc Tiên điện được tặng thêm ba người, trong đó có kẻ này. Nhưng mà không ngờ đây lại là người của Nghi Mai cung, còn giấu kỹ như vậy, xem chừng Mai Phi rất để tâm đến nàng rồi.

Đương nhiên, đối với những người như Đế Hậu, chuyện điều tra này dễ như trở bàn tay. Điều khiến nàng bất khoản ở đây là tại sao Hoàng đế lại muốn giúp nàng? Là đang đề phòng Mai Phi, hay thực sự có ý với nàng? Hẳn lo sợ nàng sẽ bị kẻ khác nắm thóp sao? Là lo lắng cho nàng?

Hoàng hậu xem chừng không có hứng xem nàng trong đầu đang nghĩ cái gì, lên tiếng:

- Cho truyền Lý Thượng quan.

Một nữ nhân tuổi đã ngoài tam tuần bước vào, tóc búi gọn, y phục không giống như phi tần, có vẻ là một nữ quan. Nữ nhân đó tiến tới trước mặt, cách hai người cỡ mười bước chân hành lễ:

- Thần Lý Hiền, tham kiến Hoàng hậu nương nương, Quý tần nương nương.

- Miễn lễ. - Hoàng hậu phát tay - Đã chọn xong chưa?

- Bẩm Hoàng hậu nương nương, thần tuân theo tiêu chuẩn của nương nương chọn ra được năm nô tài, kính dâng lên người.

Nói đoạn, nàng ấy quay người ra sau vỗ tay ba cái. Năm nô tài lần lượt bước vào, nhanh chóng quỳ xuống:

- Chúng nô tài tham kiến Hoàng hậu nương nương, Quý tần nương nương.

Hoàng hậu cho mấy người đó miễn lễ, rồi quay sang nhìn nàng:

- Đây đều là những người đã trải qua chọn lọc nghiêm ngặt, lý lịch trong sạch, cũng không có tâm cơ gì, lại khá nhanh nhẹn được việc. Muội tự chọn cho mình một người đi.

- Đa tạ Hoàng hậu nương nương. - Nàng cảm ơn Hoàng hậu rồi bước xuống, đứng trước mặt năm người.

Đi lướt qua trước mặt họ một lượt, nàng suy nghĩ một hồi rồi chọn người đứng sát ngoài, mặt mũi tương đối sáng sủa, chỉ tay vào y rồi nói:

- Ngươi, từ giờ sẽ làm nô tài trong điện của bản cung.

- Được rồi, nhưng người còn lại lui ra đi. - Hoàng hậu thấy nàng chọn xong rồi, gật nhẹ đầu cho mấy người kia lui ra, đoạn quay qua nhìn nàng - Muội về điện đi, có lẽ Trương công công cũng đang đợi rồi.

- Đa tạ Hoàng hậu tỉ ti. - Nàng hành lễ, vô cùng cảm kích mà nói rồi lui ra.

Về đến cung, vừa ngồi xuống nhuyễn ỷ, quả nhiên có tin báo Trương Cảnh Đức tới. Nàng đứng dậy, sẵn sàng nghe chỉ.

Trương Cảnh Đức bước vào, giọng điệu, vô cùng thuần thực mà lên tiếng:

- Thiên Quý tần tiếp chỉ! Năm Phong Thiên thứ ba, Phong Cảnh Đế xét thấy Diệp thị hiền lương thực đức, làm Ngươi hài lòng, tấn phong Chính tam phẩm Hiền tần!

- Thần thiếp tiếp chỉ!

Đội Trương công công rồi đi rồi, Diệp Phương Nhã trở lại nhuyễn ỷ, chỉ vào tên nô tài vừa đưa về:

- Từ giờ, ngươi chính thức trở thành nô tài của Lạc Tiên điện. Bản cung đối với nhân nô không quá xét nét, chỉ cần thực hiện đúng bổn phận của mình, không có tà tâm, tùy theo độ tận tâm sẽ có ban thưởng. Nay bản cung ban tên cho ngươi, gọi là Tiểu Bảo Từ, thế nào?

- Nô tài tạ ơn nương nương ban tên. - Tiểu Bảo Từ quỳ xuống - Nô tài nhất định tận trung với nương nương, tuyệt không có ý khác.

- Được rồi, Quỳnh Như đưa Tiểu Bảo Từ đi tắm rửa sạch sẽ rồi thay y phục. - Nàng phẩy tay, rồi nói tiếp - Những người còn lại xuống dọn dẹp một chút rồi chuẩn bị ngọc thiện đi.

Nô tì trong cung lần lượt lui ra. Trúc Mai lúc này mới tiến sát về phía nàng, khẽ hỏi:

- Nương nương, vậy tên nô tài trước đây...?

- Tìm tạm một cái cơ nào đó, trả hấn về Thượng Cung cục đi. - Nàng ngồi trước gương đồng, nhìn hình phản chiếu của bản thân lại có chút ngáy người - Đừng ồn ào quá là được, dù sao y cũng chưa làm gì bản cung cả.

- Nô tì tuân lệnh.

Đội Trúc Mai ra rồi, nàng mới mở hộp trang điểm nhỏ trên bàn, lấy ra chiếc trâm ngọc Hoàng đế ban tặng mân mê trên tay. Đây coi như một hồi chuông cảnh tỉnh bản thân, những người bên cạnh mình không phải ai cũng đơn giản, tên nô tài kia thân phận được che giấu như vậy, những kẻ còn lại chắc gì đã khác? Lần này có Hoàng đế để ý, Hoàng hậu chở che, lần sau liệu có còn may mắn như vậy? Tâm cơ nữ nhân sâu vạn trượng, vốn dĩ chẳng thể biết trước điều gì. Nàng cũng chỉ mới là Chính tam phẩm, lại không có gia tộc mạnh chống lưng, ân sủng cũng chưa bằng Nhu Hiền dung hay Thục Phi, giờ chỉ cần mấy kẻ trên cao dụng tâm, thì dù Hoàng hậu có muốn cũng chẳng cứu nổi! Cách duy nhất để bảo vệ bản thân, là tự khiến mình trở nên mạnh mẽ hơn thôi. Nhất định phải tranh thủ thời gian còn được Hoàng hậu tin dùng nắm chắc Thánh sủng, thành công tiến lên hàng Phi mới có thể an tâm, nếu không, cho dù có cố gắng đến mấy cũng thành công cốc!

Chương 65

Chẳng mấy chốc đã đến cuối năm. Hoàng hậu mấy ngày nay vì chuẩn bị cho Hoàng tiệc mừng năm mới nên hết sức bận rộn, truyền chỉ cứ cách ngày mới phải đến thỉnh an một lần. Các phi tần cứ thế mà hưởng thụ chốn ấm nệm êm trong cung điện của mình, rảnh rỗi hơn thì đã sắm sửa y phục thật đẹp. Ai cũng biết theo lệ của Phong Quốc từ thời Thái tổ, các cung phi nhị phẩm trở lên sẽ cùng Đế Hậu và văn võ bá quan ngồi điện ngoài, ngâm thơ phú hoặc làm đôi ba câu đối cho năm mới, còn các vị tam phẩm trở xuống sẽ được xếp ở điện trong, thưởng thức nỷ vị, tám vài chuyện phiếm giết thời gian. Chính là vậy đấy, thành thói hưởng lạc, chỉ có mình Hoàng hậu phải lao tâm khổ tứ chuẩn bị như vậy, lại còn phải sẵn sàng ứng phó việc bị các quan văn võ thử tài đối khẩu hay soi mói. Thế mới thấy cái trọng trách Mẫu nghi thiên hạ cũng chẳng sung sướng gì.

Triệu Thục Nghi dù gì cũng là ái nữ phủ Thừa tướng, những việc của nữ nhân như nữ công gia chánh hay cầm kì thi họa đối với nàng chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng để quản lý được cái hậu cung trăm phi tần lớn nhỏ của Hoàng đế, rồi đứng ra lo liệu tổ chức lễ hội lớn nhỏ trong cung như vậy, không thể không bái phục nàng ta. Hơn nữa, lần nào nàng ta cũng làm vô cùng hoàn hảo, không thể soi ra sai sót gì, thực khiến người ta vô cùng nể phục. Cũng nhờ đó mà mỗi lần Hoàng cung có lễ yến, Triệu thị được Hoàng đế tin tưởng, rồi lại trước mặt bá quan diễn một màn vừa nặng tình vừa nặng nghĩa, giúp cho địa vị của Thừa tướng lại càng chắc chắn thêm. Có một nữ nhân như vậy, cũng dễ hiểu vì sao Hoàng đế lại dễ dàng dung túng cho nàng ta, việc hậu cung nếu không phải việc nghiêm trọng tuyệt đối không nhúng tay vào. Đến Thái hậu cũng còn phải nể nàng ta vài phần, nên chẳng có gì khó hiểu khi Thục Phi nắm Thánh sủng như vậy cũng không dám làm cản trước mặt nàng ta, mà Lan Phi gan to cũng chỉ có thể bóng gió đôi ba câu, chứ chẳng dám nói điều gì thất lễ. Nếu nói đến người phụ nữ ngoại nhu nội cương, khôn ngoan nhất, thì ngoài Triệu Thục Nghi có lẽ chẳng có nổi người thứ hai.

Yến tiệc năm nay do ngân sách phải dùng nhiều cho cuộc chinh chiến giữa năm nên không làm quá long trọng, chỉ vừa đủ lễ nghi. Hoàng hậu cũng không gọi ai trong hậu cung trợ giúp, phá lệ có Mai Phi giúp nàng ta quản việc trang trí trong cung, còn lại vẫn một mình gánh vác. Có lẽ cũng bởi nàng ta chẳng tin, và cũng chẳng dám tin ai trong cái hậu cung lang sói này. Minh Tu nghĩ cho dù có được tin cậy cũng chỉ là Tòng nhị phẩm, lại không có mấy tiếng nói, có giao việc cho thì nàng ta cũng chẳng làm nổi. Diệp Phương Nhã nàng mới quy phục, niềm tin chưa được củng cố trọn vẹn, phẩm vị thậm chí còn thấp hơn Minh Tu nghĩ, cũng chẳng có ích. Thành ra bây giờ, chỉ còn mười ngày nữa là đến Tết, vậy mà nàng lại thành thói quán chần ù ảm trong Lạc Tiên điện.

Từ sinh thân nàng đến bây giờ đã là năm ngày, tin tức nàng được tấn phong lên Hiền tần cũng không làm người ta ngạc nhiên mấy. Chỉ có điều nô tài mình tốn công gài vào giờ lại bị đuổi đi, vậy mà Mai Phi có vẻ không chú ý gì cả. Hoặc có lẽ đơn giản là nàng ta biết thế nào cũng bị lộ, nên mới tốn công dựng lại "hồ sơ" giả cho tên nô tài kia hồng tìm cho mình đường lui. Dầu biết nàng ta chẳng ưa gì mình, nhưng cao tay đến mức gài người vào mà mình chẳng hay biết, quả xứng là lão hồ ly trong cung!

Diệp Phương Nhã nhàm chán nằm lì trong nệm gấm, cực kì hưởng thụ cảm giác ấm áp nơi này mà lim dim ngủ. Nhưng vừa nhắm mắt lại, bên ngoài đã truyền tới tiếng động, rồi Trúc Mai đứng hầu cửa phòng bước vào, bẩm:

- Nương nương, có Phạm Ti bảo của Thượng phục cục (1) cầu kiến.

- Phạm Ti bảo? - Nàng có chút khó chịu không muốn rời khỏi chốn ấm, nhưng nghĩ người ta đã không ngại tuyết rơi nhiều sắp lấp đường mà đến, cuối cùng vẫn phải ngồi dậy.

Quỳnh Như đang hầu bên giường nhanh chóng tiến tới khoác áo lông cho nàng, đưa nàng đến trước gương đồng để búi tóc. Nàng giữ nguyên đầu cho Quỳnh Như chải lại, nói với Trúc Mai:

- Ra ngoài pha tách trà mời Phạm Ti bảo, đợi bốn cung một chút.

Tay nghề vấn tóc của Quỳnh Như rất khéo, chưa tới một khắc đã búi một kiểu sang trọng nhưng không quá cầu kỳ. Diệp Phương Nhã hài lòng nhìn mình trong gương rồi đi ra, đến trước mặt Phạm Vi ngồi xuống, nhìn nàng ấy hành lễ xong thì lên tiếng:

- Phạm Ti bảo hôm nay không quản đường tuyết phủ mà đến đây là có chuyện gì sao?

- Bẩm Hiền tần nương nương, Hạ Thượng quan căn dặn hạ thần tới đây giúp nương nương chọn vài may vài bộ y phục đón năm mới, coi như là chút quà ra mắt với nương nương của Thượng phục cục ạ.

Hạ Thượng quan của Thượng phục cục, chính là tâm phúc của Hoàng hậu thì phải? Người này nguyên là di ruột của Triệu Thục Nghi, lại từng hầu hạ trong hậu cung tiền triều, tiếng nói so trong Lục cục (2) chỉ kém Lý Hiền của Thượng cung cục mà thôi. Xem ra cái lý do "ra mắt" nàng cũng chỉ là tâm ý của Hoàng hậu mà thôi. Người ta đã có lòng, mình cũng đâu thể không tiếp nhận được. Nàng khẽ gật đầu:

- Được Hạ Thượng quan chiếu cố quả là vinh hạnh của bốn cung. Ti bảo đến đây hẳn đã có chuẩn bị, có thể đưa ra xem một chút không?

Phạm Vi "Dạ" một tiếng, nhanh chóng gọi ba tên nô tài bê vài kiện vải đến trước mặt nàng, giới thiệu:

- Bẩm nương nương, đây đều là là vải màu và vải hoa được các tài nhân tốt nhất kinh thành dệt nên, chất vải lại nhẹ mà ấm, rất thích hợp để mặc vào thời

tiết như thế này ạ.

Diệp Phương Nhã nhìn mấy kiện vải, đưa tay sờ thử, qua nhiên chất liệu vô cùng mềm mại, màu sắc đều trung tính, không quá mức nổi bật, hoa văn cũng là hình ảnh hoa lá đơn thuần liền gập nhẹ đầu, chọn ra bốn kiện, ngược lên nói với Phạm Vi:

- Bốn cung chọn chỗ này, phiên Ti bảo cất công may giúp rồi.

- Được nương nương tin dùng là phúc phận của chúng thần. - Phạm Vi nhu hòa đáp lại - Nội trong ba ngày sẽ có y phục gửi đến Lạc Tiên điện ạ.

Nói đoạn, nàng ấy cũng rời đi. Diệp Phương Nhã tuy trong phòng có đốt than sưởi nhưng chung quy vẫn không ấm bằng phòng ngủ, bèn xoay người định bước đi, lại nghe thấy sau lưng vang lên tiếng động khác...

(1) Thượng phục cục (尚服局): quản lý các đồ đạc như lễ phục, lễ khí, thang mộc của hoàng gia và thị vệ. *Ti bảo* (司寶) là một trong bốn chức dưới Thượng quan, phụ trách cục này.

(2) Lục cục (*nghe hài dễ sợ là sao ta =))))*) gồm Thượng cung cục, Thượng nghị cục, Thượng phục cục, Thượng thẩm cục, Thượng tẩm cục và Thượng công cục. Sáu cục này phụ trách các vấn đề trong cung, do 6 Thượng quan phụ trách, giống với Lục bộ do 6 Thượng thư phụ trách ở trong triều đình.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Nghe thấy tiếng động, Diệp Phương Nhã quay người lại, khuôn mặt vốn hờ hững câu lên một nụ cười ngọt ngào. Nàng xoay hẳn người lại, nhẹ nhàng khụy gối hành lễ:

- Tần thiếp tham kiến Hoàng thượng.

- Trong này không có ai, nàng không cần đa lễ. - Mạc Kỳ Thiên hướng tới nàng vươn tay ra, ngay lập tức, thân ảnh mềm mại dựa hẳn vào lòng hắn.

- Hoàng thượng dạo này chuyện công bận rộn hay sao? Thiếp rất nhớ người. - Nàng khẽ cọ cọ trong lòng hắn - Ngoài này thật lạnh.

- Sắp Tết rồi, ngoài trời trở gió, nàng ngoan ngoãn ở trong điện, đừng đi lung tung, để cảm mạo trĩu sẽ lo lắng. - Hắn vô cùng ôn nhu cầm lấy bàn tay nàng - Xem đi, đã lạnh như vậy.

Hai người vào trong tẩm phòng, không khí cũng đã ấm áp hơn vài phần. Mạc Kỳ Thiên để nàng ngồi lên đùi mình, vòng tay qua eo nàng siết nhẹ, đầu gác nhẹ lên vai nàng. Diệp Phương Nhã cũng thức thời không lên tiếng. Được một lúc, hắn mới cất lời:

- Nàng vào cung đã được nửa năm rồi?

- Dạ phải, thiếp vào cung là giữa tháng sáu, tính đến giờ hơn nửa năm rồi.

- Phong Quốc hậu cung từ lâu đã có lệ, các vị từ Tam phẩm trở lên, mừng ba Tết được trở về gia một ngày, nàng có định về hay không? - Hắn hỏi, dù đáp án đã rõ ràng rành.

- Thiếp lần đầu xa phụ mẫu như vậy, cũng có chút nhớ... - Nàng nhẹ đáp, hạ giọng như đang thủ thi - Mẫu thân mấy năm nay sức khỏe không tốt, mùa đông năm nay lại lạnh như vậy, tần thiếp không khỏi lo lắng cho người.

Hắn không đáp, cũng không biết đang nghĩ gì. Nàng cũng không tiện hỏi, chỉ đặt tay lên bàn tay đang để ngang eo mình, vỗ nhẹ hai cái, rồi như vô ý mà cất tiếng ní non:

- Trời lạnh thật khiến người ta buồn ngủ.

- Cũng không còn sớm, nghỉ thôi. - Hắn nhanh chóng đáp lời, cời Hoàng bào ra rồi vùi mình vào trong chăn ấm, ôm nàng vào lòng, cũng không nói gì thêm mà nhắm mắt.

Vốn dĩ dạo này buồn chán, buổi trưa nào Diệp Phương Nhã cũng ngủ ngót nghét một canh giờ, cho nên hiện tại đầu óc tỉnh như sáo. Cảm thấy người đang sau hơi thở đã bình ổn, nàng có chút lo lắng. Lúc này hắn hỏi nàng như vậy, nghe câu trả lời lại không đáp, đây là nàng đáp không hợp ý hắn sao? Nhưng nàng cũng không thể làm khác, nàng cũng không phải ái nữ phủ nào ở xa, đến Tết lại không về gia quả thực sẽ khiến người ta dị nghị. Lời này của nàng là hợp tình hợp lý, chẳng lẽ hắn còn có ý khác?

Nghĩ một hồi, nển đầu giường phụt tắt. Cả căn phòng chìm trong bóng tối. Nàng khẽ co người lại, nằm gọn trong lòng hân hưởng thụ hơi ấm, nhưng đôi mắt vẫn mở to chẳng thể nào ngủ được. Xem ra đêm nay lại là một đêm mất ngủ rồi...

Sau ngày hôm đó, Hoàng đế cũng không quay lại Lạc Tiên điện nữa. Nói chính xác hơn, hân thậm chí còn không bước chân vào hậu cung. Việc tồn đọng cả năm trong mấy ngày cuối cùng nhất định phải giải quyết hết, không thể để sang năm mới, cho nên hân quả thực vô cùng bận rộn. Nghe vài cung nhân rí tai nhau rằng hân gần như sinh hoạt trong thư phòng, cũng không cho người khác làm phiền. Mai Phi có đến một lần, lại bị Trương Cảnh Đức ngăn ở cửa, đứng đợi suốt một canh giờ cũng không được diện kiến thánh nhan, đành phải bỏ về, trở thành trò cười trong mắt kẻ khác. Hoàng hậu thì may mắn hơn vậy. Nàng ta đến liền trực tiếp vào thư phòng, không biết là khuyên nhủ Hoàng đế kiểu gì, chỉ biết tối hôm đó hân cuối cùng cũng chịu rời khỏi thư phòng, còn về Cảnh Phụng cung nghỉ qua đêm. Thế mới nói, sự khác biệt giữa chính thất và thứ thiếp rõ ràng như thế nào.

Thời gian thấm thoát trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến đêm giao thừa. Đế Hậu và ba vị Phi ra tiền điện đón giao thừa cùng bá quan và nhân dân, cho nên hậu cung cũng không có mấy náo nhiệt. Diệp Phụng Nhã quen biết không nhiều, cũng không thể mời người ta đến cùng mình trải qua năm mới được, liền đưa chút tiền nói Tiểu Bảo Tử nhờ mấy người có quen biết mua một ít pháo, lại tìm trong kho xem có bình rượu nào, rồi cùng cung nhân trong điện ngồi ngoài sân trước, cùng nhau chờ đợi giao thừa. Trống báo vừa điểm, trên bầu trời vốn tối đen như mực bùng sáng, rồi tiếng quân thần vang lên, tuy là ở trong hậu cung nhưng cũng không khó nghe thấy:

- Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Cứ thế mà đã qua một năm rồi. Lần đầu tiên nàng đón giao thừa không cùng phụ mẫu, bản thân có chút lạ lẫm. Cuối cùng, vẫn là Trúc Mai nhanh nhẹn đứng lên trước, hướng về phía nàng vái một lạy rồi lên tiếng, thanh âm trong trẻo:

- Trúc Mai cung chúc nương nương năm mới an khang mạnh khỏe, nhan sắc ngày càng mặn mà, nhận được nhiều ân sủng.

Ngay sau đó, Quỳnh Như, Tiểu Bảo Tử, rồi các nô tì trong điện đồng loạt đứng dậy chúc phúc. Diệp Phụng Nhã ban đầu có chút cô tịch, bây giờ nhận được mấy lời như vậy, trong lòng cũng vui vẻ hơn nhiều, liền cười nhẹ một cái rồi đáp:

- Các người năm vừa rồi đã hết lòng vì bổn cung, bổn cung thực sự vô cùng cảm kích. Bổn cung cũng không có gì nhiều, chỉ có chút quà nhỏ này, mong các người không chê.

Nói đoạn, nàng phát ngân lượng cho bọn họ. Trúc Mai và Quỳnh Như được nhiều hơn một chút, còn lại chia đều, tuy không nhiều nhưng cũng được coi là hào phóng với cung nhân, cho nên mọi người đều vui vẻ, ngồi xuống trò chuyện rôm rả chào đón năm mới.

Đón năm mới trong cung xong, đến mồng ba là các vị tam phẩm trở lên được xuất cung. Hoàng hậu được về phủ Thừa tướng năm ngày, Nhị phẩm ba ngày, tam phẩm một ngày, đây chính là cái đặc biệt trong hậu cung Phong Quốc. Diệp Phụng Nhã cũng không nằm ngoài số đó, sửa soạn vài món đồ đơn giản, trước khi đi không quên dặn dò Trúc Mai:

- Bổn cung đi, đến sáng mai sẽ hồi cung. Trong điện có chuyện gì có thể đến báo với Y Hòa, nàng ấy sẽ giúp người. Nếu có gì khả nghi, cứ bình tĩnh đợi ta về, đừng đánh rắn động cỏ.

Trúc Mai đương nhiên biết nàng đang ám chỉ điều gì, nhanh nhẹn "Dạ" một tiếng. Nàng cũng coi như có chút an tâm, lên kiệu rời cung, cũng không mang theo nô tì tùy thân. Dọc đường có lên vén màn lên một chút, nhìn phố xá treo đèn lồng lầy, nhà nhà đi chơi xuân vui vẻ, chợt có chút hoài niệm. Khi nàng còn bé, mẫu thân sẽ dẫn nàng cùng ca ca ra phiên chợ đầu xuân chơi, còn mua không ít kẹo hồ lô, nàng ăn đến trong miệng ngập tràn vị ngọt. Chỉ là sau năm đó, mẫu thân cũng không rời phủ nữa, huynh trưởng đi giữ biên cương, nhị huynh thì tập trung ôn luyện để thi cử, cũng không còn ai cùng nàng đi nữa. Năm đó...

Mong là khi trở về, cũng không phải ngồi cùng mâm với người đó nữa...

Chỉ là, nàng quên mất một việc, người đó đã tâm vốn rất lớn, việc nàng vào cung còn được thăng phẩm cao như vậy trong thời gian ngắn thực khiến bà ta ngứa mắt. Cho nên, kẻ không muốn gặp nhất, cư nhiên sẽ lại không tìm mà tự đến!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Diệp phủ cách kinh thành không xa, chỉ mất nửa canh giờ đã đến nơi. Kiệu bốn người nâng từ từ hạ xuống, rồi một nô tài kính cẩn đứng từ ngoài đưa tay đỡ lấy nàng. Diệp Phụng Nhã từ từ bước xuống, đã thấy mẫu thân đứng ngay trước cổng lấy khăn chấm nước mắt, liền không kìm lòng được mà gọi:

- Mẫu thân!

- Nhã Nhã, mẫu thân rất nhớ con. - Diệp thái thái bước lên phía trước ôm nằng vào lòng - Đi, vào trong rồi nói chuyện. Phụ thân cũng rất muốn gặp con.

Hai người đi vào trong phủ, nằng chậm rãi quét mắt nhìn xung quanh, cảnh vật sau nửa năm tựa hồ cũng không có gì thay đổi. Mới là mùng ba, cho nên nhà cửa vẫn được trang hoàng đèn đuốc đón năm mới, gia nhân cũng được cho về thăm gia đình, thoạt nhìn có chút vắng lặng. Nằng cùng Diệp thái thái đi vào phòng lớn tại tiền viện, đã thấy Diệp phụ ngồi tại chính vị, bên cạnh còn có phu thê huynh trưởng. Nằng rời tay mẫu thân, đi đến trước mặt Diệp phụ vái lạy:

- Nhi nữ Phurong Nhã về gia, vãn an phụ thân. Phụ thân đạo này vẫn ổn chứ ạ?

- Đứng lên đi, Nhã Nhã. - Diệp Kính vốn không phải người thích biểu lộ cảm xúc, vẫn ngồi yên tại chính vị mà nói với nằng, chỉ là đáy mắt cũng trở nên ôn nhu - Nửa năm không gặp, con trong cung có ổn hay không?

- Nhi nữ trong cung may mắn được Hoàng thượng ân sủng, lại có Hoàng hậu nương nương che chở, không phải chịu chuyện gì khó nhọc, phụ thân không cần lo lắng. - Nằng giấu nhẹm chuyện từng bị mấy kẻ dùng mưu kế hãm hại, nói ra cốt để phụ mẫu yên lòng, mấy chuyện đó không cần cho họ biết.

- Vậy là tốt rồi. Con đi đường dài, cũng về nghỉ ngơi đi, chút nữa qua dùng bữa chung với cả nhà. - Diệp phụ không nhiều lời, thấy nằng vẫn tốt, còn tiến lên được Tam phẩm thì bớt lo lắng phần nào.

Nằng "Dạ" một tiếng, nhìn phụ thân cùng mẫu thân rời phòng, liền quay lại nhìn huynh trưởng cùng thê tử vẫn đang ngồi một bên, nhanh chóng tiến lại gần:

- Huynh.

- Tiểu Nhã, đã lâu không gặp. - Diệp Phong nhìn nằng cười thật ôn nhu, lại khiến nằng bất giác rơi lệ.

Ngoài vị đại ca này, chưa ai gọi nằng là "Tiểu Nhã" cả.

Nằng ngồi xuống bên cạnh Diệp Phong, tựa đầu lên đầu gối y, nhìn cánh tay phải trống không kia, trong lòng cảm thấy chua xót vô cùng. Đại ca vì nước quên thân, vì bảo vệ cho Hoàng đế mà mất một cánh tay, vậy mà không được hưởng chút đặc ân nào, chịu cảnh làm một người tàn phế. Vậy mà nằng, một chút cũng không thể giúp huynh ấy. Mặc dù, kẻ gián tiếp khiến huynh ấy như vậy, lại chính là người đầu gối tay ấp với nằng. Không có quyền, không có thế, phải chăng là sẽ phải chịu ủy khuất như vậy mãi?

- Mới đầu xuân năm mới, khóc không phải điều tốt. - Diệp Phong đưa cánh tay còn lại xoa đầu nằng như ngày nằng còn bé, đoạn quay lưng nhìn thê tử của mình - Ta muốn nói chuyện với muội ấy một chút.

- Thiếp hiểu rồi, chẳng cần gì cứ gọi thiếp. - Thê tử của Diệp Phong tên gọi Kì Lan, trong ấn tượng của nằng là một nữ nhân vô cùng hòa nhã, tuy không tiếp xúc nhiều nhưng trong hai năm từ ngày đại ca cưới nằng ấy về, tuyệt nhiên chưa từng to tiếng, đối với ai cũng nhu hòa, được phụ mẫu nằng cùng gia nhân rất yêu mến.

Đợi Kì Lan ra khỏi phòng rồi, nằng mới ngẩng đầu lên nhìn y, nhẹ giọng:

- Ti ấy thực sự rất tốt.

- Đúng vậy, huynh thành ra như vậy, vốn không thể cho nằng ấy một gia đình trọn vẹn, vậy mà nằng ấy vẫn luôn bên cạnh huynh chưa từng rời đi. - Ánh mắt y vãn phần ôn nhu, lại có chút tiếc nuối - Người tốt như nằng ấy, đã có thể có một cuộc sống tốt hơn.

Cổ họng nằng khô khốc. Nằng liếm nhẹ môi dưới, cuối cùng bật ra hai tiếng:

- Xin lỗi.

- Xin lỗi cái gì chứ? Không phải huynh vẫn tốt đây sao? - Diệp Phong đương nhiên hiểu nằng vì sao lại nói vậy, nhanh chóng an ủi nằng - Tuy không linh hoạt như trước, nhưng mấy việc sinh hoạt thường ngày cũng không đến nỗi nào, còn có hiền thê bên cạnh, bổng lộc hàng tháng của triều đình, cũng không tệ.

- Đáng lẽ huynh có thể sống tốt hơn nữa kia! - Nằng hơi cao giọng, rồi gục đầu xuống đầu gối y - Là vì chúng ta không có quyền, vì muội chỉ là phi tần nhỏ nhoi không có tiếng nói, nên huynh mới phải chịu uất ức như vậy.

- Tiểu Nhã, không phải lỗi tại muội. - Y khẽ thở dài - Ngoan, đừng khóc, đầu năm mới như vậy không tốt chút nào đâu.

Ngừng lại một chút, y đưa tay nhắc cằm nằng lên, lau khô nước mắt chảy dọc gò má rồi xoa đầu nằng:

- Về phòng nghỉ ngơi đi, muội chỉ có một ngày trở về, nhất định phải cười thật tươi!

Nằng ủ rũ gật đầu, đứng dậy về phòng mình. Mở cửa phòng, mọi vật vẫn ở nguyên chỗ cũ như ngày nằng rời đi, nhưng tuyệt nhiên không có lấy một hạt bụi, hẳn là mới có người quét dọn. Nằng đưa tay cời bỏ chỗ trâm cài trên tóc xuống, rồi cời áo lông ra, nằm xuống nệm êm dần chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ, nằng thấy mình quay về lúc năm tuổi, cũng trong dịp đầu năm như thế này, cùng đại ca và nhị ca lúc đó đều đã mười mấy tuổi đi đốt pháo, tiếng nổ giòn tan nghe vô cùng vui tai.

Lại đến mùa xuân năm nàng bảy tuổi, nhìn thấy phụ thân bế muội muội cùng cha khác mẹ lên hái lộc, có chút tủi thân lặng lẽ đứng một bên, đại ca thấy vậy liền xoa đầu nàng, rồi đưa hai tay nhấc bổng nàng lên, còn xoay xoay vài vòng, tiếng cười rộn rã cả góc sân.

Rồi sang mùa một năm nàng chín tuổi, đại ca trúng tuyển được chọn vào trại lính đi huấn luyện, mẫu thân bị bệnh, phụ thân đi xa, nàng đứng bên giường mẫu thân thật lâu, nói rằng rõ ràng người đã hứa mỗi năm Tết đến sẽ cùng con đi chơi xuân, vì sao cứ nằm yên không chịu tỉnh. Lúc đó nhị ca mười lăm tuổi quý xuống xoa đầu nàng, nói ta cùng muội đi chơi, để mẫu thân nghỉ, chúng ta đi thôi, mà thanh âm khàn đặc gần như chẳng nghe rõ tiếng.

Phải rồi, năm đó mẫu thân vì sao mà bệnh, nàng từng chút từng chút không thể quên.

Huyết sắc vô cùng chói mắt bên cạnh mẫu thân, tiểu đệ chưa kịp ra đời đã mất, còn có, nụ cười già là như trên người nỗi đau ấy, nàng mãi mãi không thể quên được.

Một hình ảnh, khắc sâu tận xương tủy tiểu nữ từ năm ấy...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Nghỉ ngơi được một canh giờ, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, rồi thanh âm nữ tử vang lên bên ngoài:

- Tiểu thư, lão gia cho nô tì tới mời người dùng bữa.

- Ta biết rồi. - Diệp Phuong Nhã đã sớm tỉnh, ngồi trước gương đắp vọng ra, rồi lấy chiếc lược bằng ngà trên bàn chải tóc.

Suối tóc đen mượt phủ dài quá thắt lưng, nàng mân mê một hồi, tự mình búi gọn lên, không quá cầu kì nhưng cũng không qua loa. Đoạn, nàng thay bộ y phục khác rồi bước ra khỏi phòng. Bên ngoài đã có một nô tì đứng sẵn, thấy nàng ra liền cúi đầu thật thấp:

- Nô tì dẫn đường cho tiểu thư.

Lúc nàng đến phòng lớn, mọi người đều đã tập trung đông đủ. Nàng nhẹ nhàng cúi đầu lễ phép:

- Nhi nữ bái kiến phụ thân, mẫu thân... - Nàng hơi khựng lại, rồi nở một nụ cười mỉm - Bái kiến nhị nương.

Diệp Kính chỉ có hai vị phụ nhân, một là Diệp Chính phu nhân, tức chính thê, người còn lại là Nhị phu nhân, được nạp vào sau khi Diệp phụ thành thân với Chính phu nhân ba năm. Thê tử của ông sinh được ba người con, hai trai cũng là hai vị thiếu gia duy nhất, và một gái, là Diệp Phuong Nhã nàng. Nhị phu nhân chỉ sinh được một nhi nữ, tên Diệp Phuong Uyên, kém nàng vừa vặn một tuổi. Vị Nhị phu nhân này trong ấn tượng của nàng không hề tốt chút nào, cho nên lần này về thăm nhà lại gặp phải, quả thực không vui vẻ gì cho cam.

Phụ thân cũng không bắt nàng đứng lâu, thanh âm hào sảng:

- Lại đây ngồi đi. Lâu lắm mới đoàn tụ đông đủ như vậy, gia thật cao hứng.

- Đúng vậy, Nhã Nhã con nhìn xem, trên này đều là những món con thích, di biết con thích canh gà hầm nên đã đích thân xuống bếp đây. - Nhị phu nhân tên gọi Mã Tư hôm nay lại đột ngột mở lời ngon ngọt.

Nàng chỉ cười không đáp, tiến đến chỗ của Diệp Phuong Uyên rồi đứng lại, nhìn thẳng vào người nàng ta. Diệp Phuong Uyên có chút ngỡ ngàng, đang định lên tiếng hỏi thì nàng đã giành lời, quay về phía phụ thân giọng đầy xót xa xen lẫn ủy khuất:

- Con nhớ trước đây vị trí này luôn là của mình, vậy mà lại có người ngồi trước, nhìn quanh cũng không biết được mình sẽ an tọa chỗ nào đây?

Nói đoạn, nàng quay lại nhìn Diệp Phuong Uyên, ánh mắt lộ rõ sự châm chọc hiếm thấy. Nàng ta siết chặt tay, mắt tự nhiên đứng dậy, vội vã dịch sang phải nhường lại vị trí cho nàng. Diệp Phuong Nhã thân nhiên ngồi xuống vị trí đó, hơi ngước mắt nhìn Nhị phu nhân đã cau mày khó chịu, lên tiếng:

- Lâu lắm rồi con mới quay trở về, nhìn những món ăn này có chút nhớ.

- Được rồi, ăn đi ăn đi. - Diệp Kính không muốn để tình trạng khó xử này kéo dài lâu, nhanh chóng mở lời.

Nàng gật nhẹ đầu, đưa tay gấp lấy miếng thịt trước mặt. Trên bàn đều là những món nàng khi còn ở trong phủ rất thích, nhưng cũng chỉ đến Tết và Nguyên Tiêu mới được ăn, hương vị rất tuyệt vời. Nàng thử mỗi thứ một chút, thỉnh thoảng lại tấm tắc khen ngon, nhưng tuyệt nhiên không động tới bát canh gà. Thái độ của nàng đối với mẫu tử họ Mã kia đều như vậy, không quá cay nghiệt nhưng cũng không phải nhắm mắt làm ngơ, phụ thân thấy cũng quen, không tiện quản nữa. Và lại tuy không rõ ngọn ngành nhưng ông cũng biết chuyện năm đó tất có liên quan đến Nhị phu nhân, chỉ là vẫn còn vương

vấn chút tình nên bỏ qua không tra cứu nữa. Chỉ khác là hôm nay Mã Tư tuyệt nhiên không móc mĩa lại nàng, sắc mặt không tốt nhưng chỉ im lặng ngồi một bên. Diệp Phuong Uyên cũng ngoan ngoãn lạ thường, nếu như là trước đây, nàng ta tuyệt đối không lập tức đứng dậy nhường chỗ cho nàng như vậy. Diệp Phuong Nhã có chút băn khoăn, nhưng dù gì mình cũng chỉ về đây một ngày, lại là đầu năm mới, mấy chuyện nhỏ nhặt như thế tốt nhất là sớm vứt ra khỏi đầu, vì vậy cũng không nghĩ ngợi gì nữa.

Ăn xong, nàng về phòng của Chính phu nhân hàn huyên. Mẩu tử lâu ngày không gặp nên nói chuyện rất lâu, trọng tâm đều là nàng ở trong cung thế nào, có bị người nào chướng mắt hay không. Nàng không muốn mẫu thân lo lắng, mấy việc kia cũng giấu nhẹm, chỉ đáp rằng mình được Hoàng hậu từ bi che chở, cho đến giờ vẫn ổn. Diệp thái thái nghe nàng đáp, lại nhìn nhi nữ của mình sắc mặt hồng hào, thậm chí còn phổng phao hơn, chỉ dặn dò thêm vài câu rồi cho nàng lui. Nào ngờ vừa đi được vài bước đã có người chặn lại, nàng cau mày khó chịu, còn chưa lên tiếng thì gia nhân kia đã mở miệng trước:

- Tiểu thư, Nhị phu nhân mời người đến chỗ của người.

- Ta hiện giờ rất không thoải mái, nhị nương sẽ không gặp được rồi. - Nàng thực sự không muốn nhìn mặt mẫu tử nhà họ, lách người rồi đi. Gia nhân kia lúng túng định gọi theo nhưng không dám, đành để mặc nàng cứ thế đi mất.

Ở trong phòng nghỉ ngơi cả trưa, Diệp Phuong Nhã định qua thăm nhị ca sáng nay chưa có dịp nói chuyện cùng, nhưng phiền phức lại tự động tìm đến cửa. Nhị phu nhân không gặp được nàng liền trực tiếp đến đây, dù gì bà ta cũng hơn tuổi nàng, địa vị trong phủ không thấp, giờ đuổi thì còn ra tôn ti trật tự gì nữa. Nàng ngoài mặt nở nụ cười nhạt, trong lòng lại muốn day nghiêng ngàn lần. Bản thân vốn không muốn dây dưa gì đến, vậy mà người ta không chịu hiểu ý, tâm tình vô cùng tệ. Mời Mã Tư an tọa xong, nàng rót tách trà cho bản thân, rồi mới nhìn đến Diệp Phuong Uyên đang đứng sau lưng bà ta, nghĩ ngợi một lát cũng không muốn làm khó nàng ta nữa:

- Ngồi đi.

Nói đoạn, nàng quay sang nhìn Mã Tư dường như đang phân vân chuyện gì:

- Nhị nương hôm nay hạ mình tới đây là có gì muốn chỉ dạy tiểu nữ?

- À, không... không phải, chỉ là... - Bà ta ấp úng không thành lời, mất một lúc mới nói ra cả câu, ánh mắt thủy chung không đặt lên người nàng - Nhã Nhã, con vào cung nửa năm đã lên đến Tam phẩm, hẳn là được sủng ái đi?

Nàng không ngờ bà ta lại hỏi vấn đề này, hơi bất ngờ trong giây lát rồi cười nhẹ:

- Con cũng có chút phúc khí, không dám nhận là nhiều.

- Vậy... Con thấy Tiểu Uyên có thể nhập cung hay không?

Ý cười trên môi nàng đậm thêm. Mới đến câu thứ hai đã lòi đuôi cáo, đây mới chính là ý bà muốn hỏi phải không? Chẳng qua trên mặt nàng không bộc lộ biểu tình, nhẹ đặt ánh mắt lướt qua người Diệp Phuong Uyên rồi đáp:

- Cái này, con phận nữ nhi không dám nêu ý kiến. Tiểu Uyên dung nhan sắc sảo, lại khôn khéo, nếu được gả vào nhà tốt mà làm chính thê, so với việc vào cung tương lai tươi đẹp hơn nhiều.

Ngoài mặt nói lời dễ nghe như vậy, trong lòng nàng đã sớm phỉ nhổ. Hỏi một nữ nhân xem nàng ta có muốn chung phu quân với tỉ muội của mình không sao? Hơn nữa vị "phu quân" này còn là Thiên tử, hậu cung đã vô số mỹ nhân, liệu ai còn muốn có thêm người mới vào? Ghé phượng chỉ có một, mà nữ nhân có đã tâm lại quá nhiều, kẻ trong cung đấu đá dẹp trừ lẫn nhau còn chưa hết, đâu đến phiên kẻ mới vào thêm?

- Con thực sự thấy vậy sao? Chỉ là ta cảm thấy Tiểu Uyên cũng mười lăm tuổi rồi, năm sau là vừa vặn bắt đầu cập kê, mà mấy mối quanh đây không có kẻ nào ưng ý cả. - Mã Tư nghe nàng nói có chút buồn phiền, than thở.

Là không có kẻ nào ưng ý, hay do lòng người quá tham lam, còn cảm thấy chưa đủ? Diệp Phuong Nhã cảm thấy sức kiên nhẫn của bản thân cũng sắp đến giới hạn, khẽ hạ lệnh đuổi khách:

- Nhị nương, chuyện gia thất của tiểu muội không liên quan đến con, người nên bàn bạc với phụ thân thì hơn. Cũng không còn sớm, con còn có chút việc, không tiện tiếp người nữa.

- Vậy ta đi đây. - Bà ta cũng không lưu luyến gì nữa, nhanh chóng đứng dậy, tựa hồ thực sự muốn đến tìm Diệp Kính.

- Thứ lỗi con không tiễn. - Nàng chỉ đứng dậy, cũng không đi ra cửa, nhìn bóng lưng mẫu tử bọn họ xa dần, khóe môi cong lên một nụ cười chế giễu.

Diệp Phuong Uyên? Vào cung?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Phi tần tam phẩm vào Tết sẽ được hồi phủ một ngày, nhưng tính ra là giờ Dần xuất cung, cuối giờ Tuất đã phải có mặt trong cung. Diệp gia chỉ là một phủ nhỏ nhưng tương đối gần, nên Diệp Phụng Nhã còn kịp dùng thêm bữa tối bên phụ mẫu rồi mới phải trở về. Diệp Kính vẫn y như trước hiếm khi mở lời, chỉ có Diệp phu nhân đối với ái nữ duy nhất của mình vẫn còn lưu luyến, trong bữa cơm còn căn dặn nàng đủ điều. Nàng nhu thuận đáp lời mẫu thân, rồi quay qua nhìn đại tẩu của mình:

- Nhã Nhã hiện tại sống không đến nỗi nào, có thể tự lực cánh sinh, chỉ có một việc muốn nhờ đại tẩu. Mong người có thể chăm sóc phụ mẫu và đại ca hộ muối. Muối ở trong cung, một năm chỉ được về phủ một lần, không thể báo hiếu phụ mẫu, đại ca lại không tiện, nhị ca đang thi cử đang dở. Mong tẩu có thể phụng dưỡng phụ mẫu thay muối.

Kì Lan nghe nàng nhắc đến mình, nhanh chóng đáp lời:

- Muối chưa cần nhắc nhở, tẩu là dâu trưởng, cũng đã được gả vào Diệp phủ hai năm, phụ mẫu hết lòng yêu thương, làm sao có thể không quan tâm người được? Muối giờ đã là phi tử của Hoàng đế, trong lòng có nhiều lo lắng, phụ mẫu tẩu nhất định sẽ chăm sóc chu đáo thay muối.

Nàng nghe Kì Lan nói xong, khẽ lướt mắt nhìn về phía đại ca, chỉ thấy y ôn nhu nhìn nàng ấy, trong lòng cũng an tâm vài phần. Đại ca kiếp này có được một thê tử thủy chung như Kì Lan, âu cũng là cái phúc của huynh ấy. Không cần khoa trương, chỉ cần luôn bên cạnh, không bỏ mặc nhau lúc khó khăn gian khổ, cùng nhau hướng đến tương lai sau này, mặc kệ có bão táp ra sao cũng cùng nhau chống đỡ. Như vậy, chính là duyên trời định sẵn một kiếp này không thể tách rời.

Dùng xong bữa, nàng quay về phòng sửa soạn lại đồ đạc rồi tiến tới xe ngựa đã đợi sẵn bên ngoài phủ. Nhìn mẫu thân khỏe mạnh đã ứng đồ, nàng cười nhẹ trấn an người rồi tiến tới ôm người một cái thật chặt:

- Mẫu thân, nhị nữ đi đây. Thời gian tới người không cần quá lo lắng cho nhị nữ, chú ý giữ gìn sức khỏe, sang năm con nhất định sẽ trở về.

- Được rồi, bảo vệ bản thân thật tốt. - Diệp phu nhân tuy còn lưu luyến nhưng không dám làm trễ giờ nhập cung của nàng, lùi lại phía sau để nàng lên xe.

Vươn tay tạm biệt mẫu thân lần cuối, nàng hạ màn che xuống. Người đánh xe vung roi, ngựa nhanh chóng kéo xe đi mất. Lúc bấy giờ, nàng nhắm mắt lại, rồi một giọt lệ lặng lẽ chảy dọc trên gò má. Nói không nhớ, là giả. Một cô nương vừa tuổi trăng tròn đã phải rời gia đình vào nơi cung cấm, rời xa vòng tay bảo bọc mà dấn thân vào chốn thâm cung với biết bao mưu cao kế hiểm, có ai mà lại không mong được trở về bên gia đình? Chỉ là từ sau chuyện của đại ca nàng đã hiểu rõ, bản thân nhu nhược chính là tự hại mình và cả gia đình, cách duy nhất để người ta tôn trọng nàng, là leo lên vị trí không ai có thể với tới. Nói cách khác, chỉ khi nàng là Mẫu nghi thiên hạ, là chính thê tử của Hoàng đế, nàng mới có đủ tư cách và khả năng để đòi lại từng thứ thuộc về mình.

Chẳng mấy chốc, cổng hoàng cung đã hiện ra trước mắt. Xe ngựa dừng lại, báo danh cho Ngự lâm quân rồi mới được đi qua. Diệp Phụng Nhã vén màn che lên, nhìn Đại điện sừng sững trước mắt mà ngậm ngùi, mãi cho đến khi xe ngựa vào đến Hậu cung phía sau mới hoàn hồn. Lạc Tiên điện nằm ở phía đông nhưng không quá xa so với Chính điện của Hoàng đế, vị trí vừa không bị soi mói nhiều lại thuận tiện cho Hoàng đế qua lại. Xe ngựa dừng lại, Diệp Phụng Nhã vịn tay nô tài bước xuống, đã thấy Trúc Mai đứng sẵn ở cửa. Thấy nàng, Trúc Mai nhanh chóng chạy đến bưng ô che tuyết, thanh âm cũng hoan hỉ:

- Nương nương về rồi.

- Kích động như vậy sao? - Nhìn Trúc Mai cười, nàng cũng không kìm được mà hơi nhếch môi - Tiểu Bảo Từ đâu rồi?

- Hắn đang ở bên trong ạ. Nương nương đi lâu vậy chắc cũng mệt mỏi rồi, nô tì dẫn hần pha nước cho người ngâm, chắc cũng xong rồi đấy ạ. - Trúc Mai nhanh nhẩu đáp.

Ngâm người xong, Diệp Phụng Nhã khoác chiếc áo choàng dày ra ngoài, bảo Trúc Mai búi cho mình một kiểu đơn giản rồi lên tiếng hỏi:

- Hương Minh điện bây giờ có ai ở không?

Trúc Mai không rành mấy chuyện này, quanh sang hỏi Tiểu Bảo Từ, y liền đáp:

- Hương Minh điện từ sau khi Từ tiếp dư đi thì không có người nào tới cả. Nương nương sao lại hỏi vậy ạ?

Nàng không tiện đáp, Trúc Mai chỉ liếc nhìn Tiểu Bảo Từ một cái, khiến y giật bắn mình sợ vừa nói sai điều gì. Dầu sao hắn cũng mới đến, trước đây không để ý nhiều chuyện trong cung, chắc cũng chưa nhớ ra chuyện nàng và Từ Tiếp dư từng ở chung một chỗ. Trúc Mai cài nút chiếc đầm cuối cùng cho nàng, nhỏ giọng hỏi:

- Nương nương muốn đi bây giờ ạ?

- Bỏn cung định vậy. Cũng lâu rồi ta chưa thăm ti ấy, mà ti ấy trong cung vốn không thân ai, sợ rằng nơi đó đã sớm hoang tàn rồi. - Nàng nhẹ giọng - Đi thôi, cũng không còn sớm nữa.

Nàng cùng Trúc Mai và Tiểu Bảo Từ đi đến Hương Minh điện. Quả như lời Tiểu Bảo Từ nói, nơi này tuyệt nhiên không có một bóng người. Đầu năm mới tuyết rơi khá nhiều, lại không có ai dọn dẹp, con đường vào chính điện đã bị phủ một lớp dày. Tiểu Bảo Từ nhanh nhẹn cầm lấy chiếc chổi của một

nô ti nào để quên gần đó, quét bớt tuyết đi. Nàng cảm đèn lồng trên tay, bước vào, theo sau là Trúc Mai.

Vào đến chính điện nơi Từ Tiệp dư từng ở, chỉ thấy bàn ghế vẫn kê đầy đủ, nhưng trên đó đều đã phủ một lớp bụi dày, nàng khẽ thở dài. Cảm lấy nén hương Trúc Mai đưa, nàng cảm xuống trước cửa điện, rồi mặc kệ tuyết đã phủ kín dưới chân, quỳ xuống. Trúc Mai ngược lại không hề ngăn cản, chỉ lặng lẽ đứng đằng sau đưa ô che đầu cho nàng.

- Từ ti ti, muội tới rồi.

- Chỉ mới mấy tháng, nơi này đã tiêu điều như vậy.

- Ti biết không, ti từng nói với ta rằng ti rất thích đàn trước hiên vào mùa đông, có thể vừa ngắm tuyết, vừa thưởng đàn, rất nên thơ. Tiếc rằng ta chưa kịp thấy ti trong bộ dạng đó thì đã muộn mất rồi.

Nàng khẽ lắc đầu. Gió trời khuya tạt qua làm hai mắt nàng đau xót, nhưng như thế cũng tốt, lệ sẽ không rơi. Người đầu tiên và cũng có thể là duy nhất đối xử với nàng thật tâm trong cung cấm, lại vì bị nghi oan hãm hại nàng mà chết. Nực cười thật, nhưng nàng lại chẳng thể làm gì cho ti ấy. Suy cho cùng, Từ Tiệp dư và nàng, vẫn chỉ là hai con cờ của những người kia thôi, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Lúc nàng về đến Lạc Tiên điện cũng đã là giờ Tý. Mấy người đứng trước cửa điện, thấy bên trong thấp nển liền không khỏi tò mò. Bình thường giờ Tý các nô ti trừ khi đến phiên trực, còn lại đều đi nghỉ, cũng sẽ không đốt nến nhiều như vậy. Chỉ còn lại một khả năng duy nhất.

Trái tim nàng hằng một nhịp.

Bước vội vào trong điện, Diệp Phụng Nhã do dự không dám đẩy cửa, cuối cùng bèn nhẹ nhàng bước vào, cố gắng không tạo ra tiếng động. Nào ngờ người bên trong như đã biết trước, ngay lúc nàng vào đã xoay người lại, hơi ngược lên nhìn nàng.

Mạc Kỳ Thiên một thân bạch y, phía ngoài khoác hồ một tấm áo choàng đen vô cùng tương phản, đang ngồi tựa lưng về phía tròng ki nhìn nàng. Hắn chỉ đơn giản là ngồi đó, hơi ngược mắt lên, cũng không nói lấy một lời, vậy mà khiến nàng không dám bước tiếp.

Phải chăng, đó gọi là thần thái của một bậc Đế vương? Cho dù là đầu áp tay gối, cho dù là sủng phi của hắn, vẫn có một cảm giác trống rỗng xa cách...

Thấy nàng không tiến tới, hắn cời bỏ tấm áo choàng, đứng dậy tiến về phía trước ôm nàng vào lòng. Hơi ấm quen thuộc nhanh chóng tỏa ra, nàng lại nghe thấy hắn hạ giọng thủ thủ vô cùng thân mật, tựa như người vừa nãy khiến nàng run sợ cùng người này không phải là một:

- Nhã Nhã, ta nhớ nàng.

Lấy lại tâm tĩnh, nàng vòng tay qua ôm lấy hắn, nhẹ giọng đáp lại:

- Hoàng thượng, thiếp cũng nhớ chàng.

Đỡ nàng ngồi xuống nhuyễn ỷ, Hoàng đế cảm lấy bát canh gừng nô ti vừa dâng lên, đưa đến trước mặt nàng:

- Đêm nay sương dày, nàng đi ra ngoài muộn như vậy rất dễ nhiễm phong hàn, uống ngụm canh nóng trước đi.

- Tạ ơn Hoàng thượng. - Nàng đưa tay đỡ lấy, nhanh chóng uống hết.

Uống xong, đặt bát canh xuống khay gỗ, nàng quay lại nhìn hắn, cảm nhẹ môi lấy can đảm lên tiếng:

- Hoàng thượng, ngày hôm nay...

- Trẫm biết Từ Tiệp dư sinh thời đối với nàng rất tốt. - Hoàng đế nhanh chóng ngắt lời nàng - Nàng vẫn còn nhớ đến nàng ấy như vậy, trẫm có thể hiểu được, nhưng người cũng đã đi rồi, đầu năm mới phải vui vẻ lên một chút, hiểu không?

- Thiếp hiểu rõ. - Diệp Phụng Nhã khẽ thở dài rồi ngược nhìn hắn, đôi mắt vẫn còn ánh lệ quang, nhẹ nhàng chuyển hướng câu chuyện - Trời cũng không còn sớm, Long thể là quan trọng nhất, Hoàng thượng, chúng ta đi nghỉ thôi.

Mạc Kỳ Thiên cũng không phản đối, chỉ đưa tay tháo trâm cài đầu rồi vuốt nhẹ tóc nàng:

- Ngủ đi, nàng chắc cũng mệt mỏi rồi.

Nghe được tiếng xì xào bên ngoài, Diệp Phương Nhã mở mắt. Bên cạnh đã sớm không còn người, nhưng vẫn có thể thấy bóng dáng Mạc Kỳ Thiên đang được nô tì hầu hạ thay y phục ngoài màn. Tấm lưng trần của hắn vẫn đang lộ ra, bờ vai rộng, cánh tay rắn chắc vì thường xuyên luyện võ khiến nàng nhìn đến mê mẩn. Nam nhân trước mặt này chính là phu quân của nàng, nhưng đồng thời, cũng là phu quân của bao nhiêu nữ nhân trong hậu cung. Hắn chính là Cửu ngũ chí tôn, là Hoàng đế Phong quốc, không hề giống với bất kì nam nhân nào ngoài kia. Hắn có thể bảo vệ nàng qua mọi sóng gió, nhưng cũng có thể khiến nàng vạn kiếp bất phục.

Dường như cảm nhận có một ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, Mạc Kỳ Thiên quay đầu lại. Cho rằng nàng vẫn còn chưa tỉnh ngủ, hắn tựa tiểu phi tiểu, vẩy tay với nàng:

- Lại đây, giúp trẫm thay y phục.

Diệp Phương Nhã bước về phía hắn, cầm lấy y phục từ tay nô tì. Thường phục của Hoàng đế khác với triều phục, không có hoa văn in nổi cầu kì, chỉ chú trọng đến sự thoải mái nên vải cũng được chọn loại tốt nhất, tạo ra xúc cảm mềm mại khi chạm vào. Nàng giúp hắn mặc y phục, cẩn thận vuốt phẳng tất cả các nếp gấp rồi ngẩng đầu lên nhẹ nhàng hỏi:

- Hoàng thượng, hôm nay dùng túi thơm nào ạ?

- Dùng cái nàng tặng trẫm lần trước ấy. - Hoàng đế tâm tình có vẻ rất tốt, đôi mắt thâm trầm mọi khi nay lại lộ ra một chút nhu tình - Nàng dùng hương thảo nào vậy, trẫm tìm trong y viện cũng không thấy.

Nàng khẽ cười, vừa đeo túi thơm bên thắt lưng hắn vừa đáp lại:

- Quê ngoại của thiếp ở Di Thành phía Tây, nhiều đồi núi nên cũng có không ít loại hương thảo. Loại thiếp dùng cho túi thơm của người là bách tuệ (*), đã được các y sĩ nổi tiếng trong thành xác nhận có tác dụng an thần, hơi khô rồi giã nhuyễn cho vào trong túi thơm có thể dùng được rất lâu, lại giúp thần trí thanh tỉnh. Trước khi nhập cung, mẫu thân thiếp có đưa thiếp một ít bách tuệ tươi, ngày ấy thấy Hoàng thượng mệt mỏi nên thiếp mới nhớ ra phương pháp này, đem làm thành túi thơm dâng cho Người, không ngờ lại được Người yêu thích, thiếp cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

- Trẫm đặc biệt thích những mùi hương dịu như vậy, đúng là khiến cho người ta vô cùng thoải mái. - Rồi như nhớ ra chuyện gì, hắn lại hỏi tiếp - Lần đầu tiên trẫm sử dụng nàng cũng nhớ trong điện có một mùi hương rất khoan khoái, lúc đó trẫm nghĩ hẳn là bạc hà, nhưng giờ ngẫm lại, bạc hà sẽ không dịu được như thế.

Nàng cúi đầu, hai bàn tay đan vào nhau ngượng ngùng đáp:

- Quả đúng như vậy ạ, đó cũng là một loại hương thảo được sử dụng nhiều ở Di thành.

Mạc Kỳ Thiên nâng cằm nàng lên, để nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng nói lộ ra chút cưng chiều:

- Nhưng mà, so với mấy mùi hương đó, trẫm càng thích hương trên cơ thể nàng hơn.

- Hoàng thượng! - Lần đầu bị hắn đùa giỡn như vậy, Diệp Phương Nhã không tránh khỏi xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng lên, vội gạt tay hắn quay đầu đi chỗ khác, lại bị hắn ôm gọn vào lòng mà tí te.

- Trẫm không đùa, trẫm thích nàng. Còn nàng?

Trẫm thích nàng.

Lần đầu tiên Hoàng đế nghiêm túc nói ra câu này trước mặt nàng. Diệp Phương Nhã không hề lúng túng trước được điều này, nhưng cũng không do dự lâu, đưa tay ôm lấy lưng hắn. Hắn *thích* nàng, nhưng trong cung nhiều nữ nhân như vậy, nàng cũng chỉ là tân sủng, những người trên cao kia có phải hay không cũng đều được hắn nói lời ngọt ngào như vậy? Nhưng mà, vẫn không tránh khỏi có chút rung động.

- Thiếp yêu Người. Rất yêu.

Vậy thì, cho hắn đáp án mà hắn muốn, và nhận lấy thứ mà nàng muốn thôi. Độc sủng Thánh tâm, nàng làm không được, thế nên tranh thủ lúc còn được sủng này mà tận hưởng chút ngọt ngào từ hắn, có được không?

Bởi vì đang bị ôm chặt trong lòng, nàng không hề thấy ánh mắt Hoàng đế tựa hồ có chút tiếc nuối.

Đừng yêu trẫm. Trẫm có thể sủng nàng, nhưng không thể cho nàng tâm của mình. Trẫm không thích những người vì địa vị, vì dục vọng cố địa vị cho phụ thân, huynh đệ mình mà tiếp cận trẫm, nhưng cũng không mong các nàng yêu trẫm như vậy. Trèo cao ngã đau, không nên ảo tưởng về trẫm, không nên yêu trẫm, nếu không bản thân nàng sẽ không thể quay đầu lại được, rơi vào kết cục...

Vạn kiếp bất phục.

Chú thích:

(1) loại cây hư cấu, không có thật

Lời tác giả: Vâng, tui quay trở lại rồi đây TvT tự dừng ý tưởng đột ngột xách vali quay về nên sau ngày tháng đăng đăng không đăng chap (thực ra là lười)thì tui cũng đã quay trở lại và lấp hố (vào một ngày nào đó năm 20xx)

Nhưng đừng trông đợi quá nha, tui cũng không biết bao giờ có chương mới đâu, đừng hỏi tui, tui thực sự cảm thấy rất tội lỗi đấy!!!

Xách xềng lên đi lấp hố lại. Tùy hứng. Chương mới sẽ được đăng tải vào ngày nào đó mà tui cũng không dám chắc đâu(((

Dù sao thì, chúc mừng Thất tịch muộn, hưởng thụ phúc lợi nho nhỏ là chương mới xinh xinh này nha ♥

Yêu thương,

Sở Nhược Y

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Năm mới đến, một trong những việc hệ trọng là ban ân. Hoàng đế ra chiếu chỉ đặc xá những người phạm tội nhẹ, tha bổng những trường hợp đã ngoan ngoãn nghe lời. Điều này khiến nhân dân vô cùng vui mừng, hết lời tung hô Hoàng đế sáng suốt nhân từ, Phong quốc sẽ ngày càng hưng thịnh.

Hoàng đế đã như vậy, thân là mẫu nghi thiên hạ, Hoàng hậu cũng không thể ngồi yên. Mấy năm nay, thỏa thuận giữa Đế Hậu không có gì thay đổi, Mạc Kỳ Thiên luôn đồng ý những hàng động của nàng, miễn là không vượt quá bốn phận, vì vậy Triệu Thục Nghi đương nhiên không bỏ qua cơ hội tốt để nâng đỡ những người cùng chiến tuyến với mình.

Đầu năm, theo tục lệ cũ đều sẽ có sự thay đổi ít nhiều về địa vị trong hậu cung. Năm nay cũng chẳng phải ngoại lệ. Một vài tiếp dư được phong lên lương hoa, Mộc chiêu hoa và Quan chiêu dung dù không được sủng ái vẫn nhảy lên hào Tàn. Diệp Phương Nhã thân là tân sủng của Hoàng đế, đối với Hoàng hậu cũng coi như chỗ thân thiết, từ Tông tam phẩm Quý tần tiến lên Chính nhị phẩm Hiền dung, cũng là phi tần có bước nhảy vọt nhanh nhất. Điều này tất nhiên dẫn đến không ít ghen tị của nữ nhân khác, nhưng các nàng hiện giờ phong vị không bằng, cũng không dám bàn tán quá to.

Đương nhiên, không phải là không có ai có cái gan này. Sủng phi đệ nhất của Hoàng đế, Ân Thục phi hiện tại cực kì tức giận. Vì cái gì, trong một năm mà à tiện nhân kia đã leo lên đến Hiền dung, so với mình chỉ kém hai bậc? Cho dù là được Hoàng đế sủng ái đến mấy thì chuyện thăng liên bốn cấp là vô tiền lệ! Chỉ có một khả năng, Diệp thị kia đã cấu kết với Hoàng hậu! Triệu Thục Nghi dưới trướng không còn quân cờ nào có tác dụng, Mai phi đã sớm mất đi Thánh sủng, mấy vị phi tần còn lại càng không thể nói đến nên bắt tay với Diệp thị? Hiện giờ Diệp Phương Nhã kia là Chính nhị phẩm, lại là mối đe dọa to lớn đến vị trí độc sủng của Ân Như Nguyệt nàng, thật sự khiến nàng hận thấu xương! Ân gia mất đi trường tử trên sa trường, giờ chỉ còn một mình Ân lão gia chống đỡ, đã sớm bị nhiều gia tộc khác lấn kè hòng lật đổ. Nếu nàng thất sủng, chuyện sau đó thật không dám nghĩ đến.

Lúc trước khi đắc sủng nàng đã khiến Hoàng hậu ngứa mắt không ít, giờ đi cầu xin nàng ta che chở chắc chắn không có tác dụng. Chi bằng... Mai phi bên người Hoàng hậu vốn không ưa Diệp Phương Nhã, giờ là Thiên Hiền dung, nếu nàng có thể ly gián bọn họ...

Suy nghĩ xong xuôi, nàng gọi nô tì vào trang điểm nhẹ nhàng, vận chiếc áo lông cáo quý giá từng được Hoàng đế ban cho khi trước rồi lên kiệu đi tới Nghi Mai cung. Mai phi cũng không ngờ được có ngày Thục phi cao cao tại thượng ghé tới cung của mình, vừa bất ngờ vừa hoài nghi chạy ra tiếp:

- Thục phi tỷ tỷ hôm nay sao lại có nhã hứng đến đây thế này?

- Tỷ tỷ lúc trước thân thể không thoải mái, muội muội có tâm dâng bao nhiêu dược liệu quý giá, nay thân thể đã tốt hơn liền tới cảm tạ muội. - Thục phi thân thiết cầm lấy tay Mai phi, đôi khách làm chủ mà dặt dàng ta vào.

Vào trong điện, Mai phi tuy lòng ngờ vực nhưng ngoài miệng vẫn nở nụ cười:

- Tỷ tỷ đột nhiên ghé thăm, muội chưa kịp chuẩn bị gì, hồ thẹn mời tỷ uống tam tách trà này, muội sẽ pha ấm khác ngay đây.

- Làm phiền muội muội nhọc công rồi. - Thục phi đưa khen tay lên che miệng - Ta nhớ tài trà đạo của muội tốt nhất hậu cung, khi trước Hoàng thượng cũng thường xuyên tán thưởng trà nàng pha.

- Tỷ tỷ quá khen, chẳng qua cũng là một ngón nghề nhỏ mà thôi, thứ được Hoàng thượng tán thưởng nhất chẳng phải điệu múa của tỷ hay sao? - Mai phi cười nhạt - Cũng không thể tranh sủng được.

- Muội muội không cần nói vậy, được sủng ái đâu nhất thiết phải giỏi một môn nào đó? Muội xem, bản cung cũng thua trước ai kia thôi. - Ân Như

Nguyệt thấy Mai An đã lung lay lại càng thêm dầu vào lửa.

Mai phi không phải không hiểu lời của Thục phi. Hiện tại Ân Như Nguyệt đã không còn được sủng ái như trước nữa, tất nhiên sẽ ngửa mặt Diệp Phương Nhã rồi tìm cách chia rẽ bè phái của Hoàng hậu. Nhưng mà... nàng ta nói không sao, nàng căn bản cũng không phục, vì sao ả tiện nhân kia có thể trong thời gian ngắn chiếm được sủng ái lớn như vậy? Nàng ta không có chống lưng, nhan sắc chỉ bình thường, tài năng chẳng hơn ai, vì sao chỉ một năm đã leo lên Hiền dung? Nếu bây giờ nàng ta có long thai... chỉ sợ sẽ trèo lên đầu nàng mà thôi!

Hoàng hậu sớm đã không còn trọng dụng nàng, chỉ bằng theo Thục phi lập phe riêng, phụ thân nàng là Thượng thư, cùng với phụ thân Thục phi kết hợp lại không phải là không thể khống chế Triệu lão gia. Còn việc tranh sủng...

- Tỷ tỷ, muội hiểu ý tỷ, xin mạo muội nói vài lời... - Mai An hướng Thục phi bày tỏ - Hai chúng ta nếu tranh sủng sẽ khiến Hoàng hậu đề phòng, ta có một muội muội sắp tiến cung, nhan sắc tuy không thể bằng tỷ nhưng hơn đứt ả tiện nhân kia, lại cực kì nghe lời ta. Nếu có thể khiến nàng ta được sủng ái rồi kéo thêm vài cánh, vậy Hoàng hậu bên kia cũng không phải nỗi lo nữa.

- Ý của muội cũng không tồi. - Tuy nghe có người khác thay thế mình tranh sủng, Thục phi không quá vui vẻ, nhưng vì đại cục, nàng cũng chỉ có thể làm vậy - Vậy... nàng ấy sẽ tiến cung vào đợt tuyển tú sắp tới sao?

- Đúng vậy ạ. - Mai phi cười đáp.

- Cứ tính như vậy đi. - Thục phi cười nhạt rồi đứng dậy - Muội là người thông minh, ta nghĩ mình không cần dặn lại.

- Tỷ yên tâm, muội tuyệt đối không hé răng một lời.

Bên ngoài bỗng nổi lên một trận cuồng phong. Cục diện hậu cung, có phải sẽ thay đổi?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Trở thành Hiền dung đồng nghĩa với việc có cung riêng của mình. Diệp Phương Nhã ngồi trên nhuyễn ý nhìn đoàn người đi đi lại lại sắp xếp đồ vật, lại vuốt ve rương châu báu được Hoàng thượng ban tặng, trong lòng thầm tính toán. Diệp Phương Uyên không biết có nhập cung hay không, đây là điều nàng lo lắng nhất. Nếu nàng ta nhập cung, sợ rằng sẽ kéo đến một vài phiền phức không đáng có. Cho dù nàng có cố mặc kệ đi chẳng nữa thì nếu nàng ta phạm sai lầm, thân là tỷ tỷ, nàng cũng không tránh khỏi bị liên lụy, thực là một chuyện phiền não. Chưa kể đến... việc nàng được phong làm Hiền dung lần này chắc chắn kích động đến mấy vị phi tần kia, đặc biệt là Thục phi, không biết nàng ta có ý định gì không, thời gian này phải cẩn trọng hơn mới được.

Đúng lúc này, thái giám tổng quản của Hoàng hậu cầu kiến. Nàng cho y vào, tươi cười hỏi:

- Công công, Hoàng hậu có gì sai bảo bốn cung sao?

- Bẩm Hiền dung, Hoàng hậu nương nương cho triệu người đến Cảnh Phượng cung ạ. - Công công trên mặt cũng là nét cười, lấy lòng đáp. Ai mà không biết vị này với chủ tử của y đang có quan hệ tốt với nhau, Hoàng hậu cũng dặn phải đối Thiên Hiền Dung đơn đả khéo léo, y cũng không có gan làm trái lời.

- Cảm ơn công công đã thông báo, bản cung lập tức tới ngay. - Diệp Phương Nhã gật đầu, đưa tay cho Trúc Mai đỡ mình dậy rồi nhanh chóng hướng ra ngoài cửa cung.

Kiểu vừa dừng lại trước Cảnh Phượng cung, nàng đã thấy đại cung nữ Y Hòa đứng đợi sẵn. Thấy nàng tới, Y Hòa cúi người hành lễ:

- Nô tì thỉnh an Hiền dung nương nương.

- Miễn lễ.

- Nương nương, Hoàng hậu người đã đợi sẵn, mời. - Y Hòa làm một động tác mời vô cùng cung kính rồi nhanh nhẹn đi trước dẫn đường.

Bước vào trong điện, nàng hướng tới Triệu Thục Nghi đang nhắm mắt dưỡng thần hành lễ.

- Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương.

- Miễn lễ. - Hoàng hậu mở mắt - Ban ghế ngồi.

Diệp Phương Nhã ngồi xuống chiếc ghế gỗ bên phải Phượng vị. Hoàng hậu thân thiết cầm lấy tay nàng.

- Thế nào, cung điện mới được chứ?

- Tạ ơn tỷ tỷ quan tâm, Dĩ Hòa cung rộng rãi thoáng đãng, lại có vườn hoa nhỏ phía sau chăm chút gọn gàng đẹp đẽ, thật khiến người ta yêu thích không thôi. - Nàng đáp lời.

- Đúng vậy, bốn cung dụng tâm chọn cho nàng Dĩ Hòa cung còn là vì thuận tiện, có gì bốn cung cũng dễ dàng gọi nàng qua nói chuyện. - Hoàng hậu cười ngọt ngào nói.

Diệp Phuong Nhã hiểu ý nàng ấy, gật nhẹ đầu, bàn tay cũng nắm chặt tay Hoàng hậu hơn. Dĩ Hòa cung ở gần Cảnh Phượng cung, không những thế còn rất gần Cảnh Long cung của Hoàng đế, nhưng lại ngược hướng với cung của Thục phi, để chọn được cung này Hoàng hậu hẳn tốn không ít tâm tư.

- Được rồi, hôm nay gọi muội tới đây vốn là muốn bàn chuyện khác. - Triệu Thục Nghi nhanh chóng đổi chủ đề - Nếu bốn cung nhớ không lầm, Thiên Hiền dung còn có một muội muội cùng cha khác mẹ?

- Dạ phải. - Diệp Phuong Nhã cảnh giác đáp.

- Muội nhận xét nàng là người thế nào?

- Hoàng hậu tỷ tỷ... - Nàng do dự, lại thấy người kia gật nhẹ đầu khích lệ liền nói tiếp - Thứ cho muội nói thẳng, muội đối với mẫu tử nàng ta không ưa, hơn nữa nha đầu kia quá kênh kiệu, là thứ nữ mà luôn coi mình là đích nữ, rất dễ gặp họa từ miệng mà ra.

- Xem ra muội đối với nàng ta quan hệ không tốt. - Hoàng hậu cười cười, phe phẩy một tờ giấy trên tay - Hôm nay bốn cung được Nội các gửi lại bản danh sách các cô nương tham gia tuyển tú kì tới, vô tình thấy cái tên không khác muội là bao, xem chừng...

- Phuong Uyên kia không thích hợp để vào cung, nếu nàng ta vào, e sẽ liên lụy đến muội. Tỷ tỷ có cao kiến gì chăng? - Diệp Phuong Nhã biết Hoàng hậu có ý muốn giúp mình, cười nhẹ hỏi.

- Nữ nhân tham gia tuyển tú, bốn cung cũng chỉ có thể nhìn, không thể động tay, nhưng mà... - Triệu Thục Nghi nghiêng đầu, đặt tờ giấy xuống - Thượng nghị cục (*) từ trước đến giờ đều là cửa ải khó qua của các tú nữ, muội xem?

- Đa tạ tỷ tỷ, muội thật không biết cảm tạ sao cho đủ. - Nàng đáp lời.

Đột nhiên không tốn chút sức loại bỏ được một cái gai trong mắt, tâm tình trong nháy mắt thư sướng không ít. Hoàng hậu đã vì nàng mà giúp đỡ như vậy, nếu không thể đáp lại người thì thật hổ thẹn.

- Muội đã là người của bốn cung, bốn cung coi như muội muội ruột thịt mà đối đãi, sao còn khách sáo như vậy? - Triệu Hoàng hậu vỗ nhẹ lên mu bàn tay của nàng, ý tứ nói - Bây giờ chung chiến tuyến chỉ có bốn cung và muội, những kẻ khác vốn chẳng đủ sức phản kháng lại người trong cái cung kia, bốn cung hiện tại còn có thể dựa vào cái ghế Hoàng hậu để giúp muội, muội cũng cần nhanh chóng kiểm cho mình chỗ dựa vững chắc hơn đi.

Ngừng lại một chút, Triệu Thục Nghi khẽ liếc cái bụng còn bằng phẳng của nàng:

- Hoàng đế hiện tại chỉ có một hoàng tử và hai công chúa, mà vị hoàng tử này mẫu thân mất sớm, được giao cho Lan phi trông coi, vốn không được Hoàng đế dồn tâm bồi dưỡng. Hoàng thượng còn trẻ lại có tính toán riêng của mình, sẽ không tùy tiện để những nữ nhân có phẩm vị nhỏ mang cốt nhục của hắn, vì vậy... Muội phải tóm lấy cơ hội này cho bốn cung.

- Lời tỷ tỷ dặn dò rất đúng, Nhã Nhã rửa tai lắng nghe. Chỉ là...

Nữ nhân vào cung ai chẳng mong có thể dựng dục hài tử của Hoàng đế? Nàng tất nhiên chẳng phải ngoại lệ, nhưng đã một năm rồi... trừ bỏ thời gian đầu bị ép uống thuốc, từ khi làm Quý tần tới giờ nàng đã không còn bị ban thuốc, tính ra cũng đã nửa năm ròng... Nếu không nhanh hơn, để người khác chiếm được tiện nghi thì quả thật danh vị Hiền dung vẫn không đủ để nàng có thể ngồi yên! Chỉ là chuyện có hài tử này vốn không phải thứ nàng có thể khờ dại trong lòng bàn tay.

- Không cần quá lo lắng, muội đang độ tuổi tốt nhất, không lí gì không thể có hài tử. Điều hiện tại muội cần quan tâm chính là làm sao trong kì tuyển tú này loại trừ những kẻ có tính uy hiếp, giữ lại thánh sủng bên mình, chuyện hài tử bốn cung tin sẽ nhanh chóng có tin tức. - Hoàng hậu nhấp một ngụm trà, thông thả nói - Đám tú nữ lần này không phải không có người giỏi, kẻ có nhan sắc lại càng không thiếu, phải nhân lúc muội vẫn còn giữ được tuổi trẻ mà giữ thánh sủng, có được hài tử trước khi những tú nữ kia được tấn phong lên trên phẩm vị Quý tần.

- Nghe lời tỷ tỷ, muội sẽ cố gắng hết sức, chuyện tuyển tú lần này nhờ cả vào tỷ rồi.

* thượng nghị cục: quản lý nghi thức, nghi lễ

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Bước sang tháng hai, trong cung nhộn nhịp hẳn lên. Đầu tháng ba là đợt tuyển tú tiếp theo, vì thế từ lúc này các vị nữ quan đã bắt đầu đưa danh sách các nữ nhi khuê các của Phong quốc lên cho Hoàng hậu chọn lựa rồi chuẩn bị cho ngày tuyển chọn. Luật tuyển tú của Phong quốc trước nay chưa từng thay đổi, đó là chọn ra các nữ nhi gia thế sạch sẽ đưa vào cung học cung quy, sau hai tuần sẽ được trở về nhà. Nếu ngày hôm sau có chiếu chỉ đến thì tức là được tham gia ngày tuyển tú nữ của Hoàng đế, còn nếu được ban trăm vàng thì chỉ có thể đợi đợt tiếp theo hoặc gả đi nơi khác. Tuy vậy, nếu được tham gia tuyển tú nhưng Hoàng đế không chọn trúng mình thì vẫn phải xuất cung, được ban thưởng một bộ nữ trang vàng ròng. Vì biểu hiện trong hai tuần học cung quy là yếu tố quan trọng quyết định việc tham gia tuyển tú nên tất cả các nữ nhi được chọn đều rất coi trọng việc này. Đây có thể coi là một màn cung đấu nhỏ, nhưng những nữ nhi kia dù có đầu đá đến đâu thì cũng không thể đọ lại những người ở trong cung đang âm thầm chen ép.

Diệp Phuong Uyên từ trước đến nay lòng tự trọng đều rất cao, chuyện tỷ tỷ cùng cha khác mẹ được vào cung, còn leo lên chức Hiền dung đối với nàng ta mà nói là một sự sỉ nhục. Mẫu tử nàng ta từ trước đến giờ luôn ý thể bất nạt mẫu thân Diệp Phuong Nhã - đại phu nhân, hơn nữa vì đã có hai nữ tử nên Diệp lão gia đối với nữ nhi nhỏ tuổi nhất này càng thêm yêu thương. Diệp Phuong Nhã từ nhỏ tính tình lãnh đạm, bình thường cũng không thân thiết với Diệp lão gia, nhưng Phuong Uyên thì khác. Nàng biết phụ thân thích có nữ nhi vây quanh bên mình, vì thế ngày ngày bồi ông ngâm thơ, miệng lưỡi trơn tru khiến cho lão gia vô cùng yêu thích, vì thế mà có thể nói sống trong nhà không khác gì con mẹ cả, tự do tự tại vô cùng. Ai mà ngờ được Diệp Phuong Nhã vào cung lại có thể thành công như vậy, nếu nàng ta lên làm Phi, chắc chắn sẽ tìm cách nâng đỡ hai vị huynh trưởng của mình, Diệp lão gia cũng sẽ nghiêng về phía nàng ta nhiều hơn, như vậy quá bất lợi cho mẫu tử nàng! Vì thế hai người bàn nhau một hồi, Diệp Phuong Uyên chuyển ý nhất định phải vào cung, còn phải đoạt lại sủng ái của Hoàng đế từ tay tỷ tỷ nàng!

Chi tiếc là, chỗ dựa của Diệp Phuong Nhã chưa bao giờ là vị Cửu ngũ chí tôn kia, mà là Mẫu nghi thiên hạ có quyền lực lớn nhất thu tóm toàn bộ hậu cung. Những thứ mà nàng phải đối mặt, so với những gì nàng ta tưởng tượng còn kinh khủng hơn nhiều.

Triệu Thục Nghi sau khi nói chuyện với Diệp Phuong Nhã xong thì vô cùng hứng thú về nàng muội muội này. Diệp Phuong Nhã đã kể cho nàng chuyện mẫu tử nàng ta đã làm với đệ đệ còn chưa kịp ra đời của mình. Bản thân Triệu Thục Nghi chẳng phải người nhân hậu gì cho cam, nhưng có một tôn chỉ nàng không bao giờ vi phạm, chính là dù có thế nào cũng không được động đến hài tử! Nàng có thể khiến một phi tần trở thành kẻ điên, nhưng không nỡ hại một đứa trẻ. Chuyện mẫu tử Diệp Phuong Nhã làm đối với nàng chính là đại nghịch bất đạo, không thể tha thứ. Nàng không vội loại nàng ta từ vòng đầu tiên, chính là để nàng ta lên thiên đài rồi rơi thẳng xuống địa ngục, bị cảm giác thất bại giày vò!

- Thảm nữ quan, ngày mai là bắt đầu học cung quy rồi phải không? - Triệu Thục Nghi mân mê khăn tay, hỏi nữ quan quản đốc việc tuyển tú.

- Bẩm Hoàng hậu nương nương, đúng vậy ạ. Không biết nương nương có gì dặn dò? - Thảm nữ quan là người trong cung đã nhiều năm, chuyện nhìn sắc mặt đoán tâm trạng các vị chủ tử bà đã sớm nắm lòng.

- Bỏn cung cảm thấy trong cung có không ít phi tần dù đã qua vòng cung quy nhưng không biết cư xử đúng mực chút nào, nữ quan xem, có phải các người đánh giá hơi lỏng lẻo rồi không?

- Thần biết tội. Chúng thần sẽ nghiêm túc dạy dỗ các nàng thật tốt. - Thảm nữ quan đáp lời. Nàng còn cho là Hoàng hậu muốn đặc biệt để ý thiên vị ai, chứ việc dạy cung quy nghiêm khắc đối với các nàng rất đơn giản.

- Tốt, bỏn cung sẽ thường xuyên ghé qua, mong nữ quan có thể làm đúng chức trách của mình. Lui ra đi.

Diệp Phuong Nhã, bỏn cung cứu muội một lần, mong muội có thể nhớ rõ.

Trở lại Di Hòa cung. Trời đã sẩm tối, Diệp Phuong Nhã còn chưa kịp dùng bữa tối thì đã nghe tiếng công công vọng vào:

- Hoàng thượng giá đáo!

- Thần thiếp khấu kiến Bệ hạ. - Giữ trên môi nụ cười tươi tắn nhất, nàng nhẹ nhàng đáp.

- Miễn lễ. - Hoàng đế cầm lấy tay nàng, nhiệt độ ấm áp của bàn tay kia truyền đến khiến người ta tham luyến - Thế nào, nàng có vừa ý hay không?

- Được Hoàng thượng để ý đến đã là phúc của thiếp, thiếp nào dám đòi hỏi nhiều. - Nàng đáp, ánh mắt lại không giấu nổi sự vui mừng - Chỉ là... cung điện lớn như vậy, thật thích.

Hai chữ thật thích kia nói ra rất nhỏ, chỉ vừa đủ hai người nghe thấy, vào tai Mạc Kỳ Thiên lại xem như làm nũng. Vốn dĩ ban đầu tưởng rằng sự hứng thú với nữ nhân này sẽ sớm đi mất, không ngờ một năm trôi qua, hẳn lại tự phá phần nhỏ kế hoạch của mình mà thắng cho nàng lên đến chức Hiền dung. Chỉ là, nữ nhân này tuy không đơn thuần dễ thương, cũng không tâm đầu ý hợp với hắn hoàn toàn, nhưng cái cách nàng đối diện với hắn luôn khiến hắn yêu thích không thôi.

- Đối với người ban cho nàng phúc lợi này, nàng không có gì để nói sao?

- Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng. - Diệp Phuong Nhã biết rõ Hoàng đế gì, nhưng vẫn quy củ đáp.

Nói rồi, không đợi đáp lời, nàng nhanh chóng đưa tay vòng qua eo hắn, rướn người lên hôn nhẹ một cái. Cảm nhận người đối diện không hề động, nàng hơi bĩu môi, bỏ tay ra muốn quay người đi thì chợt nghe thấy tiếng cười khẽ trầm thấp:

- Nhả Nhả, không nên đùa với lửa đâu.

Thất lung đột nhiên bị người nào đó ôm lấy, cả người nằm trọn trong vòng tay người kia, hơi thở của hắn lớn vồn ngay bên tai:

- Một cái hôn chưa đủ, trăm muốn quà tạ ơn long trọng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Trung tuần tháng hai, ba mươi nữ nhi khuê các của các vị quan viên trong kinh thành đồng loạt tiến cung, bắt đầu thời gian học cung quy và nghi lễ trong cung trước khi tiến hành tuyển tú chính thức. Diệp Phương Uyên là nữ nhi của quan Hình Bộ, không thể tính là xuất thân cao, nhưng vì có tỷ tỷ là đương kim Hiền dung, còn đang nắm vô vàn sủng ái của Hoàng đế nên được hai nữ quan hướng dẫn tương đối dễ chừng. Nàng ta lại cho rằng như vậy biểu thị bản thân có tiềm năng, trong lòng thâm đắc ý một phen, ý tứ dứt cho Mã nữ quan một thỏi vàng, hỏi thăm:

- Mã nữ quan, ta nghe nói lần này vào cung có đến ba mươi người, vậy ngài cho rằng ai có thể vượt qua tương đối dễ dàng?

Đối với câu hỏi trực tiếp như vậy, Mã nữ quan đã sớm quen tai. Bà cắt thỏi vàng vào trong túi, lấy lòng đáp:

- Diệp cô nương không cần lo lắng. Ta đã xem qua, vốn dĩ còn có muội muội của Mai phi, nhưng nàng ấy đã sớm được nhi tử Lý gia nhìn trúng, rút khỏi danh sách rồi. Hiện tại người có tỷ tỷ làm chỗ dựa chắc như vậy, mấy kẻ kia chỉ có Quan cô nương trưởng nữ của Quan tướng quân là có địa vị cao mà thôi.

Nếu nói rõ ra, Quan tướng quân là thống lĩnh Cẩm vệ quân, có thể coi là cánh tay phải của Hoàng đế. Việc cho nhi nữ vào cung lần này có lẽ là để thể hiện thái độ tuyệt đối trung thành của y. Chính vì vậy, so với một Diệp Phương Uyên, Doãn Liễu Chi vẫn là người có vai vế tốt hơn.

Diệp Phương Uyên gật đầu. Nàng ta biết bản thân đâu không lại được Doãn Liễu Chi, nhưng muốn loại những kẻ khác thì không phải không thể. Diệp Phương Nhã đã nhón nhơ trong cung quá lâu, Phương Uyên năng nhất định phải giành lấy những ân sủng đó!

Chi tiếc là, những hành động từ nãy của nàng ta đã bị kẻ khác nhìn thấy...

- Muội thấy sao? - Hoàng hậu mỉm cười nhìn Diệp Phương Nhã.

- Không ngờ muội muội yêu dấu của muội lại là người như vậy đấy. - Diệp Phương Nhã cười đáp lại Hoàng hậu - Còn nhớ khi muội vào cung ngơ ngác biết bao, đâu dám làm mấy hành động dứt lốt như vậy, chỉ sợ làm sai một chút liền bị phạt nặng.

- Cũng chỉ là chút trò khôn lỏi. - Triệu Thục Nghi trào phúng nói. Một chút trò vặt vãnh đó thì thậm chí là gì, so với tỷ tỷ nàng ta thì còn kém lắm.

- Muội nghe nói muội muội của Mai phi ban đầu cũng được chọn, sao giờ lại...? - Diệp Phương Nhã có chút tò mò hỏi.

- À... - Hoàng hậu cười - Mai lão gia cảm thấy làm phi tử của Hoàng đế không đủ gia tăng quyền lực liền đi kết thân với Lý gia, mong tên nhà buôn giàu có họ Lý kia có thể giúp đỡ hắn củng cố địa vị trong triều.

Ngừng lại một chút, Hoàng hậu thở dài:

- Bỏn cung cho rằng nếu Mai phi chịu yên phận, ít nhất bỏn cung cũng có thể giúp đỡ nàng ta một chút. Ai ngờ hiện tại nàng ta đối với muội ghen tị, dám cấu kết với Ân Như Nguyệt, cho rằng bỏn cung không biết sao?

Diệp Phương Nhã nhìn nữ nhân một thân Phụng phục uy nghiêm trước mắt, trong lòng cũng thâm thở dài. Thục phi hiện giờ vậy cánh không có liên tìm cách liên thủ với Mai phi, đối với Hoàng hậu cực kì bất lợi. Mà nếu Hoàng hậu xuống đài, nàng cũng không thể yên ổn được.

Ngoài trời bỗng nhiên đổ mưa rào.

Mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên. Mọi chuyện cuối cùng sẽ ra sao, chẳng ai có thể đoán được...

Không biết vì lý do gì, tối hôm đó Hoàng đế qua đêm tại Nghi Mai cung. Liên tiếp ba ngày sau đó, Mai phi vẫn là người được Hoàng đế ưu ái ghé thăm hàng đêm. Hậu cung một trận xi xầm, có người nói Diệp Hiền dung chọc giận Hoàng đế, làm mất thánh sủng, cũng có kẻ cho rằng việc Mai gia không

cho thứ nữ tiến cung mà lại hợp hôn với Lý gia đã khiến hấn tức giận. Có những kẻ suy nghĩ đơn giản hơn, chỉ cho là Hoàng đế có đến cả trăm phi tần, chẳng thể nào mãi ân sủng một người cả đời được.

Tất nhiên, người nhận sủng ái vẫn là những gương mặt quen thuộc, nên những kẻ khác dù có ngưỡng mộ hay ganh ghét cũng không dám nói ra. Tất cả hiếu kì hiện tại vẫn chỉ dồn vào Hoàn Các, nơi có thể sẽ sản sinh thêm một Thực phi, một Diệp Hiền dung thứ hai.

Ngày đầu tiên của các nữ nhân khuê các chỉ dừng lại ở việc kiểm tra thân thể, không có vấn đề gì. Sang đến ngày thứ hai, Thảm nữ quan cùng ba ma ma khác bắt đầu tiến hành dạy dỗ các nàng. Những nữ nhi được rèn giữa việc này từ nhỏ như Doãn Liễu Chi và Diệp Phương Uyên dễ dàng hoàn thành không chút khó khăn, khiến các ma ma cũng phải khen ngợi:

- Diệp cô nương, Doãn cô nương làm rất tốt, cho nghỉ sớm nửa canh giờ. Những người khác tiếp tục tập luyện.

Diệp Phương Uyên đối với ánh mắt ngưỡng mộ của những cô nương khác dành cho mình rất hài lòng. Nàng ta kiêu ngạo ngẩng cao đầu, duyên dáng trở về phòng nghỉ. Trùng hợp thay, Doãn Liễu Chi chính là người chung phòng với nàng.

Khác với Diệp Phương Uyên, Doãn Liễu Chi không hề có một chút thỏa mãn nào. Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp của nàng mang theo nét lạnh lùng khiến người ta cảm thấy xa cách. Diệp Phương Uyên đối với thái độ này tỏ vẻ chán ghét. Cho rằng bản thân mình thanh lãnh lắm sao? Cũng đâu phải mình nàng ta hoàn thành xuất sắc huấn luyện!

Trong lúc không để ý, quyển kinh thư trên tay Diệp Phương Uyên đã rơi xuống đất "Bịch" một tiếng. Doãn Liễu Chi hơi ngược mắt nhìn sang bên này, cất giọng, còn mang theo hàm ý giễu cợt:

- Phương Uyên muội muội, sao lại không cẩn thận như vậy.

- Ngươi gọi ai là muội muội! - Hai chữ muội muội của Doãn Liễu Chi dường như gián tiếp nói rằng Diệp Phương Uyên nàng thấp kém hơn nàng ta!

- Gọi ngươi đó. - Doãn Liễu Chi đáp lại hời hợt như muốn nói rằng nàng không đáng được bận tâm đến.

Cười khẩy một tiếng, Diệp Phương Uyên kiểm chế cơn giận:

- Doãn cô nương, ngươi so với ta còn nhỏ hơn hai tháng, hai tiếng muội muội này phải để dành ngươi mới đúng.

- Không sao, tập quen đi là vừa. Dù gì thì sau này ta cũng làm phi tần, còn ngươi sẽ rời khỏi đây sớm thôi.

Doãn Liễu Chi nhướn mày. Nàng thân là nữ nhi của Thống lĩnh Cẩm vệ quân, mang theo sự cao ngạo khí phách của phụ thân mình mà lớn lên. Dù sao nàng nhập cung cũng là vì chuyện lớn, việc ở đây luyện cung quy chỉ để che mắt thiên hạ, nàng cũng không cần bận tâm đến mấy kẻ nhỏ bé như thế này. Hơn nữa, Diệp Phương Uyên không phải muội muội cùng cha khác mẹ của Diệp Hiền dung sao? Một kẻ đang nắm Thánh sủng liệu có chịu chia sẻ ân sủng ấy với nữ nhi khác?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Thái độ của Doãn Liễu Chi đối với Diệp Phương Uyên vẫn là không nặng không nhẹ. Khi có mặt người ngoài, nàng luôn trưng ra một biểu cảm băng lãnh thoát tục, dù được khen hay bị ma ma trách mắng cũng chỉ ngoan ngoãn đáp lời, không hề có bất kì biểu cảm dư thừa nào. Diệp Phương Uyên lại khác. Nàng từ nhỏ đã là con thị thiếp, sớm được mẫu thân rèn giữa ra miệng lưỡi trơn ngọt, vì vậy hai ma ma quản đốc việc học cung quy tương đối buông thả cho nàng.

Bài học ngày hôm nay là tập dáng đi uyển chuyển như các nương nương. Hai mươi nữ nhân đứng thành hai hàng, trên đầu chòng một quyển sách, mắt nhìn thẳng về phía trước nhưng hai chân vẫn phải di chuyển trên một vạch thẳng được kẻ sẵn trên nền đất. Tất cả hai mươi người vượt qua vòng này tương đối dễ dàng. Khi các ma ma bắt đầu xếp quyển sách thứ hai lên đầu các nàng thì Thảm nữ quan đột nhiên xuất hiện, ý tứ nhìn hai ma ma:

- Thế nào, các cô nương đây đều tập luyện tốt chứ?

- Bẩm nữ quan, các nàng đều đang tập rất tốt. - Một ma ma đáp rồi khẽ liếc mấy vị cô nương - Đặc biệt có Diệp cô nương, dáng đi rất uyển chuyển.

- Vậy sao? - Thảm nữ quan cười nhẹ rồi chỉ vào chòng sách - Tiếp tục đi, ta sẽ ở đây trực tiếp xem.

Đến quyển sách thứ hai, đã có ba cô nương không thể giữ được tư thế, đành phải lui xuống. Dần dần, số sách trên đầu đã đến cái thứ tư, cũng chỉ còn lại bốn người. Doãn Liễu Chi nhìn người đang đi trước mình, bỗng nổi ra một ý tưởng.

Từ góc không ai để ý, một viên đá nhỏ được bắn ra, trúng vào gót hài Diệp Phương Uyên. Nàng ta chao đảo, cả người sắp đổ cả về phía sau, bèn vươn

tay túm lấy thứ gần mình nhất, không ngờ lại đụng trúng ma ma. Cả hai người cùng ngã lăn ra đất, bộ dạng hết sức tức cười, làm mấy cô nương khác không khỏi bùm miệng cười.

Doãn Liễu Chi nén cười, bước đến nhẹ nhàng đưa tay muốn đỡ Diệp Phương Uyên dậy, nhưng trên mặt hoàn toàn là dáng vẻ thỏa mãn khi đặt được mục đích. Nàng ngọt giọng:

- Phương Uyên muội muội, để ta đỡ muội dậy.

- Không cần! - Nhìn thấy vẻ sung sướng khi người khác gặp họa của Doãn Liễu Chi, Diệp Phương Uyên không sao bình tĩnh nổi, nhanh chóng hất tay nàng ta ra.

Cổ nèn con đau từ thắt lưng truyền tới, nàng nâng giọng, đưa tay chỉ thẳng vào mặt người phía trước:

- Doãn Liễu Chi, đừng tưởng không ai biết cô giờ trò!

- Phương Uyên muội, đừng đổ oan cho ta vậy chứ. - Doãn Liễu Chi không hề nao núng trước lời vu oan này, hướng về phía Thẩm nữ quan cúi người - Thẩm nữ quan, tiện nữ thấy Phương Uyên muội ngã như vậy, thân thể chắc cũng không thoải mái, để tiện nữ dẫn nàng về nghỉ ngơi thì hơn.

Thẩm nữ quan vừa vận nhìn thấy một màn của Doãn Liễu Chi, trong lòng đã hơi tán thưởng "người được chọn" này, hơn nữa thái độ của Diệp Phương Uyên đúng là không thể chấp nhận được, bèn gật đầu:

- Được rồi, đưa nàng ta về đi.

Không để cho Doãn Liễu Chi chạm đến người mình, Diệp Phương Uyên đã quát lớn:

- Người nghĩ là nhi nữ của Doãn tướng quân thì hay lắm sao? Phương Uyên muội muội, câu này gọi cũng thật ngọt. Ta có họ đẳng hoàng, chúng ta không thân thiết đến độ gọi danh xưng ra đâu!

- Phương Uyên muội, chẳng lẽ muội muốn ta gọi là Diệp muội muội? - Doãn Liễu Chi khéo léo đáp - Thế thì thật không phải, trong cung còn có một vị chủ tử họ Diệp, còn là Hiền dung nương nương, ta gọi như vậy chẳng khác nào động đến nương nương cả.

Nghe đến tý tý cùng cha khác mẹ của mình, Diệp Phương Uyên lại không thể nhịn được:

- Nàng ta họ Diệp, còn ta thì không chắc? Chẳng phải chỉ vào cung sớm hơn ta một năm thôi sao, có gì to tát đâu chứ, cũng chỉ là một tiện nhân mà thôi!

Doãn Liễu Chi khẽ nở nụ cười. Diệp Phương Uyên chợt nhận ra bản thân mắc bẫy, nhưng muốn hỏi hận cũng không kịp nữa rồi.

- To gan! Hiền dung nương nương là người người có thể nói vậy sao? Tát miệng ả cho ta! - Thẩm nữ quan hét lớn. Nha đầu này gan cũng lớn lắm, dám ở trong cung mà chửi bới phi tần như vậy sao?

Lần đầu tiên bị kẻ khác tát, Diệp Phương Uyên sửng sốt, nhưng sau đó lại cảm thấy cực kỳ tức giận. Vì cái gì, Diệp Phương Nhã đó có cái gì tốt, tại sao lại được ưu ái đến vậy! Khi còn tại gia nàng còn dám trước mặt phụ thân nói xấu nàng ta, tại sao bây giờ lại không thể!

- Nhốt nàng ta vào phòng giặt. Ta sẽ đi báo cáo chuyện này với Hoàng hậu nương nương.

Ngay lúc này, Hoàng hậu cùng Diệp Hiền dung và vài vị phi tần đang ngồi xem hí kịch. Diệp Phương Nhã ở phương diện này cũng chỉ biết sơ qua, không mấy hứng thú, nhưng cũng vui vẻ ngồi một bên bồi Hoàng hậu. Đạo gần đây Mai phi và Thục phi thật sự quá thân thiết, Triệu Thục Nghi đã cho người đi mời Mai phi đến xem, nàng ta lại viện cớ thân thể không khỏe nên không đến, chính là trực tiếp không cho Hoàng hậu mặt mũi!

Cùng Hoàng hậu nói chuyện vài câu, chợt các kíp nữ tiến lại gần phía này biểu diễn. Diệp Phương Nhã ngửi thấy mùi phấn son trên người các nàng liền cảm thấy một trận khó chịu, dạ dày như muốn cuộn lên, sắc mặt bỗng chốc tái nhợt. Dù sao cũng là nữ nhân khuê các, đối với mùi phấn son nàng cũng tương đối quen thuộc, không hiểu sao hiện tại lại khó chịu như vậy. Một trận cồn cào từ bụng trào lên, nàng ôm miệng nôn khan một tiếng.

- Muội muội, không sao chứ? - Hoàng hậu cũng bị hành động này của nàng dọa sợ - Thân thể không thoải mái ở đâu? Đang yên lành sao lại...

Ngừng lại một lát, Triệu Thục Nghi như nhớ ra chuyện gì đó, liền bảo các kíp nữ và phi tần khác lui ra, đồng thời đưa mắt nhìn cung nữ chường quần của mình. Y Hòa hiểu ý, nhanh chóng lui về phía sau rồi theo đường tắt chạy thẳng đến Thái y viện.

Nhận ra sự bất thường của Hoàng hậu, Diệp Phương Nhã cũng không khỏi sửng sốt. Không sai, mấy ngày nay nàng ăn uống không ngon miệng, ngủ tương đối nhiều, còn dị thường khó chịu với mùi phấn son, chẳng lẽ...?

- Bồn cung mong đó sẽ là một đáp án tốt. - Hoàng hậu chỉ nhẹ nhàng nói một câu rồi lại yên lặng, thân nhiên nhấp một ngụm trà, nhưng trong mắt cũng hiện lên gợn sóng.

Có lẽ do trường cung nữ của Hoàng hậu đích thân tới mời, Thái y viện đã nhanh chóng cử Viên Quang, thái y có kinh nghiệm nhất đến Cảnh Phụng cung. Nhìn thấy hai vị chủ tử, Viên Quang quỳ xuống hành lễ:

- Nô tài thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Hiền dung nương nương.

- Viên thái y, người lại đây bắt mạch cho Diệp Hiền dung. - Thanh âm Hoàng hậu vẫn cực kì bình tĩnh, nhưng trong lòng là từng đợt sóng trào.

Viên thái y nhanh chóng tiến đến, phủ một tấm khăn mỏng lên cổ tay Diệp Phương Nhã rồi bắt mạch. Đường như có chút không chắc chắn, y thử lại lần nữa, rồi cung kính cúi đầu:

- Chúc mừng Hiền dung nương nương, là long mạch.

Chút thỉnh đêm khuya nóng hổi từ tác giả đang mất ngủ:> comment tiếp động lực cho tác giả nào.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Câu nói này của Viên thái y như ném một hòn đá vào mặt hồ phẳng lặng. Diệp Phương Nhã kinh ngạc đưa tay sờ lên bụng mình, trong lòng không giấu nổi sự vui mừng. Ở đây thật sự có một sinh linh đang dần lớn lên sao? Chính tháng nữa, nàng sẽ có một tiểu hài tử đáng yêu ư?

Đường như bản năng làm mẹ của nàng đang trỗi dậy, cổ nén sự run rẩy trong giọng nói, Diệp Phương Nhã hỏi lại:

- Viên thái y, ông chắc chứ? Giả mạo long mạch là tội tru di, ta không mong ông nói dối.

- Vì thần xin lấy tính mạng ra thề, nương nương thực sự có hỉ mạch. - Viên thái y quả quyết đáp. Ông đã làm ngự y trong cung nhiều năm, Hoàng thái hậu năm xưa mang thai Hoàng thượng cũng là ông trực tiếp chăm sóc trông nom, đối với những chuyện này ông rất tự tin vào khả năng của bản thân, tuyệt đối không có sai sót.

Đáp lại ông chỉ là một sự tĩnh lặng khác thường. Trái với Diệp Phương Nhã đang cố giấu sự vui mừng, Hoàng hậu chỉ tỏ ra ngạc nhiên, hoàn toàn không hề mừng rỡ chút nào hết. Nàng nhìn xung quanh, đảm bảo trong phòng chỉ có ba người và cung nữ thân cận, bèn nói với Viên thái y:

- Thật ngại quá, bần cung muốn nói chuyện riêng với Diệp Hiền dung một lát. Y Hòa đâu, bồi Viên thái y đi dạo trong vườn hoa của Cảnh Phụng cung một lát.

Đã ở trong cung nhiều năm, Viên thái y hiểu rõ Hoàng hậu đây là có ý giam lỏng mình vì chưa muốn tiết lộ chuyện này ra ngoài. Dù sao thì phi tần mang long thai là chuyện lớn, những kẻ làm thái y nếu không biết dùng đầu óc suy nghĩ thì chẳng mấy chốc cũng bị diệt khẩu, vì vậy ông lẳng lặng cáo từ rồi ngoan ngoãn đi theo Y Hòa dạo một vòng trong vườn hoa, miệng vẫn khép chặt không dám nói một lời.

Đợi Viên thái y đi rồi, Hoàng hậu quay sang khẽ cười với Diệp Phương Nhã:

- Không uống công bồn cung kì vọng ở muội, tốt lắm.

- Đều là nhờ phúc của tỷ tỷ. - Diệp Phương Nhã cười ngọt ngào đáp.

Nhìn dáng vẻ hạnh phúc của nàng, Triệu Thục Nghi chợt không muốn phá hỏng bầu không khí này, nhưng nàng không thể không nói ra điều đang suy tính:

- Phương Nhã, muội định làm thế nào?

- Dạ?

- Muội muốn... công khai chuyện này ngay lập tức, hay tạm thời giấu nhẹm nó đi?

Nét cười trên khuôn mặt Diệp Phương Nhã cứng lại. Phải rồi, phi tần đang được ân sủng lại mang long thai, thù oán của các nữ nhân khác đối với nàng sẽ càng lớn, nếu không cẩn thận sẽ nguy hại đến cả mẫu tử hai người.

Thầm suy nghĩ, nàng nhỏ giọng đáp:

- Muội cho rằng trước hết không nên công khai chuyện này. Hiện tại ý định của Thục phi và Mai phi là gì, đã dây dưa với những phi tần nào chúng ta vẫn chưa nắm được, nếu công khai, chẳng khác nào chúng ta ở ngoài sáng, họ ở trong tối, chỉ có hại mà thôi.

- Bần cung lại không nghĩ vậy. - Triệu Thục Nghi cười khẽ - Giấy dày đến đâu cũng không gói được lửa, muội cho rằng có thể giấu đến bao giờ? Hơn nữa, nếu hiện tại chuyện này được truyền ra, sau này có chuyện gì còn có thể tìm người bắt tội được, nhưng nếu giữ kín chuyện này mà lại bị Ân Như

Nguyệt biết được, nàng ta có làm ra loại chuyện gì chúng ta cũng không có lí do bắt bẻ nàng ta.

Yên lặng ngẫm nghĩ một lúc, Diệp Phuong Nhã cắn môi, gật đầu:

- Tỷ tỷ suy nghĩ thật vẹn toàn, muội ngu dốt không thể nghĩ được đến vậy. Chuyện này cứ theo ý tỷ thôi.

Nhận được sự đồng ý của Diệp Phuong Nhã, Hoàng hậu vỗ nhẹ lên tay nàng như an ủi rồi bảo nô tài đang túc trực ngoài cửa:

- Cho gọi Viên thái y lại đây.

Đội Viên thái y đến rồi, nàng nhìn Y Hòa, ra lệnh:

- Hiện tại Hoàng thượng có lẽ cũng hạ triều rồi, người đến Cảnh Long cung mời người đến đây, nói là bản cung có chuyện muốn cho người biết.

Y Hòa tuân lệnh rồi đi. Triệu Thục Nghi sắp xếp cho Diệp Phuong Nhã nửa nằm trên nhuyễn ý, căn dặn Viên thái y:

- Lát nữa Hoàng thượng đến, hỏi gì người cũng thành thật đáp cho bản cung, chắc chắn sẽ được trọng thưởng.

Chưa đầy một khắc sau, đã có tiếng công công vang lên:

- Hoàng thượng giá đáo!

Triệu Thục Nghi chỉnh trang lại y phục, bảo Diệp Phuong Nhã ngoan ngoãn ngồi yên trong này rồi đi ra đón Hoàng thượng. Nhìn thấy hần, nàng hành lễ, trên mặt lại nở một nụ cười ngọt ngào:

- Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng.

- Hoàng hậu hôm nay có chuyện gì mà mời trẫm tới Cảnh Phụng cung vậy? - Mạc Kỳ Thiên đối với chuyện Triệu Thục Nghi đột nhiên cho người mời mình đến không khỏi ngạc nhiên, vừa vươn tay đỡ nàng vừa hỏi.

- Thần thiếp vốn muốn đích thân tới gọi người, nhưng sợ Diệp Hiền dung một mình ở đây không quen nên mới bảo Y Hòa tới. - Hoàng hậu không nặng không nhẹ đáp.

- Diệp Hiền dung? - Nghe đến tên sủng phi của mình, Mạc Kỳ Thiên càng ngạc nhiên hơn nữa - Có chuyện gì?

- Vẫn là để Hoàng thượng tự mình biết thì tốt hơn. - Hoàng hậu cười ý tứ rồi dẫn hần vào bên trong.

Nhìn thấy Viên thái y đang ngồi bên nhuyễn ý bắt mạch cho Diệp Phuong Nhã, Hoàng đế khẽ nhíu mày, vẫn có điểm không hiểu mà hỏi thẳng ông:

- Viên thái y, có chuyện gì?

Nghe thấy câu này, Viên thái y vội vàng quay ra, quỳ xuống hành lễ, thanh âm xen chút kích động:

- Vì thần khấu kiến Hoàng thượng.

- Miễn lễ. Rốt cuộc là làm sao? - Sự nhần nại của Hoàng đế cũng sắp dùng hết.

- Chúc mừng Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Hiền dung nương nương có hi mạch ạ. - Viên thái y lần nữa quỳ xuống đáp lời.

Hi mạch?

Là... hài tử của ta sao?

Diệp Hiền dung mang long thai rồi?

Đối với tin tức này, Hoàng đế hoàn toàn bất ngờ. Hần sững người, có chút không tin hỏi lại:

- Người nói sao?

- Hần nói Diệp Hiền dung mang long thai, Hoàng thượng, người không nghe lầm đâu. - Hoàng hậu cũng là lần đầu tiên chứng kiến vẻ sững sờ của Hoàng đế, phì cười đáp.

- Haha, trẫm thực sự có con! - Mạc Kỳ Thiên đối với chuyện có thêm hài tử vẫn rất luôn để ý, liền vui mừng tiến tới ôm lấy Diệp Phuong Nhã, vùi đầu vào sau gáy người mùi hương mà hần mê luyện - Nhã Nhã, chúng ta có con rồi.

- Hoàng thượng... - Diệp Phuong Nhã rất vui khi thấy Hoàng đế tỏ thái độ tích cực như vậy. Điều này chứng tỏ hần coi trọng đứa trẻ trong bụng nàng, đây cũng có thể coi là một thắng lợi lớn. Một đứa trẻ được mong đợi sinh ra luôn tốt hơn bị chính phụ thân mình ruồng bỏ.

Triệu Thục Nghi chứng kiến cảnh này, trong lòng khẽ nhói lên. Nàng không ghen tị với Diệp Phương Nhã, mà đang chìm trong kí ức của những ngày xưa ấy.

Thục Nghi, chúng ta... có thể không?

Chúng ta có hài tử, thật sự có hài tử!

Thục Nghi tỷ tỷ, bản Thái tử nhất định sẽ bảo vệ đứa bé của tỷ và huynh ấy.

Nếu nó sinh ra là nam hài, ta nhất định sẽ đặt nó làm thế tử. Vì ta mà tỷ trả giá nhiều như vậy, ta cũng chỉ có thể làm vậy mà thôi.

A!

Thái tử phi, người đâu, truyền thái y!

Vì thân vô năng, hài tử... không giữ được.

Hài tử của ta, nếu được ra đời, có lẽ cũng năm tuổi rồi nhỉ?

Sẽ là một nam hài tuần tú, hoặc một tiểu nữ tử đáng yêu phải không?

Kỳ Thiên, ta đem hi vọng năm ấy đặt lại vào đứa trẻ lần này, đệ sẽ bảo vệ nó chứ?

Món quà nho nhỏ tặng các nàng vì sự cổ vũ nhiệt tình ở chương trước đây ≡

Thực ra tính viết để đăng tới qua mà Wattpad chơi xấu làm mất nửa chương của tôi:(

Mấy dòng cuối ý... hmm, nếu mọi người còn nhớ thì ở chương nào đó (tôi cũng không nhớ đâu haha) đột sinh thân DPN có nhắc tí tẹo về quá khứ của Đế Hậu, sau này sẽ làm phiên ngoại cho hai người để giải thích sau nha.

Yêu thương

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76-2: Phiên ngoại 1: Đế Hậu

Phiên ngoại đầu tiên về cặp Đế - Hậu ♥ thực sự thì tại tôi yêu chị Hậu đã man nên đất diễn của chị cũng chỉ kém mỗi nữ chính thôi =))

Warning: Phiên ngoại dài gấp ba so với chương bình thường, nhắc trước để mọi người khỏi sốc a:>

Dưới phần cmt chương này sẽ để giải đáp thắc mắc của mọi người, không chỉ cho phiên ngoại mà là cho cả truyện, ai có câu hỏi thì comment để tôi trả lời nhé.

Yêu thương,

Sở Nhược Y

Thịnh Quang năm thứ hai mươi tám, Thịnh Quang để ban chiếu phong tước tử Mạc Kỳ Thiên làm Thái tử.

Thịnh Quang năm thứ hai mươi chín, trưởng nữ của Triệu gia được đích thân Hoàng thượng ban hôn, trở thành Đông cung Thái tử phi.

Mối quan hệ giữa Hoàng gia và Triệu gia càng trở nên khăng khít, các gia tộc khác càng nể phục, Triệu Thừa tướng trở thành cái tên có tiếng nói nhất trong triều.

Đối với Triệu gia, hôn lễ này cực kì có lợi.

Đối với Triệu Thừa tướng, đây là bước cờ đúng đắn nhất cuộc đời ông.

Đối với Lã Hoàng hậu, đây là nước đi quan trọng trong kế hoạch độc chiếm quyền lực của bà.

Nhưng đối với Triệu Thục Nghi, đây là ngưỡng cửa địa ngục nàng buộc phải bước vào.

Nam nhân trước mắt chỉ đứng im lặng nhìn. Triệu Thục Nghi muốn tiến tới, nhưng dường như có một thế lực vô hình giữ chân nàng lại. Người kia thấy sự khó ở trên khuôn mặt nàng thì cười khổ, hồi lâu mới cất giọng:

- Có lẽ đây là lần cuối cùng ta được đứng ngang hàng cùng muội thể này đi. Từ ngày mai...

- Thật sự không ngờ, tiểu muội muội thanh mai trúc mã của ta, ngày mai sẽ trở thành nương tử của nghĩa đệ ta yêu quý nhất.

Triệu Thục Nghi cắn môi cố kìm nén tiếng nức nở của mình. Người trước mắt kia chính là người nàng yêu, là người đã cùng nàng nắm tay thề hẹn sẽ đi cùng nhau đến trọn đời, cuối cùng, nàng là lại người vô tình bội ước.

- Vĩ Hiên...

- Thục Nghi, cùng ta bỏ trốn, có được không? - Thanh âm người kia mang theo tia van nài yếu ớt khiến nàng thiếu chút nữa đã gật đầu đồng ý.

- Không được! - Triệu Thục Nghi cao giọng. Nhận thấy người đối diện đã sững người, nàng nức nở nói trong khi hai dòng lệ không ngừng rơi - Vĩ Hiên ca, ta không thể. Đây là điều duy nhất ta có thể làm để báo hiếu phụ mẫu, đành phải phụ huynh rồi.

- Ta hiểu. - Người kia cười khổ - Ta vốn dĩ còn không thể lo cho muội một cuộc sống tốt đẹp... Thế nên, tạm biệt, Thục Nghi của ta.

- Sau hôm nay, muội sẽ thành Thái tử phi cao quý mà ta mãi mãi không thể chạm tới nữa rồi.

--

Đêm tân hôn.

Tiểu Thái tử mới có mười lăm tuổi lẳng lặng nhìn nữ nhân mặc giá y (1) đang ngồi trên, trong ánh mắt hiện ra chút ngổ nghịch của tuổi niên thiếu. Tiến tới cầm lấy cảm nang, cảm nhận người trước mặt cứng người bèn trào phúng hỏi:

- Sao vậy, tân nương tử của ta, gia tộc nàng không phải đều chờ mong ngày này lắm sao?

- Thiếp không biết Thái tử điện hạ muốn nói gì. - Triệu Thục Nghi lạnh nhạt đáp.

Nữ nhân trước mặt trong tưởng tượng của Mạc Kỳ Thiên là một kẻ vô si, nhờ có phụ thân là Thừa tướng mà nghiễm nhiên trở thành Thái tử phi của hắn, căn bản chỉ là một nữ nhân ham địa vị hoặc mê luyến hắn. Không ngờ, khi đứng trước mặt hắn rồi, người này không hề tỏ vẻ lấy lòng, thậm chí còn lạnh nhạt với hắn. Nữ nhân này rốt cuộc muốn gì?

- Thái tử điện hạ, dù ngài có muốn hay không thì rượu giao bôi này vẫn phải uống, động phòng vẫn phải làm, nếu không sẽ trễ giờ lành. - Thanh âm đều đều không chút cảm xúc của nữ nhân kia vang đến tai hắn.

- Cuối cùng cũng lộ đuôi hồ ly, hảo hức cùng ta động phòng đến vậy sao? - Mạc Kỳ Thiên trào phúng cười một tiếng, nhanh chóng nhận lấy rượu giao bôi trên tay nàng một hớp uống hết rồi bước đến đè người kia xuống giường - Không sao, nương tử của ta, bản Thái tử nhất định sẽ hầu người thật tốt.

Đôi môi còn vương vài giọt rượu rớt sát đến cánh môi mỏng kia định hôn lên, nhưng đột nhiên hắn khựng lại. Từ khóe mắt Triệu Thục Nghi chảy xuống hai dòng lệ, làm nhòe đi lớp phấn của nàng. Nàng cắn môi yên lặng khóc đến thương tâm, mặc cho "phu quân" của mình đang nhìn mình đầy thắc mắc.

Ta sẽ thật sự thất thân cho kẻ khác ngoài Vĩ Hiên ca sao?

Ta không làm được.

Nhìn người dưới thân khóc thương tâm như vậy, Mạc Kỳ Thiên hoàn toàn lúng túng, vội vàng đứng dậy ngồi sang một bên, lấy tay áo vừa lau lệ trên mặt nàng vừa luống cuống nói:

- Đừng khóc, đừng khóc, chúng ta không làm, người đừng có khóc nữa, bản Thái tử cũng chưa bắt nạt người!

Nữ nhân trước mặt vẫn không ngừng rơi lệ, nhanh chóng thấm đầm tay áo hắn, vừa khóc vừa gọi tên một người nào đó. Mạc Kỳ Thiên rướn người lại chỗ nàng nghe thử, không ngờ lại nghe được một cái tên không hề xa lạ: "Vĩ Hiên ca..."

- Người quen Vĩ Hiên ca? - Sự tò mò nhanh chóng dâng lên trong lòng hắn. Vĩ Hiên ca chính là thị vệ thân cận nhất với hắn, được đích thân Hoàng thượng tuyển chọn từ Cẩm vệ quân, làm sao trường nữ của Thừa tướng lại quen huynh ấy được?

- Thái tử điện hạ, nghe ta kể một câu chuyện được không? - Thanh âm nàng nửa van nài nửa ghen ngào khiến Mạc Kỳ Thiên vô thức gật đầu.

- Có một tiểu nữ tử con nhà quan lớn, một lần trốn khỏi phủ đi chơi với đại ca liền vô tình đụng phải một tên đáng ghét...

Thanh âm Triệu Thục Nghi vang lên đều đều, thi thoảng còn có tiếng nắc nhen ngào, lại giống như kể một câu chuyện của người nào đó chứ chẳng phải của nàng.

- Nhưng mà, tên đáng ghét kia lại rất tốt với tiểu nữ tử đó.

- Y cho nàng xem những thứ một nữ nhân khuê các không bao giờ biết tới, cho nàng hiểu cái gì gọi là "cuộc sống" thật sự.

- Tình cảm giữa hai người giống như một hạt giống, được tên đáng ghét và tiểu nữ tử ngày đêm vun đắp, trở thành một cây non, cũng là khi tên đáng ghét đối tiểu nữ tử bày tỏ.

- Phụ mẫu tiểu nữ tử biết chuyện này, nhưng chưa từng nói gì, hai người cho rằng phụ mẫu nàng đã chấp nhận nên rất hạnh phúc, cho đến một ngày...

- Một ngày, phụ thân gọi nàng vào thư phòng, nói rằng nàng sẽ phối hôn với Thái tử đương triều của Phong quốc.

Kể đến đây, Triệu Thục Nghi dừng lại một lát rồi nhẹ nhàng gạt đi dòng lệ. Mạc Kỳ Thiên thở dài, trong lòng cũng không kiềm được chua xót. Vì Hiên ca từng kể với hắn về nữ tử huynh ấy yêu, nhưng hắn chưa bao giờ có cơ hội gặp mặt, lại không thể ngờ bản thân sẽ thành thân với "tấu tử" tương lai của mình. Hóa ra đây là lí do Vì Hiên ca xa cách hắn vài ngày nay sao? Vì hảo đệ đệ của y sẽ quang minh chính đại cướp đi nữ tử y yêu?

Trong một đêm này, cả hai người chỉ đơn giản nằm cạnh nhau kể câu chuyện cuộc đời mình và lắng nghe người còn lại, tựa như hai kẻ cô độc chỉ có thể dựa dẫm vào nhau để bước tiếp. Mạc Kỳ Thiên cảm thấy Triệu Thục Nghi chính là tri kỉ của mình, liền đối nàng gọi "Thục Nghi tỷ tỷ", cũng là ngầm công nhận nàng là tấu tử của mình. Thục Nghi ban đầu còn e ngại nhưng trong lòng lại vô cùng cảm kích nam nhân trẻ tuổi bên cạnh, tuy chưa hoàn toàn chín chắn nhưng lại là người cực kì trọng tình trọng nghĩa, đối với nàng rất cung kính cẩn trọng.

Cứ như vậy, qua đêm tân hôn, tin tức Thái tử ngày nào cũng quán quít bên tân nương tử của mình nhanh chóng lan truyền khắp hậu cung. Thái hậu và Triệu lão gia đối với việc này vô cùng hài lòng. Hoàng thượng cũng cảm thấy phu thê hòa hợp là chuyện tốt, còn ưu ái miễn việc thượng triều cho Thái tử năm ngày. Chỉ có một người nghe được tin tức này lặng lẽ siết chặt bàn tay, gặm nhẹ một tiếng rồi dậm mạnh vào cái cây trước mắt để giải phóng uất ức.

- Vì Hiên ca, đừng tự tổn thương bản thân như vậy, Thục Nghi tỷ sẽ đau lòng. - Thanh âm trầm ổn vang lên từ phía sau khiến Vì Hiên quay người.

Trông thấy người đang tiến tới là Mạc Kỳ Thiên, Vì Hiên kiềm nén cơn giận, ôm quyền cung kính chào:

- Vì Hiên tham kiến Thái tử điện hạ.

- Vì Hiên ca vì cái gì mà xa cách với ta như vậy? Chúng ta chẳng phải đã kết nghĩa huynh đệ rồi sao? - Mạc Kỳ Thiên bình tĩnh đi đến trước mặt Vì Hiên
- Ta có một vài điều muốn nói với huynh, đi vào thư phòng với ta.

Vì Hiên không vội đi theo Thái tử mà chỉ lặng lẽ đứng yên, không hề có ý định cất bước, tựa như đang ngầm đối nghịch với hắn. Mạc Kỳ Thiên đối với hành động này cũng không tức giận, chỉ nhẹ nhàng nói:

- Huynh không đi, sau này đừng hối hận. - Hắn cất bước về phía thư phòng, còn bỏ lại một câu đầy hàm ý - Thục Nghi tỷ hẳn sẽ đau lòng lắm.

Siết chặt nắm đấm, trong lòng Vì Hiên không ngừng đấu tranh tư tưởng. Nghĩa đệ, không đúng, tình địch của y đang dùng người y yêu để uy hiếp y sao?

Nhưng mà, nếu y chống đối hắn, có khi nào hắn sẽ gây khó dễ cho Thục Nghi không? Dù gì Thục Nghi cũng là nương tử của hắn... Y đã kết nghĩa với Thái tử từ lâu, tính cách của hắn y sớm nắm rõ, một sự hòa thuận hoàn chỉnh nhất của Hoàng thượng và Lã Hoàng hậu, độc tài và tàn nhẫn.

Thở hắt ra một hơi, Vì Hiên cuối cùng vẫn theo Mạc Kỳ Thiên vào thư phòng của hắn. Mạc Kỳ Thiên cẩn thận đóng kín tất cả các cửa, dùng thanh âm vừa phải không để người ngoài nghe được mà nói với Vì Hiên:

- Vì Hiên ca, thật ra... Ta và Thục Nghi tỷ hoàn toàn không có gì hết.

- Đừng đùa. - Vì Hiên nhíu mày.

- Ta biết chuyện của hai người rồi. - Mạc Kỳ Thiên nói - Hơn nữa ta với tỷ ấy hiện tại cần hợp tác, cùng lắm cũng chỉ có thể làm tri kỉ, ta không hề muốn động đến nữ nhân của huynh đệ mình.

- ... Nói những lời này cho ta là muốn gì đây, Thái tử?

- Dù có cố che giấu đến đâu thì cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, chúng ta không thể che giấu sự thật là chưa từng động phòng. Hiện tại ta mới mười lăm, còn có thể nói do tuổi còn nhỏ, nhưng sau này thì sao? Đến lúc đó ta buộc phải nạp thêm thê thiếp, đối với hai người chúng ta đều có hại. Cho nên...

Nói đến đây, Mạc Kỳ Thiên khẽ hít sâu. Điều hắn sắp nói ra đây chính là ý nghĩ to gan nhất hắn từng nghĩ tới, đến Triệu Thục Nghi cũng không dám tin điều này, nhưng có lẽ đây là cách duy nhất để vẹn toàn mọi thứ.

- Cho nên, ta cần một hài tử của huynh và Thục Nghi tỷ.

Chuyện sau đó diễn ra như thế nào, ngoại trừ ba người thì không ai hay biết.

Đầu tháng tư năm Thịnh Quang thứ ba mươi, Lã Hoàng hậu tức giận vì có kẻ tấu rằng thực chất Thái tử không động vào Thái tử phi, hai người tuy là phu thê nhưng còn chưa làm qua chuyện đó, bèn đến Cảnh Long cung bẩm báo với Thịnh Quang đế. Hoàng đế đối với tin này nửa tin nửa ngờ, cho triệu cả Thái tử và Thái tử phi vào cung chất vấn.

Đối với tất cả những bằng chứng buộc tội, Thái tử lẳng lặng không nói, cho đến khi Hoàng hậu tức muốn nổ phổi mới chậm rãi nói ra một câu, phui sạch toàn bộ những cáo buộc trước đó:

- Phụ hoàng, mẫu hậu, Thục Nghi có thai rồi.

Lã Hoàng hậu không tin tưởng, cho gọi thái y đến bắt mạch, nhưng quả thực Thái tử phi đã có thai. Hoàng đế đối với việc này rất vui mừng, trọng thưởng Đông cung, thái độ của Lã hậu cũng hòa hoãn hơn. Chỉ có phu thê Thái tử biết được chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Trở về phủ, Mạc Kỳ Thiên đưa Triệu Thục Nghi vào phòng nghỉ, cười nhẹ:

- Hiện tại tỷ cứ yên tâm dưỡng thai đi, dù sao đây cũng là nghĩa tử (2) của ta, ta nhất định sẽ chăm sóc cho nó thật tốt.

- Cảm ơn đệ. - Triệu Thục Nghi hạnh phúc đáp, đưa tay xoa nhẹ lên bụng mình.

- Ta cũng vừa báo cho Vĩ Hiên ca rồi, huynh ấy hẳn là rất cao hứng.

Vừa dứt lời, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa, rồi một thanh âm mang chút kích động truyền vào:

- Vĩ thần Vĩ Hiên cầu kiến.

- Ta đi trước, nhường lại không gian cho hai người. - Mạc Kỳ Thiên cười nói, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Vĩ Hiên mang theo tâm tình kích động tiến đến bên Triệu Thục Nghi, đột ngột ôm chặt nàng vào lòng, thủ thi bên tai ái nhân:

- Thục Nghi, là hài tử của chúng ta.

- Ông trời quả không phụ lòng người, không ngờ Kỳ Thiên lại có thể giúp chúng ta như vậy.

Hai người còn đang chìm đắm trong hạnh phúc, hoàn toàn không hay biết có một kẻ đã đứng bên ngoài nghe được toàn bộ...

"Xoảng"

Lã Hoàng hậu tức giận ném vờ chén sứ trên tay, rít qua kẽ răng:

- Một tên nghịch tử, một đôi gian phu dâm phụ, dám lừa gạt bốn cung!

- Nương nương, chuyện này có cần báo với Hoàng thượng không ạ?

- Hoàng thượng sao... - Lã Hoàng hậu chợt nở nụ cười - Không cần, bốn cung sẽ tự tay xử lý bọn chúng. Truyền tin về cho Lã Vĩ, bảo bọn họ xáo trộn biên cương một chút, bốn cung khắc có cách chia rẽ đôi gian phu dâm phụ kia.

Tháng năm năm Thịnh Quang thứ ba mươi, biên cương phía Bắc bị thổ dân tràn xuống cướp bóc, giết hại vô số tướng sĩ. Hoàng thượng cảm thấy Vĩ Hiên tuy là cận vệ của Thái tử nhưng rất có tài mưu lược, bèn sai làm giám quân cùng ra trận.

Tháng bảy năm Thịnh Quang thứ ba mươi, tin từ biên cương báo về, giám quân ở lại thủ thành bị quân địch dùng kế điệu hổ ly sơn tràn vào giết chết, thủ cấp gửi về kinh thành làm chút "quà mọn" ra mắt Hoàng đế Phong quốc.

Mạc Kỳ Thiên vừa hạ triều liền lo lắng chạy ngay về Đông cung. Vội vã mở cửa phòng Thái tử phi, hần bước vào trong, vừa đi vừa thấp thòm gọi:

- Thục Nghi tỷ?

Không có tiếng đáp. Mạc Kỳ Thiên gần như lật tung cả căn phòng cũng không thấy Triệu Thục Nghi đâu, vội vàng túm lấy một nô tài đang ở gần đó, gấp gáp hỏi:

- Thái tử phi đâu?

- Bẩm... bẩm Thái tử, Thái hậu... triệu Thái tử phi vào cung rồi ạ.

- Cái gì?! - Mạc Kỳ Thiên cất cao giọng. Mẫu hậu của hắn định làm gì? Bà ta sẽ không vô duyên vô cớ triệu Thục Nghi vào cung, lại còn vào lúc quân vừa thua trận, bà ta đáng lẽ phải ở thư phòng an ủi phụ hoàng chứ? Chẳng lẽ... bà ta đánh hơi được gì rồi?

Vội vã định chạy đến Mỹ Quang cung, nhưng chưa kịp ra đến cổng phủ thì hắn đã thấy một bóng dáng liêu xiêu bước vào. Triệu Thục Nghi sắc mặt trắng bệch, lao đảo bước tới chỗ hắn. Mạc Kỳ Thiên vội vàng chạy lại đỡ liền bị nàng nắm chặt lấy cánh tay:

- Kỳ Thiên... chuyện này là thật sao?

- Thục Nghi tỷ... - Nhìn dáng vẻ hồn bay phách lạc của người trước mắt, Mạc Kỳ Thiên hoàn toàn không đành lòng nói ra sự thật cho nàng, bèn đỡ nàng vào phòng, dùng lời lẽ ôn nhu nói - Thục Nghi tỷ, hiện tại trong bụng tỷ là cốt nhục của huynh ấy, là hi vọng duy nhất của cả ba chúng ta, tỷ phải bảo vệ nó thật tốt, được không?

Ngừng lại vì nước mắt cũng đã dâng đầy hốc mắt, Mạc Kỳ Thiên nhẹ giọng:

- Đây là hài tử của Vi Hiên ca, huynh ấy chắc chắn hi vọng một ngày hài tử này khôn lớn trưởng thành, cho nên tỷ không được đau buồn như vậy, sẽ ảnh hưởng đến đứa trẻ. Nghe lời ta, ngủ một giấc, chỉ là một con ác mộng mà thôi.

Đúng vậy, ngủ một giấc, chúng ta sẽ lại quay về năm ấy, không có mưu cao kế hiểm, chỉ có một tình huynh đệ gắn kết, và một tình yêu đẹp...

Triệu Thục Nghi từ sau khi nghe được tin tức kia vẫn luôn nhốt mình trong phòng. Nàng hàng ngày vẫn ăn uống đầy đủ, không hề có hành động tự hại bản thân, nhưng lại khiến cho kẻ hầu người hạ lo sợ. Thái tử phi rốt cuộc là sao vậy, ngày ngày đều trung ra một bộ mặt vô cảm đến đáng sợ, đôi mắt cũng như không còn tiêu cự, giống như một con người đã mất đi linh hồn. Mạc Kỳ Thiên đối với việc này cũng hoàn toàn bất lực, chỉ có thể xin phụ hoàng nể tình huynh đệ mà cho hắn đem mộ của Vi Hiên đặt tại một góc Đông cung, nhưng vẫn không dám để Triệu Thục Nghi tới đó, sợ nàng nhìn sẽ thương tâm.

Nhưng, bọn họ đều quên mất rằng, kẻ gây ra nỗi đau cho bọn họ vẫn còn chưa cảm thấy thỏa mãn...

Một hôm, đang ở ngự thư phòng bàn bạc chính sự với Thịnh Quang đế, Mạc Kỳ Thiên lại thấy một nô tài mặc kệ quy củ mà đẩy cửa chạy vào, giọng nói vì hoảng loạn mà run rẩy:

- Thái... Thái tử, Thái tử phi rơi xuống hồ, tính mạng... không rõ...

- Người nói cái gì? - Thịnh Quang đế đối với tin tức này hoàn toàn kinh ngạc, nhưng đã có kẻ nhanh hơn ông, không nói một lời chạy ngay về Đông cung, trong lòng một trận rối loạn.

Thục Nghi tỷ, không được có mệnh hệ gì, ta đã hứa với Vi Hiên ca sẽ chăm sóc tốt cho mẫu tử hai người, không được...

Dẫu vậy, sự thật là một lần nữa tạt cho hắn một gáo nước lạnh, khiến nội tâm cũng lạnh ngắt.

- Thái tử điện hạ, vi thần vô năng, chỉ có thể cứu được nương nương, về phần hài tử...

Lã hoàng hậu, người thật sự là mẹ đẻ của ta sao?

Tất cả những gì người làm là vì cái gì?

Suốt thời gian sau đó, Thái tử phi luôn giam mình trong phòng, mà Thái tử cũng vô cùng bận rộn. Trong cung rộ lên tin Thái tử phi sợ ý làm sảy thai khiến Thái tử tức giận, không còn lưu luyến nàng nữa, nhưng ngay sau đó kẻ lan truyền tin này đã bị Thái tử bắt được rồi đánh chết. Không khí của Đông cung cũng ngày càng lạnh lẽo hơn, mà ở Cảnh Long cung cũng không mấy tốt đẹp.

Thịnh Quang đế sức khỏe vốn rất tốt đột nhiên đổ bệnh, ban đầu chỉ là phong hàn thông thường, không hiểu vì sao dù đã được kê thuốc nhưng càng lúc càng yếu đi, đôi khi còn thổ huyết, thậm chí bất tỉnh ngay trên đại điện. Sức khỏe Hoàng đế suy giảm đột ngột khiến Mạc Kỳ Thiên thực sự cảm thấy hoảng loạn. Hiện tại trong tay hắn không đủ lực lượng, ý định độc chiếm quyền lực của Lã hoàng hậu quá rõ ràng, hắn rốt cuộc phải làm thế nào đây?

Thịnh Quang năm thứ ba mươi một, Thái tử hỏi cưới nữ nhi Ninh tướng quân làm Trắc phi, ngoài mặt nói xung hôn để mong chuyện tốt tới giúp Hoàng đế bình phục, thực chất là đang ngầm củng cố quyền lực của bản thân.

Cuối tháng mười năm Thịnh Quang thứ ba mươi một, Hoàng đế băng hà, không kịp để lại di thư. Lã Hoàng hậu cho rằng tuổi Thái tử còn nhỏ, bèn cùng với Triệu Thừa tướng nắm giữ quyền lực đất nước.

- Thế nào, nhi tử ngoan của ta? - Lã Hoàng hậu trên người khoác Phượng phục, chăm biếm nhìn đứa con trai không bao giờ chịu nghe lời của bà.

- Ta chỉ muốn hỏi, rốt cuộc bà đã làm gì? - Mạc Kỳ Thiên hoàn toàn không kịp trở tay, phần uất nhìn mẫu hậu nhẫn tâm giành quyền lực từ tay con ruột

của mình.

- Ta đã làm những gì sao... - Lã Hoàng hậu cười nhẹ - Nhiều lắm, bổn cung có thể kể cho người nghe. Yên tâm, chuyện này người có nói ra cũng không ai dám làm gì bổn cung đâu.

- Ừm, mọi chuyện như thế nào ấy nhỉ? À... - Lã Hoàng hậu chợt cao giọng - Ừ, đầu tiên là trừ khử đôi gian phu dâm phụ kia. Bổn cung không muốn chất tử của mình lại là nghiệt chủng, càng không muốn nhi tử của mình phải nuôi con của kẻ khác, người nói đúng chứ?

- Sau đó, người biết đấy, cho chút thuốc vào đồ ăn của phụ hoàng người rất dễ dàng, hẳn rất tin tưởng bổn cung.

- Thái y cũng do bổn cung mua chuộc, những thang thuốc kê cho hẳn giống như một loại độc được từ từ ăn mòn lục phủ ngũ tạng, khiến ăn chết dần dần mà lại như bị phong hàn mà thôi.

- Người cho rằng cưới Ninh Lan Ngọc là có thể có đủ khả năng đấu với bổn cung sao? Còn non lắm.

...

Lã Hoàng hậu ung dung nắm quyền ba năm, nhưng đến năm thứ ba, mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi.

Mạc Kỳ Thiên ngạo nghễ ngồi trên ngai vàng, nhìn xuống vị mẫu hậu thân yêu của mình.

- Mẫu hậu, ba năm nay, người thực sự nghĩ ta ngồi yên sao?

- Người hại chết nhi tử của Vi Hiến ca, cũng là nhi tử của ta, hại chết phụ hoàng ta, người cho rằng ta ngu ngốc lắm nhỉ?

Ba năm, đủ để lật ngược ván cờ rồi.

Phong quốc chi sử viết: "Ba năm sau khi Thịnh Quang đế mất, Thái tử chính thức lên ngôi, lấy hiệu Phong Cảnh. Thái tử phi được sắc phong làm Hoàng hậu, Ninh Trắc phi sắc phong Ninh phi, một vài nữ nhân trong hậu viện lần lượt phong làm tần."

Tân Hoàng hậu cảm thấy Mỹ Quang cung không hợp phong thủy, Hoàng đế cũng chiều nàng, đem Mỹ Quang cung đập không còn một mảnh vụn rồi biến thành Thái y viện mới, sau đó xây cho Hoàng hậu Cảnh Phượng cung khang trang hơn, tựa như cố tình chống đối Thái hậu. Thái hậu đối với việc này không lên tiếng, nhưng tất cả đều biết, bà đã không còn là người nắm giữ quyền lực nữa rồi...

(1) giả y: quần áo ngày thành thân của nữ

(2) nghĩa tử: con nuôi

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Đợi một lúc để hai người kia bình tĩnh lại, Triệu Thục Nghi mới lên tiếng:

- Hoàng thượng?

Nghe tiếng, Mạc Kỳ Thiên quay người lại, cố gắng làm dịu đi sự vui sướng trong lòng mà hỏi nàng:

- Hoàng hậu có chuyện gì muốn nói?

Triệu Thục Nghi nhìn về phía cái bụng vẫn còn phẳng lì của Diệp Phượng Nhã, sau đó lại hướng mắt lên nhìn thẳng về phía Mạc Kỳ Thiên, cất giọng đầy dè chừng:

- Hoàng thượng, việc Diệp Hiến dung có thai, người định công bố ra bên ngoài hay...?

Câu nói này của Hoàng hậu khiến cho Mạc Kỳ Thiên cau mày. Đây là vấn đề khiến cho người khác cực kỳ đau đầu. Việc bảo hộ một nữ tử đang mang thai, nhất là phi tần trong cung, chưa bao giờ là điều dễ dàng. Hiện tại, chỉ riêng việc Diệp Hiến dung đắc sủng đã khiến người khác ghen ghét, hiện tại còn mang long thai, cho dù sinh ra là nữ tử hay nam tử thì cũng đều là đứa trẻ thứ hai của Hoàng đế, mẫu tử đều sẽ được hưởng vô vàn đặc ân. Nếu tin tức nàng mang thai được truyền ra ngoài...

Hắn nhìn thẳng vào mắt Triệu Thục Nghi, chỉ thấy đôi mắt trong trẻo ấy hiện lên cả sự bất lực lẫn đau lòng. Chuyện năm ấy đối với cả hai người đều là một vết sẹo không thể xóa bỏ, nếu lần này xảy ra chuyện gì...

Thấy Hoàng đế không lên tiếng, Hoàng hậu vươn tay cầm lấy chén trà nhấp một ngụm để thanh hống, sau đó mới nhẹ nhàng lên tiếng:

- Hoàng thượng, thật ra chuyện này thiếp đã có tính toán.

- Nàng nói đi.

- Thiếp nghĩ cứ để tin tức này truyền ra bên ngoài. - Nói đến đây, thấy Hoàng đế có vẻ không hài lòng, Triệu Thục Nghi nhanh chóng nói tiếp - Nếu công khai, chúng ta có thể ngang nhiên bảo hộ cho Diệp Hiền dung, đồng thời mượn cớ để loại bỏ mọi nguy cơ có thể xảy đến. Việc hệ trọng như thế này nào có thể giấu lâu, nếu lúc đó chẳng may có người mang dã tâm mà làm hại Diệp Hiền dung, họ cũng có thể mượn cớ là mình không biết nàng ấy mang thai.

Suy nghĩ một lúc, Hoàng đế gật nhẹ đầu:

- Nàng nói không sai, vậy cứ theo sắp xếp của nàng, cần gì có thể đến Cảnh Long cung gặp trẫm. Trẫm cũng sẽ để các thái y mà trẫm yên tâm nhất chăm lo cho Diệp Hiền dung, những việc còn lại Hoàng hậu toàn quyền quyết định.

Nói đoạn, hắn quay qua nắm lấy tay Diệp Phương Nhã:

- Nàng mới mang thai lần đầu, còn nhiều bờ ngõ, có bất cứ thắc mắc nào đều phải nói với Hoàng hậu, cũng đừng tin tưởng người khác quá, hiện tại chỉ cần tin trẫm và Hoàng hậu mà thôi.

Nhận được cái gật đầu của nàng, Mạc Kỳ Thiên ôn nhu vuốt ve mái tóc đen mượt, thì thầm bên tai chỉ đủ hai người nghe thấy:

- Nhã Nhã, trẫm rất mong chờ đứa trẻ này. Không phải bởi vì nó là con của trẫm, mà bởi... nó là con của chúng ta.

Con của chúng ta.

Bốn từ ấy khiến Diệp Phương Nhã suýt rơi lệ. Có lẽ vì đang mang thai mà nàng đặc biệt nhạy cảm hơn, nhưng những lời nói này của Hoàng đế cực kì ôn nhu, khiến nàng không còn tâm trạng suy đoán xem đây là lời nói thật hay lời nói dối ngọt ngào nữa.

Hắn mong chờ đứa trẻ này.

Hoàng đế mong chờ đứa trẻ của nàng và hắn.

Vậy là đủ rồi.

Được sự cho phép của Hoàng đế, Thái y viện nhanh chóng truyền tin tức này ra ngoài. Việc Diệp Hiền dung mang thai giống như ném viên đá vào mặt hồ phẳng lặng, hơn nữa, sự bảo hộ cực kì rõ ràng của Đế Hậu dành cho nàng cũng khiến hậu cung dậy sóng. Chỉ trong hai canh giờ, Hoàng hậu đã thanh lọc toàn bộ cung nữ trong Di Hòa cung, chỉ để lại một ít cung nữ thân cận của Diệp Phương Nhã, sau đó còn cử đến tâm phúc của mình để chăm lo cho nàng. Hoàng đế cũng không vừa, cất cử ngay Viên thái y, người có kinh nghiệm chăm sóc dụng phụ nhất và cũng là người từng chăm sóc Thái hậu lúc mang thai hẳn để phụ trách cho một mình nàng. Tất cả các loại thuốc bổ cho nữ tử mang thai đều được chuyển đến Di Hòa cung, dường như muốn cho tất cả thấy Đế Hậu đối với cái thai này có bao nhiêu yêu quý. Hoàng thượng đang sủng ái Diệp Hiền dung, mong mỏi hài tử trong bụng nàng là điều đương nhiên, nhưng việc Hoàng hậu chủ động săn sóc như vậy vẫn khiến người khác ngạc nhiên. Dù sao hai nàng cũng trong tình cảnh chung chồng, liệu có mấy vị chính thê không những không ghen ghét mà còn chăm sóc cho đứa trẻ trong bụng tiểu thiếp của phu quân mình?

Chỉ trong một buổi tối, tin tức đã truyền khắp hậu cung. Thục phi tức đến mức đập vỡ bộ ấm chén bằng ngọc thạch quý giá của mình, gằn từng tiếng một:

- Diệp Phương Nhã, tại sao mọi thứ xung quanh ngươi lại dễ dàng như vậy! Chiếm lấy thánh sủng, giờ còn mang long thai! Bồn cung muốn nhìn xem ngươi có may mắn mà sinh ra nó hay không!

- Nương nương! - Nô tì hầu hạ bên người Thục phi hốt hoảng lên tiếng.

Nhận ra bản thân quá nóng giận mà buột miệng, Ân Như Nguyệt vội đưa tay che miệng, nhưng trong lòng vẫn không kiềm nổi cơn tức. Diệp Phương Nhã, bồn cung thật sự muốn chờ xem ngươi sẽ đầu lại toàn bộ nữ nhân trong hậu cung như thế nào!

Đến sáng hôm sau, tin tức này đã truyền ra ngoài cung, đến tai một số quan viên nắm chức tước cao trong triều. Riêng Diệp phụ đã được Hoàng đế cử thân tín đi thông tri từ trước nên sớm nhận được thông báo. Trên khuôn mặt nhiều vết nhăn hiện lên tia vui mừng, nhưng nhanh chóng trở về vẻ âm trầm quen thuộc. Cho người gọi đại phu nhân, mẹ ruột của Diệp Phương Nhã đến, ông kể lại mọi chuyện cho bà, sau đó lo lắng nói:

- Dù hiện tại Nhã Nhã đang được sủng ái, nhưng ta ở tiền triều không có thế lực mấy, Phương Uyên thì chưa chính thức trở thành phi tần, chẳng thể giúp

gì cho tỷ tỷ, nàng thấy nó phải làm sao đây?

- Phu quân, con cái tất có số của con cái, Hoàng đế cho ám vệ truyền tin cho ngài đủ để thấy người coi trọng Nhã Nhã, hơn nữa nó cũng không phải đứa vô năng, tất tự biết cách ứng phó. - Tuy trong lòng còn lo lắng nhưng Diệp mẫu nhanh chóng an ủi phu quân của mình. Bà tự tin đứa con gái của mình có thể làm tốt, hơn nữa Diệp Phương Uyên kia có được làm phi tần cũng chỉ tổ vướng chân, giờ làm sao để khiến mẫu tử bọn họ tránh khỏi tầm mắt là tốt nhất.

Góc làm nhâm: lần này ra chương mới hơi lâu, một phần vì tôi phải đi quân sự, phần còn lại là Wattpad nó troll tôi nó ăn bản thảo của tôi 5 lần mọi người à TvT nản lắm luôn ấy, tối nay cố lắm mới viết xong chương này đây...

Yêu,

Sở Nhược Y

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Tựa người trên nhuyễn ỷ nghe Viên thái y nói những điểm cần chú ý khi mang thai, Diệp Phương Nhã lại vô thức thất thần. Nàng vẫn chưa thể quen được việc đột nhiên có một sinh linh bé bỏng dần lớn lên trong người mình. Đây là đứa con của nàng, là đứa trẻ mà nếu có thể được sinh ra sẽ có ảnh hưởng nhất định đến đại cục. Nếu suôn sẻ mẹ tròn con vuông, cho dù đứa bé này là nữ hay nam đều sẽ nâng địa vị nàng lên một bậc. Trường nữ hay Hoàng tử đều là vị trí có sức nặng nhất định đối với Hoàng đế cũng như các vị quan viên bên ngoài, vì vậy có lẽ thời gian này sẽ không ai chịu để yên cho nàng rồi.

Các phi tần khác dù ganh ghét đến đâu cũng không thể làm gì nhiều, nhưng vẫn có một người thâm sâu khó lường, sẵn sàng sử dụng mọi biện pháp để thân không biết quý không hay mà hãm hại nàng. Người này đã đắc sủng ba năm, làm bao nữ nhân lâm le vị trí của ả phải thất bại ê chề, đến Hoàng hậu cũng dè chừng, tuyệt đối không thể lơ là cảnh giác được.

Ân Thực phi Ân Như Nguyệt.

Viên Thái y sau khi dặn dò xong đã lui ra ngoài, chỉ còn lại Diệp Phương Nhã và Trúc Mai trong phòng. Trúc Mai lặng lẽ tiến đến bên nàng, nhẹ giọng hoan hỉ:

- Nương nương, người đứng là có phúc! Hiện tại vị trí của người trong lòng Hoàng thượng hẳn đã rất cao rồi!

- Đừng tùy tiện đoán tâm tư của Hoàng thượng. - Diệp Phương Nhã nghiêm giọng nhắc nhở - Hơn nữa trên ta còn có Hoàng hậu và các vị phẩm Phi, lời này mà bị truyền ra ngoài, người nghĩ các nàng sẽ cho ta là người thể nào?

- Nô tì lỗ lòi. - Trúc Mai nhanh chóng bưng miệng, nhẹ nhàng rót cho nàng một tách trà - Nương nương, loại trà này do Thái y viện gửi đến, có tác dụng an thai, vị lại hơi ngọt, nô tì nghĩ nương nương hẳn sẽ thích.

Diệp Phương Nhã vừa đưa tay cầm lấy tách trà thì tiếng công công bên ngoài truyền đến:

- Hoàng thượng giá đáo!

Đặt tách xuống, nàng vừa định đứng dậy thì Hoàng đế đã tiến đến ôn nhu đỡ:

- Nàng đang mang thai, mấy quy củ này nếu chỉ có hai người chúng ta thì không cần làm.

Nàng cũng không cố nữa, ngồi xuống nhuyễn ỷ, chừa lại một chỗ cho Mạc Kỳ Thiên rồi lén mật tựa đầu vào vai hắn, dịu giọng hỏi:

- Hoàng thượng, người đã dùng bữa chưa?

- Chưa, trẫm muốn đến đây dùng bữa cùng nàng, ngự thiện phòng vừa làm một loại cháo yến mạch mới, đối với dụng phụ rất có lợi, ta đã bảo người làm nóng lại rồi. - Mạc Kỳ Thiên đáp lại nàng, phất tay ra lệnh cho nô tì mang đồ lên rồi đỡ nàng đứng dậy - Ăn nhiều một chút, nàng gầy như vậy thì làm sao nhi tử khỏe mạnh được?

Trong khi Diệp Phương Nhã đang tận hưởng sự sùng ái đến cực hạn của Hoàng đế thì muội muội "yêu quý" của nàng lại chẳng có cái điểm phúc ấy. Từ

hôm bị mất mặt trước mọi người, Diệp Phương Uyên thu liễm không ít, nhưng chính điều này lại khiến Doãn Liễu Chi càng hứng thú mĩa mai nàng ta hơn.

Sau giờ ăn tối, Doãn Liễu Chi ngồi trong phòng nhìn Diệp Phương Nhã đang thêu khăn, đột nhiên chống cằm mở lời:

- Phương Uyên muội muội, nói cho muội một tin này.

- Người thì có thể nói được tin gì chứ. - Diệp Phương Uyên không thèm liếc nhìn Doãn Liễu Chi, tiếp tục mũi thêu của mình.

- Muội không muốn biết sao? Ai, trong cung không có thân tín lẫn hậu thuẫn thật khổ, tin tức lớn như vậy cũng không cách nào biết được. - Doãn Liễu Chi đối với việc trêu tức Diệp Phương Uyên rất có hứng thú - Thôi, ta cảm thấy muội cũng thật đáng thương, bèn nói cho muội một tin này...

Nói đoạn, nàng tiến tới ghé sát tai Diệp Phương Uyên thăm thỉ:

- Diệp Hiền dung có thai rồi.

- Cái gì!? - Diệp Phương Uyên hét lên. Không thể nào, tại sao Diệp Phương Nhã lại mang thai đúng lúc này chứ? Hiền tại nàng ta còn được sủng ái như vậy, nàng làm sao có thể dựa vào lí do "giúp đỡ tỷ tỷ" để nhờ nàng ta nâng đỡ cho mình vào cung làm phi tần được!? - Người nói dối!

Doãn Liễu Chi làm bộ ủy khuất:

- Tin tức đã sớm truyền ra bên ngoài rồi, phụ thân ta đã biết, phỏng chừng cả gia người đều đã nhận được tin tức, chỉ có mình người ngồi ngốc ở đây chẳng hay biết, ta có lòng nhắc cho muội, muội còn không chịu tin.

Tức giận xé toạc chiếc khăn tay đang thêu dở, Diệp Phương Uyên nghiêng răng cò nén cơn giận. Được lắm, Diệp Phương Nhã, người có giỏi thì sinh được hài tử đi, ta nhất định sẽ tự tìm được cách trở thành phi tử của Hoàng đế! Đến lúc đó, để xem mẫu tử người có còn tỏ vẻ thanh cao được nữa hay không!

Đội vài ngày cho chuyện lắng bớt đi, Diệp Phương Nhã mới nhớ đến vị muội muội của mình. Tin tức loan xa như vậy, chắc hẳn Diệp Phương Uyên cũng biết rồi, nàng thật nóng lòng muốn xem biểu cảm của nàng ta lúc đó. Nghĩ đến chuyện mẫu thân nàng ta từng hại chết đệ đệ của mình, Diệp Phương Nhã liền hận không thể xé xác bọn họ. Mấy năm nay vì di chứng mà thân thể mẫu thân vẫn không được tốt, nàng cũng sẽ không để bọn họ được yên đâu.

Gọi Trúc Mai vào hầu hạ mình thay y phục, nàng vừa vuốt ve một lọn tóc thả tùy ý bên vai vừa thì thầm vào tai nô tì tâm phúc của mình:

- Lát nữa người nói với Tiểu Bảo tử, nếu Hoàng thượng hạ chiếu có hỏi, cứ trực tiếp nói ta đến Hoàn Các là được.

Nói đoạn, nàng đứng dậy, để Trúc Mai cẩn thận đỡ bên cạnh rồi đi đến bên kiệu. Kiệu bốn người nàng thận trọng đi đến Hoàn Các, ai cũng biết người bên trong đang mang long thai, cần phòng ngừa vạn nhất nên không dám lơ là đến một phút. Chừng một nén hương sau, kiệu dừng trước Hoàn Các. Diệp Phương Nhã để Trúc Mai đỡ mình xuống kiệu, nhìn Mã nữ quan đi tới tiếp đón:

- Thần thánh an Hiền dung nương nương, hôm nay nương nương tự mình đến đây là có điều gì chỉ bảo ạ?

- Cũng không có gì mấy, chỉ là bốn cung có tin vui, nhớ đến bản thân còn có một vị muội muội đang ở đây, muốn chia sẻ với nàng ấy một chút. - Diệp Phương Nhã vô cùng dịu dàng cười, lúc đi ngang qua người Mã nữ quan không quên hạ giọng dặn dò - Lát nữa Hoàng thượng có tới thì chỉ cần nói ta ở đâu, để người tự đi đến đó là được. Sắp xếp cho ta và Phương Uyên một căn phòng, nhưng mở toàn bộ cửa sổ ra cho ta.

- Thần tuân lệnh. - Mã nữ quan biết Diệp Hiền dung là tới đây chinh người, cũng không dám nhiều lời mà nhanh chóng truyền người đi gọi Diệp Phương Uyên.

Lúc Diệp Phương Uyên bước vào phòng, Diệp Phương Nhã đã sớm ngồi đó, đang chăm chú pha trà. Thấy nàng ta bước vào, nàng ôn nhu cười, vừa nói vừa rót trà ra hai chén:

- Muội muội đến rồi sao, đã lâu không gặp, tỷ rất nhớ muội đấy.

- Nhớ ta? Hừ. - Đối với vị tỷ tỷ này, Diệp Phương Uyên chưa bao giờ nhún nhường - Nói đi, nếu là để khoe khoang việc mình mang long thai thì không cần đâu.

- Vội gì chứ. - Diệp Phương Nhã không hề tức giận mà còn cười tươi hơn - Ngồi xuống đây, trà cũng đã rót rồi, để tỷ kể cho muội nghe một câu chuyện...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Hạ triều, Mạc Kỳ Thiên thay long bào xong liền hỏi Tiểu Phúc tử:

- Diệp Hiền dung giờ đang làm gì?

Từ khi Diệp Phuong Nhã mang thai, nhất cử nhất động của nàng đều có người báo cáo lại cho Hoàng đế. Sự bảo hộ của Đế vương đối với nàng là rất lớn, những người khác cũng không dám lơ là.

- Khởi bẩm Hoàng thượng, một khắc trước nô tài của Di Hòa cung báo Diệp Hiền dung đã tới Hoàn Các ạ.

- Hoàn Các?

Mạc Kỳ Thiên nhíu mày. Hoàn Các là nơi ở của các nữ nhân cho đợt tuyển tú sắp tới. Diệp Hiền dung có một muội muội khác mẹ ở đó, chẳng lẽ muốn giúp đưa nàng ta vào cung để tranh sủng hậu thuẫn mình khi đang mang long thai?

Diệp Hiền dung hẳn biết không phải loại người này, hẳn tin nàng, nhưng cũng không kiểm lòng được mà cho người đi giả tới Hoàn Các. Sau khi hỏi được nơi nàng đang ở, hẳn để toàn bộ nô tài ở lại, một mình cước bộ nhẹ nhàng đến gần căn phòng, dừng lại trước cửa mười bước, đứng gọn sang một bên, vừa đủ để nghe hết cuộc hội thoại bên trong.

Hai người bên trong hoàn toàn không biết có người tới, tiếp tục cuộc hội thoại. Diệp Phuong Nhã ôn nhu cười, cất giọng kể lại một câu chuyện cũ:

- Hai mươi ba năm trước, Diệp thiếu gia nạp chính thất, sau đó cùng với ái thiếp của mình sinh ra hai hài tử. Năm năm sau, trong một lần đi tẩu lâu cùng vài bằng hữu, một nữ nhân hầu rượu đã lọt vào mắt ngài. Một thời gian ngắn sau, mặc cho Diệp gia phản đối, Diệp thiếu vẫn cưới nàng ta làm thứ thiếp.

- Sau đó, mười lăm năm trước, nàng ta sinh ra một nữ tử, cũng là lúc Diệp thiếu gia chính thức trở thành gia chủ của Diệp gia. Mẫu tử nàng ta ý được sủng ái mà đối với chính thất cũng dám coi thường.

- Nhưng mà, nghiệp chướng nặng nề, nàng ta lại chẳng thể có một nam hài nào cả. - Nói đến đây, Diệp Phuong Nhã bật cười - Bù lại, vị chính thiếp của Diệp lão gia lại hoài thai một lần nữa.

Diệp Phuong Uyên siết chặt hai bàn tay. Nàng ta biết điều Diệp Phuong Nhã sắp kể là gì.

- Nàng ta cảm thấy không phục, nhưng Diệp gia chính phu nhân được bao bọc quá cẩn thận, nàng ta chẳng có một cơ hội nào để ra tay. Nhưng mà, tâm địa rắn rết của nàng ta làm sao lại buông tha dễ như vậy...

Diệp Phuong Nhã cũng không còn giữ nổi bình tĩnh nữa, cả người như tỏa ra hàn khí:

- Nàng ta mua chuộc bà đỡ, nhân lúc Diệp chính phu nhân mê man, giả vờ vô tình làm chậm thời gian đẻ, khiến Diệp chính phu nhân mất máu quá nhiều, thiếu chút nữa thì mất mạng.

- Còn đứa bé... - Diệp Phuong Nhã hít một hơi thật sâu, giọng nói cũng có chút run rẩy - Bà ta thấy đứa bé đó là nam hài, bèn... Bèn bóp chết đứa trẻ đó, sau đó, nói là đứa trẻ bị chết lưu tử trong bụng mẹ.

Mạc Kỳ Thiên đứng bên ngoài cũng sửng sốt. Hẳn vốn nghĩ nữ nhân trong hậu cung đã là tàn nhẫn lắm rồi, không ngờ trên đời vẫn còn những kẻ như vậy. Hoàng hốt xen lẫn đau lòng, hẳn xoay người rời đi, bước chân cũng có phần vội vã hơn.

Ở bên trong, Diệp Phuong Uyên cũng không nói nổi một lời. Nàng ta chỉ biết mẫu thân mình đã mua chuộc bà vú hại hai hài tử của chính thất, nhưng chuyện tự tay bóp chết hài tử kia... Không thể nào, mẫu thân nàng sẽ không làm vậy!

- Người nói dối!

- A... - Diệp Phuong Nhã cười đầy bi thương - Ta cũng ước rằng những gì mình nhìn thấy khi đó đều là giả.

- Người... người nói những lời này là có ý gì! - Diệp Phuong Uyên vẫn không dám tin, run rẩy hỏi - Chuyện này không liên quan đến ta!

- Chỉ là muốn cho người biết vậy thôi, dẫu sao cũng là chuyện của mẫu thân người, chẳng thể giấu cả đời được. Phụ thân biết chuyện năm đó, nhưng vì thương người mà để mẫu thân ta chịu ủy khuất, người đối với phụ thân và mẫu thân ta thu liễm một chút, coi như tích đức giúp mẫu thân người đi. - Diệp Phuong Nhã đứng dậy, đi ra ngoài cửa - Thứ lỗi ta nói thẳng, chuyện nhập cung làm phi tần, người đừng hòng mơ tưởng tới.

Nói đoạn, nàng đi lướt qua Diệp Phuong Uyên ra phía cửa. Bên ngoài đã sớm không có bóng người, mà Diệp Phuong Nhã cũng không còn đủ sức quan tâm chuyện đó nữa. Quá khứ đau thương ấy vẫn luôn là một nỗi ám ảnh trong nàng, đến bây giờ, khi chính bản thân đang mang trong mình một sinh linh bé nhỏ, nỗi bất an và hoảng loạn ấy lại ủa về. Mới chỉ là chuyện tranh sủng giữa hai nữ nhân trong gia đình bình thường đã như vậy, liệu nàng có thể an ổn sinh ra hài tử của mình hay không?

Bước chân vô định đi ra phía ngoài, hai mắt đã sớm mờ nước, Diệp Phuong Nhã loạng choạng thiếu chút nữa liền ngã xuống, lại vừa vịn rơi vào lồng ngực ấm áp của Hoàng đế. Lắng nghe tiếng tim đập đều đều trong ngực người kia, nàng rốt cuộc không kiềm chế được mà khóc thành tiếng. Nàng thực

sự rất sợ. Nếu, chỉ là nếu, có kẻ nhẫn tâm như mẫu thân của Diệp Phương Uyên, vậy nàng phải làm sao? Nếu đứa trẻ này lặp lại tình huống như đệ đệ nàng năm ấy, nàng sẽ không chịu nổi mất.

Đường như hiểu người trong lòng vì sao rơi lệ, Mạc Kỳ Thiên ôm chặt nàng vào lòng, cúi đầu nhẹ giọng an ủi:

- Tin tưởng trầm, trầm sẽ bảo hộ thật tốt mẫu tử nàng.

Khóc mệt rồi, Diệp Phương Nhã dù không muốn vẫn biết điều mà rời khỏi vòng tay của Hoàng đế. Nhìn đôi mắt hồng hồng của nàng, Mạc Kỳ Thiên cũng không biết phải nói gì hơn, chỉ lặng lẽ vuốt nhẹ mái tóc rồi nắm tay nàng ra khỏi Hoàn các, trở về Di Hòa cung. Về đến nơi, hân hạnh chóng phân phó người làm trà nóng rồi cùng nàng ngồi xuống nhuyến ý. Diệp Phương Nhã không hỏi hân đã nghe được những gì, chỉ lặng lẽ cúi đầu. Mạc Kỳ Thiên thở dài, cất giọng:

- Tin tưởng trầm.

Giống như lại nghĩ đến chuyện gì khác, Mạc Kỳ Thiên ngập ngừng, cuối cùng vẫn quyết định:

- Về muộn muộn của nàng, trầm sẽ không cho nàng ta tiến cung, cũng tìm cách để nàng ta đi xa nơi này một chút, không để nàng phải khó chịu khi gặp mẫu tử họ nữa.

- Hoàng thượng? - Diệp Phương Nhã ngẩng đầu nhìn hân. Chuyện khiến Hoàng đế không tuyển Diệp Phương Uyên vào cung đúng là kế hoạch của nàng, nhưng việc để nàng ta đi khuất mắt... Rốt cuộc là đứa bé trong bụng nàng quan trọng với hân đến vậy sao?

- Nàng chỉ cần nhớ bản thân đang mang thai, đừng để bản thân có những cảm xúc tiêu cực như vậy, sẽ ảnh hưởng tới hài tử. Còn có thời tiết mấy ngày tới sẽ trở lạnh, nếu không cần thiết thì đừng ra khỏi cung, có biết không? - Mạc Kỳ Thiên nhắc nhở - Trầm sẽ qua Di Hòa cung thường xuyên, nếu nàng thấy chán có thể tìm vài cung nhân biết diễn hí kịch tới, nhưng tốt nhất là đừng ra ngoài một mình.

Nữ tử thời kì đầu mang thai cần tuyệt đối chú ý, hân cũng biết điều ấy, nên sẽ tuyệt đối không để nàng đi khỏi Di Hòa cung một mình. Hài tử này đối với hân thực sự có ý nghĩa, hân không mong có bất kì một bất trắc nào.

- Thần thiếp biết rồi. - Diệp Phương Nhã thỏa mãn dựa vào vai Hoàng đế, nhắm hờ mắt. Nếu sau này có thể mãi như ngày hôm nay thì thật tốt...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Năm ngày sau, việc tuyển tú chính thức bắt đầu. Để Hậu song song ngồi trên chính vị, hai bên lần lượt là Lan phi, Thục phi và Mai phi. Không chỉ có vậy, điều khiến người ta ngạc nhiên là Hoàng đế còn cho người mời Lân Vương, vị hoàng đệ do một phi tử không được sủng ái của phụ hoàng hân tới. Lân Vương vốn kém Hoàng đế ba năm tuổi, là một kẻ an phận, lại không có mẫu tộc hậu thuẫn nên không bị hân diệt trừ khi lên ngôi, nhưng cuối cùng, sự cầu toàn đa nghi của Hoàng đế khiến hân ra lệnh cho Lân Vương đem binh trấn giữ miền nam, trở thành một vương gia nhàn tản không có chút uy hiếp đến triều đình. Lần này Lân Vương được triệu về để đón năm mới cùng hoàng tộc, không ngờ lại bị giữ lại, đến bây giờ vẫn không biết Hoàng đế muốn làm gì. Hôm nay, nhận lệnh đến đây, y mới hiểu ý của hân. Hoàng đế là muốn tìm vương phi cho y sao?

Mặc kệ sự ngạc nhiên của mọi người, Mạc Kỳ Thiên vẫn như trước ra lệnh cho dàn tú nữ bước ra. Đi đến trước mặt bọn họ, Mạc Kỳ Thiên dừng lại trước Doãn Liễu Chi gập đầu tỏ vẻ hải lòng. Hoàng hậu hiểu ý, cười nhẹ đáp lại hân. Doãn Liễu Chi tựa như đã biết trước kết quả, chỉ khụy gối xuống cảm tạ, trong mắt không có lấy một tia ngạc nhiên. Đi qua ba tú nữ nữa, Hoàng đế vẫn không chọn thêm người nào, đến người cuối cùng là Diệp Phương Uyên, hân đột ngột dừng lại. Diệp Phương Uyên kích động vô cùng, còn chưa kịp tạ ơn thì lại nghe hân quay người lại nói với Lân Vương đằng sau:

- Hoàng đệ, trầm thấy đệ cũng đã mười tám, cũng nên nghĩ đến chuyện lập gia thất. Vị cô nương này không tồi, đệ xem thử đi. Nếu thích thì chọn thêm một người nữa cũng được.

- Tạ ơn Hoàng thượng, hoàng đệ vô năng lại vẫn được Hoàng thượng quan tâm tới, hoàng đệ vô cùng cảm kích. - Lân Vương nhu nhược không dám phản kháng Hoàng đế, đưa mắt nhìn Diệp Phương Uyên, thấy nàng tương đối hợp mắt bèn tỏ vẻ hải lòng, sau đó còn chọn thêm một nữ tử khác nhìn còn đẹp mắt hơn, cúi đầu tạ ơn hân.

Diệp Phương Uyên giống như từ trên thiên đàng rơi thẳng xuống địa ngục. Đứa sao, ai cũng biết Lân Vương chỉ được cai quản vùng đất phía nam xa xôi, lại là nơi thường xuyên xảy ra lũ lụt hạn hán, tuy ít xảy ra chiến tranh nhưng thiên tai cũng đủ khiến người nơi đó khổ sở. Hơn nữa, kể cả nếu nàng ta được làm Lân Vương phi thì sao? Y ở ngay trước mặt mọi người chọn liền hai người, đủ để thấy khả năng y coi trọng nàng chẳng phải cao. Chuyện này...

Bờ vai Diệp Phương Uyên khẽ run lên. Thà nàng ta không nhập cung tham gia tuyển tú, chí ít cũng sẽ kiếm được một vị thương nhân khá giả làm phu quân, như vậy còn tốt hơn vị trí Lân Vương phi có danh không có quyền kia. Nhưng mà, mệnh lệnh của Hoàng đế thì không thể cãi lại, đến Lân Vương cũng đồng ý y rồi, nàng còn có thể làm gì?

Cố ngăn không cho bản thân rơi lệ, nàng ta khụy gối tạ ơn:

- Tạ ơn Hoàng thượng, tạ ơn Lân Vương.

Hoàng đế dường như không để ý đến thái độ khác thường của nàng, thân thiết quay sang vỗ vai Lân Vương:

- Trẫm thấy chuyện chung thân đại sự không thể chậm trễ, hoàng đế cũng sớm tổ chức đi.

- Hoàng đế tuân mệnh. - Lân Vương vội đáp, sau đó mang theo Diệp Phương Uyên và nữ tử khi này y chọn rời khỏi đại điện.

Ở phía trên, Hoàng hậu cũng không khỏi trầm ngâm. Nàng vốn nghĩ nếu Hoàng đế chọn Diệp Phương Uyên nàng sẽ tìm cách ngăn chặn, nhưng không ngờ... Lân Vương phi của Lân Vương kia so với làm một chức "tân" trong hậu cung của Hoàng đế còn khổ hơn, chẳng lẽ Diệp Phương Nhã đã nói gì đó rồi?

Phải đến khi Hoàng đế cất tiếng chấm dứt việc tuyển tú, Hoàng hậu mới định thần. Hoàng đế lần này chỉ tuyển một nữ tử, mà người kia cũng chẳng xa lạ gì với nàng. Cười nhẹ đáp lại Hoàng đế, nàng lên tiếng:

- Doãn tiểu thư nếu đã được Hoàng thượng để tâm thì bốn cung cũng thật vui mừng, liền phong làm Doãn quý nhân, chuyển đến Diêu Lam các đi.

- Tạ ơn Hoàng hậu nương nương.

Hoàng hậu gật đầu, quay sang nhìn ba phi tử vẫn đang ngồi yên không nói một lời:

- Ba muội cũng về cung đi. Trời đã sang xuân nhưng thời tiết vẫn còn rất lạnh, các muội chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng để bị bệnh - Nói đoạn, nàng quay sang nói với Lan phi - Trưởng hoàng tử gần đây thân thể vẫn ổn chứ?

- Tạ ơn Hoàng hậu nương nương quan tâm, Trưởng hoàng tử vẫn khỏe. - Lan phi không kiêu ngạo không khiêm nhường đáp.

- Vậy là tốt rồi, bốn cung cũng sẽ khuyên Hoàng thượng ghé thăm thường xuyên hơn. - Hoàng hậu cười nói, ý tứ liếc qua Thục phi ngồi phía sau - Trưởng tử của Hoàng thượng mấy năm nay được muội nuôi dưỡng tốt, Hoàng thượng rất hài lòng.

Hoàng thượng chỉ tuyển thêm một tú nữ trong một lần tuyển tú, điều này chính là vô tiền khoáng hậu. Chuyện này truyền ra ngoài đã trở thành chủ đề bàn tán của các vị quan đại thần, không ít người dăng sớ cho rằng Hoàng đế cần khai chi tán diệt, nhưng hẳn đối với mấy tin tức này chẳng có chút phản ứng gì. Đêm đầu tiên sau ngày tuyển tú, theo đúng lệ, Hoàng đế đến Diêu Lam các thị tẩm Doãn quý nhân. Điều đáng nói là trước khi đến thị tẩm Doãn quý nhân, hắn vẫn còn ghé lại dùng bữa tối tại Di Hòa cung, đủ để thấy vị phi tần đang mang long thai kia được sủng ái đến thế nào.

Sau đó, vị Doãn quý nhân kia không hổ là người duy nhất được chọn trong đợt tuyển tú lần này, mấy ngày sau đó đều giữ được Hoàng đế qua đêm tại chỗ mình. Diệp Phương Nhã thấy vậy cũng không vội, còn cảm thấy mừng thầm. Nàng đang mang thai, không thể hầu hạ Hoàng đế, nhưng hẳn vẫn theo lẽ thường ngày nào cũng ghé qua Di Hòa cung chừng một canh giờ, chứng tỏ hẳn thực sự quan tâm đến nàng. Doãn quý nhân kia nàng cũng có nghe Hoàng hậu nói qua, nàng ta cũng là quân cờ quan trọng của Hoàng đế, dù nàng không rõ việc của nàng ta là gì, nhưng cũng yên tâm hơn so với việc hẳn ghé qua chỗ Thục phi hoặc Mai phi.

Nhưng, Hoàng đế không ghé qua chỗ bọn họ không có nghĩa là không có chuyện xảy ra.

Hạ tuần tháng hai là sinh thần của Hoàng hậu. Từ trước đến nay, Hoàng đế đối với hiền thê của mình luôn tương kính như tân, rất cho nàng mặt mũi, nên tiệc sinh nhật năm nào cũng vô cùng hoành tráng. Suốt bữa tiệc, mặc cho mọi người hân hoan vui vẻ, lại có một người sắc mặt không được tốt cho lắm. Hoàng hậu dù đang nói chuyện vui vẻ với Hoàng đế cũng không quên quan sát xung quanh, nhanh chóng nhận ra sự bất thường của nàng ta, bèn quan tâm hỏi:

- Mai phi hôm nay thân thể không ổn sao? Sắc mặt kém như vậy.

Nghe có người gọi tên mình, Mai phi giật mình ngẩng đầu lên, sau đó lại yếu ớt lắc đầu:

- Đa tạ nương nương quan tâm, thần thiếp không sao, chỉ là bụng có chút chướng.

Nhưng, không để mọi người kịp tin, nàng ta đã nhanh chóng ôm bụng, phun sạch những thứ mình vừa ăn ra. Sắc mặt Đế Hậu xấu vô cùng, Mai phi thì yếu ớt tưởng chừng sắp ngã đến nơi, chỉ có Lan phi còn tỉnh táo:

- Nhanh, gọi thái y!

Diệp Phương Nhã ngồi đối diện Mai phi thấy vậy, bụng cũng nhộn nhạo, sau đó chợt như nghĩ đến việc gì mà cả người chợt căng thẳng. Biểu hiện này... giống hệt biểu hiện của nàng, nữ tử vài tháng đầu thai nghén, nàng thể trạng tốt nên còn ăn được kha khá, nhưng nếu thể trạng kém thì chắc chắn không khác gì Mai phi. Chẳng lẽ...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Tranh Sủng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

